வில்லிபுத்தூரார் பாரதம்

சல்லிய சௌப்திக பருவங்கள்

உரையுடன்

சே. கிருஷ்ணமாசாரியர் பதிப்பு

விலை ரூ. 1-8-0

வில்லிபுத்தூராழ்வார் வரலாறு. *

வில்லிபுத்தூராரென்பவர், தமிழில் மகாபாரதம் பாடிய ஒருமகாகவி. இவர் பிராமணசாதியிற் பிறந்தவரென்பது, இந்நூற் சிறப்புப்பாயிரத்தில் ''வண்ணநான்கினு முயர்ந்துளோ னொருமுனி வந்தான்'' என்றதனால் விளங்கும்.

இவருடைய மதம் வைஷ்ணவ மென்பது, சிறப்புப்பாயிரத்தில் ''பைந் துழாய்முடிப் பரமனைப் பலகவித்துறையுஞ், சிந்தையான்மொழிந் தன்பர்தந் திருவுளம் பெற்றோன்'' என வருதலினாலும், இவர் இப்பாரதத்தின் முதலிலும் இந்நூலின் ஒவ்வொரு சருக்கத்தின் ஆதியிலும் ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவின் விஷய மாகவே பலவாறு கடவுள்வாழ்த்துக் கூறியுள்ளதனாலும், ''எங்கள் மாதவன்'' என்று நூலைத் தொடங்கியிருப்பதனாலும், வில்லிபுத்தூராழ்வாரெனத் திரு நாமமுடைமையாலும், தெளிவாகத் தெரியவருகிறது.

இவர் ஒன்பதாம்போர்ச்சருக்கத்துக் காப்புச்செய்யுளில் ''ஓராறுபேத சம யங்களுக்கு முருவாகின்றவொருவ, னீராறுநாம முரைசெய்து மண்கொடிடு வார்கள் காணுமிமையோர்'' எனத் துவாதசோர்த்துவ புண்டரத்தைச் சிறப்பித் துக் கூறியுள்ளதனால், இவர் திருமண்காப்புச்சாத்தும் ஸ்ரீவைஷ்ணவரென விளங்கும். இன்னும் இவர் திருமாலிடத்துமாத்திரமேயன்றி அவ்வெம்பெருமா னடியார்களுட் சிறந்தவரான ஆழ்வார்களிடத்தும் ஈடுபாடுடையவரென்பதை, பதினேந்தாம்போர்ச்சருக்கத்துக் காப்பில் ''கொத்தவிழ்த்த சோலை மன்னு குரு கை யாதி நெஞ்சிலே, வைத்த முத்தி நாதன்'' என நம்மாழ்வாரையும், பத்தாம் போர்ச்சருக்கத்துக்காப்பில் ''கலிய னெங்கள் மங்கையாதி கண்டுகொண்ட நாமமே'' எனத் திருமங்கையாழ்வாரையும் எடுத்துக் கூறியுள்ளதனாற் காண்க.

இவர் திருவவதரித்த ஊர், நடுநாட்டிலுள்ள சனியூ ரென்பது; (இதனைக் கோயமுத்தூரைச் சார்ந்ததென்று சிலர் கூறுவர்.)

பெண்ணையாறு பாயப்பெற்றதும், திருகோவலூர் முதலிய விஷ்ணுஸ்த லங்களையும் திருவெண்ணெய்நல்லூர் முதலிய சிவஸ்தலங்களையுமுடையதும், நடுநாடென்று சொல்லப்படுவதுமாகிய திருமுனைப்பாடிநாட்டில் சனியூரிலே பிராமணசாதியிலே வைஷ்ணவமதத்தில் வீரராகவாசாரியரென்பவருக்குத் திருக்குமாரராய்த் திருவவதரித்த இவ்வில்லிபுத்தூரார், பாலியத்திலேயே நல் லாசிரியரையடுத்துக் கல்விகற்று, இயல் இசை நாடகம் என்னும் முத்தமிழி லும் தம்மையொத்தாரும் மிக்காரும் இல்லையாம்படி மிகவல்லவராய், வடமொழி யிலும் மிக்க தேர்ச்சிபெற்று, ஆசு மதுரம் சித்திரம் விஸ்தாரம் என்னும் நால் வகைப்பட்ட கவிகளையும் சிரமமில்லாமல் மிக எளிதில் அமிழ்தினும் இனியன வாகப் பாடவல்லராய், சேரசோழபாண்டியரென்னுந் தமிழ்நாட்டு மூவேந்தர்க ளாலும் மிக்க சிறப்புடன் விரும்பியழைக்கப்பட்டு அங்கங்கே சென்று தமது கல்வித்திறமையைப் பலவகையாலுங்காட்டி அவர்களைக்களிப்பித்து அவர்கள் அன்போடு அபிமானித்து மிருதியாகவழங்கிய சிறந்த பல பெரும்பரிசுகளைப் பெற்று, பற்பல கவித்துறைகள்பாடித் திருமாலை இரவும்பகலும் எப்பொழுதுந் துதித்துக்கொண்டு, (வடக்கே திருவேங்கடமும் தெற்கே கன்னியாகுமரியும் கிழக்கிலும் மேற்கிலுங் கடலும் எல்லையாக அமையப்பெற்றுள்ளதும், சோழ நாடு பாண்டியநாடு மலைநாடு கொங்குநாடு நடுநாடு தொண்டைநாடு எனப் பல வகையாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளதுமாகிய) தமிழ்நாடு முழுவதிலுந் தமது கல்விப் பெரும்புகழைப் பரவச்செய்துவந்தார். அங்ஙனம் வருகையிலே, முன்கூறிய திருமுனைப்பாடி நாட்டிலே வக்கபாகையென்னும் இராசதானியிலே வீற்றி ருந்து செங்கோல்செலுத்தி, தலை இடை கடை யென்னும் மூவகைச்சங்கத்தி

---

* இவ்வரலாறு, இவர் குமாரராகிய வரந்தருவாரென்கிற வரதாசாரியர் இருபத்திரண்டு செய்யுட்களாற் செய்துள்ள சிறப்புப்பாயிரத்தைப் பிரதான ஆதாரமாகக்கொண்டும், மற்றுஞ்சில ஆதாரங்களால் வேறு சில விஷயங்களைச் சேர்த்தும், ஒருவாறு காட்டப்படுகிறது.

லே வளர்ந்துவந்த தமிழ் பின்பு பங்கத்தையடையாதபடி நான்காவதொரு சங்கம்போல அதனைப் பாதுகாத்து, அருங்கவிப்புலவர்களை அன்புடன் ஆதரித்துவந்த வள்ளலும், கல்வி அறிவு ஒழுக்கங்களாலும் செல்வம் அதிகாரம் முதலிய நலங்களாலுங் குறைவின்றி மிகச்சிறப்புற்று விளங்கியவனு மாகிய கொங்கர் குலத்துத் தோன்றிய வாபதியாட்கொண்டா னென்கிற அரசன், இவ்வில்லிபுத்தூராரது கல்விகேள்வித்திறமைகளையும் அடக்கம் ஒழுக்கம் அன்பு அருள் வாய்மை முதலிய நற்குணங்களையுங் கேள்வியுற்று அறிந்து 'இக்குணங்களெல்லாம் ஒருவரிடத்திலே ஒருங்கே அமைந்திருப்பது அருமை அருமை!' என்று மிக ஆச்சரியமுற்று இவரைவரவழைத்து அநேகசம்மானங்கள்செய்து தனது ஆஸ்தானபண்டிதராக அமைத்துவைத்து, ஒருநாள் இவரைநோக்கி 'உமக்கும் நீர் எழுந்தருளியுள்ள இந்த எனது சம்ஸ்தானத்துக்கும் உலகமுள்ளவளவும் அழியாப்பெருங்கீர்த்தி உண்டாகி நிலைபெறும்படி, வடமொழியில் ஸ்ரீ வேதவியாசமகாமுனிவரால் விரித்துரைக்கப்பட்ட மகாபாரதசரித்திரத்தைச் செந்தமிழில் விருத்தப்பாடல்களினால் ஒருபெருங்காப்பியமாகத் தமிழ்பயில்வோர் அனைவரும் ஓதியுணர்ந்து உய்யுமாறு பாடித்தந்தருளல்வேண்டும்' என்று பிரார்த்திக்க, இவர் அவ்வேண்டுகோளுக்கு இசைந்து (இதிகாசமிரண்டனுட்பெரியதாகிய) மகாபாரதத்தை மகாகாவியமாகச் சொற்சுவை பொருட்சுவைகள் மிக்கு விளங்கும்படி நல்லநடையிலே பாடியருளினர். இது நிற்க:

இவர் பாரதம்பாடிய காரணம் இன்னும் இரண்டுவகையாகவுங் கூறப்படும்.

அவற்றுள், முதலாவது வருமாறு:—இந்த வில்லிபுத்தூராருக்கும் இவர் தம்பியாருக்குந் தாயபாகத்தைப்பற்றி விவாதமுண்டாகி அவ்விஷயத்தை அவர்கள் அரசனிடம் அறிவித்தனர்; அரசன் இவரது கல்வித்திறத்தை முன்னமே கேட்டு அறிந்துள்ளவனாதலால் 'இவ்வளவுகற்றறிந்தவருக்கும் உண்மையறிவு உண்டாகவில்லையே' என்று மிகவும் விசாரமடைந்து 'அவ்வுண்மையறிவை அவருக்கு உண்டாக்குவதற்கு ஏற்ற உபாயம், (தாயபாகங்காரணமாகத் துரியோதனாதியர் மாறுபட்டு அழிந்ததைக்கூறும்) மகாபாரதநூலில் இவரைப்பழகும்படி செய்வதே' என்று நிச்சயித்து 'மகாபாரதத்தை நீர் தமிழிற் பாட வேண்டும்; பாடினபின்புதான் உங்கள் வழக்குத் தீர்க்கப்படும்' என்று கட்டளையிட்டான்; உடனே அவர் அவ்வாறே அப்பாரதத்தைப்பாடி, அந்நூலின் நீதியிற் கருத்தூன்றினவராய், பின்பு தாமே தம்தாயபாகத்தில் வெறுப்புற்று, அதனையுந் தம் தம்பிக்கே கொடுத்துவிட்டனர் என்று கூறுவர் சிலர்.

வேறுசிலர் கூறுமாறு:—இவ்வில்லிபுத்தூரார் தம்மோடு வாதஞ்செய்து தோற்றவர்களது காதுகளைத் தோண்டியறுக்குந் துறட்டைக் கையிற்கொண்டு சென்று ஆங்காங்குள்ள பலபுலவர்களையுஞ் சயித்துவருகிறபொழுது திருவண்ணாமலைக்குப்போயினர்; அங்குத்தங்கிய கல்விமான்கள் இவரைக்கண்டும் இவர் செய்கையைக் கேட்டும் அஞ்சியோடிச்சென்று தமது தலைவரும் திருப்புகழ் நூலாசிரியருமாகிய * அருணகிரிநாத ரென்னும் பெரும்புலவருக்குச் செய்தியை அறிவித்தார்கள்; அப்புலவர்பெருமான் வில்லிபுத்தூராரது செருக்கையடக்கக் கருதிக்கொண்டு அவரை வருவித்து 'யான் இப்பொழுது நூதனமாகப்பாடப்போகிறதொரு நூலுக்கு, யான்பாடிவரும்பொழுதே கூடப்பொருள் கூறிவருவீராயின், உமது கல்வித்திறம் விளங்கும்' என்று அலட்சியமாகச் சொல்லினர்; சொல்லவே இவ்வாசிரியர், கடுஞ்சினங்கொண்டு, தம்மையெதிர்க்கிற அவரை வென்று அங்குந் தமது வெற்றிக்கொடியை நாட்டக்கருதி, அக்கொள்கைக்கு உடன்பட்டார்; உடனே அருணகிரிநாதர் ஆசுகவியாக நூறு

* இவர்பிரபுடதேவமகாராசாகாலத்திலிருந்தவரென்றும், அவன் அரசாண்டகாலம் இப்பொழுதைக்கு சஙு௦ - வருடங்களுக்கு முன்பென்றும் தெரிகிறது.

பாட்டில் முருகக்கடவுள் விஷயமாக 'கந்தாந்தாதி' என்னும் யமகவந்தாதியைத் தொடங்கிப்பாடிவர, வில்லிபுத்தூராரும் உடனுக்குடனே ஒவ்வொரு செய்யுட்கும் பொருள் கூறிவந்து இடையில் ஐம்பத்துநான்காம் பாட்டாகிய,

* "திதத்தத்தத்தித்தத்திதிதாதைதாதத்துத்தித்தத்திதா
திதத்தத்தத்தித்ததிதித்தித்ததேதுத்துதித்திதத்தா
திதத்தத்தத்தித்தத்தைதாததிதேதுதைதாததத்து
திதத்தத்தத்தித்தித்திதீதிதிதுதிதொத்ததே"

என்னும் ஒருமெய்யால் வந்த செய்யுளுக்குப் பொருள் உரைக்கமாட்டாமற் போனமையால் தோல்வியடைந்து தம்துறட்டை யெறிந்துவிட்டு அவ்வூரினின்றும் புறப்பட்டுப் போவாராயினர்; போம்வழியிற் சிவாலயமொன்று

---

* (இதன்பொருள்.) தித தத்த தித்த - தித தத்த தித்த என்னும் இத்தாளவொத்துக்களை, திதி - (தனது திருநடனத்தாற்) காக்கின்ற, தாதை- தந்தையான பரமசிவனும், தாத - பிரமனும், துத்தி-படப்புள்ளிகளையுடைய, தத்தி - (ஆதிசேஷனென்னும்) பாம்பினது, தா - இடத்தையும், திதம் - நிலை பெற்ற, தத்து - ததும்புகிற, அத்தி - சமுத்திரத்தையும், (சயனமாகக் கொண்ட), ததி தித்தித்ததே து - தித்திப்புடையதான தயிரையே உண்ட கண்ணனும், துதித்த - துதிசெய்யும்படியான, இதத்து - பேரின்பசொரூபியான, ஆதி - முதல்வனே! தத்தத்து - தந்தங்களையுடைய, அத்தி - ஐராவத யானையால் (வளர்க்கப்பட்ட), தத்தை - கிளிபோன்ற தெய்வயானையம்மைக்கு, தாத - தொண்டனே! தீதே துதை - தீமையே நெருங்கின, தாது - எழுதாதுக்களையுடையதும், அதத்து - மரணத்தோடும், உதி - பிறப்போடும், தத்து - (அநேக) ஆபத்துக்களோடும், அத்து - இசைந்திருப்பதுமான, அத்தி தித்தி - எலும்புகளை மூடியதொரு பையைப்போன்ற இவ்வுடல், தீ-அக்கினியினால், தீ - எரிக்கப்படுகிற, திதி - தினத்தில், துதி தீ - (உன்னைத்) துதிக்கும் புத்தி, தொத்ததே - (உனக்கே) அடிமையாகவேண்டும்; (என்றவாறு.)

திரிமூர்த்திகளாலுங் கொண்டாடப்படுபவனே! தெய்வயானை கொழுநனே! இவ்வுடம்பழியுங்காலத்து உன்னைத்துதிக்கும் என் அறிவை உன்திருவடிக்கு அடிமையாக்கவேண்டும் என்பதாம். தீ - எழுவாய், தொத்தது - பயனிலை. தித தத்த தித்த இம்மூன்றும் - பிற தாளமானங்களுக்கும் உபலட்சணம். திதி - ஸ்திதி, தாதை-தாத, தாதா - தாதா; வடசொல் திரிபுகள். படைத்தற் கடவு ளாகையால் எல்லாப் பிராணிகட்கும் தந்தையாதல்பற்றி, 'தாத' என்று பிரமனைக் குறித்ததாகவுங் கொள்ளலாம். தத்தி-பாயுந்தன்மையதெனப் பாம்புக்குக் காரணப்பெயர்; தத்துதல் - பாய்தல்; ஊர்தலுமாம்: இ - கர்த்தாப்பொருள்விகுதி; இனி, ஆபத்தை விளைப்பதென்றுமாம்; தத்து-அவமிருத்து, இ - பெயர்விகுதி. தா - இடத்தை யுணர்த்துகையில் உரிச்சொல். திதம் - ஸ்திதம்: வடசொல். தத்து - வினைத்தொகை. அத்தி - அப்தி என்னும் வடசொல் திரிபு. ததி - வடசொல். து - முதனிலைத்தொழிலாகுபெயராகிய காரணக்குறி. துதித்த - ஸ்துதித்த. துதித்திதம் - பெயரெச்சவீறு தொகுத்தல். இதம் - ஹிதம்; வடசொல். தந்தம் - தத்த மென யமகநோக்கிய வலித்தல். அத்தி - ஹஸ்தி யென்னும் வடமொழியின் திரிபு. தத்தை - உவமையாகுபெயர்; இன்சொல்லில் உவமம். தாத - தாஸ; வடசொல். அவளிடத்து மிக்க அன்பால் அவளேவியபணிகளைச்செய்தலின், தாசனென்றது. அதம் - ஹதம். உதி - முதனிலைத் தொழிற்பெயர். அத்து - இசைப்பு. அத்தி - ஹஸ்தி; வடசொல். தீ - அறிவைக் குறிக்கையில், வடசொல். தொத்து - அடிமை: அதனடியாப்பிறந்த குறிப்புமுற்று, தொத்தது. ஏ - பிரிநிலையோடு, தேற்றம்,

இருக்க, அது தம்கண்ணிற்படாதபடி தம்மைச்சுற்றித் திரையிடும்படி வில்லிபுத்தூரார் தம்பரிசனங்களையேவிச் சிவநிந்தனைசெய்து, அதுகேட்டு அளவிறந்த கோபங்கொண்ட அருணகிரிநாதரது சாபத்தாற் கண்ணிழந்து, அச்சாபம் நீங்கும்பொருட்டுச் சிவவிஷயமாக ஓர் நூல்செய்யும்படி அவரால் ஆஜ்ஞாபிக்கப்பட்டார்; பட்டும் வீரவைஷ்ணவராதலால் தம்மதாபிமானத்துக்குப்பங்கம்வாராமல் சிவஸ்துதி சிற்சிலவிடத்துவிரவிவரும்படி இப்பாரதத்தைச் சாபநிவிருத்தியின்பொருட்டுப் பாடிக் கண்பெற்றார் என்பது.

இந்த இரண்டுவகை வரலாறுகளும், இந்நூலின்பாயிரத்தோடு மாறுபடுகின்றதனாலும், இவர்மகனார்கூறிய பாயிரத்தை மறுக்கத்தக்க பிரபல ஆதாரமொன்றும் இவ்வரலாறுகளுக்கு இல்லையாதலாலும், இவை யாவராலுந் தகுதியென்று ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கன வல்லவென்று தோன்றுகிறது.

இவர் தம்காலத்திற் கல்விச்செருக்கடைந்திருந்த புலவர்கள் பலரையுந் தமது வித்தியாசாமர்த்தியத்தால் வென்று அவ்வெற்றிக்கு அடையாளமாகத் தோற்றுப்போன புலவர்களின் காதுகளைத் தமது கையிலே எப்பொழுதும் ஆயுதமாக வைத்துக்கொண்டுள்ள துறட்டுக்கோலால் மாட்டியிழுத்து அறுத்து வந்தன ரென்பது,

"குட்டுதற்கோ பிள்ளைப் பாண்டியனிங் கில்லை
குறும்பியள வாக்காதைக் குடைந்து தோண்டி
யெட்டினமட் டறுப்பதற்கோ வில்லி யில்லை
யிரண்டொன்று முடிந்துதலை யிறங்கப் போட்டு
வெட்டுதற்கோ கவியொட்டக் கூத்த னில்லை
விளையாட்டாக் கவிதைதனை விரைந்து பாடித்
தெட்டுதற்கோ அறிவில்லாத் துரைக ளுண்டு
தேசமெங்கும் புலவரெனத் திரிய லாமே"

என வழங்குந் தனிப்பட்டாலும் அறியப்படும்.

ஒருவன்பாடும் பாட்டில் ஏதாவது குற்றங் கண்டால் கண்டவுடனே அவன்தலையில் நறுக்கென்று குட்டுவது, பிள்ளைப்பாண்டியனென்னும் அரசனது ஏற்பாடு; அவனிடம்பரிசுபெறவந்த வித்துவான்கள் பலரும் 'குட்டுப்பட்டாலும் மோதிரக்கையாற் படவேண்டும்' என்கிற பழமொழியைப் புதுமொழியாக ஞாபகப்படுத்திக்கொண்டு வந்தவழியே திரும்பிப்போய் மேன்மேற் கல்விகற்கமுயல்வது, அவன்காலத்தில் இயல்பாயிருந்ததாம். கவிபாடி வருபவர்களையெல்லாஞ் சயித்துப் பிடித்துச் சிறைச்சாலையி லடைப்பித்து, தேவி கொலுவிருக்கின்ற நவராத்திரிகாலத்தில் சிறைக்கூடத்திலிருந்து வெளிப்படுத்தி அவர்களை இருவர்இருவராகக் குடுமியோடு குடுமிமுடிபோட்டு இறங்கிநிற்கத் தேவிமுன்பாக நிறுத்திப் பிடாரிக்குச் சோடுகடாவெட்டுவது போலச் சற்றும் இரக்கமில்லாமல் அவர்கள் தலைகளைப் பதைக்கப் பதைக்க வெட்டிப் பலிசெலுத்துவது, ஒட்டக்கூத்தரென்னும் புலவரது வழக்கமாம். அவைபோலவே இவ்வில்லிபுத்தூராரும் வாதஞ் செய்யும்பொழுது எதிரி தோற்றால் அவன்காதில் மாட்டிய துறட்டைப் பிடித்திழுத்துக் காதை ஒட்ட அறுத்து, யானையின் மதக்களிப்பை அங்குசத்தால் அடக்குவதுபோல அவர்களது கல்விச்செருக்கைத் தமது துறட்டினா லொழிப்பதைத் தமது வழக்கமாக வைத்துக்கொண்டு பிருதுகூறிச்சென்று திக்குவிசயஞ் செய்துவந்தார். இவர் காலத்து அரசர்கள் இவரிடத்தில் மிகவும் பிரீதிவைத்திருந்ததனால், இவருக்கு இங்ஙனஞ்செய்ய இடங்கொடுத்துவந்தார்கள்.

[கல்வியின்அருமையைத் தெரிவிக்கிறநல்லவழியாகையால் இவர்செய்து வந்தஇது பாதகமாகா தென்றும், இவர்க்கு இடங்கொடுத்துவந்த அரசர்களும் கொடுங்கோல் மன்னர்களாகா ரென்றும், இல்லாவிட்டால் அக்காலத்திலும்

இக்காலத்திற்போலச் சிற்றறிவுடையோரும் பேரறிவுடையோர்போலவே *பண்டிதர் மகாபண்டிதர் கவி கவிராயர் வித்துவான் வித்வச்சிரோமணி என் பவைமுதலாகக் கண்டதுகண்டபடி பல பட்டப்பெயர்களை எவருங்கொடுக்க வேண்டிய அவசிய மில்லாமலே தாங்களே சொந்தத்தில் வைத்துக்கொண்டு தாந்தோன்றிகளாய்த் திரிவார்களென்றும், இப்படிப்பட்ட துர்வழக்கத்தை நிறுத்துவதற்கு ஏதுவானதனால் இவர்செய்துவந்தது லோகோபகாரமான காரியமென்பதற்குச் சிறிதுந்தடையில்லை யென்றும், இல்லாவிடின் கல்வி அபி விருத்தியாகா தென்றும், இக்காலத்தில் வழங்குகிற ராஜபாஷைப்பரீட்சைக் குரியபட்டங்களை அப்பரீட்சைதேறாத பிறர்வைத்துக்கொண்டாற் குற்றமா வது போலவே முன்காலத்திலும் தகுதியல்லாதவர் பட்டப்பெயர்களைச் சூடு வது குற்றமாயிருந்த தென்றும், அக்காலத்து அரசர்முதலியபிரபுக்கள் தகுதி யுடைய பண்டிதர்களின் யோக்கியதையைத் தக்கபடியறிந்து அதற்கேற்ப வெகுமானங்கள் செய்து வந்தார்களாகையால் தகுதியல்லாதவர்கள் புலவர்க ளென்று நடித்தால் அவர்களைச்சிட்சிப்பதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளுஞ் செய் யப்பட்டிருந்தன வென்றும், இக்காலத்திலோ சம்மானஞ்செய்வது இல்லா மையால் அவமானஞ்செய்வதும் இல்லையாயிற் றென்றுங் கூறுவர்.]

இவருடைய காலம் இன்னதென்பது, எத்தக்காரணத்தாலும் நன்றாகத் தெரியவில்லை. நவீன நாகரிக மடைந்துள்ள பாஷைகளிற்போல நமது சமஸ்கிருதம் தமிழ் முதலிய பிராசீனபாஷைகள் பலவற்றிலும் காலக்கணக் கோடு சரித்திரங்களைத் தெளிவாகவும் விவரமாகவும் எழுதிவைக்கிற வழக்கம் அநாதியாக இல்லாமலிருத்தலால், பழைய கவிகள் அரசர்கள் முதலியோரைப் பற்றின காலம்முதலியன தெரிவது அரிதாய்விட்டது. இவருடைய சரித்தி ரத்தைச் செய்யுள்நடையிலே சுருக்கமாக எழுதிவைத்த இவர் குமாரரும் இவர்காலத்தைக்குறித்து யாதொன்றும் எழுதிவைத்தாரில்லை. இப்பொழு தைக்குச் சற்றேறக்குறைய ஐந்நூறு வருஷத்துக்கு முன் இருந்தவ ரெனத் தமிழ்ப்பண்டிதர்கள் பலர் கர்ணபரம்பரையாகச் சொல்லிவருவதையே ஐதி கியப்பிரமாணத்தால் யாவரும் நம்பவேண்டியிருக்கிறது.

பாயிரத்தில் "நான்காஞ்சங்கமென முச்சங்கத் தண்டமிழ்நூல் கலங்கா மல் தலைகண்டானே" என்று இவர்காலத்திலிருந்த வரபதியாட்கொண்டா னென்னும் அரசனைக் கூறியிருத்தலால், இவர்காலம் கடைச்சங்கத்தார்காலத் துக்குப்பின் என்பதுமாத்திரமே தெளிவாகத் தெரியவருகிறது.

கவிகள்பாடியுள்ள நூற்செய்யுட்களின் நடையால் அந்தந்தக்கவிகளின் காலத்தைக் கண்டுபிடிப்ப தொரு வழக்கத்தை முக்கியமாகக் கொண்டு, இவர்பாடியபாரதம் கந்தபுராணத்தின் நடையைப் போன்றுள்ள தென்றும், கந்தபுராணத்தின்காலம் இப்பொழுதைக்கு ஏறக்குறைய ஆயிரத்துநூறு வரு டங்களுக்குமுன் என்பது அந்நூற்சிறப்புப்பாயிரத்தாற் புலப்படுதலால் இவர் காலமும் கம்பர்காலம்போலவே ஏறக்குறைய ஆயிரம்வருஷங்களுக்கு முன் பாக இருக்கலா மென்றும் சிலர் ஊகிக்கிறார்கள். நடையொன்றைக்கொண்டே காலத்தை வரையறைசெய்கிற வழியை யாவரும் தடையின்றி ஒரு மன மாய் ஏற்றுக்கொள்வது மிகக்கடினம்: ஏனெனில்,—புதியகாலத்தவரும்

---

* சிற்றறிவினராய்த் தாமேதக்கபண்டிதரென்று செருக்கியிருந்தபொ ழுது இப்பட்டப்பெயர்ச்சுமையைத் தலைமேல் ஏறிட்டுக்கொண்டவர், பின்பு அதுதகுதியன்றென்று பிறரால் அறிந்தவுடன் அதனை இறக்கிவிட்டு, வேறு வகையிற் பிறரை மருட்டும்பொருட்டு வெவ்வேறுபெயர்வகைகளைத் தாமே நாடியமைத்துக்கொண்டு வெளிப்படுதலும் உண்டு; அது வியக்கத்தக்கதே. இனி, இராசபாஷைக்குப்போலவே இப்பாஷைகளுக்கும் தக்க பரீக்ஷைகளேற் பட்டுவிட்டால், இப்படிப்பட்ட வழக்கங்கள் எங்கும் எடுபட்டுப்போய்விடும்,

* பழையநடையைப்போலப் பாடக்கூடும்; பழையகாலத்தவர்கள் பாடினதும் சிலகாரணங்களினாற் புதியநடையையொத்து இருக்கலாம்; ஒருவர் செய்த பலநூல்களுள் ஒன்றற்கொன்று நடைவேறுபாடு இருத்தலுங் கூடும்; முந்திப்பாடினது ஒருவகையும் பிந்திப்பாடினது ஒருவகையுமாக இருக்கலாம். இற்றைக்கு நூற்றுப்பத்து வருஷத்துக்குமுன் பாடப்பட்டுள்ள காஞ்சிப்புராணமும் அதனோடுசமகாலத்திற் பாடப்பட்ட தணிகைப்புராணமும், கம்பராமாயணம் முதலிய பழையபெருங்காப்பியங்களின் நடையைப் போன்றிருக்கவில்லையா? பழையபக்தர்கள் சிலர் பாடியுள்ள செய்யுட்கள் புதியநடையைப்போன்று மிகஎளிதாக இருக்கின்றனவே; புகழேந்திப்புலவர் பாடியுள்ள நூல்களுள் நளவெண்பாவின் நடை எத்துணைச் சிறப்புடையது? அவர்தாமே பெண்களுக்கென்று பாடியனவாக வழங்குகிற அல்லியரசாணிமாலை, பவழக்கொடிமாலை, புலந்திரன் களவுமாலை என்பவற்றின் நடை எவ்வளவு எளிமையுடையது? இப்படிப்பட்ட பலகாரணங்களால் நடையைக்கொண்டே காலத்தை நிச்சயிப்பதற்கு நேர்கிற ஆட்சேபங்களை மறுத்தல் அரிதாதல் நோக்கி யாம் அவ்வழியில் இறங்கவில்லை.

இவருக்கு வில்லிபுத்தூராரென்றும் வில்லிபுத்தூராழ்வாரென்றும் வழங்கி வருகிற பெயர் யாதுகாரணத்தால் வந்தது? பாண்டியநாட்டில் திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் பிரசித்தமாகவுள்ள விஷ்ணுஸ்தலமான ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் பிறந்தவரா? அன்றி வளர்ந்தவரா? அல்லாக்கால் வாழ்ந்தவரா? என்றால்,—இக்காரணங்களொன்றாலு மன்று, இவருக்கு இப்பெயர் வந்தது; பின்னை யென்னையோ வெனில்;—வைஷ்ணவசம்பிரதாயத்தில் சிறந்த பக்தர்களென்று சொல்லப்படுகிற ஆழ்வார்கள் பன்னிருவருள், ஒருவரும், பெரியாழ்வாரென்றும் பட்டர்பிரானென்றும் விஷ்ணுசித்தரென்றும் வேறு திருப்பெயர்களையுடையவரும் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் திருவவதாரஞ்செய்த காரணத்தால் வில்லிபுத்தூராழ்வாரென்று வழங்கப்படுபவரு மாகிய பாகவதசிகாமணியினுடைய இத்திருநாமத்தையே தந்தைதாயர்கள் இவருக்குப் பெயராகஇட்டு வழங்கினார்களென்று உணர்க; பரிசுத்திகரமென்கிற காரணத்தால், கடவுள் பெயரும் அடியார்களது பெயரும் மனிதர்களுக்கு இட்டு வழங்கப்படும். அல்லது, அந்தப் † பெரியாழ்வார் பாலியத்திலே எவரிடத்தும் யாதொரு நூலும் படியாதவராயிருந்தும் பின்பு பகவானருளால் பெரியதிவ்வியப்பிரபந்தம்பாட வல்ல மகாபண்டிதராய்விட்டதுபோல, இவரும் தெய்வகடாக்ஷம்பெற்ற வரகவி யென்கிற காரணம்பற்றி, இவருக்கு வில்லிபுத்தூராழ்வாரென்று பெயர் வந்த தென்றுங் கொள்ளலாம். [ஆழ்வார் என்பதற்கு - எம்பெருமானுடைய திருக்கலியாணகுணகணங்களாகிய பெருங்கடலில் அமிழ்ந்து நெஞ்சுருகி ஈடுபடுபவ ரென்று பொருள். இப்பெயரால் மற்றுஞ் சில பக்தர்களை வழங்குதலைப் பாதாழ்வான், சத்துருக்கினாழ்வான், பிரகலாதாழ்வான், கஜேந்திராழ்வான், சுதரிசனாழ்வான், கம்பநாட்டாழ்வார் முதலிய பெயர்களிலுங் காண்க.]

விஷ்ணுவினுடைய அம்சாவதாரமாகிய கிருஷ்ணனுடைய சரித்திரம் மகாபாரதத்தில் இடையிடையே வருகிற தென்ற சிறப்புப்பற்றியே இவ்வாசிரியர் பாண்டவசரித்திரத்தைப் பாடுதற்கு உடன்பட்டுப் பாடினார்; இது,

"முன்னு மாமறை முனிவருந் தேவரும் பிறரும்
பன்னு மாமொழிப் பாரதப் பெருமையும் பாரேன்

---

*காலபேதத்தால் பாஷையின் இயல்பு மாறுபடுவது, தமிழுக்குப்பெரும்பாலும் இல்லை; வடமொழிக்கும் இப்படியே.

† இவர் சரித்திரத்தை யாம் எழுதிவெளியிட்டுள்ள 'ஆழ்வார்கள் சரித்திரம்' என்னும் வசனநூலிற் பரக்கக் காணலாம்.

மன்னு மாதவன் சரிதமு மிடையிடை வழங்கு
மென்னு மாசையால் யானுமீ தியம்புதற் கிசைந்தேன்"

என இவர்தாமே தற்சிறப்புப்பாயிரத்திற் கூறியுள்ளதனாற் பெறப்படும். [வேதவியாசபகவானும் வடமொழிமகாபாரதத்தில் இவ்வாறே கூறியுள்ளார். இனி, இச்செய்யுளின் மூன்றாமடியின் முதலில் 'மன்னுமாதவன்' என்பதை மன்னும் மாதவன் எனப்பிரித்து-நித்தியனாகிய திருமகள்கொழுநனான திருமாலென்று பொருள்கொள்வதை விட்டு, மன்னும் மாது அவன் என்றாவது மன் உமா தவன் என்றாவது பதம்பிரித்து-ஸ்தாணுவாகிய உமாபதியான சங்கரனெனப் பொருள்கொண்டு, சிவபிரானது சரித்திரம் இந்நூலின் இடையிடையேவழங்குவதென்ற விருப்பத்தால் தாம் இதனைப் பாட இசைந்ததாகக் கூறினாரென்று உரைப்பாருமுண்டு; அது சரியன்று; எனெனில்;—இந்நூலில் மூன்றாவதாகிய ஆரணியபருவத்தில் அர்ச்சுனன்தவநிலைச்சருக்கத்திலும் ஏழாவதாகிய துரோணபருவத்தில் பதின்மூன்றாம்போர்ச் சருக்கத்திலும் ஆக இரண்டிடத்தில்மாத்திரமே யன்றி நூல்முழுவதும் இடையிடையே (கண்ணனுடைய சரித்திரங் காணப்படுவதுபோலச்) சிவபிரானுடைய பிரஸ்தாபம் இல்லாமையாலும், வைஷ்ணவராகிய இவர் சிவசரித்திரம் வருவதென்று பாடினாரென்பது உசிதமல்லாமையாலும் எனக் காண்க. இக்காரணங்கள் தக்கனவேயா மென்பது, மதத்துவேஷத்தை யொழித்துப் பார்த்தால் எவர்க்கும் வெள்ளிடைமலைபோலத் தெள்ளிதிற் புலப்படும்.]

அன்றியும், இவர் இந்நூலில் ஒவ்வொரு சருக்கத்தின் தொடக்கத்திலும் திருமால்விஷயமாகக் காப்புச்செய்யுள் கூறியுள்ளதனாலும், "மறந்தும் புறந் தொழா" நல்ல வைஷ்ணவரென்பது நன்குவிளங்கும். [சில சருக்கங்களில் காப்புச்செய்யுள் காணப்படவில்லை; அதற்குக் காரணம் - ஆசிரியராற்பாடப்பட்ட செய்யுட்கள் பிற்காலத்தில் ஏடெழுதுவோரால் எழுதாதுவிடப்பட்டு இல்லையாயின வென்றாவது, *தொல்காப்பியம் முதலிய சில நூல்களிற் போலச் சில சருக்கங்களின் ஆரம்பத்தில் மாநசிகமாத்திரத்தால் கடவுள்வணக்கஞ் செய்யப்பட்டுச் செய்யுளுருவமாய் வாசிகமாகக் காப்புச் செய்யப்படவில்லை யென்றாவது கொள்க.]

ஆயின், வைஷ்ணவராகிய இவர் இந்நூலின் முதற்காப்பாக,

"நீடாழியுலகத்துமறைநாலொடைந்தென்றுநிலைநிற்கவே
வாடாததவவாய்மைமுனிராசன்மாபாரதஞ்சொன்னநாள்
ஏடாகவடமேருவெற்பாகவங்கூரெழுத்தாணிதன்
கோடாகவெழுதும்பிரானைப்பணிந்தன்புகூர்வாமரோ.
முருகார்மலர்த்தாமமுடியோனையடியார்முயற்சித்திறந்
திருகாமல்விளைவிக்குமதயானைவதனச்செழுங்குன்றினைப்
புருகூதன்முதலாயமுப்பத்துமுக்கோடிபுத்தேளிரும்
ஒருகோடிபூதேவருங்கைதொழுங்கோவையுறவுன்னுவாம்."

என்று இரண்டு பாடல்களால் சிவகுமாரராகிய விநாயகரை ஸ்தோத்திரஞ் செய்வானேன்? என்றால்,—தம்மைச் சரணமடைந்தவர்கள் தொடங்குந் தொழில்களுக்கு வருகிற விக்கினங்களைப் போக்குதலாலும் தம்மையடையாமல் அகங்கரித்தவர்கள் ஆரம்பிக்கிற செய்கைகளுக்குப் பல இடையூறுகளை உண்டாக்குதலாலும் 'விக்நேச்வரர்' என்று திருநாமம்பெற்றுள்ள ஸ்ரீவிநாயகமூர்த்தி சைவர்களுக்குமாத்திரமேயன்றி எல்லோர்க்கும் வழிபடுகடவுளேயாதலாலும், வேதவியாசர் மகாபாரதத்தை இயற்றிவருகிற பொழுது விநாய

* 'தொல்காப்பியம் முதலியவற்றில் நூற்குப் புறமாகவே மங்கலம் செய்யப்பட்டது' என்பது, தருக்கசங்கிரகவுரை.

கர் அந்நூலை மகாமேருமலையிலே எழுத்தாணிகொண்டு எழுதிவந்ததும் இடையிலே அவ்வெழுதுகருவி ஒடிந்துபோன பொழுது 'வல்லவனுக்குப் புல்லும்ஆயுதம்' என்கிறவகையாய் யானைமுகக்கடவுளாகிய தமது தந்தங்களில் ஒன்றைப் பறித்து அதனையே கருவியாகக்கொண்டு எழுதிமுடித்தருளினது மாகிய இந்த முக்கியமான காரணத்தைக்கொண்டு நோக்குமிடத்து விநாயகர் இந்நூலின்முதலில்வைத்தற்கு ஏற்ற இயைபுடையவராதலாலும், வைஷ்ணவ வர்கள் விநாயகரை விஷ்வக்ஸேநரென்கிற சேனைமுதலியாரது அம்சமென்று கொண்டாடுவது மரபாதலாலும், இவரும் விநாயகரைப்பாடினரென்க.

இவ்வில்லிபுத்தூரார் சிவத்வேஷம்பாராட்டுகிற வீரவைஷ்ணவரல்லர். அது - அருச்சுனன் தவநிலைச் சருக்கத்திலும், பதின்மூன்றாம்போர்ச்சருக்கத்திலும் சைவசம்பிரதாயத்துக்குச் சிறிதும் வழுவுறாதபடி பரமசிவனைச் சிறப்பித்தும் இதரதேவர்களைத் தாழ்த்தியுங் கூறியுள்ளதனால்,நன்குபுலப்படுகிறது. அருச்சுனனது கையிலுள்ள காண்டீவமென்னும் வில்லினது சுழுந்தினாற் சிவபிரான் அடிபட்ட செய்தியைச் சொல்லும்பொழுது,

"விண்ணிலுறைவானவரில்யாரடிபடாதவர்விரிஞ்சனரியேமுதலினோர்*
மண்ணிலுறைமானவரில்யாரடிபடாதவர்மனுக்கள்முதலோர்களதலக்
கண்ணிலுறைநாகர்களில்யாரடிபடாதவர்கள்கட்செவிமகீபன்முதலோர்
எண்ணில்பலயோனியிலும்யாவடிபடாதனவிருந்துழியிருந்துழியரோ."

என்றது முதலியவற்றாலும், பதின்மூன்றாம்போர்நாளின் இரவில் சைந்தவனென்கிற சயத்திரதனை அருச்சுனன் அடுத்தநாளில் தவறாமற்கொல்லவேண்டிப் பரமசிவனிடத்துச் சிறந்த சில அஸ்திரசஸ்திரங்களைப் பெறுதற்காகக் கண்ணனுடனே கைலாசத்துக்குச் சென்ற செய்தியைச் சொல்லும்போது,

"புரகைகை யாலெரி புராரி தன்முனம்
நரனொடு நாரணன் நணுகி நண்பினால்
சரணபங் கயமுறத் தாழ்ந்து பன்முறை
காமுற முகிழ்த்திது கழறன் மேயினார்."

என்றது முதலியவற்றாலுந்தெளிவாகத்தெரிகிறது. இன்னும், இவர் அருச்சுனன் தவநிலைச்சருக்கத்தில்,

† "ஓரேனந்தனைத்தேடவொளித்தருளுமிருபாதத்தொருவனந்தப்
போரேனந்தனைத்தேடிக்கணங்களுடன்புறப்பட்டான்" எனவும்,

"பையரவினுடிபுற்கூதனிவர்சூழ்தரப்பச்சைமயில்பாதியுடனே
துய்யவிடைமீதொருசெழுஞ்சுடரொழுந்ததுதொழுந்தகையதாகுமளவோ"

எனவுங் கூறியுள்ளவற்றையும் நோக்குக.‡வியாசர் புராணங்களில் ஒவ்வொரு

---

* 'விரிஞ்சன்முதலோருததிருழ்' என்று யாம்கண்ட ஏடுகளின் பாடம்.

† வில்லிபுத்தூராரை ஆதரித்த அரசன் சைவமதத்தனாகவிருக்கலாமென்றும், இவர் அவனுக்கு முகோல்லாசமாக நூலிற் சிலவிடத்துச் சிவபிரானை விசேடித்துக் கூறியிருத்தல் கூடுமென்றும், அங்ஙனங் கூறியவற்றிற்கெல்லாம் வெளிப்படுபொருளொழிய வேறு உள்ளுறைபொருளும் உண்டென்றும் உய்த்துக்கூறுதலும் ஒன்று.

‡ இப்படி சில பிரதியிலுள்ளவளவு சிவஸ்தோத்திரமான பாடல்கள் பல ஏட்டுப்பிரதிகளில் இல்லை; இது, யாம் வைஷ்ணவ அபிமானத்தாற் கற்பித்துக் கூறுவதன்று; பழைய ஏடுகளோடொத்திட்டுப்பார்த்தால் யாவர்க்கும் நம்புதலுண்டாம். யாம் அங்ஙனம் பலசுவடிகளோடு சரிபார்த்தே இவ்விஷயத்தைத் துணிந்து வெளியிட்டோம். அப்படிப்பட்ட புத்தகங்களிரண்டு. சென்னையிலுள்ள இராசாங்கக் கையெழுத்துப் புத்தகசாலையிலும் உள்ளன.

தேவரை ஒவ்வோரிடத்திற் சந்தர்ப்பத்துக்கேற்பச் சிறப்பித்துக்கூறியுள்ளது போலவே, இவரும் தமது நூலில் சூரியன் அக்கினி முதலிய மற்றைத் தேவர்களையும் சமயம் வந்தவிடத்துப் பக்ஷபாதமில்லாமல் சிறப்பித்துக்கூறியுள்ளார். பதினேழாம்போர்ச்சருக்கத்தில் "மூவர்தத்தம்வடிவா முதல்வன்" எனச்சூரிய பகவானைச் சிறப்பித்துக்கூறியுள்ளவாறும் பிறவுங் காண்க; [இதற்கு - திரிமூர்த்திகளின்சொரூபமாகவுள்ள தலைவனான சூரிய னென்று பொருள்.]

கடைச்சங்கப்புலவர்களுள் ஒருவராகிய பெருந்தேவனா ரென்பவர், மகாபாரதத்தைத் தமிழில்வசனமும்பாடலுமாகவிரவிவருகிற 'சம்பு'என்கிறநடையிலே பாடியுள்ளார்; பெரும்பாலும் வெண்பாக்களால் அமைந்ததுபற்றி, அந்நூலுக்குப் பாரதவெண்பா வென்று பெயர்: அது, இப்பொழுதைக்கு ஏறக்குறைய இரண்டாயிரம்வருஷத்துக்கு முந்தியது;* இவ்வில்லிபுத்தூரார் அந்தப் பாரதவெண்பாவின் சொல்லையும் பொருளையும் ஆங்காங்குவெகுவாகத் தழுவி நாலாயிரத்துமுந்நூற்றுச்சில்லவரை பாடல்களாற் பாரதத்தைப் பாடியுள்ளார். இவர்பாடியபாரதம்வடமொழிவியாசபாரதத்தின்வழிநூலென்னத்தட்டில்லை.

"மண்ணி லாரண நிகரென வியாதனார் வகுத்த
எண்ணிலா நெடுங் காதையை யானறிந் தியம்பல்"

என்று இவர்தாமே அவையடக்கத்திற் கூறியிருக்கிறார். ஆயினும் இவர் பாடிய நூல் ஸம்ஸ்கிருதபாஷையில் அகஸ்தியபட்டரென்பவர் இயற்றியுள்ள பாலபாரதமென்னுங்காவியத்தின் பொருளமைதியோடு பலவிடங்களிலொத்திருக்கின்றது; ஒப்பிட்டுப்பார்க்குமிடத்து இந்நூலுக்கும் அந்நூலுக்கும் இடையிடையே பலவேறுபாடுகளும் உள்ளனவாயினும் சிற்சிலவிடங்களில் இந்நூல் அந்நூலின்மொழிபெயர்ப்பென்றே சொல்லலாம்படி யுள்ளது: (இவ்விஷயம், பதினான்கு வருஷங்களின்முன் நாடிக்கண்டுபிடித்து ஒன்பதுவருஷங்களின் முன் எம்மால் முதலில் வெளியிடப்பட்டது;) இதற்கு அரிதில் தேடியெடுக்காமல் எளிதில் அகப்பட்ட சில உதாரணங்கள் வருமாறு:—நூலின் முதலில் சந்திரனைக் கூறுமிடத்து, பாலபாரதம்- "அத்ரிநேத்ரப்ரபவ:"=வில்லிபுத்தூரார் பாரதம் - "அத்திரிப்பெய ரந்தண னம்பகந்தனில்........பிறந் தொளிசிறந்தோன்": பாலபாரதம் - "நக்ஷத்ரகணஸ்யநாத:"=வில்லிபாரதம்- "பொருந்த வானுறைநாள்களை நாடொறும்புணர்வோன்"; பாலபாரதம்-"ஸம்பாவநீயச்சிரஸாசிவேந"=வில்லிபாரதம்-"திருந்தவானவர்க்கரியவன் செஞ்சடைமுடிமேலிருந்த வானவன்": இங்ஙனம் பலவிடத்து ஒத்துவரும்.

வில்லிபுத்தூரார் தமதுபாரதத்திற் பாடியது, முதற்பத்துப்பருவமே; மற்றையெட்டுப்பருவங்கள் அவராற்பாடப்படவில்லை. அதற்குக்காரணம், அவற்றைப்பாடுவதற்குமுன் நூலாசிரியர் காலஞ்சென்றிருக்கலாம்; அல்லது, நூல் முழுவதையும் பாடினால் பாண்டவர்கள் கிருஷ்ணபகவான் என்கிற மகாபுருஷர்களது கேட்பவர்க்குவருத்தத்தையுண்டாக்கத்தக்க மரணசரித்திரத்தைத் தம்வாயாற்சொல்லவேண்டுமே யென்றுகருதி 'பாண்டவர்கள் இராச்சியம் ஆண்டு வாழ்வாராயினர்' என்பதனோடு முடித்துவிட்டதாகக் கூறலாம். பாண்டவசரித்திரங்கூறுகிற† பாரதசம்பு முதலிய சில நூல்களிலும் பின்னிட்ட கதை காணப்படவில்லை. [கம்பர் இராமாயணத்தில் உத்தரகாண்டம் பாடா

---

*அந்நூல்பன்னீராயிரம் பாடல்களையுடையதென்று தொண்டைமண்டல சதகத்திற் கூறியிருப்பினும், அது இப்பொழுது முழுவதும் கிடைப்பதில்லை: உத்தியோகபருவந்தொடங்கித் துரோணபருவம்வரையிலும் எண்ணூறுபாடல்களே கிடைக்கின்றன.

†பாலபாரதத்தில் கதை முடியக் கூறப்பட்டுள்ளது; (இறுதியிலுள்ளபத்தொன்பதாவது இருபதாவது சருக்கங்களிற் காண்க:) ஆதலால், அது இங்கே

மல்விட்டதற்கும் இப்படிப்பட்டகாரணத்தையே முக்கியமாகக்கொள்ளலாம்; இப்பொழுதும் ராமாயணபாராயணஞ்செய்பவர்கள் உத்தரகாண்டம் படிப்பதில்லையன்றோ?] அவ்வாறே இவரும் பின்னையசரித்திரத்தைக் கூறாமல் “கனைகடற்பாரளித் தவரு மங்கரி லறநெறியே கருதிவாழ்ந்தார்” என மங்களகரமாகவே சரித்திரத்தைப் பாடிமுடித்தாரெனக்கொள்வது தகுதியுடைத்து. இனி, இந்நூலில் பின்னைய பருவங்களும் பாடப்பட்டுப் பிற்காலத்திற் கிடைத்தற்கரியவையாயின வென்று கொள்வாருமுளர். *

இவர்பாடிய பாரதத்தில் சுருக்கமாக கதையைத் தொகுத்துக்கூறும் முந்நூறு நானூறு பாடல்கள்தவிர மற்றைநாலாயிரஞ் செய்யுட்களை யெடுத்துக்கொண்டு, பிற்காலத்தில் நல்லாப்பிள்ளையென்பவர், புதிதாகத் தாம் பதினோராயிரம் பாடல்பாடி இடையிடையிற்கோத்தும் இறுதியிற்சேர்த்தும் பாரதம் பதினெட்டுப்பருவங்களையும்பூர்த்திசெய்தார்; அது-‘நல்லாப்பிள்ளைபாரதம்’ எனவழங்கும்அந்நூலாசிரியர், இற்றைக்கு நூறுவருஷங்களின்முன் இருந்தவர்.

எடுத்துக்காட்டத்தக்கதன்று. எமது 98, 99- யப். ஏ. டெக்ஸ்டுகளின் அநுபந்தத்தையும், பிழைதிருத்தத்தையும் பார்க்க. ஆகவே, பிறர் ‘வடமொழியிற் பாரதகதையைக்கூறும் பாலபாரதம், சம்பூபாரதம் முதலியநூற்களில் இறுதிக் கதைகள்காணப்படாமை எத்தகைய காரணம்பற்றியோ? அத்தகையகாரணம் பற்றியே இவரது பாரதத்திலும் இறுதிப்பாகம் காணப்படாதிருத்தல் கூடுமெனவுங் கூறுப’ என்று உடன்பாடாக எழுதினது மறுக்கத்தக்கது.

* “கலியுகவியாதன்சொல்லக்கணபதியெழுதுபாடல்
பொலிவுறுதமிழிலாறாயிரமெனவிருத்தம்போற்றிச்
சலிவுறுவில்லிபுத்தூரிறைவனுஞ்சார்வபௌம
னொலியெழுமறையோர்கோமானுயர்ந்தவருவப்பச்சொன்னான்”

என ஒருசெய்யுள் வில்லிபுத்தூரார்பாரதத்துஏட்டுப்பிரதியொன்றில் பாயிரத்தோடு காணப்பட்டது. இது பழையபாடலாக இருக்குமாயின், இதிற்கூறிய ஆறாயிரம்பாடல்களில் பத்துப்பருவங்களாகவுள்ள நாலாயிரத்து முந்நூற்றுச் சில்லறை போக மற்றவை இவர்பாடிய எட்டுப்பருவங்களெனக் கொள்ளலாம்.

மாவிந்தமென்றும், மகாவிந்தபுராணமென்றும், மகாபெந்தமென்றும், மகாவெந்தமென்றும் பேர்மாறாட்டமாக வழங்கப்படுவதொரு தமிழ்நூல் உண்டு. அது, சாதாரணசனங்களுக்குக் கதைகூறுங் குழாத்தாற் கொண்டாடப்பட்டுப் பலவிடத்தும் பயில்கிறது. அதன் ஏட்டுப்பிரதி யிரண்டு, இராசாங்கக் கையெழுத்துப் புத்தகசாலையிலும்உண்டு. அந்நூல் பாரதத்துப்பாண்டவரது மகாபிரஸ்தானசரித்திரத்தை மாத்திரமே சில கிளைக்கதைகளோடு கூறுவது. ஆதலால், அந்நூலின் பெயர், ‘மஹாப்ரஸ்தாநம்’ என்ற வடசொல் மகாபிரத்தமெனத் திரிந்து அது பின் கண்டபடி சிதைந்ததென்றே கொள்ளத் தக்கது. அதில், பாரதத்தின் பிந்தின எட்டுப்பருவங்களின் சரித்திரம் முழுவதும் கிடையாது. அது - சனமேசயன்கதை, காங்கேயர்மோக்ஷம், கிருஷ்ணதேவன்மோக்ஷம், கலிவருகை, தருமபுத்திராதிகள் தபசுக்கேகுதல் முதலாக, யமன் சோதனை, தன்மபுத்திரர் பூந்தேரேறுதல், அடியாரைக் காட்டுதல் இறுதியாகப் பலசிறுபகுப்புக்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ள கசடுடு - செய்யுளுடையது. அந்நூலின் நடை சிறிதுஞ் சிறப்பாகக் கொள்ளத்தக்கதன்று; அந்நடையின் தாழ்வுக்குத் திருஷ்டாந்தமாக அந்நூலின் பாடல்கள் சில இங்கு எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றன:—

“கோலமாந்தன்மனுர்கூண்டொடேகவே
ஞாலமோராசினைநயந்துநீத்துடன்

இப்பாரதத்துக்கும் இதன் முதனூலாகிய வியாசபாரதத்துக்கும் இடையிடையே கதையமைதிகள் சிற்சில வேறுபடுவது "முன்னோர் நூலின் முடிபொருங்கொத்துப், பின்னோன் வேண்டும் விகற்பங் கூறி, யழியாமரபினது வழிநூலாகும்" என்ற வழிநூலிலக்கணவிதிப்படி இவ்வாசிரியராற் பிறநூல் மேற்கோள்கொண்டு அமைக்கப்பட்டதாதல் வேண்டுமென அறிக. [கம்பராமாயணத்துக்கும் வால்மீகிராமாயணத்துக்கும் சிலசிலவிடத்து ஒன்றோடொன்று வேறுபாடு காணப்படுதற்கும் காரணம் இதுவே] அன்றி, ஜைமினிபாரதத்தை இவர் முதனூலாகக்கொண்டு மொழிபெயர்த்தாரென்பதுமுழுவதும்சரியன்று; இவர் தாமே வியாசபாரதத்திலிருந்து எழுதுவதாகக் கூறியுள்ளார்: ஜைமினி பாரதத்தில்அசுவமேதபருவமொன்றுதவிர மற்றையபருவங்களெல்லாம்வியாச சாபத்தால் அக்காலத்தில்தானே அழிந்துவிட்டனவென்பது ஐதிகியம்.

"மாலிடமொழிமறமகாவெந்தக்கதை
வேலவரருளினால்விளம்புபாடலே."

"தேனூறலரிசிதேங்காய்திரள்பணியாரப்பெட்டி
வானுடர்மதிக்குஞ்சேலைவாகுளபதக்கமுத்து
மானுனமக்களார்க்குமணவாளக்காத்துக்கேற்ற
நாணயமோதிரங்கள்நலமுடனனுப்பினாரே."

"தண்ணூறுதன்மர்தன்னைத்தாக்குளபட்டங்கட்டிக்
கண்ணில்லாதான்காந்தாரிகைதனிற்காட்டிமாயன்
எண்ணெணுக்குமார்தன்னைரட்சியுமென்றதாகப்
பண்ணூறுதுவாரகைக்குப்பாங்குடன்போவதானார்."

"அந்தமாம்பர்வதத்திலாயுளகுதிரைமூஞ்சி
வந்ததோரைவர்தன்னில்வடிவுள்ளார்தன்னைப்பார்த்துத்
தொந்தமாயோடிவந்து துய்யதோர்விசயனைரைப்
பந்தமாயணைத்தவாறேபண்டுபோல்முகமதானாள்."

"வழியதுமாளவேணும்மன்னனே தன்மராயா
பழமொழிகதைதானென்றுபாங்குடனுரையுமென்ன
மொழிகிறேன் கதைதானென்றுமுன்பொருநாளில்மன்னன்
அழகுடன் தானதர்மம்அளித்தரசாளுநாளில்."

"அந்தமாம்வதிட்டர்வந்துஅனுமனுஞ்சாம்பவானும்
தந்தமாம்விபீடணனும்தாக்குசுக்கிரீபன்கூடத்
தொந்தமாம்பரதசத்ருதுய்யலட்சுமணனங்கதன்
பந்தமாய்க்கொலுசேவிக்கப்பணிமுடிராமர்க்கீந்தார்."

இப்படிப்பட்டநூலைப்பாடியவர் இன்னாரென்றுதெரியவில்லை; ஒருசைவசமயத்தவரென்றுமாத்திரம் அந்நூலால் தெரிகிறது. இப்படி மிகஎளிமைப்பட்ட நடையையுடையதொரு நூலை, வில்லிபுத்தூரார் நடைக்குப் பின்வாங்காமற் சிறப்புப்பாயிரம் உரைத்துள்ள வரந்தருவார் பாடியதென்று ஒருசாரார் கொள்வது, சிறிதுந் தகுதியன்று. அவரது செய்யுள்நடைச்சிறப்பை அவர் பாடிய பாயிரத்தை நோக்கி அறிக; அப்பாயிரச்செய்யுள்களுள் ஒன்றுவருமாறு:

"கரும்புங்கமுகுந்தலைதெரியாக்கழனிச்செந்நெற்களையாகி
யரும்புங்குவளைநறுமலர்த்தேனாறுயெங்குஞ்சேறாக
விரும்புஞ்சுருதியிசைகேட்டுவேலைக்கழிக்கானலங்கைதை
சுரும்புந்தும்பிகளுமருந்தமாறுதென்றுஞ்சோறிடுமால்."

மேற்கூறிய மாவிந்தத்தின் நடையோடொத்த நடையையுடைய பாரதத்தின் முந்தினபருவங்களும் வேறு காணப்படுகின்றன. ஆதலால், அவற்றையும், மாவிந்தபுராணத்தையும் இயற்றியவர் ஒருவராகவே யிருக்கலாம்.

இவர் மகாபாரதமொன்று தவிர வேறு நூலெதுவும் பாடியிருப்பதாகத் தெரியவரவில்லை. [கந்தரந்தாதியுரை இவர்செய்ததென்று கூறுவர்ஒருசாரார்.]

இவர் தமக்குப் பலசெல்வமுங் கொடுத்து ஆதரித்துத் தம்மைக்கொண்டு பாரதத்தைப் பாடும்படிசெய்வித்த வரபதியாட் கொண்டானென்னுமரசனை இப் பெருங்காப்பியத்தில் இடையிடையே புகழ்ந்து பேசியுள்ளார்.

"கொடிமதிற் பாகை வேந்தன் கொங்கர்கோன் புரவிக் காலால்
வடதிசை யரசர் தங்கள் மாமணி மகுடம் போல
அடலுடை விசய னொற்றை யம்பினால் மீண்டுஞ் சென்று
படவா வுயர்த்த கோவைப் பண்ணினான் மகுட பங்கம்."

என்னும்பாட்டில், உத்தரகோக்கிரகணகாலத்தில் அருச்சுனன் துரியோதனனை ஒருபாணத்தாற் கிரீடத்தைக்கீழேதள்ளி அவமானப்படுத்தியதற்கு வரபதி யாட்கொண்டான் தான் எதிப்போருக்குச் செல்கிற குதிரையின் முன்கால்க ளால் வடக்குத்திக்கிலுள்ள அரசர்களைப் பங்கஞ்செய்வதை உவமைகூறினர்.

"கோவல்சூழ் பெண்ணை நாடன் கொங்கர்கோன் பாகை வேந்தன்
பாவலர் மானங் காத்தான் பங்கயச் செங்கை யென்ன
மேவலரெமரென்னுமல் வெங்களந் தன்னில் நின்ற
காவலன் கன்னன் கையும் பொழிந்தது கனக மாரி."

என்கிற செய்யுளில் கர்ணன் யுத்தத்திற்குச் செல்கின்றபொழுது பகைவர் நண்பரென்கிற பேதமில்லாமல் யாவர்க்குந் தானஞ்செய்துவருதற்கு, வரபதி யாட்கொண்டான் தானஞ்செய்தலை ஒப்பிட்டார்.

"நாகையாப் புகழான் பெண்ணை நதிவளஞ் சுரக்கு நாடன்
வாகையாற் பொலிதிண் டோளான் மாகதக் கொங்கர் கோமான்
பாகையாட் கொண்டான் செங்கைப் பரிசுபெற் றவர்நெஞ் சென்ன
ஓகையாற் செருக்கி மீண்டா ருதிட்டிரன் சேனை யுள்ளார்."

என்ற கவியில், தருமபுத்திரனது சேனையி லுள்ள வீரர்கள் வெற்றிகொண்டு மகிழ்ச்சியோடுபடைவீட்டுக்குமீளுதற்கு, வரபதியாட்கொண்டானிடம்வெகு மானம் பெற்றவர்கள் திருப்தியோடு திரும்பிவருவதை உவமை கூறினர்.

இப்படி பாலில்விஷங்கலப்பதுபோலப் பெரிய இதிகாசத்தினிடையிலே ஒருமனிதனைத் துதித்தல் தகுமோ? நாக்கவனம் நரகவன மன்றோ? என்று ஒரு ஆட்சேபந் தோன்றலாம்; இங்ஙனந் தோத்திரிப்பது தகுதியன்றாயினும், அரசன தமக்குச்செய்தநன்றியை மறவாமல் உபகாரஸ்மிருதியாகப் பாடின ரென்பதுபற்றிப் பலரும் அங்கீகரிப்பார்கள்; அன்றியும், ப்ரஸ்துதமாகிய உப மேயமுகத்தால் அவனபெயரைப் பிரஸ்தாபிக்காமல் அப்ராஸ்துதமான உப மானமுகத்தாற் புகழ்ந்துகூறியதும் ஒருசமாதான மாகலாம். இங்ஙனமே தம்மைப்பாதுகாத்த பிரபுக்களைத் தாம்செய்யும்நூல்களில் நன்றியறிவுகாரண மாக எடுத்தேத்துவது, புலவர்களது இயற்கை. கம்பர் தமதுஇராமாயணத்தில் திருவெண்ணெய்நல்லூர் சடையப்பமுதலியாரையும், புகழேந்திப்புலவர் நள வெண்பாவில் முரணைநகர்ச் சந்திரன்சுவர்க்கியையும், மண்டலபுருஷன் சூடா மணிநிகண்டில் கிருஷ்ணதேவராயனையும் சிறப்பித்துக்கூறியவாறு காண்க.

இன்னும் இவர்தமதுநூலில் தமிழ்நாட்டரசராகிய சேரசோழபாண்டியர் களைப்பற்றிப் பிரஸ்தாபம் வருகிறபொழுது மிகச்சிறப்பாகக் கூறுவர்:—

"வஞ்சிமாநகரைபுகாருடையான் வடமண்டலிகர்திறைவாரியநேரியன்
விஞ்சிமுனைதொறும்வாளசுரேசனைவென்றபொழுதடல்வானவர்கோனருள்,"

"அண்டர்குலபதியாம்விடைவாகனன் அப்பொன்முடிமலர்நாறிடுதாளினன்
எண்டிசையுமனுநீதிசெய்கோலினன் எங்குமொருகுடையாலிடுநீழலன்

மண்டுகிரணசிகாமணிமோலியன் வண்டுமதுநுகர்தாதகிமாலையன்
மீண்டுமுதுபுலியேறுபதாகையன் வென்றிவளவனையார்கிகர்வீரரே.''

என்றவற்றால், சோழராசனுக்கொப்பான வீரர் எவருமில்லை யென்றார்.

''மீனவன் வழுதி மாறன் வெண்மதி மரபில் வந்தோன்
வானவர் முதல்வன் சென்னி வரிவளை யுடைத்து மீண்டோன்.''

என்றதனால், பாண்டியன் இந்திரனைக் கிரீடபங்கம்பண்ணின சிறப்பையும்,

''தந்தையை முதுகுகண்டோன் தனயனுக் கிளைக்குமோதான்.''

என்றதனால், பாண்டியன் சிவனைப் பிரம்பால் முதுகிலடித்த வலிமையையும்,

''காலினாற் றகைத்து வேலைக் கனைகட லேழு முன்னாள்
வேலினாற் சுவற்றுங் கொற்ற வெங்கயல் விலோத வீரன்.''

என்றதனால், பாண்டியன் ஒருகாலத்துத் தன்நகர்மேற் பொங்கியெழுந்த கடலின்மீது கோபித்து அதனை வேலினால்வற்றச்செய்து தன்காலில் விழுந்து வணங்கப்பண்ணின மகிமையையும்,

''முழுதுணர்ந்தருள் முனிவரன்புகல்மும்மைவண்டமிழும்
பழுதறும்படிதெளிஞரேறியபலகையொன்றுடையான்.''

என்றதனால், பாண்டியன் தமிழ்ச்சங்கத்தையுடையனான தகைமையையும்,

''கூறியசெஞ்சொலேடுகுறித்தெதிர்கொண்டவையை, யாறுடையவன்''

என்றதனால், பாண்டியநாட்டு வைகைநதி தமிழ்ப்பாடல்களின் அருமையையுஞ் சிறப்புடைமதத்தின்பெருமையையுந் தெரிந்துவெளியிட்ட ஏற்றத்தையுங் கூறியுள்ளார்.

''பராவுபேருடைச் சேரசெம்பியருடன் பாண்டியன்முதலோரும்'' எனச் சேரனைச் சிறப்பித்துக்கூறுமிடமுங் காண்க.

''காவிரியென்னத்தப்பாக்கருணையான்'' என நளசக்கரவர்த்தியினது கருணைக்கு, தமிழ்நாட்டிற்பிரசித்தியான காவேரிநதியைத் தண்மைக்கும் தவறாமைக்கும் உவமையெடுத்துக்கூறினார்.

''தங்கள்மால் வரையில் வைகுந் தமிழ்முனி தன்னைப்போலப்
பொங்குவெண் டரங்க முந்நீர்ப் புணரிக ளேழுஞ் சேர
வெங்கையால் வாருங் கொற்ற வேழமா மேற்கொண் டானே.''

என்றதனால், தமிழுக்கு ஆதியிலக்கண நூலாசிரியராகிய அகஸ்தியமகாமுனிவர் கடலைக்குடித்தருளிய கதையைக் கொண்டாடினார். இன்னமும் ''தங்கள் தமிழ்க்குழலிசையைத் தன்செவிக்குவிடமென்னும்'' என்றதனால்,வேய்ங்குழலின் இசைப்பாட்டின் இனிமைக்கு, தமிழ்ப்பாஷையை உவமை கூறினார். ''தங்கள் மூவகைத்தமிழும்போலச், சிந்தையிற்குளிக்குமாறு சிலீமுகமூன்றுவிட்டான்'' என்றதில் அம்புகள் நன்றாகப் பகைவர் நெஞ்சிற் பதிதற்குத் தமிழ்ப்பாஷை கற்றவர் மனத்திற்படிதலை உவமையாக்கினார்.

இங்ஙனம் தமது தேசாபிமான பாஷாபிமானங்களை வெளிப்படுத்துவது யாவர்க்கும் வழக்கமேயாம்.

இவர் தமது நூலிற் பெரும்பாலும் வடமொழிகளைத் தனிமொழியாகவுந் தொடர்மொழியாகவும் இன்னமொழியின் சம்பந்தமானதென்று எளிதில் தெரியவொண்ணாதபடிதிரித்தும்மொழிபெயர்த்தும் உபயோகித்திருத்தலால், வடமொழியிலும் மிகவல்லவரென நன்குவிளங்குகின்றது. தொடர்மொழியாகப் பிரயோகித்திருத்தற்கு உதாரணமாக, ''புராதநாகமவேதகீதபுராணரூபம்'', சலதாசஞ்சலசாலம்'', ''இமகாகபவநன்'', ''விகங்கராசன்'', ''மாதவயாதவவாசவகேசவ'', ''சதுரங்கயாமம்'', ''பரதநாதவேத பரத்துவாசன்'', ''கபோலவிகடகடகரிதூரகம்பதாதியிரதம்'', ''நவரத்நகணகிரணவுடு'' முதலிய

வற்றையும்; மொழிபெயர்த்தற்கு உதாரணமாக, நீரின் உற்பத்திக்கு இடமானவ னென்னும் பொருள்கொண்ட 'க்ருபீடயோநி' என்னும் வடசொல்லை மொழி பெயர்த்து "அம்மனை" [அம் - நீர்; மனை - இடம்: அது, நெருப்பு] என்றும், 'மநோரதம்' என்னும் வடசொல்லை மொழிபெயர்த்து "உள்ளமானதேர்" என் றுங் கூறியது முதலியவற்றையும்; சிதைத்து உபயோகப்படுத்தற்கு உதாரண மாக, 'ஜமதக்நி' என்பதை "இயமதங்கி" என்றும், 'அஸ்திரம்' என்பதை "அச்சிரம்" என்றும் உபயோகப்படுத்தியது முதலியவற்றையுங் காண்க. தனிமொழியாக உபயோகித்தற்கு உதாரணம் அளவிறந்தன.

தமிழில் எந்தநூலாசிரியரும் வடமொழிகளை இவ்வளவு எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. வடசொற்களைத் தமிழ்க்காப்பியத்தில் நுழைக்கிற வழக்கம் இவர் காலந்தொடங்கித்தான் அதிகமாயிருத்தல்வேண்டும். சங்கத்தார்காலத் துப் பழையநூல்களில் அத்தனையாக வடமொழிகள் அகப்படா; சுத்ததமிழ்ப் பதங்களே மிகுதியாயிருக்கும்.

இவரது பாடல்களில் உவமை, உருவகம், எடுத்துக்காட்டுவமை, தற் குறிப்பேற்றம், வேற்றுப்பொருள்வைப்பு, பிறிதுமொழிதல், உயர்வுநவிற்சி முதலிய பொருளணிகள் அமைந்திருப்பதுமாத்திரமேயன்றி, மடக்கு (யமகம்), பிராசம் முதலிய சொல்லணிகளும் ஆங்காங்கு அமைந்திருத்தலையும், இவரது செய்யுள்நடை பலவிடத்து முடுகுடையதாதலையும், பலவகைச்சந்தங்களும் சந்தப்போலிகளும் வண்ணங்களும் பொருந்தியிருத்தலையும் காணலாம்.

"பண்பாகப் பகர்சந்தம் படிக்காசலாதொருவர் பகரொணாதே" என்று சிறப்பித்துக்கூறப்பட்டுள்ள படிக்காசுப்புலவரும், திருப்புகழ்பாடிய அருண கிரிநாதரும் முதலிய சிலர் போலவே இவ்வில்லிபுத்தூராரும் சிறந்த சந்தக் கவியென்று இவர்நூலால் தெரிகிறது.

"முன்னோர் மொழிபொருளேயன்றி யவர்மொழியும், பொன்னேபோற் போற்றுவம்" என்றவாறு, இவருடைய நூலில் ஆழ்வார்களுடைய அருளிச் செயல்களின் சொற்பொருட்கருத்துக்கள் சிற்சில இடத்து எடுத்து ஆளப்பட் டுள்ளமையும், உய்த்துநோக்குமிடத்து விளங்கும்; தொண்டரடிப்பொடியாழ் வார் திருமாலையில் "மறஞ்சுவர் மதிளெடுத்து மறுமைக்கே வறுமைபூண்டு, புறஞ்சுவரோட்டைமாடம் புரளும்போதறியமாட்டீர், அறஞ்சுவராகிநின்ற அரங்கனார்க்கு ஆட்செய்யாதே, புறஞ்சுவர்கோலஞ்செய் துபுட்கவ்வக்கிடக்கின் றீரே" என்றாற்போல, இவர் சூதுபோர்ச்சருக்கத்தில் கர்ணனைப்பற்றி, "அறஞ் செறிதானம் வண்மை யளவிலாதளித்தநாளும், புறஞ்சுவர்கோலஞ்செய்வான் பூபதிக்குரைக்கலுற்றான்" என்றும், மற்றும் அவ்வாழ்வார் அத்திவவியப்பிரபந் தத்தில் "மருவியபெரியகோயில் மதிட்டிருவரங்க மென்னாக், கருவிலேதிரு விலாதீர் காலத்தைக்கழிக்கின்றீரே" என்றதைக் கருதி, இவர் பதினான்காம் போர்ச்சருக்கத்தில் பாகவதர்களைப்பற்றி "கரியபைம்புயலைக் கைதொழுமவரே கருவிலே திருவுடையவரே" என்றுங் கூறினாற்போல்வன காண்க.

மற்றும் நம்மாழ்வார் கண்ணனது சௌலப்பியத்தில் ஈடுபட்டு "பத்துடை யடியவர்க்கெளியவன் பிறர்களுக்கரிய வித்தகன் மலர்மகள் விரும்பும் நம் அரும்பெறலடிகள், மத்துறு கடைவெண்ணெய் களவினிலுரவிடையாப் புண்டு, எத்திறம் உரலினோடிணைந்திருந்தேங்கிய எளிவே!" என்று அருளிச் செய்தாற்போல, இவரும் "பூத்தநாபியந்தாமரைப்பூவில் வந்து பல்பூதமுஞ், சேர்த்த நான்முகப்புனிதனு முனிவர்யாவருந் தேவரு, மேத்த நாலுவேதங்க ளுந் தேட நின்றதாளெம்பிரான், பார்த்தன்மாமணித்தேர்விடும்பாகனான தெப் பான்மையே!" என்று பாடினமையும், பிறவுங் கண்டுகொள்க.

ஸ்ரீ

கடவுள் துணை.

ம கா பா ர த ம்.

பாரதம்என்னுஞ்சொல்லுக்கு-பரதனதுவம்சத்தவரைப்பற்றியநூலென்று பொருள். இங்குக் குறித்த பரதனென்பவன் - சந்திரவம்சத்தில் துஷ்யந்த மகாராஜனுக்குச் சகுந்தலையினிடந் தோன்றிப் பிரசித்திபெற்ற ஓரரசன். [இராமன்தம்பியான பரதனும், பரதகண்டமென்றற்குக்காரணனான சடபரதனும், பரதநாட்டியமென்றற்குக் காரணனான பரதனு மல்லன்.] பரதவம்சத்தில் தோன்றினவர், பாரதர்; அவராவார்-பாண்டவரும், துரியோதனாதியரும்: அவர்களது சரித்திரத்தை உணர்த்தும் நூல், பாரதமெனப்பட்டது. இது வடமொழித்தத்திதாந்தநாமம். [ஒருவடசொல் சிறிதுமாறித் தன்னோடுஇயைபுடைய பொருளையேனும் தன்பொருளையேனும் உணர்த்துவது, தத்திதாந்தநாமம்.] இனி, வருணாச்சிரமதருமம் இராசதருமம் மோக்ஷதருமம் நீதிமுதலிய சிறந்த உறுதிப்பொருள்களை யெல்லாம் அறிவிப்பதனால் முனிவர்கள் சீர்தூக்கிப்பார்க்குமிடத்து மற்றையெல்லா நூல்களினும் மிகுந்த பாரம் [அதாவது - மகிமை] உடைமைபற்றி, இந்நூலுக்குப் பாரதமென்னும் பெயர் இடப்பட்டதென்றுங் கொள்ளலாம்; முன்னொருகாலத்தில் தேவர்யாவரும் நான்குவேதங்களையும் ஒருதட்டிலும் பாரதத்தை மற்றொருதட்டிலுமாகத் துலாக்கோலில் வைத்துநிறுக்க, வேதமனைத்தையும் வைத்த பக்கத்தினும் இந்நூலை வைத்த பக்கம் வலிதாயிருந்ததென வடநூற்பாரதத்தின் அநுக்ரமணிகை யத்தியாயங் கூறும்*. [இனி, இந்தச்சொல்லை, பார் அதம் என இரண்டுசொல்லாகப் பிரித்து, அதம் என்பதை ஹதம் என்னும் வடமொழிப்பெயரின் திரிபாகக் கொண்டு, பூமியிலுள்ள பல துஷ்ட அசுரர்களும் கெட்ட அரசர்களும் முதலியோரது நாசத்தைக் கூறுவதொரு நூலென்று பொருள்கூறுவாரு முளர்; அதுபொருந்தாது:ஏனெனில்;—பாரதம் என்னும் வடமொழி ஒருமொழியாதலாலும், அதற்கு வடமொழிக்கு ஏற்பப் பொருள்கூறுவது தகுதியே யன்றித் தமிழ்மொழிக்கு ஏற்பப் பொருள்கூறுதல் தகாமையாலுமெனக் காண்க.

யாவரும் மேற்கொண்டு பூசிக்கத்தக்க மேம்பாட்டை யுடைத்தாயிருத்தல் பற்றி, இந்த இதிகாசத்துக்கு 'மகா' என்னும் அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது. அம்மேம்பாடாவது - இருக்குமுதலிய நான்குவேதங்களோடு ஒப்ப ஐந்தாம்வேதமென்று சிறப்பித்துக்கூறப்படும் மகிமை; "பாரதஃ பஞ்சமோவேதஃ","நீடாழியுலகத்து மறைநாலொ டைந்தென்று நிலைநிற்கவே, வாடாததவ வாய்மை முனிராசன் மாபாரதஞ்சொன்னநாள்," "மண்ணி லாரணநிகரென வியாதனார் வகுத்த, எண்ணிலாநெடுங்காதை" என்பன காண்க. அன்றியும், மிகச்சிறந்த பகவத்கீதையைத் தன்னுள் பீஷ்மபர்வத்திலும், விஷ்ணுஸஹஸ்ரநாமஸ்தோத்ரத்தை ஆநுசாஸநிகபருவத்திலும் அடக்கிக்கொண்டிருப்பது,

---

* 'முனிவர் ஏனையஇதிகாசபுராணங்களுக்கும் பாரதத்திற்குமுள்ள வேற்றுமையறியக்கருதி அவற்றிற்கு ஒருமணியும் பாரதத்திற்கு ஒருமணியும் தராசில்வைத்துச் சீர்தூக்கி நோக்குங்கால் பாரதமணித்தட்டு பாரமுடைத்தாய்க் கீழ் இறங்கினமையின்' என்றல், வியாசபாரதத்தோடு முரணும்.

இந்நூலுக்கு எல்லா நூல்களினுஞ் சிறந்தமேம்பாடாம். மகாபாரதம் என்னும் பண்புத்தொகைநிலைத்தொடர்மொழி - வடமொழிப் புணர்ச்சியாதலால், வருமொழி முதல் வலி இயல்பாயிற்று; [நன்னூல் - மெய்யீற்றுப் புணரியல் - ௩௧.] இந்நூலை முதலில் வடமொழியிற் செய்தவர், ஸ்ரீவேதவியாசமகாமுனிவர்; இவரால் வைக்கப்பட்ட 'பாரதம்' என்கிற முதநூலின்பெயரே "முதனூல் கருத்த னளவு மிகுதி, பொருள் செய்வித்தோன் தன்மை முதல நிமித்தினும், இடுகுறியானும் நூற்கு எய்தும் பெயரே" என்னுஞ் சூத்திரத்து விதிப்படி வழிநூலாகிய இத்தமிழ்நூலுக்கும் பெயராயிற்று. பாரதத்துக்கு 'ஜயம்' என்றும் ஒருபெய ருண்டு.

உபதேசபரம்பரையில்வந்த ஒருவருடைய பழையசரித்திர மொன்றைப் பிரதானமாக எடுத்துப்பலகிளைக்கதைகளோடு புணர்த்துவிரித்துக்கூறும்நூல் இதிகாசமென்றும் [இதிகாசம் - பழையவரலாறு], உலகத்தின்தோற்றம், ஒடுக்கம், முனிவர்கள் அரசர்கள் மரபு, அவர்கள் சரித்திரங்கள், மநுவந்தரம் என்னும் ஐந்து விஷயங்களை விரவிக்கூறும் நூல் - புராணமென்றும் [புராணம் - ஐந்து இலக்கணங்களுடன் பழையவரலாறுகளை யுணர்த்தும் நூல்] வேறுபாடு உணரத்தக்கது. இதிகாசம் - ராமாயணமும், பாரதமும். புராணம் - பிராமம் முதலாகப் பதினெட்டுவகைப்படும். இந்த இதிகாசபுராணங்கள் - வேதத்தின்கருத்து இன்னதென்றுநியாயப்பிரமாணங்களால்தேற்றிவிளக்குதல்பற்றி, வேதத்திற்கு உபப்பிராஹ்மணங்களென்று சொல்லப்படும்; உபப்பிராஹ்மணமென்றால் - வளர்ப்பதென்று பொருளாம். இவற்றுள், புராணங்களினும் இதிகாசம் பிரபலமான பிரமாணமென்றும், அதுபற்றியே இதனை 'இதிகாசபுராணம்' என முன்னர் வைத்துக்கூறுவதென்றும் அறிக.

பெருங்காப்பியமாவது - வாழ்த்து, தெய்வவணக்கம், தலைமைப்பொருளுரைத்தல் என்கிற மூன்றுவகை மங்களங்களுள் ஒன்றை முதலிற் பெற்று, அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் நாற்பொருளையுந் தருந்தன்மையதாய், சிறந்தவொரு தலைவன்மேலதாய், நாடு நகரம் மலை கடல் காலம் சந்திரசூரியர் உதய அத்தமனம் விவாகம் முடிகவித்தல் பொழில்விளையாட்டு நீர்விளையாட்டு மதுபானம் மக்கட்பேறு கலவியிற்களித்தல் புலவியிற்புலத்தல் மந்திரம் தூது போர்ச்செலவு போரிடல் வெற்றி முதலிய பலவகை வருணனைகளையுடையதாய், சருக்கம் இலம்பகம் பரிச்சேதம் முதலான பாகுபாடு பொருந்தி, வீரம் முதலிய சுவைகளும் அவற்றைவிளக்குங் கருத்துக்களும் விளங்க, காதுக்கினிய ஒருதிறப் பாட்டாலேனும் பலதிறப்பாட்டாலேனும் கட்டுரையாலேனும் கற்றோரால் இயற்றப்பட்டு சிறப்பதாம். இங்குக்கூறியவர்ணனைகளுள் சில குறைந்தவரினும் குற்றமில்லை. இங்ஙனங் கூறியதனால், இது ஒருகதையின் மேலதென்றதாயிற்று. இப்பாரதத்தில் இப்பெருங்காப்பிய இலக்கணங்கள் பலவும் வருவதை ஆங்காங்குக் காண்க. [முற்கூறியவாறு பலவர்ணனைகளைப் பெறுமலும், அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் நான்கினுள் ஒன்றும் பலவும் குறைந்தும் வருவன - சிறுகாப்பியமென்றும், காப்பியமென்றுங் கூறப்படும்; அவை, உலா, பரணி, ஆற்றுப்படை, பிள்ளைத்தமிழ், கோவை, கலம்பகம், அந்தாதி, மாலை முதலாயின.]

பாரதம் - அந்தப்பாகத்தின்விஷயத்தைக் குறிக்குஞ் சொற்களால் ஆதிபருவம், சபாபருவம், ஆரணியபருவம், விராடபருவம் உத்தியோகபருவம், பீஷ்மபருவம், துரோணபருவம், கர்ணபருவம், சல்லியபருவம், ஸௌப்திகபருவம், ஸ்திரீபருவம், சாந்திபருவம், ஆநுசாஸநிகபருவம், அசுவமேதபருவம், ஆசிரமவாசபருவம், மௌசலபருவம், மகாபிரஸ்தானபருவம், ஸ்வர்க்காரோகண பருவம் எனப் பெயர்பெற்ற பதினெட்டுப் பருவங்கள் அடங்கியுள்ளது. அவற்றுள்,

ஒன்பதாவது

சல்லியபருவம்.

'சல்யபர்வம்' என்ற வடசொல்தொடர், திரிந்தது; [நன் - பத - உஉ] சல்லியனது சம்பந்தமான பருவமென்று, ஆறும்வேற்றுமைத் தொகையாகக் கொள்க; விஷயமாகவுடைமை, வேற்றுமைப்பொருளாகிய சம்பந்தம். இனி, இரண்டாம்வேற்றுமையுருபும்பயனுமுடன்தொக்கதொகையாக, சல்லியனைப்பற்றிய பருவமெனினும் அமையும். சல்லியன் துரியோதனனுதியர்க்குச் சேனைத்தலைவனாய் நின்று ஒருநாள் போரை நடத்திய கதையைக் கூறும் பாகமென்று பொருள். பர்வம் - கணு; கரும்பு மூங்கில் முதலியவற்றிற்கு ஏகதேசமாகிய [ஏகதேசம்-ஒருபகுதி] கணுப்போல, நூலுக்கு ஏகதேசமாகிய உறுப்பை 'பருவம்' என்பது - உவமவாகுபெயர்.

சல்லியன்-(பகைவர்க்கு) அம்புமுனிபோல் (வருத்தஞ் செய்)பவன்; சல்யம்-அம்புமுனை. இவன்-மத்திரநாட்டரசன்; பாண்டுமகாராசனது இரண்டாவது மனைவியாகிய மாத்திரிக்கு உடன்பிறந்தவனாதலால், நகுலசகதேவர்க்கு மாமனாவன். இவன், பாண்டவர் அஜ்ஞாதவாசம் நீங்கியபின் அவர்களுக்குப் போர்த்துணைசெய்யும்பொருட்டுத் தன்னாட்டிலிருந்துவரும்பொழுது, வழியில் துரியோதனன், தருமபுத்திரன் செய்தது என்று தோன்றும்படி ஆங்காங்குத் தண்ணீர்ப்பந்தல் முதலியன வைத்து எல்லாப்பொருளுங் குறைவற அமைத்து வஞ்சனையாக விருந்துசெய்விக்க, இவன், அதனை உண்டு, அங்ஙனந் தன்னை உபசரித்தவற்குத் துணைசெய்யத் தான் கடமைப்பட்டிருப்பதாக வாக்களித்து, பின்னர் அதுதுரியோதனன்செய்த சூதென்றுதெரிந்து வருந்தியும், வாக்குத்தத்தஞ் செய்துவிட்டமைபற்றி, அவனுக்கேதுணையாயினான். இவன் துரியோதனனுதியர்க்கு நான்காவது சேனைத்தலைவன். [முதற் பத்து நாளில் பீஷ்மனும், அடுத்த ஐந்துநாளில் துரோணனும், அதற்கு அடுத்த இரண்டு நாளில் கர்ணனும் சேனாபதியாயிருந்து ஒழிந்தனரென அறிக.] இவன், சமாதவீரரிற் சிறந்தவன்.

கீழ் ஆதிபர்வம் முதலாகவும், மேல் சௌப்திகபர்வம் முதலாகவும் கதாநாயகரான பாண்டவாது சரித்திரபாகத்தின் விஷயத்தைக்குறிக்குஞ் சொற்களாற் பருவங்களுக்குப் பெயரிடும் ஆசிரியர், இங்கு (அவ்வாறே பாண்டவர் சேனைத்தலைவர்பெயரால் சுவேதபர்வம், திருஷ்டத்யும்நபர்வம் எனப் பெயர் குறியாது) பீஷ்மபர்வம், துரோணபர்வம், கர்ணபர்வம், சல்லியபர்வம் எனத் துரியோதனனுதியர் சேனைத்தலைவரைப் பற்றின சொற்களாற் பெயரிடக்காரணம் என்னையோவெனின்,—எதிரிகளது சிறப்பை நன்கு எடுத்துக்காட்டி அப்படிப்பட்டவர்களை இவர்கள் வென்றிட்டார்களெனக் கதாநாயகரைப் பெருமைப்படுத்த வேண்டியென்க. இனி, சல்லியவதபர்வம் என்பது மத்தியம பதலோபமாய்ச் சல்லியபர்வமென நின்றதென்றலுமொன்று. பிறவற்றிற்கும் இங்ஙனமே கொள்க.

பதினெட்டாம்போர்ச்சருக்கம்.

பாண்டவர்க்கும் துரியோதனாதியர்க்கும் நடந்த பதினெட்டுநாளை யுத்தத்தில் பதினெட்டாநாள்யுத்தத்தைக் கூறும் பாகமென்று பொருள். சல்லியபருவமும் இதற்கு அடுத்த சௌப்திகபருவமும் என்னுமிரண்டும் பதினெட்டாம்போர்ச் சருக்கமொன்றில் அடங்கும். போர்ச்சருக்கம்-போரைக்கூறுஞ் சருக்கமென இரண்டனுருபும் பொருளுந் தொக்க தொகை; (போரினது சம்பந்தமான சருக்கமென விரித்து, விஷயமாகவுடைமையாகிய சம்பந்தப்பொருளில் வந்த ஆறும்வேற்றுமைத்தொகை யென்றலுங் கொள்ளலாம்.) சருக்கம் - ஸர்க்கம் என்றவடசொல்லின் திரிபு: முடிபு அல்லதுபடைப்புஎன்றுபொருள்; அது, சங்கேதத்தால், ஒருபெரியவ்குப்பினுட்பட்ட சிறியபாகத்தைக்குறிக்கும். பத்து+எட்டு=பதினெட்டு; உம்மைத்தொகையில் நிலைமொழி ஈற்று உயிர்

மெய் கெட இன்சாரியை தோன்றிற்று: [நன் - உயிரீற்றுப்புணரியல்-௭௭-]. ஆம் - ஆகுமென்னும் செய்யுமெனெச்சத்தின் ஈற்று உயிர்மெய் சென்றது. [நன் - வினையியல் உ௨.] போர் - பொருதல்; பொரு என்னும் முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயர்.

கதைத்தொடர்ச்சி.

[பாரதகதை பிரசித்தமானதாதலால், இந்தச் சருக்கத்துக்கு முன்கதைத் தொடர்ச்சி சுருக்கமாகவே எழுதப்படுகிறது.]

இப்பாரதகண்டத்திலே அஸ்திநபுரியில் சந்திரகுலத்திலே யுதித்துச்செங்கோல்செலுத்திய சந்தனுவென்னும் அரசனுக்கு முதல்மனைவியாகிய கங்கையின் குமாரர் பீஷ்மரென்பவரும், இரண்டாம்மனைவியாகிய யோஜநகந்தியின் மகன் விசித்திரவீரியனென்பவனும் இருந்தார்கள். [முன்னர்ச் சத்தியவதியென்னும்பெயரோடு இருந்துபராசரமுனிவரோடுசேர்ந்து வியாசரைப்பெற்றுப் பின்பு அப்பராசரரருளாற் கன்னிப்பருவமடைந்த இந்தக்கந்தவதியினிடம்சந்தனுவுக்குப்பிறந்தமூத்தகுமாரனனசித்திராங்கதன், அப்பேருள்ளஒருகந்தருவனாற் கொல்லப்பட்டு இறந்தான்.] முன்னையவிரதத்தின்படி வீடுமர் விசித்திரவீரியனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்வித்தார். விசித்திரவீரியனது பத்தினியாகிய அம்பிகையினிடத்துத் திருதராஷ்டிரனும், அம்பாலிகையினிடத்துப் பாண்டுவும், சந்ததிவிருத்தியின்பொருட்டுத் தாய்சொற்கடவாத வியாசபகவானது திருவருளாற் பிறந்தனர். அம்பிகையால்ஏவியனுப்பப்பட்ட சூத்திரப் பெண்ணினிடத்து வியாசரருளால் அவதரித்த விதுரனென்னுங் குமாரனும் இருந்தான். திருதராட்டிரன் பிறவிக்குருடனாதலால், விதுரனை மந்திரியாக வைத்துக்கொண்டு, பாண்டு திருதராட்டிரனுக்கு முடிசூட்டித்தானே இராசாங்ககாரியம் பார்த்துவந்தான். பாண்டுவுக்கு மனைவியுடன் சேரக்கூடாதென்று சாபம் நேரிட்டதனால், அவனுமதிப்படி அவனது மூத்த மனைவியாகிய குந்தி தனக்கு இளமையில் துருவாசமுனிவ ருபதேசித்திருந்த மந்திரத்தின் மகிமையால் வந்த யமதருமராசனால் யுதிஷ்டிரனையும், வாயுதேவனாற் பீமசேனனையும், தேவேந்திரனால் அருச்சுனனையும்பெற்றாள். [முன்பு கன்னிப்பருவத்துச் சூரியனாற் குந்தியிடம் பிறந்தவன், கர்ணன்.] அவளுடைய சக்களத்தியான மாத்திரி, குந்தியால்அம்மந்திரமுபதேசிக்கப்பெற்று அசுவினீதேவர்களால் நகுலன் சகதேவன் என்னும் இரட்டைப்பிள்ளைகளைப் பெற்றாள். திருதராட்டிரனுக்குத்துரியோதனன் துச்சாசனன்முதலிய நூறுபிள்ளைகளும் துச்சளையென்னும் ஒருபெண்ணும் காந்தாரியினிடம் பிறந்தார்கள். [பஞ்சபாண்டவர்களுள் தருமன் துரியோதனாதியர் நூற்றுவரினும் மூத்தவனென்றும், வீமன் முதலிய மற்றை நால்வருந் துரியோதனனுக்கு இளையவ ரென்றும் அறிக.] பாண்டு சிலகாலத்துக்குப்பின் இறந்துபோனான். அப்பொழுது மாத்திரி சககமனஞ்செய்தாள். பின்பு பாண்டவருந் துரியோதனாதியருங் கிருபாசாரியர் துரோணாசாரியரிடத்து வில்வித்தைகற்கும்போதே, துரியோதனாதியர் பொறாமையினால் பாண்டவரிடத்து ஞாதிப்பகைகொண்டு பலதீமைகள் செய்துவந்தார்கள்; வருகையில், அரக்குமாளிகையிலிட்டுத் தங்களையெரிக்கும்படி துரியோதனாதியர் செய்த யத்தனத்தைப் பாண்டவர்கள் விதுரரால் அறிந்து தப்பிப் பிராமணவேடம்பூண்டு திரிந்து, திரௌபதியின் சுயம்வரத்துக்குச் சென்று, அங்குக்கட்டியிருந்த மச்சயந்திரத்தை அறுத்து அருச்சுனன்திரௌபதியைக்கொண்டுவர, தாயார்சொற்படி அந்த ஒருத்தியை ஐவரும்மணஞ்செய்துகொண்டு அஸ்தினபுரத்துக்கு வந்தார்கள். வந்தவுடனே திருதராட்டிரன் இவர்களை இந்திரபிரஸ்தத்திலும், துரியோதனன் முதலியோரை அஸ்திநபுரியிலும் இருந்து அரசாளும்படி இராச்சியத்தைப் பங்கிட்டுக்கொடுத்தான்.

பின்பு தருமபுத்திரன் தனதுதம்பிமார் நால்வரைக்கொண்டு திக்குவிசயஞ்செய்து ராஜசூயயாகம்முடித்து வெகுமகிமையுடன் விளங்கினான். அது கண்டு பொறாமைகொண்டு துரியோதனன் யுதிட்டிரனைத் தந்திரமாகத் தன்னிடம் அழைப்பித்துத் தன்மாமனான சகுனியைக்கொண்டு அவனுடன் சூதாடுவித்து அவனதுசெல்வம் முழுவதையும் பறித்துக்கொண்டு அவனையும்அவனது தம்பிமாரையும் அவர்களது மனைவியான பாஞ்சாலியையும் அடிமையாக்கி அவளைத் தீண்டக்கூடாதகாலத்தில் துச்சாதனனைக்கொண்டு சபையிற் பலாத்காரமாகக் கொண்டுவந்து துகிலுரியச்செய்தான். அப்பொழுது ஸ்ரீகிருஷ்ணநுக்கிரகத்தால் அவள் மேன்மேல் ஆடைவளரப்பெற்று மானங்காத்துக்கொண்டாள். பின்பு அவளது கற்பின் பெருமைக்கு அஞ்சித்திருதராட்டிரன் அவர்களை அடிமைத்தன்மையினின்று நீக்கிச் செல்வத்தையுங் கொடுத்தனுப்ப, துரியோதனாதியர் அதனை மறுத்து அவற்றையெல்லாங் கவர்ந்துகொண்டு, மறுசூதாடி அடிமைநீங்கின அவர்களைப் பன்னிரண்டுவருஷம் வனவாசமும், ஒருவருஷம் அஜ்ஞாதவாசமும் [அஜ்ஞாதவாசமாவது - ஒருவரும் தம்மை இன்னாரென்று அறியவொண்ணாதபடி நாட்டில் மறைந்துவசித்தல்] செய்து வந்தால் அரசுபெறுமாறு ஏற்பாடுசெய்து அனுப்பினார்கள்.

அங்ஙனமே பாண்டவர்கள் திரௌபதியுடன்சென்று பன்னிரண்டுவருஷம் காமியவனம்முதலிய இடங்களில் வசித்துப் பின்பு மாறுவேடம்பூண்டு விராடநகரத்தில் ஒருவருஷகாலம் அஜ்ஞாதவாசஞ்செய்தனர். அந்தப்பதின்மூன்றாவது ஆண்டினிறுதியில் துரியோதனன், பாண்டவர்கள் விராடநகரத்தில் இருக்கலாமென ஒருவாறு ஊகித்துஉணர்ந்து, அவர்களைக்கண்டுபிடிக்கும்படி படையெடுத்துச்சென்று, அந்நாட்டை இருபுறத்தும்வளைத்துப்பசுக்கூட்டத்தைக்கவர்ந்துசெல்ல,அருச்சுனனொழிந்தநால்வரும் விராடனுடன்சென்று தென்புறத்தில் திரிகர்த்தரையும்,விராடகுமாரனான உத்தரனுக்குத் தேரூர்ந்து சென்ற பேடிவடிவான அருச்சுனன் வடபுறத்தில் துரியோதனாதியரையும் போரில்வென்று, முன்னையஏற்பாட்டின்படி பதின்மூன்று வருடமுங்கழிந்துவிட்டதனால், அப்பொழுது பாண்டவர்களுந் திரௌபதியும் நிஜரூபத்தோடு வெளிப்பட்டனர். பின்பு விராடராசன், அவர்களுக்கு விசேஷஉபசாரஞ்செய்து தூதர்கள் மூலமாகச் செய்தியைத் தெரிவித்து, ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தி முதலான பந்துக்களையும் மற்றும் அரசர்களையும் வரவழைத்து, கிருஷ்ணனுடன்பிறந்தவளான சுபத்திரையினிடத்து அருச்சுனனுக்குப் பிறந்த குமாரனான அபிமந்யுவுக்குத் தன்மகளான உத்தரையைச் சுபமுகூர்த்தத்தில் மணம் புரிவித்தான்.

பின்பு பாண்டவர்கள் விராடனால்அமைக்கப்பட்ட உபப்பிலாவியமென்ற பட்டணத்தை யடைந்து கிருஷ்ணன்முதலிய அரசர்களுடனே இராச்சியம் பெறும் உபாயத்தை ஆலோசித்து முடிவுசெய்து உலூகனென்னும் அந்தணனைத் திருதராட்டிரனிடந் தூதனுப்ப, அவ்வேதியன்சென்று செய்திகூறுகையில், அங்குத் துரியோதனன், துரோணன் முதலிய பெரியோர் சொல்லவுங் கேளாமல் கர்ணன் முதலிய சிற்றினத்தவரின் கருத்தையே முக்கியமாகத் தழுவிச்சிறிதும் இராச்சியங்கொடுக்கமாட்டேனென்றுசொல்லிவிட, அச்செய்தியை அம்முனிவன்பாண்டவர்க்குங் கண்ணனுக்குந்தெரிவித்துச்சென்றான். அதன்பின் கண்ணபிரானைத் தந்தமக்குப் போரில் ஏற்றதுணையாகும்படி துரியோதனனும் அருச்சுனனும்ஒருங்கேசென்றுவேண்ட, அப்பெருமான், தந்திரமாக, துரியோதனனுக்கு யாதவசேனை முழுவதையுந் துணையனுப்புவதாகச் சொல்லி, தான்மாத்திரம் பாண்டவர்க்கே துணைவனாயினான். பின்பு திருதராட்டிரனதுவேண்டுகோளால் சஞ்சயனென்னும் முனிவன்பாண்டவர்பக்கல் வந்து 'அரசாட்சி பலபெருந்துன்பங்களுக்கும் இடமாகுதலால், அதனிடத்து ஆசையைவிட்டு வனத்தையடைந்து பெருந்தவஞ்செய்தலே சிறந்த அறிவு'

என்று வைராக்கியம்போதிக்க,பாண்டவர்கள் அதற்குச் சிறிதும் உடன்படாது மறுத்துவிட்டனர். அதன்பின்பு பாண்டவர் மீண்டும் ஆலோசித்துக் கண்ண பிரானையேதூதனுப்ப, அப்பிரான்சென்றுசொன்ன நீதிகளையுஞ் சற்றும்ஏட் கொள்ளாமல் துரியோதனன் சிறிதும் அவர்களுக்கு இடங்கொடுக்கமாட்டே னென்று துணிவாய்க்கூறிவிட்டதுமன்றி அங்குக்கிருஷ்ணனைக்கொல்லும்படி ஒருதந்திரமுஞ்செய்ய, கிருஷ்ணபகவான் தனது திவ்வியசக்தியால்மிகப்பெரி தாக விசுவரூபமெடுத்து அதற்குத்தப்பி மீண்டு பாண்டவரிடம்வந்து அங்கு நடந்த செய்திகளை யெல்லாந் தெரிவித்தருளினன். பின்பு, பாண்டவர் எழு அக்ஷௌகினி சேனையையும், கௌரவர் பதினொரு அக்ஷௌகினி சேனையையுந் திரட்டிக்கொண்டு, இருதிறத்தவரும் குருக்ஷேத்திரத்தில்வந்து எதிர்த்து உக்கிரமாகப் பெரும்போர் செய்யத் தொடங்கினர்கள்.

அப்பொழுதுபாண்டவர்பக்கத்தில்முதலிற் சேனாபதியாய்நின்றவிராட குமாரனான சுவேதன் முதல்நாட்போரிலேயே வீடுமனால் இறந்துவிட, அதன் பின் இரண்டாநாள்முதல் துருபதகுமாரனான த்ருஷ்டத்யும்நன்சேனாபதியாக நியமிக்கப்பட்டான். [இவன்,பதினெட்டுநாட்போரும்முடியுமளவும் இறவாது நிற்பன்.] எதிர்ப்பக்கத்துச் சேனைக்கு முதற்பத்துநாள் வரையில் பீஷ்மன் சேனைத்தலைவனாயிருந்து போர்நடத்திப் பத்தாம்போரில் சிகண்டிமுன்னாக அருச்சுனனெய்த அம்புமழையால் வலியழிந்து ஒடுங்கினபின் துரியோதனன் துரோணனைச் சேனாபதியாக்கினன். பின்பு துரோணன்ஐந்துநாள்கௌரவ சேனாபதியாயிருந்து பதினைந்தாம் போரில் த்ருஷ்டத்யும்நன் கையம்பால் மாண்டான். அதன்பின் சேனைத்தலைவனாக வந்த கர்ணன் பதினேழாநாளில் அருச்சுனனாற் கொல்லப்பட்டான்.

தெய்வவணக்கம்: தசாவதாரஸ்துதி.

மீனாமைகோலநெடுநரசிங்கமாகிநிலம்விரகாலளந்தகுறளா
யானாதுசீறுமழுவல்வில்லுவெல்லுமுனையலமுற்றசெங்கையவராய்
வானாடர்வந்துதொழமண்ணுடர்யாவரையும்படிவிக்கவந்தவடிவாய்
நானாவிதங்கொள்பரியாளாகிநின்றருளுநாராயணனுபநமவே.

இது - காப்புச்செய்யுள்; இதனால், தாம் எடுத்துக்கொண்ட சருக்கம் இடையூறில்லாமல் இனிது முடியும்பொருட்டு உயர்ந்தோர் வழக்கத்தின் படியே கவி கடவுள்வாழ்த்துக் கூறுகிறார். கடவுள்வணக்கம், இரண்டுவகைப் படும்; வழிபடுகடவுள்வணக்கமென்றும், ஏற்புடைக்கடவுள்வணக்கமென்றும், வழிபடுகடவுள்வணக்கமாவது - தாம்தாம் குலதெய்வமாகக்கொண்டு ஆராதிக் கிற கடவுளை வணங்குதல்; இதற்கு உதாரணம் - வைஷ்ணவசமயத்தார் விஷ் ணுவையும், சைவமதத்தவர் சிவனையும்,ஜைநர் ஜிநனையும், பௌத்தர்புத்தனை யும் வணங்குதல் போல்வன. ஏற்புடைக்கடவுள்வணக்கமாவது - தாம்தாம் செய்ய எடுத்துக்கொண்ட காரியத்துக்குத் தகுதியையுடைய கடவுளை வணங் குதல்; இதற்கு உதாரணம் - இராமாயணங்கூறுபவர் இராமனையும், பாகவதஞ் சொல்பவர் கண்ணனையும், கந்தபுராணமுரைப்பவர் சுப்பிரமணியமூர்த்தியை யும் வணங்குதல்போல்வன. ஸ்ரீவைஷ்ணவசம்பிரதாயத்தவரான இந்நூலாசி ரியாற் கூறப்பட்ட இவ்வாழ்த்து தமக்குவழிபடுகடவுளும், எடுத்துக்கொண்ட இதிகாசத்துக்கு ஏற்புடைக்கடவுளுமாகிய திருமாலைப் பற்றியதென அறிக. கண்ணபிரான் இந்நூலுக்கு ஏற்புடைக்கடவுள் என்பது -இந்நூலாசிரியர் தற் சிறப்புப்பாயிரத்தில்"முன்னுமாமறைமுனிவருந்தேவரும் பிறரும், பன்னுமந மொழிப் பாரதப்பெருமையும்பாரேன், மன்னுமாதவன் சரிதமுமிடையிடை வழங்கு, மென்னுமாசையால் யானுமீதியம்புதற்கிசைந்தேன்'' எனக்கூறியத னாற் பெறப்படும்: இத்தன்மை, வியாசபாரதத்தின் அநுக்ரமணிகையத்தியா யத்திலும் நன்குவிளங்கும்.

(இதன்பொருள்.) மீன்-மீனும், ஆமை - ஆமையும், கோலம்-பன்றியும், நெடு-பெரிய, நரசிங்கம்-மனிதவடிவங்கலந்த சிங்கமும், ஆகி-(என்னும் இவற்றின்) வடிவமாய், நிலம் - உலகத்தை, விரகால்-தந்திரத்தால், அளந்த - அளவிட்ட, குறள் ஆய்-குறுகியவடிவமாய், ஆறுஇது-தணிவடையாமல், சீறும்-மேன்மேற்கோபிக்கிற, மழு - கோடாலியும், வல்லில்லு-வலியவில்லும், வெல்லும் முனைஅலம்-பகைவெல்லுதற்குரிய கூர்நுனியையுடைய கலப்பையும், உற்ற-(என்னும் இவை முறையே) பொருந்தின, செம்கையவர் ஆய்-சிவந்தகையையுடைய மூன்று இராமர்களின் வடிவமாய், வான் நாடர் வந்து தொழ - விண்ணுலகத்தவரான தேவர்கள் வந்துவணங்க, மண்நாடர் யாவரையும்-நிலவுலகத்தார் பலரையும், மடிவிக்க- அழித்தற்கு, வந்த-தோன்றின, வடிவு ஆய்-(கண்ணனது) வடிவமாய், நானாவிதம் கொள் - பலவகைப்பட்ட நடைவகைகளைக் கொண்ட, * பரி-குதிரைவடிவங் கலந்த, ஆள் ஆகி - மனிதனது வடிவமாய், நின்று - திருவவதரித்துநின்று, அருளும் - (எல்லாவுயிர்களிடத்துங்) கருணை செய்யும், நாராயணாய-ஸ்ரீமந்நாராயணமூர்த்திக்கு, நம - நமஸ்காரம்; (என்றவாறு.)—ஏகாரம் - ஈற்றசை.

"தேவுடைய மீனமாயாமையா யேனமா யரியாய்க் குறளாய், மூவுருவி ராமனாய்க் கண்ணனாய்க் கற்கியாய் முடிப்பான்", "மச்சா கூர், மா கோலா சிங்கா லாமா ராமா ராமா ரா, மா கோபாலா மாவா வாய்" என்றபடி மத்ஸ்யம் கூர்மம் வராகம் நரசிம்மம் வாமநன் பரசுராமன் தசரதராமன் பலராமன்கிருஷ்ணன் கல்கி என்ற பத்துத்திருவவதாரங்களை உரியசமயங்களிற்செய்து துஷ்ட நிக்கிரகசிஷ்டபரிபாலநஞ் செய்தருளுகிற திருமாலுக்கே நான் அடிமையென்பது இதன் கருத்தாம். இப்பத்து அவதாரங்களுள் முதல் ஒன்பது அவதாரங்களும் முன்புநடந்தவையென்பதும், இறுதியவதாரம் இனி நடப்பதென்பதும் தோன்றும்பொருட்டு, மற்றையவதாரங்களுக்கு 'ஆகி', 'ஆய்' எனஇறந்தகாலச் சொற்கொடுத்தவர் கற்கியவதாரத்துக்கு 'ஆகிநின்றருளும்' என எதிர்காலச்சொற்கொடுத்தனரென நுட்பமுணர்க. அன்றி, 'அருளும் என்பதைக் காலங்கருதாது தன்மை யுணர்த்தினதாகக் கொண்டு, எல்லா அவதாரங்களுக்கும் பொதுவாக்கி, சீவாத்மாக்களின் ஜந்மம்போலக் கர்மசம்பந்தத்தால் தமக்காகப் பிறந்ததன்றிப் பரமாத்மாவினது திருவவதாரம் இச்சாமாத்திரத்தால் உயிர்களைப் பாதுகாத்தருளுதற்கென்று பிறந்தவாறும் என்ற உண்மையைப் புலப்படுத்துதற்கு 'அருளும்' எனக்கூறினதாகக் கொள்ளினும் அமையும்.

௧. முன்னொருகாலத்தில் பிரமதேவன் கண்துயில்கையில், சோமகனென்னும் அசுரன் வேதங்களையெல்லாங் கவர்ந்துகொண்டு கடலினுள் மறைந்துசெல்ல, பிரமன் முதலிய தேவர்களின் வேண்டுகோளால் திருமால் ஒரு பெருமீனாகத் திருவவதரித்துக் கடலினுட்புக்கு அவ்வசுரனைத் தேடிப் பிடித்துக்கொன்று, அவன் கவர்ந்துசென்ற வேதங்களை மீட்டுக்கொணர்ந்து, அன்னவடிவமாய் அவற்றைப் பிரமனுக்கு உபதேசித்தருளினன்.

௨. துருவாசமுனிவரதுசாபத்தாற் கடலினுட்புக்கு ஒளித்த சுவர்க்கலோகத்துச் செல்வங்களையெல்லாம் மீளவும் பெறும்பொருட்டு இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் திருமாலின் நியமனப்படி அசுரர்களுடன் கூடிச்சென்று மந்தரமலையை மத்தாகநாட்டி வாசுகியென்னும் பெரும்பாம்பைக் கடைகயிறாகப் பூட்டித் திருப்பாற்கடலைக் கடைந்தபொழுது, அம்மந்தரகிரி கடலினுள்ளே

* 'பரியாளாகி' என்பதற்கு - குதிரைசெலுத்துந் தேர்ப்பாகனாகி யென்று பொருள்கொள்ளுதல், அத்துணையாச் சிறவாது.

சென்று அழுந்திவிடாதபடி எம்பெருமான் மாகூர்மரூபத்தைத்தரித்து அதற்கு ஆதாரமாக எழுந்தருளியிருந்தான்.

௩. ஒருகாலத்தில் பூமியைப்பாயாகச்சுருட்டியெடுத்துக் கொண்டுகடலில் மூழ்கிப்போன இரணியாக்கனைத் திருமால் தேவர் முனிவர் முதலியோரது வேண்டுகோளால் மகாவராகரூபமாகத் திருவவதரித்துக்கொன்று பூமியைக் கோட்டாற் குத்தியெடுத்துக்கொண்டுவந்து பழையபடி விரித்தருளினன்.

௪. தேவர் மனிதர் விலங்கு முதலிய பிராணிகளாலும், ஐம்பெரும்பூதங்களாலும் ஆயுதங்களாலும் தனக்குமரணமில்லாதபடி அளவற்றவரங்களைப்பெற்றுத்தேவர்முதலியயாவர்க்குங் கொடுமையியற்றித்தன்னையேகடவுளாகவணங்கச்செய்தவனும் இரணியாக்கனது உடன்பிறந்தவனுமான இரணியன், தன்புத்திரனும் மகாவிஷ்ணுபக்தனுமானபிரகலாதாழ்வான் தன்பெயர்சொல்லிக்கல்விகற்காமல் நாராயணநாமஞ் சொல்லிவரவே, அவனைக் கொல்லுதற்கு என்ன உபாயஞ்செய்தும் அவன் பகவானருளால் இறந்திலனாக, இரணியன் மகனை நோக்கி 'நீசொல்லும் நாராயணனென்பான் எங்குஉளன்? காட்டாய்' என்ன, அப்பிள்ளை "சாணிலுமுளனோர்தன்மையணுவினைச் சதகூறிட்ட, கோணினுமுளன் மாமேருக்குன்றினுமுளன் இந்நின்ற, தூணினுமுளன் நீசொன்ன சொல்லினுமுளன் இத்தன்மை,காணுதிவிரைவின்" என்றுசொல்ல,உடனே இரணியன் நன்றென்று சினந்து 'இங்கு உளனோ?' என்றுசொல்லி எதிரிலிருந்ததொரு தூணைப்புடைக்க, அதனினின்றும் பகவான், அப்பொழுதே, மனிதரூபமுஞ் சிங்கவடிவமுங்கலந்த நரசிங்கமூர்த்தியாய்த் தோன்றித் திருக்கைந்நகங்களால் அவன் மார்பைப் பிளந்து அழித்திட்டனன்.

௫. மகாபலியென்னும் அசுரராசன் தன்வல்லமையால் இந்திரன்முதலிய யாவரையுஞ்சயித்து மூவுலகங்களையுந் தன்வசப்படுத்தி அரசாண்டுசெருக்குக்கொண்டிருந்தபொழுது, அரசிழந்த தேவர்கள் திருமாலைச் சரணமடைந்து வேண்ட, அப்பெருமான் குள்ளவடிவான வாமனாவதாரமெடுத்துக் காசியப முனிவனுக்கு அதிதி தேவியினிடந் தோன்றின பிராமணப் பிரமசாரியாகி, வேள்வியியற்றி யாவர்க்கும்வேண்டிய அனைத்தையுங் கொடுத்துவந்த அந்தப் பலியினிடஞ்சென்று, தவஞ்செய்தற்குத் தன்காலடியால்மூவடிமண்வேண்டி அதுகொடுத்தற்கிசைந்து அவன் தத்தஞ்செய்த நீரைக்கையிலேற்று, உடனே திரிவிக்கிரமனாக ஆகாயத்தை அளாவி வளர்ந்து ஓரடியால் மண்ணையும் ஓரடியால் விண்ணையும் அளந்து மற்றோரடியால் அவனையும் பாதாளத்திலழுத்தி அடக்கினன்.

௬. உலகத்திலே எவரும் அழிப்பவரில்லாமையால் கொழுத்துத்திரிந்து கொடுமையியற்றிவந்த க்ஷத்திரிய வம்சங்கள் பலவற்றை நாசஞ்செய்யும் பொருட்டு நாராயணமூர்த்தி ஜமதக்கிமுனிவனது மனைவியான ரேணுகையினிடம் ராமனாய்த் திருவவதரித்து, பரசு என்னுங் கோடாலிப்படையையே ஆயுதமாகக்கொண்டு, தனது தந்தையின் ஓமதேனுவைக்கவர்ந்து அவனைக் கொன்றிட்டதுகாரணமாகக் கார்த்தவீரியார்ச்சுனனையும் அவனது குமாரர்களையுங் கொன்று அழித்து, அதனாலேயே க்ஷத்திரியவமிசம் முழுவதன் மேலுங் கோபாவேசங்கொண்டு, உலகத்திலுள்ள அரசர்கள்பலரையும்இருபத்தொருதலைமுறை பொருது ஒழித்திட்டான்.

௭. ஒருகாலத்தில் தேவர்களெல்லோரும் இராவணன் முதலிய ராக்ஷசர்களின் உபத்திரவம் பொறுக்கமாட்டாமல் ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவைச்சரணமடைந்துவேண்ட அப்பிரான் தசரதசக்கரவர்த்திகுமாரனாய் ஸ்ரீராமனாகத்திருவவதரித்து அரக்கர்கள் அனைவரையும் அழித்து நல்லோரைக்காத்தருளினன்.

௮. க. துஷ்ட அசுரர்கள்பலரும் கெட்டஅரசர்கள்பலரும் ஒருங்கேகூடி வசிப்பதனாலுண்டான பூமிபாரத்தை நிவிருத்தி செய்யும்பொருட்டு அப்பூமி

தேவியின் பிரார்த்தனையின்படி தேவர்கள் வேண்டியதனால் திருமால் வசுதேவகுமாரராய்ப் பலராமகிருஷ்ணர்களாகத் திருவவதரித்தான்.

௧௦. கலியுகத்தின் இறுதியில்முழுவதும் அழிகிற தருமத்தை நிலைநிறுத்தும் பொருட்டுத் திருமால் சம்பளமென்னுங்கிராமத்தில் ஓரந்தணன்மகனாய்க் குதிரைவடிவங்கலந்த மனிதவடிவமாய்த் தோன்றி வேதவடிவமானகுதிரையின் மேலேறிக் கையில் வாள்கொண்டு கொடுங்கோல் மன்னரனைவரையுங் கொன்று தருமத்தை நிலைநிறுத்துவன்.

இந்தப்பத்துஅவதாரங்களுள் பரசுராம பலராம அவதாரங்கள் ஆவேசாவதாரமென்றும், மற்றவை அம்சாவதார மென்றும், அவற்றுள்ளும் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணவதாரங்கள் பூர்ணவதார மென்றுங் கூறப்படும். தனித்தனி மனிதர்களாலும் விலங்குகளாலும் தேவர்களாலும் மற்றையபிராணிகளாலும் தான்சாவதில்லையென்று இரணியன் வரம்பெற்றிருந்ததனால் அவனைக்கொல்லுதற்குமாயவன் மனிதத்தன்மையும் விலங்கின்தன்மையுங் கலந்தவொருவடிவத்தைஎடுத்தருளினன். 'நெடுநரசிங்கம்' என்றது, அவ்வடிவத்தின் அளவிறந்த வளர்ச்சியைக் கருதி; 'நெடு' என்ற அடைமொழி, 'மீன்', 'ஆமை','கோலம்' என்பவற்றிற்கும் இயைக்கத்தகும்: அவையும் மிகப்பெருவடிவங்களாம். கார்த்தவீரியார்ச்சுனன்காலம் முதலாகத் தசரதராமன்காலம் இடையாகப் பீஷ்மன் கர்ணன் இவர்கள்காலம் இறுதியாக நெடுங்காலமளவும் நீங்காமல்பரசுராமன் க்ஷத்திரியவம்சத்தின்மேற்கொண்ட தீராக்கோபத்தை. அவன் பகையழிக்கும்போர்க்கருவியான கோடாலியின்மேல் ஏற்றி 'ஆறுதுசீறுமழு' என்றார். [இதனால்,தசாவதாரங்களுள் பரசுராமாவதாரத்துக்கு உள்ள சிறுமையை ஒருவாறுபுலப்படுத்தினபடியுமாம். 'இவற்றில் பரசுராமாவதாரம் அகங்காரயுக்த ஜீவனை அதிஷ்டித்துநிற்கிறதாகையாலே முமுக்ஷுக்களுக்கு அநுபாஸ்யம்' அநுபாஸ்யமான அவதாரந்தன்னை இவர் அருளிச்செய்வானென்னென்னில்,—'தசாவதாரமும் அருளிச்செய்கிறவராகையாலும், அவ்வவதாரத்திற் பண்ணின விரோதிநிரஸநம் தமக்கு அபிமதமாயிருக்கையாலும் அருளிச்செய்தார்' என்ற வியாக்கியாநவாக்கியங்கள் இங்கு அறியத்தக்கன. திருமாலுக்கு மற்றும்பற்பல அவதாரங்கள் நூல்களிற்கூறப்படினும் இப்பத்தும் முக்கியாவதாரங்களாமென உணர்க. குதிரைக்குப்பலவகைநடை மல்லகதி, மயூரகதி, வியாக்கிரகதி, வாநரகதி, விருஷபகதி முதலியன. ஆகி என்றும், ஆய் என்றும் கூறினவை, அந்தந்தவடிவமாகப்பிறந்தபொழுது தனதுதெய்வத்தன்மையையேமேலிடாமல்அதததற்குஉரிய உருவம் குணம் செயல்களையே மேற்கொண்டிருந்தமையை உணர்த்துமென்பது சம்பிரதாயம்.] திர்யக்சாதியிற்சேர்ந்த நான்கு அவதாரங்களையும் ஒன்றாகவும்,தேவசாதியிற்சேர்ந்தஅவதாரத்தைஒன்றாகவும், மனுஷ்யசாதியிற்சேர்ந்து ஒவ்வொரு ஆயுதத்தைத் தமக்கு நிரூபகமாகக் கொண்டு ஒரேபெயர்பெற்ற மூன்று அவதாரங்களைஒன்றாகவும், பாரதகதாபுருஷர்களுள்தலைமைபூண்டுஅக்காலத்தில் பூமிபாரநிவிருத்தி செய்துகொண்டு நின்ற பிரதான அவதாரத்தை ஒன்றாகவும், இனி நடக்கவிருக்கும் அவதாரத்தை ஒன்றாகவும் பிரித்துக் காட்டுபவராய், ஆங்காங்கு 'ஆகி', 'ஆய்' என்ற சொற் கொடுத்தார். நாராயணனென்ற திருநாமம் - நார அயந எனப்பிரிந்து, சிருஷ்டிப்பொருள்களுக்கெல்லாம் இருப்பிடமானவ னென்றும், பிரளயப் பெருங்கடலை இருப்பிடமாகவுடையவ னென்றும் மற்றும்பலவாறும் பொருள்படும். நாராயணாய என்றது-பாத்வத்தையும், மற்றது சௌலப்பியத்தையும் விளக்கும்-[பாத்வம்-தலைமை. சௌலப்யம் - அடியார்க்குஎளிமை.] நமஃ என்ற சொல்லின் பொருள் - எனக்கு நான் உரியனல்லேன் (எம்பெருமானுக்கே யுரியேன்) என்பது.

இங்ஙனங் கொடியவரைக்கொன்று அடியவரையளித்தருளுகிற ஆதிதேவன்விஷயமான வணக்கங் கூறியதனால், கவி தானெடுத்துக்கொண்ட காரியம் இடையூறின்றி இனிது முடியுமென்பது கருத்து.

இப்பாட்டு-மொழிமாற்று முதலியன இன்மையால், யாற்றுநீர்ப்பொருள் கோள்.

மீன்-மீநமென்னும் வடசொல்லின் திரிபு; மின்னுவது மீன்எனத்தமிழ்க்காரணக்குறியுமாம். கோலம், நாராயணாய - தற்சமவடமொழிகள். நாஸிம்ஹம், ஹலம், நாநாவிதம், நம: என்ற வடசொற்கள் திரிந்தன. ஸிம்ஹம் - ஹிம்ஸமென்பது முன்பின்னாக எழுத்துமாறிய பெயராய், (யானை முதலிய பெருவிலங்குகளையும்) இம்சிப்பதென்று பொருள்படும். நிலம் - (சலியாது) நிற்பது; அம் - கருத்தாப்பொருள்விகுதி. குறள் - குறுகிய வடிவம்: அள் - பண்புப்பெயர் விகுதியென்பர்; இரண்டடியளவுள்ள வடிவம் குறளெனப்படும். வில்லு, உ - சாரியை, இராமன்வில் - கோதண்டமெனப் பெயர்பெறும். நாராயணாய - வடமொழியில் நான்காம் வேற்றுமைவிரி.

இப்பாட்டில், சொல்லத்தொடங்கிய தசாவதாரமாகிய பொருளை முன்பின் முறைவழுவாமல் முறையேகூறியதனால், இது அரதனமாலையணியின் பாற்படு மென்பர் சிலர்; ஆயினும் இதில் யாதொன்றும் சமத்காரம் தோன்றாமையின் இதனை மேற்குறித்த ரத்நாவளியலங்கார மென்றல் பொருந்தாதென்பதே தகுதி.

இதுமுதற் பத்துக் கவிகள் - பெரும்பாலும் முதலைந்துசீரும் காய்ச்சீர்களும், மற்றையிரண்டும் மாச்சீர்களு மாகிய கழிநெடிலடி நான்கு கொண்ட எழுசீராசிரியவிருத்தங்கள்.

சூரியோதயவருணனை.

சிதையத்தன்மைந்தனையடுந்தன்மைகண்டுமொருசெயலின்றிநீடு
துயர்கூ, ரிதையத்தனாகியகல்பகலோன்மறித்தவுணரெதிரஞ்சுமாறு
பொருதானுதையத்தடக்கிரியுமொளிர்பற்பராககிரியொப்பாகவீசுக
திரிற்,புதையப்பரந்தவகலிருளுந்துரந்துரகர்புவனத்தினூடுபுகவே.

(இ - ள்.) தன் மைந்தனை - தனதுகுமாரனான கர்ணனை, சிதைய-அழியும்படி, அடும் - (அருச்சுனன்) கொன்ற, தன்மை - தன்மையை, கண்டும்-பார்த்தும், ஒரு செயல் இன்றி - (அதற்குப்பரிகாரமாகத் தான் செய்யத்தக்க)ஒரு செயல் இல்லாமல், நீடு துயர் கூர் - பெருந்துன்பம்மிக்க, இதையத்தன் ஆகி- மனத்தையுடையவனாய், அகல்-நீங்கிச்சென்ற, பகலோன் - சூரியன்,—வீசு கதிரின் - வெளிவீசுகிற (தனது) கிரணங்களால்,—தட உதையம் கிரியும்-பெரியஉதயபருவதமும், ஒளிர் பற்பராக கிரி ஒப்பு ஆக-விளங்குகிற பதுமராகரத்தினமயமான தொருமலைபோலாகவும்,—புதைய பரந்த அகல் இருளும் - (நிலவுலகம்) மறையும்படி பரவிய மிக்க இருட்டும், துரந்து - துரத்தப்பட்டு, உரகர் புவனத்தினூடு புக-நாகசாதியாரதுபாதாளலோகத்தினுட் செல்லவும்,-மறித்து - மீண்டுவந்து,—அவுணர் எதிர் அஞ்சும் ஆறு பொருதான் - அசுரர்களெதிரிலே (அவர்கள்) அஞ்சும்படி போர்செய்தான்; (எ - று,)

பதினேழாநாட்போரில் தன்மகனை அருச்சுனன் கொன்றதைத்தான்பிரியக்ஷமாகப்பார்த்திருந்தும் அதற்குயாதொன்றும்எதிர்செய்யும்விதமில்லாமல் புத்திரசோகத்தோடு மறைந்துசென்ற சூரியன்,மறுநாளுதயத்தில்,மிக்கவிளக்கத்தோடுகூடி. தனக்குத் தொன்றுதொட்டுப் பகையாகவுள்ள இருளைத்தனது ஒளியால் அழித்துக்கொண்டும், என்றுந்தீராப்பகைவரான மந்தேகரென்னும் அசுரரை அஞ்சுவித்து எதிர்த்துக்கொண்டும் வந்துசேர்ந்தனன் என்பதாம். "வினைவலியுந் தன்வலியும் மாற்றான்வலியும், துணைவலியுந் தூக்கிச்செயல்"

என்றபடி தன்வலிமையையும் எதிரிகள்வலிமையையுஞ் சீர்தூக்கிப்பார்த்து, எதிரிகளவலிமை மிக்கிருந்ததாயின் தான் அடங்கியொழிதலும், தன்வலிமை மிக்கிருந்ததாயின் மிக்கவூக்கத்தோடு எதிர்த்துச்சென்று பொருதுபகைவெல்லுதலும் ஆகிய இராசதருமத்தைச் சூரியன்மேலேற்றிக் கூறினரென்க. மந்தேகாருணமென்னுந் தீவில்வாழும் அரக்கர்கள் உக்கிரமானதவத்தைச்செய்து பிரமனிடத்துவரம்பெற்று அதனாற்செருக்கி எப்பொழுதுஞ் சூரியனை வளைந்து எதிர்த்துத் தடுத்துப் போர்செய்கின்றனரென்றும், அந்தணர்கள் சந்தியாகாலங்களில் மந்திரப் பூர்வமாகக் கையிலெடுத்துவிடும் அர்க்கியதீர்த்தங்கள் வச்சிராயுதம்போலாகி அவர்கள்மேல்விழுந்து அவர்களை அப்பால்தள்ளிச் சூரியனது சஞ்சாரத்துக்குத் தடையில்லாதபடி செய்கின்றனவென்றும், அப்படி அந்தணர்கள் செலுத்தும் அர்க்கியத்தின் ஆற்றலால் சூரியமண்டலத்தின் இடையே ஒருசெந்தீஎழுந்துசொலிக்க அத்தீயில்அவ்வசுரர்கள்விழுந்தொழிகின்றனரென்றும் நூல்கள் கூறும். 'அவுணரெதி ரஞ்சுமாறு பொருதான்' என்றது, அந்தணர்கள் அர்க்கியப்பிரதானஞ்செய்ய அதன்வல்லமையால் தன்னிடத்து எழுந்துவிளங்கும் பெரியசுவாலையைக் கண்டு அசுரர்கள் அஞ்சத் தோன்றினனென்றவாறு. தனது மிகச் சிவந்த கிரணங்கள் மிகுதியாக அடுத்துப் பரவுதலால் உதயபருவதம் மிகச்செந்நிறமடைந்து சிவந்தபதுமராகரத்தினமலைபோலாகவென்பது, மூன்ருமடியின் கருத்து.

கர்ணனைச் சூரியன்மைந்தனென்ற விவரம்:—பாண்டவர்கள் தாயான குந்திதேவி கன்னிகையாயிருக்கும்பொழுது தனக்குத் துருவாசமுனிவருபதேசித்த மந்திரத்தைப் பரீட்சித்தறியும்பொருட்டுச் சூரியனை நினைத்துஅந்த மந்திரத்தை உச்சரிக்க, உடனே அத்தேவன்வந்து அவளுக்கு அநுக்கிரகித்ததனால், அவளிடம் பிறந்தபுத்திரன், இவன்; இவனைப் பிறந்தபொழுதேகுந்தி பழிக்கு அஞ்சி ஒருமிதக்கும் மரப்பெட்டியில் வைத்துப் பூட்டிக் கங்கையாற்றில் விட்டிட, அதனைத் திருதராட்டிரனது தேர்ப்பாகனான அதிரதனென்பவன் கண்டு எடுத்துத் திறந்துபார்த்துக் கொண்டுபோய்த் தன்மனைவியாகிய ராதையும் தானுமாக வசுசேனனென்று பெயரிட்டு வளர்த்தான்; இவனுக்குக் கர்ணன் என்ற பெயர் ஆகாசவாணி இட்டது. இவன், பின்பு துரியோதனனுக்குப் பிராணசிநேகிதனாகி அவனருளால் அங்கதேசத்துக்கு அரசனாயினன். 'கனக்கொண்ட கதிர் புதல்வன்பாடமிக்கு முழ்கியதாற் கடலினூடே" என்று கீழ்ப்பதினேழாம் போர்ச்சருக்கத்தில் சூரியாஸ்தமனத்தை வர்ணித்துள்ளாராதலால், அதனை அனுசரித்து'சிதையத்தன்மைந்தனையடுந்தன்மைகண்டுமொருசெயலின்றி நீடுதுயர்கூரிதையத்தனுகி யகல் பகலோன்' என்ருர்.

ஹ்ருதயம், பத்மராககிரி என்ற வடசொற்கள் சிதைந்தன. இதயம், உதயம் என்ற வடமொழித்திரிபுகள், எதுகைநோக்கி இதையம்,உதையம்என இடைப்போலிபெற்றன; [நன்-எழுத்தியல் ௬அ.] உரகர், புவனம்-வடசொற்கள். உரகராவார்-படமும் வாலுமுடையராய் மனிதவடிவமுந் தெய்வப்பிறப்புமானதொரு சர்ப்பசாதியார். அவர்வசிக்குமிடம், பாதாளம். கண்டும், உம் - இழிவுசிறப்பு. கிரியும், இருளும் என்ற உம்மைகள்ஒன்றையொன்றுநோக்கி இறந்ததும் எதிரதுந்தழுவியஎச்சமாம். அடும் என்ற பெயரெச்சம் எதிர்காலமுணர்த்தாமல் தன்மையுணர்த்திற்று. கூர், தட-உரிச்சொற்கள். தடங்கிரி - உரிச்சொற்புணர்ச்சியாதலின்,பொதுவிதிப்படி வலிமிகாதுஇனமெலிமிக்கது; [நன்-மெய்-௨௬.] பகலோன் - பகற்பொழுதைச் செய்பவன். ஒளிர் பற்பராகம்-வினைத்தொகை. பதுமராகமென்று இரத்தினப்பெயர் - செந்தாமரைபோலுஞ் செந்நிறமுடையதெனக் காரணப்பொருள்படும். தாந்து - செயப்பாட்டுவினைப்பொருளில் வந்த செய்வினை. (௨)

துரியோதனன்இரவில்ஆலோசித்தமையும்உதயத்தில்சூரியனைத்தொழலும்

கண்டுஞ்சலின்றியிரவிருகண்ணிலான்மதலை கண்ணீரின்மூழ்கி யெவரைக், கொண்டுஞ்செருத்துமுனைமுடிவிப்பதென்றுயர்சகுனி யோடுமெண்ணியிருள்போ, யுண்டுஞ்சுகித்துமலர்மதுவொன்றுசாதி முதலொண்போதுவிட்டுஞிமிறும், வண்டுஞ்சுரும்புமரவிந்தத்தட த்துவரவருவோனைவந்தனைசெய்தான்.

(இ - ள்.) இரு கண் இலான் மதலை-இரண்டுகண்களுமில்லாத [பிறவிக் குருடனான] திருதராட்டிரனது புத்திரனாகிய துரியோதனன்,—கண் நீரில் மூழ்கி-(தனதுபிராணசிநேகிதனான கர்ணன் இறந்ததனாலாகிய சோகத்தால்) கண்ணீர்வெள்ளத்திலே முழுகி, இரவு-இராத்திரிமுழுவதும், கண் துஞ்சல் இன்றி-கண்மூடித்தூங்குதலில்லாமல், உயர் சகுனியோடும் - (சதியாலோசனையிற்) சிறந்தசகுனியுடனே, எவரைக்கொண்டும் செருத்துமுனை முடிவிப்பது என்று எண்ணி- 'எவரைஉதவியாகக்கொண்டாயினும்(பகைவரை) அழித் துப் போரை முடிக்கவேண்டுவது' என்று ஆலோசித்து,—(பின்பு), இருள் போய்-இருட்டு நீங்க,—ஞிமிறும்வண்டும் சுரும்பும் - பலசாதிவண்டுகளும், உண்டும் சுகித்தும் மலர் - (தாம் தேனைக்) குடித்தும் இனிமையாகத்தங்கியும் மகிழ்தற்கிடமான, மது ஒன்று - தேன்பொருந்தின, சாதிமுதல் ஒள் போது-ஜாஜிமுதலிய சிறந்தமலர்களை, விட்டு-நீங்கி, அரவிந்தம் தடத்து வர - தாமரைத் தடாகங்களிலே வந்துசேரும்படி, வருவோனை - உதிப்பவனான சூரியனை, வந்தனை செய்தான் - நமஸ்கரித்தான்; (எ - று.)

கீழ்ச்சருக்கத்தின் முடிவில் "பைவருமாசுணத் துவசப் பார்த்திவனைக் கொண்டே தம்பாடி புக்கார், தைவருதிண்சிலைத்தடக்கைச்சகுனிதனை முதலான தாணபாலர்" என்றுகூறினவர் அவ்விரவுமுழுவதும் வருத்தத்தாலும் கவலையாலுந் தூங்காமல் துரியோதனன் சகுனியோடு ஆலோசனைசெய்திருந்து இரவுகழியுமளவில் சூரியனுதிக்கக்கண்டு வணங்கினமையை இதிற் கூறினார். ஒருவர் செல்வமுடையராயிருந்தகாலத்தில் அவரிடஞ்சேர்ந்து அவரன்னத்தையுண்டு அவர்பக்கல் இனிதுவாழ்ந்திருந்து அவர்க்குச்செல்வக்குறைவு வந்தவளவிலே நன்றியறிவின்றி அவரைக்கைவிட்டு வேறு செல்வமுடையாரைத் தேடிச்செல்லும் குணக்கேடர்போல, இரவில் ஜாஜிமுதலிய சினைப்பூக்கள் தேனோடுகூடிச்செழித்திருக்கையில் அவற்றைச்சார்ந்து தேனுண்டு அங்குத்தங்கிக் கூடிக்குலாவியின்புற்ற வண்டினம் சூரியோதயத்தில் அம்மலர்கள் பொலிவிழந்தவளவிலே அவற்றைவிட்டு அக்காலத்துமலர்கிற தாமரையை நாடி விரைந்துசேரும்படி வருபவன் சூரியனென்க. என்றது, தாமரைமலரச் சூரியன் உதித்தான் என்றவாறு. ['நிறைந்தோர்த் தேருநெஞ்சமொடு குறைந்தோர்ப், பயனின் மையிற் பற்றுவிட் டொரூஉம், நயனின் மாக்கள் போல வண்டினம், சுனைப்பூ நீத்துச் சினைப்பூப் படா' என்று அகநானூற்றில் சூரியாஸ்தமானகாலத்தை வருணித்தது இங்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கது.]

திருதராட்டிரன் கண்ணில்லாமைக்குக் காரணம்:—விசித்திரவீரியனது மனைவிகளுள் ஒருத்தியான அம்பிகை தனதுமாமியார்கட்டளையின்படி சந்ததி விருத்தியின்பொருட்டு மைத்துனனான வியாசமகாமுனிவனோடு சேர்க்கையில், மிக அஞ்சிக் கண்களைவிழியாதிருந்ததனால், அவளிடம் பிறவிக்குருடனாகத் திருதராட்டிரன் பிறந்தான்.

சகுனி - காந்தாரதேசத்து அரசன்; சுபலனென்னும் அரசனது புத்திரன்: திருதராட்டிரனது மனைவியாகிய காந்தாரியுடன் பிறந்தவன்; ஆதலால்-துரியோதனாதியர்க்கு மாமன்: சூதாடுதலிலும், துராலோசனைசொல்வதிலும்

மிகவல்லன். இவன், சமாதன். 'உயர்சகுனி'—இவனுயர்வை "காந்தாரத், தலைவன் சகுனி யிவன் கண்டாய் தக்கோராடச் சூதுக்கு, நிலைவஞ்சனைக்குந் தானிபரில் யாரே யிவர்க்கு நிகரொன்றார்" என்று கீழ் ஆதிபருவத்தில் வந்ததனால் அறிக.

எவரைக்கொண்டும் என்ற உம்மை - பகையழித்தலின் அருமையைக் காட்டும். சகுனியோடும், உம் - இசைநிறை. போய் - போக வென்னும் வினையெச்சத்தின் திரிபு: [நன் - வினை - உஎ.] சாதி, வந்தனை - ஜாஜீ, வந்தநம் என்ற வடசொற்களின் திரிபு. மது, அரவிந்தம் - வடசொற்கள். உண்டு: உண்ணல் - பொதுவினை. ஞிமிறு - மிஞிறு என்பது எழுத்துநிலைமாறிய இலக்கணப்போலி. ஞிமிறு முதலியன - வண்டின் சாதிபேதம். ஞிமிறு - பொன்வண்டு, வண்டு - கருவண்டு, சுரும்பு - பொறிவண்டு. மலர் என்ற வினைத்தொகை, போது என்ற இடப்பெயர் கொண்டது.

இனிமூன்றுகவிகள் - துரியோதனன்சல்லியனைச்சேனாபதியாக்குதல்கூறும்.

தொல்லாண்மையெந்தைமுதுதந்தைக்குமைந்துறுதுரோணற்கு
மண்ணினிகர்வே, றில்லாதவண்மைபுனைவெயிலோன்மகற்குமுட
னெண்ணத்தருந்திறலினன், வில்லாண்மையாலும்வடிவாளாண்மை
யாலுமயில்வேலாண்மையாலுமவனே,யல்லாதுவேறுசிலரிலரென்று
சல்லியனையதியாதரத்தொடழையா.

இதுமுதல் மூன்றுகவிகள் - குளகம்; ஒரு தொட ரெனப்படும். குளகமாவது - பலபாடல்கள் தொடர்ந்து ஒருவினைகொண்டுமுடிவது: "குளகம் பலபாட்டொருவினை கொள்ளும்." குளகமல்லாதது - முத்தகமெனப்படும்; அது ஒருசெய்யுள்தனியேநின்றுமுடிவது; 'முத்தகச்செய்யுள்தனிநின்றுமுடியும்.'

(இ - ள்.) தொல்-பழமையான [தொன்றுதொட்டு இயல்பாகஅமைந்த], ஆண்மை - பராக்கிரமத்தைபுடைய, எந்தை முது தந்தைக்கும் - எனது தந்தையின் பெரியதந்தையான வீடுமனுக்கும், மைந்து உறு - வலிமை மிக்க, துரோணற்கும்-துரோணனுக்கும், மண்ணில் வேறு நிகர் இல்லாத-(தனக்குத் 'தானேயன்றி) உலகத்தில் வேறு உவமைபெறாத,வண்மை-ஈகைக்குணத்தை, புனை - அழகிதாகக்கொண்ட, வெயிலோன் மகற்கும் - சூரியனது குமாரனான கர்ணனுக்கும், வில் ஆண்மையாலும்-வில்லின் திறமையாலும், வடி வாள் ஆண்மையாலும் - கூரிய வாளாயுதத்தின் திறமையாலும், அயில் வேல் ஆண்மையாலும்-கூரிய வேலாயுதத்தின் திறமையாலும், உடன் எண்ண தரும்-சமமாக மதிக்கத்தக்க, திறலினன் - வல்லமையையுடையவன், அவனே அல்லாது - சல்லியனே யல்லாமல், வேறு சிலர் இலர் - வேறு ஒருவருமில்லை, என்று - என்றுஎண்ணி[அல்லது என்றுசொல்லி], சல்லியனை-அந்தச்சல்லியனை,அதி ஆதரத்தோடு - மிக்க அன்புடனே, அழையா-அழைத்து. (எ - று.)—இக்கவியில் 'அழையா' என்றது, அடுத்தகவியில் 'புகழா' என்றதைக் கொள்ளும்.

கீழ்ச்சேனைத்தலைவர்களாயிருந்த வீடுமன் துரோணன் கர்ணன் என்னுமிவர்க்குப் பலபடியாலும் சமமாகஉடன்வைத்தெண்ணத்தக்கவன்சல்லியனையன்றிவேறுயாருமில்லை யென்று நிச்சயித்துத் துரியோதனன் அவனை அருகில்வரவழைத்தன னென்பதாம்.

திருதராட்டிரன் பாண்டுஇவர்களது தந்தையான விசித்திரவீரியனுக்குத் தமையனாதலால், வீடுமன், கௌரவபாண்டவர்க்குப் பெரியபாட்டனாவன்.

துரோணன்பரத்துவாசமுனிவனதுகுமாரன்;கிருபாசாரியனுடன்பிறந்தவளான கிருபியின் கணவன் ; அசுவத்தாமனது தந்தை; துரியோதனாதியர்க்கும் பாண்டவர்க்கும் அஸ்திர சஸ்திரங்களைக் கற்பித்த ஆசிரியன். [முதலிற்

சிறிதுகாலம் கிருபனும், பின்பு பிரதானமாகத் துரோணனும் கௌரவ பாண்டவர்க்கு வில்வித்தைபயிற்றிவைத்தன ரென அறிக.] வைதிகவிரதாநுட்டானஞ் செய்துகொண்டிருக்கையில் தேவர்களா லேவியனுப்பப்பட்ட மேநகையின் கட்டழகைக் கண்டு காதல்கொண்ட பரத்துவாசமுனிவனது விருப்பத்தால் ஒரு துரோணகும்பத்திற் பிறந்தமைபற்றி, இவனுக்குத் துரோணனென்று பெயர்; துரோணகும்பம் - பதக்களவுகொண்ட பாத்திரம்: [துரோணம் - பதக்கு, இரண்டு மரக்கால்.] இனி, துரோணம் என்று வில்லுக்குப் பெயருண்மையால், துரோணனென்பது- வில்வன்மைபற்றிவந்தபெயருமாம்.

எந்தை யென்பதில், யாம் என்னும் பகுதி எம் என விகாரப்பட்டது; ஐ- முறைப்பொருள் விகுதி. இனி, எம்தந்தை யென்பது எந்தை யென மரூஉவாயிற் றென்பாரு முளர். தந்தை யென்பதில், தாம் - பகுதி, அது முதல் குறுகிற்று; ஐ - முறைப்பெயர்விகுதி. ஆண்மை - பௌருஷம். வெயிலோன் - உஷ்ணகிரணமுடையவன், வடித்தல் - கூராக்கப்படுதல். செய்யுளாதலின், 'அவன்' என்ற சுட்டுப்பெயர் முன்வந்தது; [நன் - பொது-௪௩.] அத்யாதரம் - வடமொழித்தொடர். அழையா - செய்யா என்னும் வாய்பாட்டு உடன்பாட்டு இறந்தகாலவினையெச்சம்; அடுத்தபாடலில் 'நிகழா', 'புகழா' என்றவையும் இது. (௬)

நீயேயெனக்குயிருநீயேயெனக்குளமுநீயேயெனக்குநிதியு
நீயேதுணைப்புயமுநீயேவிழித்துணையுநீயேயனைத்துநிலையு
நீயேமுனைச்செருவிலதிரதரின்மாரதரினிகரற்றகோவுமதனு [ழா.
னீயேமுடித்தியெனதெண்ணத்தையென்றுவகைநிகழாமகிழ்ந்துபுக

(இ - ள்.) நீயே—, எனக்கு—, உயிரும்—; நீயே—, எனக்கு—, உளமும்- மனமும்: நீயே—, எனக்கு—, நிதியும்-பொருட்குவியலும்: நீயே—, துணை புயமும் - (எனக்கு) இரண்டுதோள்களும்: நீயே—, விழி துணையும்-(எனக்கு) இரண்டுகண்களும்: நீயே—, அனைத்து நிலையும் - (எனக்கு) எல்லாவலிமைகளும்: நீயே—, செரு முனையில் - போர்க்களத்தில், அதிரதரில் மாரதரில் நிகர் அற்ற - அதிரதர்களுள்ளும் மகாரதர்களுள்ளும் ஒப்பில்லாத, கோவும் - அரசனும் ஆகிறாய்; அதனால் - ஆதலால், நீயே—, எனது எண்ணத்தை - (பகையழித்தலாகிய) என்கருத்தை, முடித்தி - நிறைவேற்றுவாய், என்று—, உவகை நிகழா மகிழ்ந்து புகழா - உற்சாகம் பொருந்திச் சந்தோஷித்துத் துதித்து, (எ-று)—இப்பாட்டில் 'புகழா' என்றது, அடுத்தப்பாட்டில் 'உகந்தனன்' என வரும் வினை முற்றோடு முடியும்.

எனக்கு உயிர்போல இன்றியமையாதவனும், மனம்போலச் சிறந்த அகத்துறுப்பாகுபவனும், பொருட்குவியல்போலப் பலவகைநன்மைகளை யுந்தருபவனும், தோள்போல உற்றவிடத்து உதவும் நற்றுணையும், கண்போலச் சிறந்த புறத்துறுப்பாகுபவனும், எல்லாவகைவலிமைகளுக்குங் காரணமாகுபவனும், சமாதனாயிருப்பினும் போர்த்திறத்தில் அதிரதமகாரதர்களினும் மேம்பட்டவனும் நீயேயாதலால், இனி நீ சேனைத்தலைவனாயிருந்து என்கருத்தை முடிப்பாயென்று தனது களிப்பும் மகிழ்ச்சியும் தோன்றத் துரியோதனன் சல்லியனைப் புகழ்ந்தன னென்பதாம்.

துணைப்புயம் - "மெய்சென்று தாக்கும் வியன்கோலடி தன்மேல், கை சென்று தாங்குங் கடிது". "உடுக்கையிழந்தவன் கைபோல வாங்கே, யிடுக்கண் களைவதா நட்பு", "தோளுற் றொர் தெய்வந் துணையாய்த் துயர் தீர்த்த வாறும்" என்றபடி சமயத்தில் துணைசெய்யுந் தோ ளென்க.

அதிரதர், மகாரதர், சமரதர், அர்த்தரதர் எனத் தேர்வீரர் நால்வகைப்படுவர். அதிரதர் - முழுத்தேரரசர்; அவராவார்-ஒருதேரில் எதிர்நின்று தம் தேர்

குதிரை சாரதிகளுக்கு அழிவுவாராமற் காத்துப் பலவாயிரந்தேர்வீரரோடெதிர்த்துவேறு துணையில்லாமலே போர்செய்து வெல்லும்வல்லமையுடையார். அவரிற்சிறிதுதாழ்ந்தவர் - மகாரதர்; இவர் பதினோராயிரந் தேர்வீரரோடு பொருபவர். சமாதர் - ஒருதேர்வீரனோடு தாமும் ஒருவராய் எதிர்க்கவல்லவர். அர்த்தரதர் - அவ்வாறு எதிர்க்குமளவில் தம் தேர் முதலியவற்றை இழந்துபோம்படியானவர்; இவர் இருவர் சேர்ந்தால், ஒரு சமாதனுக்கு ஒப்பாவர்.

உளம் - உள்ளுறுப்பு. நிதி, அதிரதர், மஹாரதர் - வடசொற்கள். புயம் - புஜமென்ற வடசொல் திரிந்தது. முடித்தி - ஏவலொருமைமுற்று; த் - எழுத்துப்பேறு. எண்ணம், உவகை - தொழிற்பெயர்கள்; அம், ஐ விகுதி. நீயே ஏகாரம் - பிரிநிலையோடு, தேற்றம். (௫)

மன்பட்டவர்த்தனருமணி மகுடவர்த்தனருமுறையால்வணங்கவொளிகா, னன்பட்டமுந்தனதுகையாலணிந்துபடைநாலுக்குநாயகமெனு, மின்பட்டவோடைநுதலிபராசன்வன்பிடரின்மிசைவைத்துகந்தனனரோ, வென்பட்டதப்பொழுதுகுருசேனைமெய்ப்புளகமெழவொண்கண்முத்தமெழவே.

(இ - ள்.) மன் - பெரிய, பட்டவர்த்தனரும் - பட்டந்தரித்து அரசாளும் அரசர்களும், மணி மகுடவர்த்தனரும்- அழகிய கிரீடந்தரித்துஅரசாளும் அரசர்களும், முறையால் வணங்க - முறைப்படிவணங்கும்படி, படை நாலுக்கும்நாயகம் எனு-நால்வகைச்சேனைக்கும் (இவனே) தலைமைபூண்பவனென்று சொல்லி, ஒளி கால் நல் பட்டமும் தனது கையால் அணிந்து-ஒளியைவீசுகிற அழகிய (சேனாபதிக்குஉரிய) பொற்பட்டத்தையும் தனதுகையால் (அவனது நெற்றியிலே) கட்டி, மின் பட்ட ஓடை நுதல் இப ராசன் வல் பிடரின் மிசை வைத்து-மின்னல்போன்ற ஒளிபொருந்திய பொற்பட்டத்தை யணிந்த நெற்றியையுடைய சிறந்த பட்டத்துயானையின் வலியபிடரியிலே(சல்லியனையேறி) வீற்றிருக்கச்செய்து, உகந்தனன் - (துரியோதனன்) மகிழ்ச்சிகொண்டான்; அப்பொழுது—, குரு சேனை-கௌரவசேனை, மெய் புளகம் எழ-உடம்பில் மயிர்ச்சிலிர்ப்பு உண்டாகவும், ஒள் கண் முத்தம் எழ -விளங்குகிற(தமது) கண்களில் ஆனந்தக்கண்ணீர் தோன்றவும், என் பட்டது - என்னமகிழ்ச்சியடைந்தது! [மிகமகிழ்ந்த தென்றபடி]; (எ - று.)—அரோ - ஈற்றசை.

இனி எல்லாவீரரும் சல்லியனுக்குக் கீழ்ப்படிந்துநடக்கும்படி துரியோதனன் அவனைச் சேனைத்தலைவனென்றுசொல்லிப் பட்டங்கட்டிப் பட்டத்துயானையின்மேலேற்றி மகிழ, அவனது சேனையிலுள்ளார் யாவரும் மிகவும் மகிழ்ச்சிகொண்டன ரென்பதாம். பட்டவர்த்தனர் - கிரீடமில்லாமல் நெற்றிப்பட்டம்மாத்திரந்தரித்து அரசாளுபவர். மகுடவர்த்தனர் - கிரீடந்தரித்து அரசாளுபவர். படைநால் - யானை தேர் குதிரை காலாளென்னுஞ் சதுரங்கம். சிறந்ததை அரசனென்றல் மரபாதலின், 'இபராசன்' என்றார்; உயர்திணையாண்பாற் கூறியதும் சிறப்பையே காட்டும். குரு எனபவன் - சந்திரகுலத்திற் பிரசித்திபெற்ற ஓரரசன்; அவனால் அக்குலம் குருகுலமென்றும், அந்நாடு குருநாடென்றும், அக்குலத்தவர் கௌரவரென்றும் பெயர்பெறுதல் காண்க. இங்கே, அக்குலத்தாரான கௌரவரது சேனை, குருசேனை யெனப்பட்டது. பாண்டவரும் குருகுலத்தாராயினும், குருநாட்டின் அரசுரிமை பெற்றுள்ளவன் துரியோதனனாதலால், குருசேனை யென்றது அவன்சேனையேயாம். நாயகம் - நடுநாயகமணிபோலச் சிறந்தவ னென்றவாறுமாம்.

மன் - உரிச்சொல். நல்+பட்டம்=நன்பட்டம்; பண்படி முன்னின்ற மெய் திரிந்தது. நாலு - நான்கு என்பது ஈறுகெட்டு னகரம் லகரமாய் உக

ரச்சாரியை பெற்றது. ஓடை - யானையின் நெற்றிப்பட்டம்: முகபடாம், சூழி யெனப்படும். முத்தம் - முத்துப்போன்ற நீர்த்துளிக்கு உவமவாகுபெயர். பட்டவர்த்தனர், மகுடவர்த்தனர், பட்டம், நாயகம், இபராஜன, குருஸேநா, புளகம் - வடசொற்கள். முத்தம் - முக்தா என்ற வடசொல்லின் திரிபு; இப் பியினின்று விடுபட்டதென்று காரணப்பொருள்படும். (சு)

துரியோதனன் காலைக்கடன்முடித்துத் தேரேறுதல்.

சேனுபதிக்குவரிசைகள்யாவுநல்கியுயர்தெய்விகமதானபுனலிற்,
றூநானமாடிமறைவாணர்க்கநேகவிததானஞ்சொரிந்துதுகிலுந், தே
னூரலங்கல்பலகலனோடணிந்துபொருதேரிற்புகுந்தனன்வழா, வானு
ளுநாதனதிர்முகிலிற்புகுந்ததெனவன்போடுமன்னர்தொழவே.

(இ - ள்.) சேனுபதிக்கு - சேனைத்தலைவனான சல்லியனுக்கு, வரிசைகள் யாவும் நல்கி - உரியசிறப்புக்களையெல்லாங் கொடுத்து,—உயர் தெய்விகமது ஆன புனலில் - சிறந்த தெய்வத்தன்மையுடையதான புண்ணியதீர்த்தத்தில், தூ நானம் ஆடி - பரிசுத்தமான ஸ்நாநஞ்செய்து,—மறைவாணர்க்கு - அந்தணர் களுக்கு, அநேக வித தானம் சொரிந்து - பலவகைப்பட்ட தானங்களை மிகுதி யாகக்கொடுத்து,—துகிலும் - ஆடைகளையும், தேன் ஆர் அலங்கல் - தேன் நிறைந்த பூமாலையையும், பல கலனோடு - பலஆபரணங்களுடனே, அணிந்து - தரித்து,—வழா வான் ஆளும் நாதன் - தவறாமல் தேவலோகத்தை அரசாளுகிற தலைவனான இந்திரன், அதிர் முகிலில் புகுந்தது என - இடிமுழங்குகிற (தனது வாகனமான மேகத்தில்) ஏறியமைபோல, வன்போடு மன்னர் தொழ - வலிமை யோடு அரசர்கள் வணங்க, பொரு தேரில் புகுந்தனன் - போர்செய்தற்குஉரிய தேரின்மீது ஏறினான்; (எ - று.)

செல்வச்சிறப்புமிக்குப் பலவகையின்பம் நுகர்கிற துரியோதனனுக்குத் தேவேந்திரனும், அவன் ஏறிய ஆரவாரத்தோடு விரைந்துசெல்லுந் தேருக்கு இந்திரனுக்கு வாகனமான மேகமும் உவமை. உவமையணி. புனலுக்குத் தெய்வத்தன்மை - தன்னில்மூழ்கினோரது தீவினையை யொழித்தல். வரிசைகள் - பிருது குடை கொடி சாமரம் மோதிரம் முதலியன.

தூய்மை யென்னும் பண்புப்பெயர், ஈறுபோய் இடையிலுள்ள யகரமெய் யுங் கெட்டு, தூ என நின்றது. மறைவாணர் - வேதங்களை ஓதியும் ஓதுவித் தும் வாழ்பவர். வாணர் - வாழ்நரென்பதன் மரூஉ. அலங்கல் - தொங்கியசை தல்; அங்ஙனம் அசையும் மாலைக்குத் தொழிலாகுபெயராம். துகிலும், உம் - எதிரதுதழுவிய எச்சம். கலன் - கலமென்பதன் இறுதிப்போலி. ஸேநாபதி, அநேகவிததானம், நாதன் - வடசொற்கள். தைவிகம், ஸ்நாநம் என்ற வட சொற்கள் சிதைந்தன. தேன் ஆர் - வண்டுகள் நிறைந்த எனினுமாம். வழா - வழாமல்: ஈறுகெட்ட எதிர்மறைவினையெச்சம். தெய்விகமது, அது - பகுதிப் பொருள்விகுதி. அணிந்து - பொதுவினை. (எ)

துரியோதனன் சல்லியனுடன் போர்க்களஞ் சேர்தல்.

கிருபாரியன்கடவுண்மருகன்றிகத்தபதிசாலுவன்கிருதன்முதலோ
ரிருபாலுமன்னர்வருமுனிவார்பெருஞ்சேனையெங்கணுஞ்சூழவரவே
நிருபாதிபன்றனதுசேனுதிபன்றனொடுநீள்களம்புக்கனனரும் [வே.
பொருபாரதச்சமரமின்றேமுடிப்பலெனுமெண்ணத்தினோடுபொரா

(இ - ள்.) கிருபாரியன் - கிருபாசாரியனும், கடவுள் மருகன் - தெய்வத்தன் மையுள்ள (அவனது) மருமகனான அசுவத்தாமாவும், திகத்த பதி - திரிகர்த்த தேசத்தரசனான சுசர்மாவும், சாலுவன் - சாலுவதேசத்தரசனும், கிருதன் -

கிருதவர்மாவும், முதலோர் - முதலியவர்களாகிய, மன்னர் - அரசர்கள், இரு பாலும் - (தனது) இரண்டுபக்கங்களிலும், வர-வரவும்,—முனிவு ஆர் பெரு சேனை - கோபம்மிக்க பெரியசேனைகள், "எங்கணும் சூழ வரவே - எவ்விடத் தும் சூழ்ந்துவரவும்,—நிருப அதிபன் - அரசர்களுக்கு அரசனான துரியோத னன், தன துசேனாதிபன் தனொடு- தனதுசேனைத்தலைவனான சல்லியனுடனே, அரு பொரு பாரதம் சமரம் இன்றே முடிப்பல் எனும் எண்ணத்தினோடு-அரு மையாகக் கைகலந்துசெய்யும் பாரதயுத்தத்தை இன்றைக்கே முடிக்கக்கடவே னென்னும் எண்ணத்தோடு, பொர-போர்செய்யும்பொருட்டு, நீள் களம் புக் கனன்-பெரிய (குருக்ஷேத்திரமாகிய) போர்க்களத்தை யடைந்தான்; (எ-று.)

கிருபன் - கௌதமமுனிவனது பௌத்திரன்; சரத்துவந்தமுனிவனது குமாரன்; துரோணன்மனைவியான கிருபியின் உடன்பிறந்தவன்; கௌரவ பாண்டவரது முதல்வில்லாசிரியன்: நாணற்காட்டிற் பிறந்திருந்த இவனையும் இவன் தங்கையையும் வேட்டைக்குவந்த சந்தனுமகாராசன் பார்த்துக் கிருபை யினால் எடுத்துவளர்த்ததனால், கிருபனென்றும், கிருபீயென்றும் பெயர்கள் உண்டாயினவென அறிக. இவன், சமரதவீரன். அசுவத்தாமன் - துரோ ணன்மகன்; கிருபனது உடன்பிறந்தவளானகிருபியினால் வளர்க்கப்பட்டவன்; இவன், சிவாநுக்கிரகத்தாற் பிறந்தவனாதலால், 'கடவுள்மருகன்' எனப்பட் டான். துரோணன்மனைவியாகிய கிருபியின் அழகைக்கேட்டும் ஒருகால் கண் டும் அவளிடம் மிகக்காமுற்ற சிவபிரானது அருளினால் ஒருகுதிரையினிடமா கப் பிறந்தவன் இவனென்று வரலாறு அறிக. இவன், அதிரதவீரன். கிருத வர்மா என்ற பெயர் கிருதனென விகாரப்பட்டுநின்றது; இப்படி ஒருபெயரின் ஒருபகுதியால் அப்பெயர்முழுதையுங் குறித்தல், வடமொழியில் 'நாமைக தேசே நாமக்ரஹணம்' எனப்படும். இவன் - துரியோதனன் கண்ணனைப் படைத்துணையழைக்கப் போனபொழுது அவ்வெம்பிரானால் அவனுக்குத் துணையாகக் கொடுக்கப்பட்ட யாதவசேனைக்குத் தலைவனாக அனுப்பப்பட்ட வன்: யதுகுலத்தில் இருதிகனென்பவனது குமாரன்; சமரதத்தலைவரில் ஒரு வன். கிருபனும் அசுவத்தாமனும் அந்தணராயினும் அரசரையடுத்து அவரரு ளால் அவர்க்கு உரிய கிரீடம் குடை கொடி சாமரம் முதலிய சின்னங்களைப் பெற்று அரசர்போல் வாழ்ந்தனரென அறிக. துரியோதனனுக்கு 'ராஜ ராஜன்' என்று ஒருபெயராதலால், 'நிருபாதிபன்' எனப்பட்டான். பாரதம் - பரதவம்சத்தாருள் நிகழும் போர்: பார் அதம் எனப்பிரித்து, நில வுலகத்துக்கு நாசத்தைவிளைக்கும் போரென்றலும் ஒன்று.

க்ருப+ஆர்யன்=க்ருபார்யன்; ந்ருப+அதிபன்=ந்ருபாதிபன்;ஸேநா+ அதிபன்=ஸேநாதிபன்—தீர்க்கசந்தி பெற்ற வடமொழித் தொடர்கள். த்ரி கர்த்தபதி, ஸால்வ, ஸமரம் என்ற வடசொற்கள் திரிந்தன. எங்கண் - எக் கண் என்பதன் மெலித்தல். நிருபன் - மனிதர்களைக் காப்பவன். முடிப்பல், அல் - தன்மையொருமைவிகுதி. சேனாதிபன்தனொடு, தன் - சாரியை (அ)

சல்லியன் தன்பக்கத்துச் சேனையை அணிவகுத்தல்.

தாமந்தராதிபர்கள்பலரொடும்வலப்புடைசலிப்பின்றியணியவி றல்கூர், மாமந்தராதிபர்கள்பலரொடுமிடப்புடைவகுப்பொடணியத் தினகரன், கோமைந்தன்மைந்தனிருவோரொடுஞ்சேனையைக்கொ ண்டுறவணிந்தனனிகற், சாமந்தர்மண்டலிகர்முடிமன்னர்சூழ்வரத்த ரணிபதிபின்னணியவே.

(இ - ள்.) அம் - அழகிய, தராதிபர்கள்தாம் - பூமிக்குத்தலைவரான அரசர் கள் தாங்கள், பலரொடும் - பலவீரர்களுடனே, வலம் புடை-வலப்பக்கத்தில்,

சலிப்பு இன்றி - நிலைகுலைதலில்லாமல். அணிய-அழகிதாய்நிற்கவும்,—விறல் கூர் - வெற்றிமிக்க, மா மந்தா அதிபர்கள் - சிறந்த மந்திரத்தலைவர்கள்[மந்திரி கள்], பலரொடும் - பலவீரர்களுடனே, இடம் புடை - இடப்பக்கத்தில், வகுப்பொடு அணிய-ஒழுங்கோடு அழகிதாய் நிற்கவும்,—தினகரன் கோ மைந்தன் மைந்தன - சூரியனது சிறந்தகுமாரனான கர்ணனது புத்திரனான சித்திர சேனன், இருவோரொடும் - (தனது) உடன்பிறந்தவரான (சூரியவர்மாசித்திர கீர்த்தியென்னும்) இரண்டுபேருடனே, சேனையை கொண்டு - (தனது), சே னையை உடன்கொண்டு, உற - முன்னேசெல்லவும்,—இகல் - வலிமையை யுடைய, சாமந்தர் - சாமந்தரென்னும் அரசர்களும், மண்டலிகர்-மண்டலாதி பதிகளான அரசர்களும், முடி மன்னர் - கிரீடந்தரித்த அரசாளும் மகுடவர்த் தனராசர்களும், சூழ்வா - சுற்றிலும்வரவும்,—தாணிபதி - பூலோகத்துக்குத் தலைவனான துரியோதனன், பின் அணிய - பின்வகுப்பில் நிற்கவும்,— அணித் தனன் - (சல்லியன் சேனையை) அணிவகுத்தான்; (எ - று.)

கர்ணன்புத்திரர் மூவர் பெயரை ௬௪-ஆம் செய்யுளால் அறிய. அம்மூவ ருள் சித்திரசேனன் பிரதானனாதலால், 'அவன் மற்றைஇருவரொடும் சேனை யைக்கொண்டுற' என்றார்; ௬௪ - ஆங் கவியிலும் அவனையும் மற்றையிருவ ரையும் வேறுபாடுதோன்றக் கூறுமாற்றை உணர்க. ஒருபேரரசனுக்குக் கீழ்ப் பட்டு அவனுடைய நாட்டின் கடைக்கோடியை ஆளுஞ் சிற்றரசர்க்கு 'ஸாமந் தர்' என்று பெயர்; வடசொல். மண்டலீகர் - நாற்பதுகிராமம் ஆள்பவர். [ஒரு கோடிகிராமம் ஆள்பவன் மகுடவர்த்தன னென்றும், மகுடவர்த்தனர் நாலாயி ரவரை வணக்கியாள்பவன் மண்டலீக னென்றும், மூன்றுலக்ஷமளவுங்கப்பங் கட்டுபவர் சாமந்தரென்றும் கூறுவர் ஒருசாரார்.]

தரா + அதிபர் = தராதிபர், மந்தா + அதிபர்-மந்தராதிபர்: வடமொழித்தீர் க்கசந்தி. திநகரன் - பகலைச் செய்பவன்; வடசொல். பொருள்களைத் தரித்த லால், பூமிக்குத் தரணி யென்றும், தரா என்றும் வடமொழியிற் பெயர். இருவர் இருவோர் எனச் சிறுபான்மை ஈற்றயல் அகரம் ஒகாரமாயிற்று. (௬)

இனிப் பாண்டவர்செய்தி கூறத்தொடங்குதல்; கவிக்கூற்று.

ஒருவருமெனக்குநிகரில்லையெனுமத்திரன்புத்திரனையுரகதுவ
சன், பொருபடைமுனைக்குரியசேனபதிப்பெயர்புனைந்தமைபுகன்ற
னமினிக், குருகுலம்விளங்கவரு குந்திமைந்தர்க ளிரவிகுமரனைக்
கொன்றவிரவிற், பருவரன்மிகுந்துளமினைந்ததும் பாசறைமுனைந்த
தும் வியந்துபகர்வாம்.

(இ - ள்.) ஒருவரும் எனக்கு நிகர் இல்லை எனும் - ஒருவரும் எனக்கு (உலகத்தில்) ஒப்பில்லை யென்று செருக்குக்கொண்ட, மத்திரன் புத்தி ரனை - மத்திரராசனது குமாரனான சல்லியனை, உரக துவசன் - பாம்பின் வடிவமெழுதிய கொடியையுடைய துரியோதனன், பொரு படை முனைக்கு உரிய சேனபதி பெயர் புனைந்தமை-தாக்கிச்செய்யும் போர்த்தொழிற்குஉரிய சேனைத்தலைவனென்ற பெயரைச் சூடினமையை, புகன்றனம் - கீழ்க் கூறி னோம்; இனி - இனிமேல்,—குரு குலம் விளங்க வரு குந்தி மைந்தர்கள் - குரு வென்னும் அரசனது குலம் பிரசித்தியடையும்படி (அதில்)தோன்றிய குந்தி யின்புத்திராகிய பாண்டவர்கள், இரவி குமரனை கொன்ற இரவில் - சூரி யன்மகனான கர்ணனைக்கொன்ற (பதினேழாம்போர்நாளின்) இரவிலே, பரு வரல் மிகுந்து உளம் இனைந்ததும் - துன்பம்மிக்கு மனம் வருந்தியதையும், பாசறை முனைந்ததும்-(தமது) படைவீட்டில் யுத்தாலோசனைசெய்ததையும்,

வியந்து பகர்வாம் - கொண்டாடிக் கூறுவோம்; (எ - று.)—இனிப் பகர்வாம் என இயையும்.

மத்திரன்புத்திரனைச் சேனாபதிப்பெயர் புனைந்தமை - இரண்டு செயப்படுபொருள் வந்த வினை; இனி, உருபுமயக்கமாக, 'மத்திரன்புத்திரனை' என்பதற்கு-சல்லியனுக்கு என்று உரைத்தலும்ஒன்று. பாண்டவர்க்கு மாமனாதலால் இவன்பெற்ற மாதுலனென்ற பெயர், வடமொழியில், தனக்கு ஒப்பில்லாதவனென்றும் ஒருபொருள்படுதலால், அத்தன்மையைக்கருதி, 'ஒருவருமெனக்கு நிகரில்லையெனு மத்திரன்புத்திரன்' என்றனரென்க; என்றது, மாதுலனான சல்லியனென்றவாறு. குந்தியால் வளர்க்கப்பட்டதனால், நகுலசகதேவரும் 'குந்திமைந்தர்'எனப்பட்டனர். இங்கு மத்திரனென்றது,சல்லியன்தந்தையை.

இல்லை - எதிர்மறைப் பொதுக்குறிப்புமுற்று. புத்ரன் என்ற வடசொல் - (தனது தந்தைதாயரைப்) புத்என்னும் நரகத்தினின்றும் நீக்கிக்காப்பவனென்று காரணப்பொருள்படும். உரகம் - மார்பினால் நகர்வது. குமரன்-குமாரனென்பதன் குறுக்கல். உரகத்வஜன், ரவி என்ற வடசொற்கள் திரிந்தன. குருகுலம் - தற்சமவடமொழி. புகன்றனம், பகர்வாம் என்றவை - கவிகளுக்கு உரிய தனித்தன்மைப்பன்மை. புனைந்தமை, இனைந்தது, மூளைந்தது - இறந்தகாலத்தொழிற்பெயர்கள். 'இனி' என்பது - எதிர்காலங்குறிப்பதோர் இடைச்சொல். (௬௦)

வேறு.

கர்ணன் இறந்ததற்குப் பாண்டவர் புலம்பல்.

செவ்விரவி திருமகனைச்செகம்புரக்குங்காவலனையிரவலோருக்
கெவ்விரவும்விடிவிக்குமிருகரத்துவள்ளலையின்றிழந்தோமென்று
விவ்விரவுநறுமலர்த்தார்த்தருமன்முதலைவருந்தம்விழிநீர்சோர
வவ்விரவிலிமைப்பொழுதுந்தரியாமலழுதாற்றியலமந்தாரே.

(இ - ள்.) செவ் இரவி-செந்நிறமுடைய சூரியனது, திரு மகனை - சிறந்த குமாரனும், செகம் புரக்கும்-பூமிமுழுவதையும் ஆளுதற்குஉரிய, காவலனை-அரசனும், இரவலோருக்கு - யாசகர்க்கு, எ இரவும் விடிவிக்கும் - எந்த யாசகத்தையும் ஒழிவிக்கிற, இரு கரத்து-இரண்டு கைகளையுடைய, வள்ளலை-தானகுணமுடையவனுமான கர்ணனை, இன்று - இன்றைக்கு, இழந்தோம்-இழந்துவிட்டோம், என்று-என்றகாரணத்தால்,—வி விரவு நறு மலர் தார் தருமன் முதல் ஐவரும்-வண்டுகள் நெருங்கிமொய்க்கும் வாசனையுடைய பூமாலைகளைத் தரித்த தருமபுத்திரன்முதலிய ஐந்துபேரும், தம் விழி நீர் சோர - தங்கள் கண்களினின்று நீர்பெருக, அ இரவில் - அந்த இராத்திரியில், இமை பொழுதும் தரியாமல்-ஒரு நொடிப்பொழுதேனும் பொறுத்திராமல், அழுது-புலம்பி, அராற்றி-கதறி, அலமந்தார் - வருந்தினார்கள்; (எ - று.)

தங்களுக்குத் தமையனென்று தங்களால் முன்பு அறியப்படாதவனான கர்ணன் தங்களிலொருவனான அருச்சுனனாற் போரிற்கொல்லப்பட்டபிறகு குந்திதேவி அவன்மேல் விழுந்து அழுததனாலும், பின்பு கண்ணன் சொன்னதனாலும் தங்களுக்கு முன்பிறந்தவனென்று அறிந்ததனால், பாண்டவர்கள் இங்ஙனம் சோகிப்பாராயினர். மகனை, காவலனை, வள்ளலை என்ற மூன்றும் - ஒருபொருளின்மேல் வந்த பலபெயர்கள்; இவை 'இழந்தோம்' என்னும் ஒரு வினை கொண்டன: [நன் - பொது-சுக.] துரியோதனாதியரினும் மூத்தவனான தருமனுக்கும் முன்பிறந்தவனாதலால் நீதிநூல் முறைப்படி நிலவுலக முழுதையும் ஆளுதற்கு உரியவன் கர்ணனே யென்பார், 'செகம்புரக்குங்காவலன்' என்றார்; கீழ்ச்சருக்கத்தில் "கொற்றவேந்தாய், வீற்றிருந் திங்கைவேமுடிவருடப் புவியாள விதியிலாதாய்" என்றதுங் காண்க. கர மென்கிற

சொல்லுக்கு - வடமொழியில் கிரணமென்றுங் கையென்றும் பொருள்க ளுள்ளதனாலும், இரவு என்கிற தமிழ்மொழி - இராத்திரியென்றும் இரத்த லென்றும் பொருள் படுதலாலும், விடிதலென்ற வினை - உதித்தலென்றும் ஒழிதலென்றும் பொருள்படுதலாலும், இச்சொற்களில் சமத்காரங்கற்பித்து, தந்தையாகிய சூரியன் தனது ஆயிரங் கரங்களால் [கிரணங்களால்] இரவை விடிவிக்குமாறு போல, மைந்தனான கர்ணன் பலவகையிரவுகளையும் தனது இருகரங்களைக்கொண்டே விடிவிப்பவன் என்ற கருத்தைக் குறிப்பாற் புலப் படுத்துமாறு 'இரவலோருக்கு எவ்விரவும் விடிவிக்கும் இருகரத்து வள்ளல்' என்றானென்க; இதனால், "பிதுச் சதகுணம் புத்ர:" என்றபடி தந்தையினும் பலமடங்குசிறந்தவன் கர்ணனென்பதும், கர்ணன் வேண்டினவர்களுக்கு வேண்டினதை யெல்லாம் தவறாமல் இருகைகளாலும் எடுத்துக்கொடுத்து அந்தயாசகர்கள் மீண்டும் ஓரிடத்து இரத்தற்குச் செல்லவேண்டாமல் செல் வம்நிரம்பியவராய்த் திருப்தியடையும்படி கொடுக்கும் உதாரகுணமுடையவ னென்பதும் இதில்விளங்கும். கர்ணனுக்குச் சூரியனை உபமானமாகக் கூறத் தொடங்கி, உபமானஉபமேயங்களை அபேதப்படுத்தி, இரவு, விடிவித்தல், கரம் என்ற பலபொருட்சொற்களின் உதவியால் உபமானமாகிய சூரியனைக் காட்டிலும் உபமேயமாகிய கர்ணனுக்கு உயர்வு கற்பித்துக் கூறியதனால், இது - சிலேடைமூலமான ஒற்றுமைநயத்தை அங்கமாகக்கொண்டு வந்த வேற்றுமையணி; வடநூலார் வ்யதிரேகாலங்காரத்தின்பாற்படுத்துவர்.

செவ்விரவி என்பதில், செம்மை-இனம்விலக்கவந்ததல்லாமல் இயற்கை பற்றிவந்த அடைமொழி; [நன் - பொது - ௫௦.] ஜகத் என்ற வடசொல், சகம் என விகாரப்பட்டு, அது மோனைநோக்கிச் செகம் எனத் திரிந்தது. காவ லன்-காத்தலில் வல்லவன், இரவலோர் - இரத்தலில்வல்லவர். இரவு - இராத் திரியைக் குறிக்கையில், இரா என்னுங் குறியதன்கீழ் ஆ குறுகி உகரமேற்ற தும், இரத்தலைக்குறிக்கையில் தொழிற்பெயருமாம். வள்ளல் - வண்மையை யுடையவன்: வண்மையென்னும் பண்புப்பெயர் ஈறுபோய் வள் என நின் றது; அல் - பெயர் விகுதி. பறவைப்பொதுப்பெயராகிய 'வி' என்ற வட சொல் - இங்குச் சிறப்பாய், வண்டைக் குறித்தது; [பொதுப்பெயர் சிறப் புப்பொருளை யுணர்த்துதலும், சிறப்புப்பெயர் பொதுப்பொருளை யுணர்த்துத லும், ஒருவகைப்பாஷைநடை] இந்த 'வி' என்ற சொல்லே நீண்டு தமிழில் 'வீ' என்றும் நிற்கும். ஓசையின்பத்திற்காக 'வீவ்விரவு' என உயிர்முன் இடையெழுத்து இரட்டிற்று. தருமத்தினின்றும் தவறினவர்களுக்குத் தக்க தண்டனைசெய்து தருமத்தைக் காத்தலால், யமனுக்குத் தருமனென்று பெயர்; 'தந்தையே மைந்தனாகிறான்' என்னும் நூல் வழக்குப்பற்றி, தரும புத்திரனை 'தருமன்' என்றது. அலமந்தார், அலமா - பகுதி.

இதுமுதல் ஒன்பது கவிகள்-முதல்நான்குசீரும் காய்ச்சீர்களும், மற்றை யிரண்டும் மாச்சீர்களுமாகிய கழிநெடிலடி நான்கு கொண்ட அறுசீராசிரிய விருத்தங்கள்   (கக)

கர்ணனைக் கொன்றதனால் அருச்சுனன் கொண்ட சோகம்.

சாயைவெறுத்தனளவளிற்றலத்தேவிமிகவெறுத்தாடபனனீன் ற, சேயைவெறுத்துயிர் கவர்ந்தானுறவறியான்றெயித்தியர்போர் செயித்தானென்று, மாயைவெறுத்திடவிளைத்தமாயோனைவெறுத்த னன்வன்மனத்தியான, யாயைவெறுத்தனன்பின்னைவிதியைவெறுத் தனன்வீமற்கிளையகோவே.

(இ - ள்.) தெயித்தியர் போர் செயித்தான் - அசுரர்களுடைய போரை வென்றவனான அருச்சுனன், உறவு அறியான் - (தங்களுக்குங் கர்ணனுக்கும்

உள்ள) உறவுமுறைமையை அறியாதவனும், தபனன் ஈன்ற சேயை-சூரியன் பெற்ற குமாரனான கர்ணனை, வெறுத்து உயிர் கவர்ந்தான்-பகைத்துக் கொன்றான், என்று-என்றகாரணத்தால், சாயை வெறுத்தனள் - (சூரியன்மனைவியான) சாயாதேவி வெறுப்புக்கொண்டாள்; அவளின் - அவளைக்காட்டிலும், தலம் தேவி - பூமிதேவி, மிக வெறுத்தாள் - மிகவும்வெறுப்புக்கொண்டாள்; வீமற்கு இளைய கோ-வீமனுக்குஅடுத்ததம்பியான அருச்சுனன், வெறுத்திட மாயை விளைத்த மாயோனை -(பலரும்) வெறுக்கும்படி மிகுதியாக வஞ்சனையைச்செய்த கிருஷ்ணனை, வெறுத்தனன்-வெறுத்தான்: வல் மனத்தி ஆன-கடினசித்தமுடையவளான, யாயை-தன்தாயான குந்தியை, வெறுத்தனன்—, பின்னை-பின்பு, விதியை வெறுத்தனன் - (எல்லாவற்றுக்கும் முக்கியகாரணமான தனது) ஊழ்வினையைத் தானே வெறுத்துக்கொண்டான்; (எ - று.)

கண்ணனையுங் குந்தியையும் வெறுத்தது, இவ்வுறவுமுறைமையை அவர்கள் முன்னமே அறிந்திருந்தும் தங்களுக்கு வெளிப்படுத்தாமையால், கண்ணனை வெறுத்த விதத்தைக் கீழ்ச்சருக்கத்தில் "பேயுரைத்துத் தாலாட்ட முலைப்பாலோ டுயிருண்ட பித்தா வீண்டை, நீயுரைத்த பிறகறிந்தோ மெம்முனையின் றெமைக்கொண்டே நேர்செய்தாயே" என்றதுமுதலியனகொண்டும், தாயை வெறுத்த விதத்தை "கன்னியிளம்பருவத்தி லரியமா வெனுங்கடவுள் காதல் கூர, மன்னிய மந்திர மெமக்கு மின்றளவு முரைத்திலையால் மறந்தாய்கொல்லோ பின்னியசெஞ்சடைக்குழலா யீதென்ன பேறறிவுபெற்றதாயின், அன்னியர் நன்றுயிருந்தது இப்படியே பிழைப்பிப்ப தறிந்திலோமே" என்றதுமுதலியனகொண்டும் அறிக. 'மாயைவெறுத்திட விளைத்தமாயோன்' என்றதனால், கண்ணன் தனதுபஞ்சப்பிராணன்களுக்குச் சமானரான பஞ்சபாண்டவர்க்கும் இவ்வுண்மையைக் கூறாமல் பூமிபாரநிவிருத்தியாகிய தனது அவதாரகாரியத்தையே முக்கியமாகக்கொண்டு இதனை அதிரகசியமாக மறைத்துவைத்த தந்திரம் விளங்கும். 'வன்மனத்தியான யாய்' என்றது, எப்படிப்பட்ட இரகசியத்தையும் ஒளித்துவைத்தற்கு உரியரல்லாத தன் அருமைமக்களுக்கும் இதனைக்கூறாமல் மனத்திலேயே அடக்கிவைத்து அதனால் கர்ணனுக்கு அழிவும் பாண்டவர்க்குப் பழியும் விளையப் பார்த்திருந்த கல்நெஞ்சினளென்றவாறு: இப்படி அவன்மறைத்துவைத்ததன் காரணம், கணணபிரான் தூதுவந்தபொழுது சொன்ன சூழ்ச்சியால் குந்தி கர்ணனைத் தன்மகனென்று அறிந்து அவனிடஞ் சென்று நாகாஸ்திரத்தை அருச்சுனன்மேல் இரண்டாம் முறை விடாதபடியும், மற்ற நால்வர் பாண்டவரையும் அவன்கொல்லாதபடியும் வரம்வேண்டிப் பெற்றபொழுது அவன் "உய்வருதிறல்வெம்போர் முடிப்பளவும் உமக்குநான்மகனெனுந்தன்மை, ஐவரும் அறியாவண்ணம் நீர் காப்பீர்" என்று எதிர்வரங்கேட்டதற்கு இவள்உடன்பட்டுவந்தமை.

சாயை வெறுத்தது-சூரியபுத்திரனான கர்ணனிடம் தான் புத்திரவாற்சல்லியம்வைத்திருந்ததனா லென்றும், பூமிதேவி மிகவும் வெறுத்தது-தன்னை அரசாளுதற்கு இயல்பில்உரியவனான கர்ணன்கொல்லப்பட்டதனாலுமென்க.

தைத்தியர்போர்சயித்தா னென்ற விவரம்:—அருச்சுனன், வனவாசத்தொடக்கத்தில் கைலாசத்திற்சென்று தவமியற்றிப் பரமசிவனிடத்தில் பாசுபதம் முதலியன பெற்றபின்பு அங்குவந்து தன்னையழைத்துப்போன தந்தையாகிய இந்திரனுடனே தேவலோகஞ்சேர்ந்து அங்குத் தேவர்களது வேண்டுகோளின்படிஅவர்கட்குப்பகைவராய்ப் பலநாளாகப்பெருந்துன்பமியற்றிவந்த (கடலிடையிலுள்ள தோயமாபுரவாசிகளான) நிவாதகவசரென்னும் அசுரர் மூன்றுகோடிபேரையும், (அந்தரத்துள்ள இரணியபுரவாசிகளான) காலகேயரென்னும் அசுரர் அறுபதினாயிரவரையும் ஆங்காங்குச்சென்று போர்செய்து

அழித்து ஒழித்தன னென்பதாம். இதனால், இந்திராதிதேவர்க்கும் அழித்தற்கு அரிய அநேகம் அசுரரை அருச்சுனன் தனியேயென்றசிறப்புவிளங்கும். சாயா, மாயா என்ற வடசொற்கள் ஆவீறு ஐயாயின. தேவி - ஈயீறு இகரமான வடசொல். ஸ்தலம், தபகன், தைத்யர், விதி, பீமன் - வடசொற்கள். தபநன் - உஷ்ணகிரணங்களால் தபிப்பவன். தைத்யர் - (காசியப முனிவனது மனைவியருள்) திதியென்பவளது புத்திரர். பீமன்-(பகைவர்களுக்குப்) பயங்கரனானவன். தெயித்தியர், செயித்தான் என்பவற்றில், அகரம் எகரமானது, மோனைத்தொடைக்காக. சேய் - ஆண்பாற்சிறப்புப்பெயர்; செம்மையென்னும் பண்புப்பெயர், ஈறுபோய் ஆதிநீண்டு முன்நின்றமகரமெய் யகரமாத்திரிந்து. சேய்என நின்றது; இந்த நிறத்தின் பெயர்-முதலில் செந்நிறமுடைய முருகக்கடவுளுக்குப் பண்பாகுபெயராய், அது பின்பு அவன் போலப் பலபராக்கிரமங்களிற் சிறந்த இளவீரனுக்கு (க்குமார னென்ற வடசொற் போல) உவமையாகுபெயராய் வழங்கும்: இருமடியாகுபெயர். மனத்தி - பெண்பாற்பெயர். பின்னை, ஐ - சாரியை. கோ - அரசன். (கஉ)

சூரியனுதித்தவுடன் வீமன் போர்க்களஞ்சேர்தல்.

அற்றையிராவிடிவளவுந்தனித்தனியேயாகுலமுற்றனிலன்மைந்தன், மற்றைநால்வரு மாலு மன்னவரும் வரூதினியு மருங்குசூழ, விற்றைநாள்வஞ்சினத்தின்குறைமுடிக்கவேண்டுமெனு மிதயத்தோடும், பிற்றைநாண்முரசதிரவளைமுழங்கக்களம்புகுந்தான்பிதாவைப் போல்வான்.

(இ - ள்.) அற்றை இரா - அந்தப்பதினேழாநாளின் இரவு, விடிவு அளவும் - கழியுமளவும், (பாண்டவர்ஐவரும்), தனி தனியே ஆகுலம் உற்று - தனித்தனியே விசனமடைந்து, (அதன்பின்)—, பிற்றை நாள் - அடுத்ததினமான பதினெட்டாநாளில்,—பிதாவை போல்வான்-தன்தந்தையானவாயுவை யொப்பவனான, அனிலன் மைந்தன் - வாயுகுமாரனான வீமன்,—'வஞ்சினத்தின் குறை - (நான்முன்புசெய்த) சபதத்தின்குறையை, இற்றை நாள் - இன்றைத்தினத்திலே, முடிக்கவேண்டும் - (நான்) முடித்துவிட வேண்டும்', எனும் - என்றுஎண்ணுகிற, இதயத்தோடும் - மனத்துடனே,—மற்றை நால்வரும் - (தன்னுடன்பிறந்தவரான தருமன்முதலிய) மற்றைப் பாண்டவர் நான்குபேரும், மாலும் - கண்ணபிரானும், மன்னவரும் - மற்றைஅரசர்களும், வரூதினியும் - சேனையும், மருங்கு சூழ - பக்கங்களிலே சுற்றிலும்வரவும்,—முரசு அதிர - யுத்தபேரிகைகள் ஆரவாரிக்கவும், வளை முழங்க - சங்கங்கள் ஒலிக்கவும், களம்புகுந்தான் -போர்க்களத்திற் சேர்ந்தான்; (எ - று.)

'உற்று' என்ற செய்தெனெச்சத்தை 'உற' எனச் செயவெனெச்சமாகத்திரித்து, 'புகுந்தான்' என்ற முற்றோடு முடித்தல், இலக்கணநடைக்குஒத்ததாம். "தந்தையரொப்பர் மக்கள்" என்றபடி வீமன் தந்தையான வாயு போல மிக்க போராற்றலுடையா னாதலால், 'பிதாவைப்போல்வான் அனிலன் மைந்தன்' என்றார். வஞ்சின மென்றது, திரௌபதியைத் துகிலுரிந்தகாலத்தில் வீமன் 'துரியோதனாதியர்நூற்றுவரையும் யானே கொல்வேன்' என்று பிரதிஜ்ஞைசெய்து போந்தது. அந்தச்சபதத்தின்படி கீழ்ப் பதினேழு போர்நாள்களில் நூற்றுவருள் தன்னாற்கொல்லப்பட்டவ ரொழிந்த மற்றையோரை இன்று கொன்றுதீர்க்கக் கருதினனென்க. இங்ஙனம் சபதம் முடிக்க விரைந்தமைபற்றியே, இங்கு இவனைத் தலைமையாக்கிக் கூறினார்.

அன்று, இன்று என்ற மென்றொடர்க்குற்றியலுகரங்கள் வன்றொடராய் ஐகாரச்சாரியைபெற்று அற்றை, இற்றை என நின்றன. ஆகுலம், அனிலன்

வருதிநீ, பிதா - வடசொற்கள். முரசு - முரஜ மென்ற வடசொல்லின் திரிபு. இற்றைநாள் - இன்றாகியநாளென இருபெயரொட்டு, பிற்றை - பின் என்றஇடைச்சொல்லின்மேல், று ஐ - சாரியைகள். வளை - உட்சுழி யுடையது. வேண்டும் - 'உம்' விகுதிபெற்ற ஒருவகை வியங்கோள். (௩௩)

யாவரும் போர்க்களஞ்சேர்ந்து தருமனை யடுத்தல்.

விம்முபெரும்பணையொலியால்விண்டதுகொலண்டமெனவிண் ணோரஞ்சக், கைம்முகமாமுதலானகடுஞ்சேனைப்பாஞ்சாலன்காதன் மைந்த,னெம்முகமுந்தானாகியிரதமூர்ந்தணிவகுக்கவிளையோர்யாருந் தம்முனைவந்தடிவணங்கிப்புடைசூழ்ந்தார்சிறிதுமனஞ்சலிப்பிலாதார்.

(இ - ள்.) விம்மு - ஆரவாஞ்செய்கிற, பெரு பணை ஒலியால் - பெரிய வாத்தியங்களின் ஓசையால், அண்டம் விண்டதுகொல் என-அண்டமுகடு அதிர்ந்து பிளந்திட்டதோ வென்று, விண்ணோர் அஞ்ச - தேவர்கள் பயப் பட,—கை முகம் மா முதல் ஆன - துதிக்கையையுடைய முகத்தையுடைய யானை முதலிய, கடு சேனை - கொடியசேனைக்குத்தலைவனான, பாஞ்சாலன் காதல் மைந்தன் - பாஞ்சாலதேசத்தரசனாகிய துருபதனது அன்புள்ள புத் திரனான திட்டத்துய்ம்மன், எ முகமும் தான் ஆகி இரதம் ஊர்ந்து-எல்லாப் பக்கங்களிலும் தானேயாகும்படி நாற்புறமும் விரைந்து தேரைநடத்தி, அணி வகுக்க - (தன்சேனையைப்) படைவகுக்க,—சிறிதும் மனம் சலிப்பு இலாதார்- சற்றும்மனந்தளர்தலில்லாதவர்களான,இளையோர் யாரும்-தம்பியரான (வீமன் முதலியோர்) எல்லோரும், வந்து - (அருகில்) வந்து, தம் முனை - தங்கள் தமையனான தருமனை, அடி வணங்கி - பாதங்களில் விழுந்து நமஸ்கரித்து, புடை சூழ்ந்தார் - பக்கங்களிற் சூழ்ந்துநின்றார்கள்; (எ - று.)

முதலடி-அதிசயோக்திவகையால், வாத்தியகோஷத்தின்மிகுதியைவிளக் கும். துதிக்கையுள்ள முகமுடைய விலங்கு எனவே, யானையாயிற்று. ஆகி- ஆக என எச்சத்திரிபு. அண்டம், முகம், பாஞ்சாலன், ரதம், மகஸ் - வடசொற்கள். தம்முன் என்பதில், முன் என்றது - முன்னேபிறந்தவனுக் குக் காலவாகுபெயர். விண்டதுகொல் என்பதில், கொல் என்ற இடைச் சொல் - சங்கித்தற்பொருளைக் காட்டும். துரோணனைக்கொல்லுதற்கென்று ஒருபுத்திரனை வேண்டித் துருபதன் புத்திரகாமயாகஞ் செய்து அதில் பெற்ற அருமைப்புதல்வ னென்பார்,'பாஞ்சாலன்காதல்மைந்தன்' என்றார்.

சல்லியன் அத்திரவியூகம் வகுத்தமையும், தருமன் கண்ணனை வினவுதலும்.

அத்திரவியூகமதாகவரும்பெருஞ்சேனையைவகுத்தாங்கதிபனாகி, மத்திரபூபதிநின்றவலியினைக்கண்டதிசயித்துமாலைநோக்கி, யித்திர மாகியபடையொடெப்படிநாஞ்சிலபடைகொண்டெதிர்ப்பதென்றான், குத்திரமாகியவினைகளொருகாலுந்திருவுளத்திற்குடிபுகாதான்.

(இ - ள்.) ஆங்கு - எதிர்ப்பக்கத்தில், மத்திர பூபதி - மத்திரதேசத்து அரசனான சல்லியன், வரும் பெரு சேனையை - (தனனிடம்) வந்த பெரிய சேனையை, அத்திரவியூகமது ஆக வகுத்து - அஸ்திரமென்னும் வியூகமாக அணி வகுத்து, அதிபன் ஆகி நின்ற - சேனைத்தலைவனாய்நின்ற, வலியினை - வலிய நிலைமையை, கண்டு - பார்த்து, அதிசயித்து - ஆச்சரியப்பட்டு,—குத்திரம் ஆகிய வினைகள் திரு உளத்தில் ஒரு காலும் குடி புகாதான் - வஞ்சனையாகிய செயல்கள் தனதுசிறந்தமனத்திலே ஒருபொழுதும் வந்துதங்கப்பெறாத தரும புத்திரன்,—மாலை நோக்கி - கண்ணபிரானைப் பார்த்து, 'இத்திரம் ஆகிய படை

யோடு - இப்படி வலிமையாக அணிவகுக்கப்பட்ட பகைவர்சேனையுடன், நாம்—, சில படை கொண்டு - குறைவான (நமது) சேனையைக்கொண்டு, எதிர்ப்பது - எதிர்த்துப்போர்செய்யும்விதம், எப்படி - எவ்வாறு?' என்றான் - என்றுவினவினன்; (எ - று.)

வ்யூஹ மென்ற வடசொல், யூகமெனத் திரிந்தது; அதாவது - படை வகுப்பு: சேனை ஒருவடிவமைய ஒழுங்குபட நிறுத்தப்படுவது. சேனைகளை அணிவகுக்கிற உத்தேசம், கண்டபடி தனித்தனிபிரிந்து பாவியிருத்தலினும் ஒருவடிவமமையத் திரண்டு நிற்கையில் வெல்லுதற்கரிதாய்ப் பகைவரை எளிதில் அழிக்கு மென்பது. இச்செய்யுளினால், சல்லியன் அன்று அணிவகுத்த சிறப்பு விளங்கும். சர்வதோபத்ரம் என்னும் வியூகம் வகுக்கப்பட்ட தென்று முதனூல் கூறும். 'படைகொண்டு' என்பதில், கொண்டு - மூன்றாம்வேற்றுமைச் சொல்லுருபு. அத்திரம், திரம், சுத்திரம் - அஸ்த்திரம், ஸ்திரம், க்ஷுத்ரம் என்ற வடசொற்கள் திரிந்தன. அதிபன், மத்ரபூபதி - வடசொற்கள். தருமன் கள்ளங்கபடமற்ற சுத்தசித்தமுடையவ னென்பது, நான்காம் அடியில் வெளியாம். மால் - பெருமை அன்பு மாயை என்பவற்றை யுடையவன். முதலடியில், அரும் என்றும் எடுக்கலாம். (௪௫)

தருமன்வினவிற்குக் கண்ணன் ஏற்ற விடை கூறல்.

வீடுமனைச்சிலைக்குருவாம்வேதியனைநம்முனைமுன்வீடுசேர்த்த
நீடுமணிப்பொலங்கழலோர் நின்னருகேநிற்கின்றார்நிகரிலாய்கே
ளாடுதிரைக்கடனீந்தியேறினர்க்குக்கழிகடத்தலரியதொன்றோ
தோடவிழ்தார்ச்சல்லியனுக்கிளைப்பரோவெனமொழிந்தான்றுளபமாலே.

(இ - ள்.) நிகர் இலாம் - ஒப்பில்லாதவனே! கேள்-(யான்சொல்வதைக்) கேட்பாயாக:—வீடுமனை - பீஷ்மனையும், சிலை குரு ஆம் வேதியனை - வில்வித்தையில் ஆசிரியனான துரோணனையும், நம் முனை - உங்கள்தமையனான கர்ணனையும், முன் - முன்பு, வீடு சேர்த்த - அழிவடைவித்த, நீடு மணி பொலம் கழலோர் - நீண்டதும் இரத்தினங்கள்பதித்ததும் பொன்னினாலாகியதுமான வீரக்கழலையுடைய வீரர்கள், நின் அருகே நிற்கின்றார் - உன்பக்கத்திலே நிற்கிறார்கள்: (ஆதலால்),—ஆடு திரை கடல் நீந்தி ஏறினர்க்கு - எழுந்தசைகிற அலைகளையுடைய கடலை நீந்திக்கடந்து கரையேறினவர்களுக்கு, கழி கடத்தல் அரியது ஒன்றோ - (அதற்கு அப்பாலுள்ளதொரு) கழியைத் தாண்டுதல் அரியதொரு காரியமோ? (அவ்வாறே), தோடு அவிழ் தார் சல்லியனுக்கு இளைப்பரோ - (வீடுமன்முதலிய மகாவீரர்களை வென்றபின்பு) பூவிதழ்கள் மலர்ந்த மாலையையுடைய சல்லியனுக்காக மனஞ்சலிப்பவருண்டோ? என - என்று, துளபம்மால் - திருத்துழாய்மாலையையுடைய கண்ணன், மொழிந்தான் - கூறினன் (எ-று.).

மகாபலபராக்கிரமசாலிகளாய்ப் பிரசித்திபெற்ற வீடுமனையுந் துரோணனையுங் கர்ணனையும் போரில் முறையே ஒழித்திட்ட சிகண்டியும் திட்டத்துய்மனும் அருச்சுனனும் ஆகிய வீரர்கள் உன்அருகில் நிற்கையில் நீ அஞ்சுவானேன்? அத்துணைவல்லோரை வென்றபின் சல்லியனொருவனை வெல்லுதல் எளிதன்றோ வென்று கண்ணன் தைரியங்கூறினன். அளவற்றதாய் நிலைகொள்ளாததாய் அலைவீசி அச்சந்தருவதாயுள்ள கடலை நீந்திக் கரையேறினார்க்குக் கழியைக்கடத்தல் அரியதன்றே யென்ற பொருளைத் தரும் உபமானவாக்கியத்துக்கும், வீடுமன் முதலியோரை வென்றவர்க்குச் சல்லியனை வெல்லுதல் அரியதன்றே யென்றபொருளைத் தரும் உபமேயவாக்கியத்துக்கும் இடையில் உவமவுருபுகொடாமற் கூறியதனால், எடுத்துக்காட்டுவமையணி; த்ருஷ்டாந்தாலங்காரமென்பர்,

வீடுமன் - பீஷ்மனென்ற வடசொல்லின் திரிபு; இப்பெயர்க்கு - பயங்கரனானவனென்று உற்பத்தியருத்தம்: பயங்கரமானவிரதமுடையவனென்று கருத்து. இவன், தனது தந்தைக்கு யோசனகந்தியை இரண்டாவது மணஞ்செய்வித்தற்கு அவளை வளர்த்த தந்தையான செம்படவன் இசைதற்பொருட்டு மூத்தவனைப் பட்டத்துக்குரிய தனது இராச்சியத்தையும் மற்றை யெல்லாச்செல்வங்களையும் தனக்குச் சிறியதாயாக வருமவளுக்குப் பிறக்கும் பிள்ளைக்கே கொடுப்பதாகவும், தான் மணஞ்செய்துகொள்வதில்லை யென்றும், இங்ஙனம், ஒழித்தற்கரிய மண்ணாசை பெண்ணாசை பொன்னாசை யென்னும் மூவகையாசையையும் இளமையிலேயே யொழித்துக் சேட்போரஞ்சும்படியான சபதத்தைச் செய்ததனால், இவனுக்கு இப்பெயர்; தேவர்களுக்கு முன்னிலையில் இவ்விரதத்தை ஏற்படுத்திக்கொண்டதனால் தேவவிரதனென்றும், சந்தநுமைந்தனாதலால் சாந்தநவனென்றும், கங்கைகுமாரனாதலால் காங்கேயனென்றும் இவனுக்குப் பெயர்களுண்டு.

குரு என்ற வடசொல் - (அஜ்ஞாநமாகிற) மனவிருளை யொழிப்பவனென்று காரணப்பொருள்படும்; கு - இருள், ரு-ஒழிப்பவன். வேதியன் - வேதங்களை ஓதுதலும் ஓதுவித்தலு முடையவன். பொன்+கழல்=பொலங்கழல்; இப்புணர்ச்சிக்கு விதி - "பொன்னென்கிளவி யீறுகெட முறையின், முன்னர்த்தோன்றும் லகார மகாரம், செய்யுள் மருங்கிற் றொடரியலான" என்னுந் தொல்காப்பியச்சூத்திரம்: பிற்காலத்தார், பொலம் என்றே பொன்னுக்கு ஒருபெயர் கூறுவர். கழல் - வீரர்காலணி. துளபம் - துளவீ என்ற வடசொல்லின் சிதைவு; இது திருமாலுக்கும், அப்பெருமானது திருவவதார மூர்த்திகளுக்கும் உரியது. (௧௨)

இதுமுதல் மூன்று கவிகள் - கண்ணன் தருமனைநோக்கிக்கூறுவன.

வில்லியரில்வேலாளில்வாளெடுத்தோர்தம்மிலொருவேந்தரொவ்வார், செல்லியல்வெம்பரியாளிற்கரியாளிற்றேராளிற்சிலர்வேறொவ்வார், மல்லியல்பொற்றோள்வலிக்குந்தண்டுக்குமெதிர்ந்துபொரவல்லார்யாரே, சல்லியனுக்கொப்பார்நின்றம்பியரிலரென்றுஞ் சாற்றினனே.

(இ - ள்.) வில்லியரில் - வில்வீரர்களிலும், வேலாளில் - வேல்வீரர்களிலும், வாள் எடுத்தோர்தம்மில் - வாள்வீரர்களிலும், ஒரு வேந்தர் - ஓரரசரும், ஒவ்வார்-(சல்லியனுக்கு) ஒப்பாகமாட்டார்: வேறு-மற்றும், செல் இயல்-(அழகிதாகச்) செல்லுந்தன்மையுள்ள, வெம் - வேகத்தையுடைய, பரி-குதிரைமேலேறிய, ஆளில் - வீரர்களிலும், கரி ஆளில்-யானைவீரர்களிலும், தேர் ஆளில்-தேர்வீரர்களிலும், சிலர் ஒவ்வார் - எவரும் (அவனுக்கு) ஒப்பாகமாட்டார்: மல் இயல் - பலம்பொருந்தின, பொன் - அழகிய, தோள் . புயங்களின், வலிக்கும் - வலிமையாலும், தண்டுக்கும் - கதாயுதத்தாலும், எதிர்ந்து பொர வல்லார் - (சல்லியனை) எதிர்த்துப் போர்செய்யவல்லவர், யாரே-எவர் உள்ளார்? [எவருமில்லை யென்றபடி]; சல்லியனுக்கு ஒப்பார் - சல்லியனுக்குச் சமானமானவர், நின்தம்பியரில் இலர் - உனது தம்பிமார்களிலும் இல்லை, என்றும் சாற்றினன் - என்றும் (கண்ணன்) கூறினன்; (எ - று,)

புஜபலத்திலும் கதாயுதப்பயிற்சியிலும் சல்லியன் மிகமேம்பட்டவனாதலால், அவனுக்குச் சமானமானவர் அறுவகைப்பட்ட வீரரிலு மில்லை; மிகச்சிறந்த உனது தம்பிமாரும் அவனுக்கு ஒப்பாகார் என்றனனென்பதாம். என்றது, நீயே அவனுக்குச் சமானமானவனென்றவாறு; அத்தன்மை, அடுத்த கவியால் விளங்கும். செல் இயல் - (விரைவில்) மேகம்போன்ற தன்மையுள்ள என்றும் உரைக்கலாம், மல் இயல் - மற்போரிற் பயின்ற எனினுமாம். மல்-

ஆயுதமில்லாமலே தேகபலத்தால் உடம்பினுறுப்புக்களைக்கொண்டு எதிர்த்து மோதிச் செய்யும் போர். பொற்றோன் - பொன்னாபரணம் அணிந்த தோளு மாம்; பொன் - கருவியாகுபெயர். 'நின்தம்பியரில் இலர்' என்றது, அருத்தா பத்தியால், நீயே ஒப்பவனென்பதைக் காட்டிற்று.

பரி - (பாரத்தைப்) பரிப்பது; பரித்தல் - சுமத்தல். கரம் - கை; இங்கே, துதிக்கை: அதனையுடையது கரீ என வடமொழிக்காரணப்பெயர். இதற்கு - கருமைநிறமுடையதெனத் தமிழ்வகையாற் காரணப்பொருள் கூறலாகாது; வடசொல்லாதலின். தண்டு - தண்டமென்பதன் விகாரம். தம்பி - தமக்குப் பின்பிறந்தவன்; பி - முறைப்பொருள்விகுதி. வலிக்கும், தண்டுக்கும் என்றவற்றில், நான்கனுருபு மூன்றனுருபின் பொருளில் வந்த தனால், உருபுமயக்கம். தோள்வலிமையிலும் கதைப்போரிலும் மிகச்சிறந்த வீமனும் தனியே சல்லியனோடு எதிர்த்துப் போர்செய்து வெல்லவல்லவ னல்லனென்பது, மூன்றாமடியின் உட்கோள்.

அருவரையோரிரண்டிருபாலமைந்தனையதடம்புயங்கண்டவனி வேந்தர், வெருவருபோர்மத்திரத்தான்வேறொருவர்மேற்செல்லானி ன்மேலன்றி, யிருவருமேமுனைந்துமுனைந்திரவிகடல்விழுமளவுமிகல் செய்தாலு, மொருவரொருவரைவேறலொண்ணாதின்றுமக்கென்று முரைசெய்தானே.

(இ - ள்.) அரு-அழித்தற்கு அரிய, வரை ஓர் இரண்டு - இரண்டுமலை கள், இரு பால் - இரண்டுபக்கங்களிலும், அமைந்து அனைய - பொருந்தினாற் போன்ற, தடபுயம் - பெரிய (தனது) தோள்களை, கண்டு - பார்த்து, அவனி வேந்தர் - பூமியையாளுகிற அரசர்கள், வெருவரு - அஞ்சும்படியாகவுள்ள, போர் மத்திரத்தான் - போரில்வல்லவனான சல்லியன், இன்று - இன்றைக்கு, நின்மேல் அன்றி - உன்மேலல்லாமல், வேறு ஒருவர் மேல்—, செல்லான் - (போர்செய்தற்குச்) செல்லான்: இருவருமே - நீங்கள் இரண்டுபேருமே, முனைந்து முனைந்து - மிகவும் உக்கிரகங்கொண்டு, இரவி கடல் விழும் அள வும் - சூரியன் மேல் கடலில்விழுந்து அஸ்தமிக்கும்வரையிலும், இகல் செய் தாலும்-போர்செய்தாலும், உமக்கு-உங்களுக்கு, ஒருவர் ஒருவரை வேறல் ஒண் ணாது - ஒருவர் மற்றொருத்தரை வெல்லுதல் முடியாது, என்றும் உரைசெய் தான் - என்றுங் கூறினான், (கண்ணன்); (எ - று.)

உன்னாலும் தனியே சல்லியனை யெதிர்த்துப் பொருது வெல்லமுடியா தென்பது, இதன் உட்கோள். வரை யென்னுங் கணுவின் பெயர், அதனை யுடைய மூங்கிலுக்குச் சினையாகுபெயரும், அது பின்பு மூங்கில்விளையும் மலைக்குத் தானியாகுபெயரு மாதலால், இருமடியாகுபெயர். தோளுக்கு மலையுவமை, பருமைக்கும், ஆயுதங்களால் அழித்தற்குஅரிய வலிமைக்கு மென்க. முதலடி - உவமையணி. அவநி என்ற வடசொல் - காக்கப்படுதற்கு ரிய தெனறு காரணப்பொருள்படும். வெருவரு - வெருவுவா என்ற இரண்டுபகுதிகளுஞ் சேர்ந்து ஒருசொல்தன்மைப்பட்ட வெருவா என்பதன் விகாரம். ''முன்னிலை கூடிய படர்க்கையும் முன்னிலை'' என்றபடி இருவிர் என முன்னிலையாக் கூறவேண்டுமிடத்து இருவர் எனப் படர்க்கை யாக் கூறினது - இடவழுவமைதி. சூரியனுதியோரது உதய அஸ்தமனங் களைக் கீழ்கடலினின்று எழுந்து மேல்கடலில் மூழ்குவதாகக் கூறுதல், கவி மரபு. வேறல் - தொழிற்பெயர்; வெல் - பகுதி, முதல்நீண்டது; தல்-விகுதி: மற்றவை - சந்தி. ஒண்ணாது - ஒன்றாது என்றதன் மருவு. அமைந்து - எச்சத்திரிபு. முனைந்து முனைந்து - அடுக்கு, மிகுதிப்பொருளது. (கஅ)

பார்த்தனொருவனுஞ்சென்றுபரித்தாமாவுடன்மலையப்படைஞரோடு
மாத்திரிவைந்தரிலிளையோன்சௌபலனைவெல்லவிகன்மாவலோனு
மூத்தவன்மைந்தரைவெல்லமுனைப்பவனன்மைந்தனொடுமூண்டுவெம்போர்
கோத்தருமமத்திரத்தார்கோவையுயிர்கவர்தியெனக்கூறியிட்டான்.

(இ - ள்.) கோ தரும - தருமராசனே! பார்த்தன் ஒருவனும் சென்று - அருச்சுனனொருத்தன்மாத்திரம் தனியேபோய் பரித்தாமாவுடன் மலைய - அசுவத்தாமாவுடன் போர்செய்ய,—மாத்திரி மைந்தரில் இளையோன் - மாத்திரியின்புத்திரரிருவருள் இளையவனான சகதேவன், படைஞரோடும் - சேனைவீரர்களுடனே (சென்று), சௌபலனை வெல்ல - சகுனியைச் சயிக்க,—இகல்மாவலோனும் - வலியகுதிரைத்தொழிலிலே வல்லவனான நகுலனும், மூத்தவன் மைந்தரை வெல்ல - (உங்கள்) தமையனான கர்ணனது புத்திரர்களைச் சயிக்க,—(நீ), முனை பவனன் மைந்தனொடு - போர்வன்மையுடைய வாயுகுமாரனான வீமனுடனே, (சென்று) வெம்போர் மூண்டு - கொடிய யுத்தத்தை முயன்று செய்து, மத்திரத்தார் கோவை - மத்திரநாட்டார்க்கு அரசனான சல்லியனை, உயிர் கவர்தி - கொல்வாய், என - என்று, கூறியிட்டான் - (கண்ணன்) சொல்லிமுடித்தான்; (எ - று.)

அருச்சுனன் முதலிய மூவரையும் வெவ்வேறுவீரர்களுடன் போர்செய்யச் செலுத்திவிட்டு நீயும் வீமனும் ஒருங்கேசென்று சல்லியனை யெதிர்த்துப் பொருது உயிர்வாங்கவேண்டு மென்றான். பார்த்தன் - பிருதையின் மகன்; வடமொழித் தத்திதாந்தநாமம்; (பிருதை யென்பது - குந்தியின் இயற்பெயர்;) பார்த்தன் என்றது - சிறப்பாய், அருச்சுனனைக் குறிக்கும். பரி, அசுவம் என்பன - குதிரையாகிய ஒருபொருளைக் குறிப்பன வாதலால், அசுவத்தாமாவைப் பரித்தாமா வென்றார்; புரவித்தாமா, துரகத்தாமா, இவுளித்தாமா வென்றுங் கூறுவர். அசுவத்தாம னென்பது - குதிரையைப் பிறப்பிடமாகவுடையவனென்று பொருள்படும். படைஞர், ஞ் - பெயரிடைநிலை. மாத்திரி - மத்திரதேசத்து அரசன்மகள்; சௌபலன் - சுபலனென்னும் அரசனது குமாரன்; இவையும், வடமொழித் தத்திதாந்தநாமம். நகுலன் குதிரைத்தொழிலில் வல்லவனாதல், அஜ்ஞாதவாசத்திலும் பிரசித்தம். (௧௧)

வேறு.

திட்டத்துய்மன் அணிவகுத்தலும், இரண்டுசேனையும் போர்தொடங்கலும்.

கிருபையாலுயர்கேசவனிங்கிதக் கேள்விகளுணர்வுடன் கேட்
டுத், துருபதேயனுந்தன்பெருஞ்சேனையைத்துன்றியவியூகமாத்தொ
டுத்து, நிருபர்யாவருஞ்சூழ்வரத்தாழ்சலநிதியெனவிதியெனநின்
றான், பொருபதாகினியிரண்டினுமுனையுறப்போர்வல்லோர்தூசிகள்
பொரவே.

இதுவும், அடுத்தகவியும் - குளகம்.

(இ - ள்.) கிருபையால் உயர் - அருளினாற் சிறந்த, கேசவன் - கண்ணபிரானது, இங்கிதம் கேள்விகள் - குறிப்பான உபதேசவார்த்தைகளை, உணர்வுடன் கேட்டு - மனத்தெளிவோடு (தருமபுத்திரன்) கேட்டவுடன்,—துருபதேயனும் - துருபதராசகுமாரனான திருஷ்டத்யும்நனும், தன்பெரு சேனையை - தன்பக்கத்துப் பெரிய சேனையை, துன்றிய வியூகம் ஆ தொடுத்து - நெருங்கிய படைவகுப்பாக அணிவகுத்து, நிருபர் யாவரும் சூழ்வர - அரசர்களெல்லோரும் (தன்னைச்) சுற்றிலும் வர, (அவர்கள் நடுவில்), தாழ் சலநிதி என - ஆழ்ந்த கடல்போலவும், விதி என - பிரமன்போலவும், நின்றான் - (சிறப்பாக) நின்றான்: (பின்பு), பொரு பதாகினி இரண்டினும் - போருக்குச்சித்தமான இரண்டுசேனைகளிலும், போர் வல்லோர் தூசிகள் - போரில்

வல்ல வீரர்களது முன்னணிச்சேனைகள், மூனை உற பொர - முற்படப் போர் செய்ய, (எ - று.)—அப்பொழுது சல்லியன் தருமன்மேல் வந்தான் என வருங்கவியில் முடியும்.

எதற்குங்கலங்காத கம்பீரமான தோற்றத்துக்கு ஆழ்ந்த கடலையும், ஒழுங்காகப்படைவகுத்த திறமைக்குப் படைத்தற்கடவுளான பிரமனையும் உவமை கூறினர். கேசவன் என்ற வடமொழித்திருநாமம் - பிரமனையும் சிவனையும் தன் அங்கத்திற் கொண்டவ னென்றும் [க - பிரமன், ஈச-சிவன்], மயிர் முடியழகுடையவ னென்றும் [கேசம் - தலைமயிர்முடி], கேசியென் னும் அசுரனைக் கொன்றவ னென்றுங் காரணப்பொருள்படும். இங்கிதம், ஜலதிதி, பதாகினீ - வடசொற்கள். கேள்வி - கேட்டற்கு உரிய பொருள். த்ருபதேயன் - தத்திதாந்தநாமம். பெருஞ்சேனை - பெருமையையுடைய சேனை; அதிகமான சேனையெனின், பதினைந்தாஞ்செய்யுளில் 'சிலபடை' என்றதோடு மாறுகொளக்கூறலாம். ஜலநிதி - நீர்நிறையுமிடம். பதாகா - கொடி; அதனையுடையது, பதாகினீ. 'கேட்டு' என்பதை, கேட்கவென எச் சத்திரிபாக்கி, 'நின்றான்' என்பதனோடு முடிக்க. ஆ - ஆக வென்பதன் தொகுத்தல்.

இதுமுதற் பதின்மூன்று கவிகள் - பெரும்பாலும் முதற்சீரும் ஈற்றுச் சீரும் மாச்சீர்களும், மற்றையைந்தும் விளச்சீர்களுமாகிய கழிநெடிலடி நான்கு கொண்ட எழுசீராசிரியவிருத்தங்கள். (௨௦)

சல்லியன் தருமன்மேற் போருக்கு வருதல்.

ஆயபோதினிற்குருபதிபதாகினிக்கதிபதியாயபூபதியம்
மாயவன்புகன்மொழிப்படிதருமன்மாமதலைமேல்விரைவுடன்வந்தான்
காயும்வெங்கனற்கண்ணினன்செவியுறக்கார்முகங்குனித்தசெங்காத்தான்
தீயவாகியசிலீமுகமூரனுறச்சொரிதருசிங்கவேறனையான்.

(இ - ள்.) ஆய போதினில் - இவ்வாறான அச்சமயத்தில்,—குருபதி பதாகினிக்கு அதிபதி ஆய பூபதி - குருகுலத்துக்குத் தலைவனான துரியோ தனனது சேனைக்குத் தலைவனாகிய சல்லியராசன்,—காயும் - கொதிக்கிற, வெம் - கொடிய, கனல் - நெருப்பைச்சொரிகிற, கண்ணினன் - கண்களை யுடையவனும், செவி உற - தன்காதினை யளாவ், கார்முகம் குனித்த-வில்லை வளைத்து நாணியையிழுத்த, செம் காத்தான் - சிவந்த கையையுடையவனும், தீய ஆகிய - கொடியவையான, சிலீமுகம் - அம்புகளை, உரன் உற - வலிமை பொருந்த, சொரிதரு - மிகுதியாகஎய்கிற, சிங்கம் ஏறு அனையான் - ஆண் சிங்கம்போன்றவனுமாய்,—அ மாயவன் புகல் மொழிப்படி தருமன் மா மதலை மேல் விரைவுடன் வந்தான்-கண்ணன் கீழ்ச்சொன்ன வார்த்தையின்படியே சிறந்த தருமபுத்திரன்மேல் துரிதமாக வந்தான்; (எ - று.)

ஆய, ய் - இறந்தகாலஇடைநிலை. போது - பொழுது என்பதன் மரூஉ. பூபதி - பூமிக்குத் தலைவன். முதலடியில், 'தி' என்ற எழுத்துப் பலமுறை வந்தது, பிராசமென்னுஞ் சொல்லணியின்பாற்படும். கண்ணினன், காத் தான், அனையான் என்ற மூன்றும் - குறிப்புமுற்றுவினையெச்சம். 'செவி யுற' என்பதை 'செவ்வியுற' என்றதன் தொகுத்தலாக் கொண்டு, அழகுமிக என்றலும் ஒன்று. கார்முகம் என்ற வடசொல் - தொழிலிற் சிறந்ததென் றும் [கர்மம் - தொழில்], சிலீமுகம் என்றது - கூர்மையைநுனியிலுடைய தென்றும் [சிலீ - கூர்மை] காரணப்பொருள்படும். தீய-பெயர். ஏறு-ஆண் பாற்பெயர். வீரனுக்கு ஆண்சிங்கம் - பலபராக்கிரமங்களாலும், நடையாலும், உவமம். தற்காலத்தில் குருநாட்டையாள்பவன் துரியோதனனாதலால், குரு பதி யெனப்பட்டான். சொரிதரு என்றதில், தா - துணைவினை. (௨௧)

தருமன் சல்லியனை யெதிர்த்துப் போர்தொடங்கல்.

எதிரிதேர்வரும்வன்மைகண்டிமிழ்முரசெழுதியகொடிநராதிபனுங், கதிரினேழ்பரித்தேரினுங்கடியதன்கவனமான்றேரெதிர்கடவி, முதிரமேல்வருங்கணைகளைக்கணைகளான்முனைகொடுமுனைகொள்கார் விசும்பிற், பிதிர்படும்படிதொடுத்தனன்றொடித்தடக்கையினிற்பிடித்தவிற்குனித்தே.

(இ - ள்.) எதிரி தேர் வரும் வன்மை கண்டு-(தன்னை) எதிர்ப்பவனான சல்லியனது தேர் வருகிற வலிமையைப் பார்த்து,—இமிழ் முரசு எழுதிய கொடி நரஅதிபனும் - பேரொலிசெய்கிற முரசவாத்தியத்தின் வடிவத்தை யெழுதிய கொடியையுடைய தருமராசனும்—, கதிரின் ஏழ் பரி தேரினும் கடிய - ஏழுகுதிரைகளையுடைய சூரியனது தேரைக்காட்டிலும் விரைவுள்ள, தன் கவனம் மான் தேர் - விரைந்தநடையையுடைய குதிரைகள் பூட்டிய தனது தேரை, எதிர் கடவி-எதிரிலேசெலுத்தி,—தொடி தட கையினில் பிடித்த வில் குனித்து-தொடியென்னும் வளையையணிந்த பெரிய தனது கையிற்பிடித்த வில்லை வளைத்து,—முதிர மேல் வரும் கணைகளை - மிகுதியாகத் தன்மேல் வருகிற (சல்லியனது) அம்புகளை, கணைகளால் - (தனது) அம்புகளால், முனைகொடு முனை - நுனியால் நுனி, கார் கொள் விசும்பில் பிதிர் படும்படி - கருநிறங்கொண்ட ஆகாயத்திலே பொடியாய்விடும்படி, தொடுத்தனன் - பாணப்பிரயோகஞ்செய்தான்; (எ - று.)

தனது அம்புகளால் எதிரியின் அம்புகளைத்தாக்கித் தனது அம்புமுனையைக்கொண்டு எதிரியின் அம்புமுனையை வழியிடையிலேயே பொடியாக்கும்படி அம்புசெலுத்தினனென்பதாம். எதிரி, இ - கர்த்தாப்பொருள்விகுதி. நர அதிபன் - மனிதர்க்குத் தலைவன்; வடமொழித்தொடர். கதிரின் ஏழ் பரி - காயத்ரீ, உஷ்ணிக், அநுஷ்டுப், ப்ருஹதீ, பங்தி, த்ரிஷ்டுப், ஜகதீ என்னும் ஏழு சந்தசுகளின் வடிவமான ஏழுகுதிரைகள்; இனி, ஒரு குதிரைக்கே ஏழுபெயரென்றலும், ஏழ் [ஸப்த] என்று பெயர்பூண்ட குதிரையொன்றே யென்றலும் உண்டு. கவனம் - கமநமென்ற வடசொல் திரிந்தது. மான், ன் - சாரியை; [ஈன்-உருபு-கூ.] கார் - கருமை யென்னும் பண்பு ஈறுபோய் ஆதிநீண்டு இடையுகரமுங்கெட்டது. (௨௨)

அவர்கள்தேர் நெருங்கியதை இதில் வருணிக்கிறார்.

கொடிஞ்சிமாநெடுந்தேர்களிற்பூட்டியகுரகதக்குரம்படப்படமண், ணிடிஞ்சுமேலெழுதூளிமுற்பகல்வருமிரவினைநிகர்த்ததவ்விரவு, விடிஞ்சதாமெனப்பரந்த தத்தேர்களின்மின்னியமணிகளின்வெயில் போய்ப், படிஞ்சதூளியோர்நடம்பயிலரங்கினிற்பரப்பியவெழினி போன்றதுவே.

(இ - ள்.) கொடிஞ்சி - கொடிஞ்சியென்னுமுறுப்பையுடைய, மால் - பெரிய, நெடு-உயர்ந்த, தேர்களில் - (அவ்விருவருடைய) இரதங்களில், பூட்டிய-பூட்டப்பட்டுள்ள, குரகதம் - குதிரைகளின், குரம் - குளம்புகள், பட பட - மேற்படுந்தோறும், மண் இடிஞ்சு - தரை இடிபடுதலால், மேல் எழு-மேலே கிளம்புகிற, தூளி - புழுதி, முன் பகல் வரும் இரவினை நிகர்த்தது - பகற்பொழுதுக்குமுன்னே வருகிற இராத்திரியைப் போன்றது; அ இரவு விடிஞ்சது ஆம் என - அந்த இராப்பொழுது கழிந்து சூரியோதயமானது போல, அ தேர்களின் மின்னிய மணிகளின் வெயில் - அந்தத்தேர்களிலே விளங்குகிற இரத்தினங்களின் வெவ்விய ஒளி, பரந்தது - பரவிற்று; போய் படிஞ்ச தூளி - (அவ்விரத்தினங்களின்மேற்) சென்றுபடிந்த புழுதி, ஓர்

நடம் பயில் அரங்கினில் பரப்பிய எழினி போன்றது - கூத்தாடுமிடத்திற் பரப்பப்பட்ட தொருதிரைச்சீலையை யொத்தது ; (எ - று.)

முதல்வாக்கியத்தில் - இருட்சியையுண்டாக்கும் புழுதிக்கு இருட்பொழுதான இராத்திரியையும், இரண்டாம்வாக்கியத்தில் - அப்புழுதியின் அடர்த்தியாலான இருட்சி தேர்களின் இரத்தினகாந்தியால் நீங்கினமைக்குச் சூரிய காந்தியால் இருள் ஒழிதலையும், மூன்றும் வாக்கியத்தில் - பின்பு அவ்விரத்தினங்களின்மேற்படிந்த புழுதிக்கு நர்த்தனசாலையில் மறைவுக்காக இடப்படும் கரியதிரைச்சீலையையும் உவமைகூறினு ரென அறிக. உவமையணி. கொடிஞ்சி - தேரின் மேலுறுப்பு; இனி, தாமரைமலரின் வடிவமாகச் செய்து தேரின் முன்னிடத்து வைக்கப்படுவதோர் உறுப்பு என்றலும் உண்டு. நாகதமென்ற வடசொல்-(ஒற்றைக்) குளம்புகளாற் செல்வதென்று காரணப்பொருள்படும். படபட என்பதில், அடுக்கு - தோறுமென்னும் பொருளது. இடிஞ்சு, விடிஞ்சது, படிஞ்ச - இடிந்து, விடிந்தது, படிந்த என்றவற்றின் போலி. தூளீ, நடம் - வடசொற்கள். ஆம் - அசை. வெயில்- வெப்பமுடையதெனக் காரணக்குறி: வெம்மையென்னும் பண்புப்பகுதி ஈறுபோய் முன்நின்ற மெய் திரிந்து வெய் எனநின்றது ; இல் - பெயர் விகுதி. அரங்கு - ரங்க மென்ற வடசொல்லின் திரிபு. (உ௩)

இருவரும் சங்கநாதஞ்செய்தல்.

தன்பெருந்தனிச்சங்கினைமுழக்கினன்றருமன்மாமதலையுந்தனது
வன்பெரும்பணைச்சங்கினைமுழக்கினன்மத்திராதிபன்றிருமகனு
நன்பெருந்துளைச்சங்குகளெழுப்பியநாதம்வான்முகடுறநண்ணி[தே
மின்பெருப்புயலேழுமொத்ததிர்தலின்மிகுகுரற்றனிதமொத்துள

(இ - ள்.) தருமன் மா மதலையும் - யமனது சிறந்த குமாரனான யுதிட்டிரனும், தன் பெரு தனி சங்கினை - தனது பெரிய ஒப்பில்லாத சங்கத்தை, முழக்கினன் - (வாயில்வைத்தூதி) ஒலிப்பித்தான் ; மத்திர அதிபன் திருமகனும் - மத்திரதேசத்தரசனது சிறந்த புத்திரனான சல்லியனும், தனது வல் பெருபணை சங்கினை - தன்னுடைய வலிய பெருமையுள்ள பருத்த சங்கத்தை, முழக்கினன் - (வாயில்வைத்தூதி) ஒலிப்பித்தான் : (இவ்வாறு), நல்பெருதுளை சங்குகள் - அழகிய பெரிய உள்துளையுள்ள சங்கங்கள், எழுப்பிய - உண்டாக்கின, நாதம் - ஓசை, வான் முகடு உற - ஆகாயத்தின் மேலிடத்தையளாவ, நண்ணி - சேர்ந்து, மின் பெரு புயல் எழும் ஒத்து அதிர்தலின் மிகு குரல் தனிதம் ஒத்து உளது - மின்னுகிற பெரிய எழுவகை மேகங்களும் ஒருமித்து ஆரவாரித்தலால் மிக்க முழக்கத்தையுடைய இடியைப் போன்றுள்ளது ; (எ - று.)

கற்பாந்தகாலத்தில் எழுமேகங்களும் ஒருங்கேயெழுந்து ஒலிக்கிற இடியின் முழக்கத்தைப் போன்றது அந்தச்சங்கநாத மென்பதாம். உவமையணி. வெற்றிக்கு அறிகுறியாகவும், போரில் உற்சாகம் நிகழ்தற்பொருட்டும், சங்கத்தொனிசெய்தல், இயல்பு. சங்கம் என்ற வடசொல், சங்கென விகாரப்பட்டது. நாதம், ஸ்தநிதம் - வடசொற்கள். புயலேழ் - சம்வர்த்தம், ஆவர்த்தம், புஷ்கலாவர்த்தம், சங்கிருதம், துரோணம், காளமுகி, நீலவர்ணம் என்பன. ()

இருவரும் விற்போர்செய்தல்.

வில்லெடுத்தனர்வலியுடைநிலையினர்விக்கிநாண்விரல்களிற்றெறித்து, மல்லெடுத்ததோள்வலனுறவளைத்தனர்வடிக்கணைமுனையுறவடசிச், செல்லெடுத்தபேரிடியெனமுறைமுறைதொடுத்தனர்தேர்களுஞ்செலுத்திக், கல்லெடுத்தெதிர்மலைந்தவாலியுமணிக்கழுத்துடைபவனுமேயனையார்,

(இ - ள்.) கல் எடுத்து - மலைகளைக் கையில் ஏந்திக்கொண்டு, எதிர் மலைந்த - (ஒருவரோடு ஒருவர்) எதிர்த்துப் போர்செய்த, வாலியும் மணி கழுத்து உடையவனுமே - வாலிசுக்கிரீவர்களையே, அனையார் - ஒத்தவராகிய தருமனும் சல்லியனும்,—தேர்களும் செலுத்தி - தங்கள் தேர்களை (ஒன்றோடு ஒன்று நெருங்கச்) செலுத்திக்கொண்டு, வில் எடுத்தனர் - (கையில்) வில்லையேந்தியவர்களாய், வலி உடை நிலையினர்-வலிமையுள்ள (வீற்பேர்க்குஉரிய) நிற்கும் நிலையையுடையவர்களாய், மல் எடுத்த தோள் வலன் உற வளைத்தனர் - பலம்மிக்க தோள்களின் வலிமை பொருந்த வில்லை வளைத்தவர்களாய், நண் விசி - நாணியை (வில்லிலே) பூட்டி, விரல்களின் தெறித்து -(அந்தவில் நாணியைக்) கைவிரல்களால் தெறித்து ஓசையுண்டாக்கி, வடி கணை முனை உற அடசி - கூறிய அம்புகளைப் போர்க்குப்பொருந்துமாறு வில்லில்வைத்து, செல் எடுத்த பேர் இடி என - மேகங் கொள்ளுகிற பெரியஇடியைப்போல, முறை முறை தொடுத்தனர்-ஒருவர்மேல் ஒருவர் பிரயோகித்தார்கள்; (எ-று.)

நிலை - போரில்வில்வளைத்து அம்பினை யெய்வார்க்கு உரிய நிலை; அது-பைசாசம், மண்டலம், ஆலீடம், பிரதியாலீடம் என நான்குவகைப்படும்: இவற்றுள், ஒருகாலில்நின்று ஒருகால் முடக்கல் - பைசாசநிலை; இருகாலும் பக்கல்வளைய மண்டலித்தல் - மண்டலநிலை, வலக்கால்மண்டலித்து இடக்கால் முந்துதல்-ஆலீடநிலை. வலக்கால்முந்துற்று இடக்கால் மண்டலித்தல் - பிரதியாலீடநிலை. சாபத்தாற் பெண்வடிவமான ருக்ஷராஜஸ்என்கிற வானரராசனது வாலின் அழகைக் கண்டு காதல்கொண்ட இந்திரனுக்கு அப்பெண்குரங்கினிடம் பிறந்தவன் வாலி யென்றும், அவ்வாறே அதன்கழுத்தினழைக்கண்டு காமுற்ற சூரியனுக்கு அதனிடத்தில் தோன்றியவன் - சுக்கிரீவனென்றும் உணர்க. வாலீ-வாலில்வலிமையுடையவனென்று காரணப்பொருள்படும் ; அப்பெயர், ஈயீறுஇகரமாயிற்று. வாலி வலியவாலுடையனாதலை, அவன் இராவணனை வாலினாற்கட்டியமைகொண்டும் உணர்க. சுகிரீவன் என்ற பெயர் - அழகியகழுத்துடையவ னென்று பொருள்படும்; அப்பெயரின் பொருளை மொழிபெயர்த்து 'மணிக்கழுத்துடையவன' என்றார். மணி- அழகு உடன்பிறந்தவர்களான வாலிசுக்கிரீவருள் மூத்தவனாகிய வாலி தனது வல்லமையால் வானரங்களையெல்லாம் அடக்கியாளும்அரசனாகிக் கிஷ்கிந்தா பட்டணத்தில் தனது தம்பியான சுக்கிரீவனை இளவரசனாகக்கொண்டு தான் அரசாண்டுவரும்பொழுது, அவனிடம் வயிரங்கொண்ட மாயாவியென்னும் அசுரன் வந்துஎதிர்த்தான்; தன்னையெதிர்ந்தார்வலிமையிற் பாதி உடனே தன்னிடம்வந்துசேரும்படி வரம்பெற்றுள்ளவாலி அவனுடன் பொருகையில், அவன் முன்னிற்கமாட்டாமல் அஞ்சியோடும்போது வாலி துரத்திச்செல்ல, அசுரன் பிலத்துவாரவழியாய்ப் பாதாளலோகத்தினுட் புக்கான்; அப்பொழுது வாலி தன்னுடன்வந்தசுக்கிரீவனைப் பிலத்துவாரத்தின்வாயிற் காவல்வைத்து விட்டு 'யான் அவ்வசுரனைப்பிடித்துக்கொண்டு வருவேன்' என்று சொல்லி அதனுள் இறங்கிப் பாதாளஞ்சேர்ந்து மாயாவியைத்தேடித்கண்டுபிடித்துப் போர்செய்கையில் இருபத்தெட்டுமாதங்கழிந்தன; அவ்வளவுநாள்வரையிலும் வாலி மீண்டுவாராமைபற்றிச் சுக்கிரீவன் கவலைப்பட்டுக்கொண்டே வாயில்காவல்செய்கையில் பாதாளத்திலே வாலி மாயாவியைக் கொன்றானாக, அவனதுஇரத்தம் பிலத்துவாரமளவும் வந்தது; அதுகண்டுசுக்கிரீவன், மாயாவி வாலியைக்கொன்றிட்டா னென்று மாறுக்கருதி மிக்கசோகங் கொண்டு, அவ்வசுரன் தன்னையுங் கொல்லுதற்கு நாடிவாராதவண்ணம் அப்பிலத்துவாரத்தைப் பெருங்கற்களால்மூடிவிட்டுக் கிஷ்கிந்தைசேர்ந்து மந்திரிகளின் வேண்டுகோளால் முடிசூடி அரசாண்டிருந்தான்; இப்படியிருக்கையில், மாயாவியைக்கொன்ற வாலி விரைவில்மீண்டுவந்து பிலத்துவாரத்தையடைத்தகற்களைக் காலாலுதைத்துத்தள்ளி வெளிப்பட்டுத் தம்பியைக்காணுமற்

கோபங்கொண்டு, நகரஞ்சேர்ந்து செய்தியறிந்து சமீபிக்கையில், சுக்கிரீவன் எதிர்கொண்டுசென்று தனது பேதைமையையும் பிழையையுஞ் சொல்லி வணங்கிப் பொறுத்தருளும்படி மிகவேண்டவுங் கேளாமல் வாலி சுக்கிரீவனைப் போருக்கு அழைக்க, இருவரும் மலைகளைப் போர்க்கருவியாகக்கொண்டு நெடும்பொழுது போர்செய்தனரென வரலாறு அறிக.

உடைய என்னுங் குறிப்புப்பெயரெச்சத்து அகரம் தொக்கு உடை என நின்றது. வலன் - பல மென்ற வடசொல்லின் திரிபு. செல் - (விரைந்து) செல்லுதல்பற்றி மேகத்துக்கு வந்த காரணப்பெயர். அடசி, அடசு - பகுதி; இது, போலியாய், அடைசி யெனவும் நிற்கும். ஈற்றடி - உவமையணி. (உ௫)

இருவரும் சிறிதுபொழுது சமமாகப் பொருதல்.

எய்தவம்புகளிருவர்மெய்யினும்படாதிடையிடையெஃகுடைத் தலைகள், கொய்தவம்புகளாகியேமுழுவதும்விழுந்தனகூறுவதென் கொல், கைதவம்புகலுதற்கிலாவெண்ணுடைக்கருத்தினர்திருத்தகு வரத்தாற், செய்தவம்புரையறப்பலித்தனையவர் திருக்கணுங்கைகளு ஞ்சிவந்தார்.

(இ - ள்.) எய்த அம்புகள் - (இரண்டுபேரும்) செலுத்திய பாணங்கள், இருவர் மெய்யினும் படாது-இரண்டுபேருடைய உடம்பிலும் படாமல், இடை இடை-நடுவிலேநடுவிலே, எஃகு உடை தலைகள் கொய்த அம்புகள் ஆகி-கூர்மையுடைய நுனி துணிபட்ட பாணங்களாகி, முழுவதும் விழுந்தன-எங்குங் கீழ்விழுந்திட்டன; கூறுவது என் கொல்-(அவர்கள்போர்திறத்தைப்பற்றிச்) சொல்லவேண்டுவ தென்ன! கைதவம் புகலுதற்கு இலா எண் உடை கருத்தினர்-வஞ்சனையுள்ளதென்று சொல்லுதற்குச் சிறிதும்இடமில்லாத நல்லெண்ணமுடைய மனத்தையுடையவர்களும், திரு தகு வரத்தால் - மேன்மை பொருந்திய வரங்களைப் பெறும்படி, செய் - செய்த,தவம்-தபசு, புரை அற-பழுது படாமல், பலித்து அனையவர் - பயன்பட்டாற் போன்றவர்களுமான அவ்விருவரும், திரு கணும் கைகளும் சிவந்தார் -(யுத்தாவேசத்தால்) அழகிய தங்கள் கண்களும் கைகளும் செந்நிறமடையப் பெற்றார்கள்; (எ - று.)

வஞ்சகமான எண்ணம் சிறிதும்இல்லாதவர்களும், நற்றவப்பயன் சித்தி பெற்றாற்போல வேண்டியதுபெறவல்லாவர்களுமான தருமனும் சல்லியனும் மிக்ககோபத்தாற் கண்சிவந்து இடைவிடாது விற்பிடித்து அம்புதொடுத்தலாற் கைசிவந்து பொருகையில் இருவரும் ஒருவர்மேலொருவர் எய்த அம்புகளெல்லாம்தம்மில் ஒன்றோடொன்று தாக்கிஅழிந்து இடையிற் கீழ்விழுந்திட்டன; இப்படி குறிதவறாமல் எதிரெதிரே அம்புதொடுத்துப் பொருத வியப்புக் கூறுதற்கு அரிது என்பதாம்.

மெய்யின், இன் - எழனுருபு. கொல் - அசை. கைதவம், வரம், தபஸ் - வடசொற்கள். வரம் - வேண்டுவனபெறுதல். கைகளும் கண்களும் சிவந்தார் - உயர்திணைதொடர்ந்த அஃறிணைச்சினைப்பெயர் அவ்வுயர்திணைமுடிபையே கொண்ட திணைவழுவமைதி; [நன் - பொது - உ௬.] (உ௬)

சல்லியன் தருமனது பாகனையும் வில்லையும் குடையையும் அழித்தல்.

கிரித்தடங்குவடனையகேசரிநிகர்சல்லியன்முரசகேதனன்றன், பரித்தடந்தனித்தேர்விடும்பாகனைப்பாணமொன்றாற்றலைதுணித்து, வரித்தடஞ்சிலைநாணறுத்தொருமுனைவாளியால் வடிக்கணையொன்றால், விரித்ததண்குடைமகுடமுமொடித்தனன்வில்வலோரெவரினுமிக்கோன்.

(இ- ள்.) (பின்பு),—வில் வலோர் எவரினும் மிக்கோன் - விற்போரில் வல்லவர்யாவரினுஞ்சிறந்தவனாகிய, தட கிரி குவடு அனைய கேசரி நிகர் சல்லியன் - பெரியமலைச்சிகரத்தையொத்தவனும் ஆண்சிங்கம்போன்றவனுமான சல்லியன்,—முரசகேதனன்தன்-முரசவாத்தியத்தின்வடிவமெழுதிய கொடியையுடைய தருமனது, பரி தட தனி தேர் விடும் பாகனை-குதிரைகள் பூண்ட பெரிய ஒப்பற்ற தேரைச் செலுத்துஞ் சாரதியை, பாணம் ஒன்றால் தலை துணித்து - ஓரம்பினால் தலையை யறுத்து,—வரி தட சிலை நாண்-கட்டமைந்த பெரிய வில்லின் நாணியை, ஒரு முனை வாளியால் - கூர்நுனியையுடைய அம்பொன்றினால், அறுத்து,—வடி கணை ஒன்றால் - கூரிய அம்பொன்றினால்,விரித்ததண் குடை மகுடமும் ஒடித்தனன்-பரந்த குளிர்ந்த குடையின் கலசத்தையுந்துணித்திட்டான்; (எ - று.)

'கிரித்தடங்குவடனைய,' 'கேசரிநிகர்' என்ற இரண்டும் - சல்லியனுக்கு அடைமொழி. சலிப்பில்லாத உறுதிக்கும் வலிமைக்கும் மலையையும், பல பராக்கிரமங்களுக்கு ஆண்சிங்கத்தையும் உவமைகூறினர். இனி, பெரியமலைச்சிகரத்தையொத்த சிங்கத்தை யொத்தசல்லிய னென ஒன்றுக்கொன்று உவமையாம்படியுரைத்தல் சிறப்பன்றென்பது, "அடுக்கிய தோற்றம் விடுத்தல் பண்பே" என்ற தொல்காப்பியசூத்திரத்தால் விளங்கும். கேஸரம் - பிடரிமயிர்; அதனையுடையது கேஸரீ யெனக்காரணக்குறி. முரஜகேதநன், பாணம், மகுடம் - வடசொற்கள். அனைய - குறிப்புப்பெயரெச்சம்; ஐ - சாரியை. (உஎ)

அதுகண்டு வீமன் வந்து சல்லியனுக்கு மாறுசெய்தல்.

வலவன்வீழ்ந்ததுந்தனுவிநாணற்றதுமனத்தழுக்கிலாவாய்மைப்; புலவன்வெண்குடையொடிந்ததுமேல்வருபோற்றலனேற்றமும்பொறாமற், குலவுதிண்சிலைக்கணைசிலதம்முனைக்கொண்டவீரியமெலாங்கொடுத்தான், கலவமாமயிலொழிந்துபஞ்சானனமெழுதியதனிக்கொடிக்கந்தன்.

(இ - ள்.) மனத்து அழுக்கு இலா - மனத்திலே களங்கமில்லாத, வாய்மை - சத்தியத்தையுடைய, புலவன் - தேர்ந்த அறிவுடையவனான தருமபுத்திரனது, வலவன் - தேர்ப்பாகன், வீழ்ந்ததும் - (சல்லியனம்புகளால்) தலையற்று விழுந்ததையும், தனுவின் நாண் - வில்லின் நாணி, அற்றதும் - அறுபட்டதையும், வெள் குடை - ஒற்றைவெண்கொற்றக்குடை, ஒடிந்ததும் - ஒடிபட்டதையும், மேல் வரு - மற்றும் தருமன்மேல் எதிர்த்துவருகிற, போற்றலன் - பகைவனான சல்லியனது, ஏற்றமும் - மேம்பாட்டையும், பொறாமல்-(பார்த்து) மனம் பொறுக்காமல்,—கலவம் மாமயில் ஒழிந்து பஞ்சானனம் எழுதிய தனிகொடி கந்தன்-தோகையையுடைய பெரிய மயிலின் வடிவத்தை நீக்கிச் சிங்கத்தின் வடிவத்தை யெழுதிய ஒப்பற்ற துவசத்தையுடைய முருகக்கடவுள் போன்ற வீமன்,—குலவு திண் சிலை கணை சில - விளங்குகிற வலிய தன்வில்லினின்று தொடுத்த சில அம்புகளால், தம் முனை கொண்ட வீரியம் எலாம் கொடுத்தான் - தனது தமையனான தருமனிடத்தினின்று (சல்லியன்) கவர்ந்துகொண்ட சிறப்புக்களையெல்லாம் உண்டாக்கினான்; (எ - று.)

என்றது, தன்தமையனது பாகுவிற்குடைகளை யொழித்திட்ட சல்லியனது தேர்ப்பாகனையும் வில்நாணையும் குடையையும் வீமன் தானெய்தஅம்புகளால் அழித்து எதிர்செய்தனன் என்றவாறும்; சல்லியனால் தருமனுக்கு உண்டாக்கப்பட்ட வலிமைக்குறைவு இங்ஙனம் தருமனுக்கு வீமன் துணைவந்து சல்லியனுக்கு எதிர்செய்தலால் ஒழிதல்பற்றி, 'தம்முனைக்கொண்ட வீரியமெலாங் கொடுத்தான்' என்றார் : இதற்கு - இங்ஙனமன்றி, தருமனுக்கு வீமன்

வேறு பாகனையும் வில்லையும் குடையையுங்கொண்டுவந்து கொடுத்தானென்று உரைத்தல் சிறப்பன்று; மேற்கவியில் வருகிற "தனது திண்கையிற் சாத்தினும் தம்பிகைச்சரம் விரைந்துடற்றலின்" என்பதுங் காண்க. வலவன் - வல்லவன். அழுக்கு - தீயசிந்தை. போற்றலன் - தன்னை விரும்பி மதியாதவன்; எனவே, பகைவனும்; எதிர்மறை வினையாலணையும்பெயர். சுப்பிரமணிய மூர்த்தி தனது கொடியில் மயில்வடிவை யொழித்துச் சிங்கவடிவைக்கொண்டு வந்தாற்போன்ற வீமனென்றார், வீமனுக்குச் சிங்கக்கொடியாதலின்; இதனால், பலபராக்கிரமங்களில் வீமன் குமாரக்கடவுள் போல்பவனென்ற பொருளோடு, அவனது மயிற்கொடியினும் இவனது சிங்கக்கொடி ஆற்றலுக்கேற்றதாமென்ற கருத்துந்தோன்றும். இதில், உபமேயமாகிய வீமனிடத்து உபமானமாகிய முருகக்கடவுளினது தன்மையை ஒற்றுமையால் ஏற்றிக் கூறமிடத்து, உபமானத்துக்கு உள்ள மயிற்கொடியுடைமையினும் உபமேயத்துக்கு உள்ள சிங்கக்கொடியுடைமையாகிய உயர்வு தோன்றக் கூறியதனால், இது மிகையொற்றுமையுருகவணியின் பாற்படும்; வடநூலார் 'அதிகாபேதருபகாலங்காரம்' என்பர். நநுஸ், வீர்யம், கலாபம், மஹா மயூரம், ஸ்கந்தன் என்ற வடசொற்கள் திரிந்தன. பஞ்சாநநம் என்ற பெயர்—பஞ்ச - விரிவான, ஆநநம் - முகத்தையுடையது என்று காரணப்பொருள்படும். புலவன், புலம் அல்லது புலமை - பகுதி. ஏற்றம் - ஏறுதல்; அம்விகுதிபெற்ற தொழிற்பெயர். எலாம் - விகாரம். (உஅ)

வீமனும் சல்லியனும் பொரும் விநோதத்தைத் தருமன் பார்த்துநிற்றல்.

தனதுதிண்கையிற்சாத்தினுந்தம்பிகைச்சரம்விரைந்துடற்றலி
ற்றடக்கைக், கனதனுத்தனையூன்றிநின்றிருவருங்கணக்கறமலையுமா
கண்டா,னெனதுதோள்களிலிளையவன்றனக்குவேறியாதெனுமெண்
ணுடைமனத்தான் விநதைகாளையோடுவமைகூர்வலியினான்வேந்தர்
யாரினும்புகழ்மிக்கோன்.

(இ - ள்.) விநதை காளையோடு-விநதையின்மகனானகருடனோடு, உவமை கூர் - ஒப்புமை மிக்க, வலியினான் - பலத்தையுடையவனும், வேந்தர் யாரினும் புகழ்மிக்கோன் - அரசர்களெல்லாரினுங் கீர்த்திமிக்கவனுமான தருமன்,—தனது திண் கையின் சாத்தினும் தம்பி கை சரம் விரைந்து உடற்றலின் - தன்னுடைய வலியகையினா லெய்யப்பட்ட அம்புகளினும் தனது தம்பியான வீமன் கையாலெய்யும் அம்புகள் துரிதமாகச்சென்று இலக்கையழித்தலால்,—எனது தோள்களில் இளையவன் தனக்கு வேறு யாது எனும் எண் உடை மனத்தான் - 'எனதுதோள்களினும் எனது தம்பிக்கு வேறுபாடு என்ன?' என்னும் எண்ணமுடைய மனத்தையுடையவனாய்,—தட கை கன தனுத்தனை ஊன்றி நின்று - (தனது) பெரிய கையிற் பிடித்துள்ள வலிய (நாணற்ற) வில்லின் தண்டத்தை (ஊன்றுகோலாகக் கொண்டு) ஊன்றி நின்று, இருவரும் கணக்கு அற மலையும் ஆ கண்டான் - (வீமன் சல்லியன் என்ற) இரண்டுபேரும் அளவில்லாமற் போர்செய்யும் விதத்தைப்பார்த்தான்; (எ - று.)

கீர்த்திமிக்க தருமன், வலிமையிற் சிறந்தவனாயினும், தன்கையம்புகளினும் வீமன்கையம்பு விரைந்துசென்று பகைவனது சாரதி முதலியவற்றை அழித்தலால், தான் சல்லியனோடு மீண்டும் போர்செய்யத் தொடங்காமல், தனதுகையிலுள்ள விற்கழுந்தை ஊன்றிக்கொண்டு நின்று, வீமன் சல்லியனோடு சமமாகப் பொரும் விநோதத்தைப் பார்த்திருந்தான்; இப்படி தன்னையழித்தவனைத் தான் எதிர்த்து அழிக்கத்தொடங்காமல் வேறொருவன் இடையில்வந்து தன் எதிரியோடு பொருதலைப் பார்த்துத் தான் சும்மா இருத்தல் தருமனது பலத்துக்கும் புகழுக்குங் குறைவாகாதோவெனின்,—தனது தோள்களோடு தம்பியோடு வாசியில்லையென்று வீமனைத் தனதுதோளாகவே

பாவித்து விற்கும் அபிமானமுடையவனாதலால், அவன் பொருதலைத் தனது தோள்பொருவதாக ஒற்றுமைமையப்படக் கருதிச் சும்மாவிருந்தமைபற்றி அது குறைவாகாது என்பதாம். "ராமஸ்ய தக்ஷிணோ பாஹு:" என்றபடி லக்ஷ்மணன் இராமனுக்கு வலக்கையாக நின்றாற்போலத் தருமனுக்கு வீமனும் கையாக நிற்பனென்பது விளங்கும். உறுப்பாகிய தோள்போலவே தம்பி சிறந்த அங்கமாய்ச் சமயம் அறிந்து விரைந்து உதவுந் தகுதியுடையானென்க.

கருடன் - (காசிபமுனிவனது மனைவிமார்களுள்) விநதையினிடம் பிறந்தவன்; இதனால் இவனுக்கு, வைநதேயனென்று ஒருபெயர். தந்தை தந்த வரத்தின்படி வலிமை நிறைந்து பிறந்தவனும், பக்ஷிராசனும், திருமாலுக்கு வாகனமுமாகிய கருடன் பலத்திற் சிறந்தவனென்பது பிரசித்தமாதலால், அவனைத் தருமனுக்கு வலிமையில் ஒப்புமைகூறினர்.

கதநு-வடமொழிப்புணர்ச்சியாதலின், வலி இயல்பு; [நன் - மெய்-௩௬.] ஆ - ஆறு என்பதன் விகாரம். தோள்களில் என்றதில், ஐந்தனுருபு - எல்லைப் பொருளது; இது, உபமான உபமேய சம்பந்தத்தில் வந்ததனால், உறழ்பொருவெனப்படும். வேறியாது - குற்றியலிகரம். காளை - இளவெருது; வீரனுக்கு உவமவாகுபெயர். விநதை, உவமை - விநதா, உபமா என்ற வடசொற்களின் திரிபு. எண் - எண்ணம்: முதனிலைத்தொழிற்பெயர். (௨௯)

வீமனும் சல்லியனும் சமமாகப் பொருதல்.

எந்தவெந்தவெஞ்சாயகமறைபுடனிமையவர்முனிவரர்கொடுத்தா
ரந்தவந்தவெஞ்சாயகமடங்கலுமவரவர்முறைமையிற்றொடுத்தார்
முந்தமுந்தமற்றுள்ளவாயுதங்களுமுடிமுதலடியளவாக
வுந்தவுந்தவெங்குருதியுமூளையுமுகவுகவுடற்றினருரவோர்.

(இ - ள்) எந்த எந்த வெம் சாயகம் - எந்தெந்தக் கொடிய அம்புகளை மறையுடன் - வேதமந்திரத்துடனே, இமையவர் - தேவர்களும், முனிவரர் - சிறந்த இருடிகளும், கொடுத்தார் - (முன்பு தங்களுக்குக்) கொடுத்துள்ளார்களோ, அந்த அந்த வெம்சாயகம் அடங்கலும் - அந்தந்தக்கொடிய அம்புகளெல்லாவற்றையும், அவர் அவர் - அவ்விரண்டுபேரும், முறைமையின் தொடுத்தார் - வரிசையாக (ஒருவர்மேலொருவர்) பிரயோகித்தார்கள்; முந்த முந்த - ஒருவரினும் ஒருவர் முற்பட, மற்று உள்ள ஆயுதங்களும் - (அம்புதவிர) மற்றுமுள்ள ஆயுதங்களையும், முடி முதல் அடி அளவு ஆக - தலைமுதற் கால்வரையிலும், உந்த உந்த - மிகுதியாகத் தாக்கவும், (அதனால்), வெம் குருதியும் மூளையும் உக உக - வெவ்விய இரத்தமும் மூளையும் மிகுதியாகச் சிந்தவும், உரவோர் - வலிமையுடைய அவ்விருவரும், உடற்றினர் - உபயோகித்துப் போர்செய்தார்கள்.

ஸாயகம், முநிவரர், ஆயுதம் - வடசொல். மறை - பிரயத்தனபூர்வமாக மறைக்கத்தக்கதென்ற காரணம்பற்றி வந்தபெயர். இமையவர் - இமையில் (மூடாமையாகிய) விசேஷமுடையவர். முநி என்பதற்கு - தியானசிந்தையுடையவனென்று காரணப்பொருள்; கோபிப்பவனென்று பொருள் கொள்ளுதல் பொருந்தாது; வடசொல்லாதலின். முடி - மயிர்முடியப்படுவதெனக் காரணப்பெயர். (௩௦)

வீமன் கலங்கிக் கதையுடன் தேரினின்று இறங்கல்.

மத்திரப்பெயர்ச்சிங்கவேறனையவன்வன்கைவான்படைகளின்
மயங்கிப்,பத்திரப்பெயர்ப்பருத்தகைச்சிறுத்தகட்பாய்மதப்பரூஉப்
பகடனையான், சித்திரக்கதிர்மணிமுடிப்பீடிகைத்திண்டிறற்கிரியங்

தேர்நின், றத்திரத்தைவிட்டொருதனிக்கதையுடனதிர்ந்துபோயவ
னியிலானான்.

(இ - ள்.) பத்திரம் பெயர் - பத்திரமென்ற பெயரையும், பருத்த கை - பருத்த துதிக்கையையும், சிறுத்த கண் - சிறிய கண்களையும், பாய் மதம் - மிக்குவழிகிற மதநீரையுமுடைய, பருஉ பகடு - பருத்த ஆண்யானையை, அனையான் - ஒத்தவனான வீமன்,—மத்திரன் பெயர் சிங்கம் ஏறு அனையவன் - மத்திராசனென்னும் பெயரையுடைய ஆண்சிங்கத்தைப்போன்ற வீரனது, வல் கை - வலிய கையால் வீசப்பட்ட, வான் படைகளின் - சிறந்த ஆயுதங்களால், மயங்கி - சிறிது மனந்தடுமாறி,—அத்திரத்தைவிட்டு - அஸ்திரங்களைக்கொண்டு போர்செய்தலையொழிந்து, ஒரு தனி கதையுடன் - ஒப்பற்ற தனது (சத்துருகாதிகியென்ற) ஒரு கதாயுதத்துடனே,—சித்திரம் - ஆச்சரியகரமான, கதிர் - ஒளியையுடைய, மணி - இரத்தினங்களைப் பதித்த, முடி - சிகரத்தையும், பீடிகை - அடிப்பீடத்தையும், திண் திறல் திகிரி - மிக்க வலிமையுடைய சக்கரங்களையுமுடைய, அம் தேர்நின்று - அழகிய (தனது) தேரினின்று, அதிர்ந்துபோய் அவனியில் ஆனான் - கர்ச்சித்துக் கொண்டு நிலத்தில் இறங்கிச்சென்றான்; (எ - று.)

சல்லியன் பிரயோகித்த வலியகொடிய மிக்க ஆயுதங்களைக்கண்டு வீமன் இனி இவனோடு அம்புகளைக்கொண்டு போர்செய்து வெல்லமுடியாதென்று நிச்சயித்து உடனே தனக்குஉரிய கதாயுதத்துடன் தேரினின்று தரையில் இழிந்தனனென்பதாம். கீழ்ப் பதினேழாங் கவியிற் கூறியபடி மிகவலிய வீமனினும் மேம்பட்டவன் சல்லியனென்பது இங்கு விளங்குதலால், வீமனுக்கு யானையையும், சல்லியனுக்குச் சிங்கத்தையும் உவமைகூறினார். அத்திரம் - மந்திரபலத்தோடுகூடிய அம்பு, பத்திரம் என்பது - சிறந்தயானையின் சாதிப்பெயர்; இதன் இலக்கணம் - தேனின்நிறம்போன்ற நிறமுள்ள தந்தமும், மிக்க வலிமையும், ஒத்த அவயவமும், வட்டமான வடிவமும், அழகிய முகமும், அவயவச்சிறப்பும், ஏழுமுழம் உயரமும் எட்டுமுழ நீளமும், பத்துமுழ வயிற்றுச சுற்றளவும், பசுமையான மதநீரும் உடையதாமென்று யானைநூல் கூறும்; "தீயமிழ் சிறுகணுஞ் செம்புகரு முடைத்தாய்" என்ற அரசயானையின் இலக்கணத்தால், யானைக்குக் கண் சிறுத்திருத்தல் உத்தம விலக்கணமாதலறிக. பருஉப்பகடு=பருப்பகடு; குற்றெழுத்தளபெடை. சித்திரக் கதிர்மணி யென்றது, பீடிகைக்கும் அடைமொழி. பீடிகை - ஆசனம்.

பத்ரம், மதம், அத்ரம், கதா - வடசொற்கள். திண்திறல் - ஒருபொருட் பன்மொழி. தேர்நின்று, நின்று - ஐந்தாம்வேற்றுமைச் சொல்லுருபு, நீக்கப் பொருளது. சிறுத்த-பண்படியாகப் பிறந்த இறந்தகாலப்பெயரெச்சம். (௧௧)

வீமன் கதைகொண்டு தாக்கச் சல்லியன் தோமரத்தால் மோதுதல்.

பகைவனேறியதேர்விடும்வலவனுந்திகிரியும்பாய்பரிமாவும், பு
கையெழும்படியிமைத்தகண்விழிக்குமுன் பொடியெழவிடியெனப்பு
டைப்ப,வகைகொடார்முடிமத்திரத்தலைவனுமாமறத்தோமரப்படை
யான், மிகைகொள்வன்றிறல்வீமனைநெற்றியிலெற்றினன்வெற்றிகூ
ர்ந்திடவே.

(இ - ள்.) பகைவன் ஏறிய - எதிரியான சல்லியன் ஏறியுள்ள, தேர் - தேரை, விடும் - செலுத்துகிற, வலவனும் - பாகனும், திகிரியும் - தேர்ச்சக்கரங்களும், பாய் பரிமாவும் - பாய்ந்துசெல்லுந்தன்மையுள்ள தேர்க்குதிரைகளும், பொடி எழ - பொடியாய்ச் சிதறும்படி, (வீமன்), இமைத்த கண் விழிக்கும் முன் - ஒருமாத்திரைப்பொழுதினுள், இடி என-இடிபோல, புகை எழும்படி - புகை கிளம்பும்படி, புடைப்ப - (கதாயுதத்தால்) தாக்க,—வகை கொள்

தார் முடி மத்திரம் தலைவனும் - அழகுகொண்ட போர்மாலையைச் சூடிய முடியையுடைய சல்லியனும், மா மறம் தோமரம் படையால் - மிக்கவலிமையையுடைய தோமரமென்னும் ஆயுதத்தால், மிகை கொள் வல் திறல் வீமனை - மிகுதியாகக்கொண்ட கொடிய வலிமையையுடைய வீமசேனனை, வெற்றி கூர்ந்திட - (தனக்குச்) சயம்மிகும்படி, நெற்றியில் எற்றினன் - நெற்றியில் தாக்கினான்; (எ - று.)

தோமரம் - இருப்புலக்கை; கைவேலுக்கும், பேரீட்டிக்கும் இப்பெயர் உண்டு. இமைத்தகண் விழிக்குமுன் - ஒருகால் மூடிய கண்ணைத்திறக்குமளவுக்குமுன. தார் - இங்கே, அம்பைப்பூமாலை. பரிமா - குதிரையாகிய விலங்கு என இருபெயரொட்டு. வெற்றி - தொழிற்பெயர்; வெல் - பகுதி, றி - விகுதி. ()

வேறு.

வீமன் வலியழிதலும், இருசேனையும் பொருதலும்.

தோமரந்தன்னால்வாயுசுதனமரழிந்தபோதி
லேமருவரிவிற்றானையிருபெருஞ்சேனையோரு
மாமருதடந்தேர்வாசிமத்தவாரணங்களூர்ந்து
தீமருகானமென்னத்தனித்தனிசெருச்செய்தாரே.

(இ - ள்.) தோமரந்தன்னால் - (சல்லியனது) தோமராயுதத்தால், வாயு சுதன் - வாயுகுமாரனான வீமன், அமர் அழிந்த போதில் - போரில் வலிமையொழிந்தபொழுது,—ஏ மரு வரி வில் தானை - அம்புகள் பொருந்திய கட்டமைந்த விற்படையையுடைய, இரு பெரு சேனையோரும் - இரண்டுபக்கத்துப் பெரிய சேனைவீரர்களும், மா மரு தட தேர் - குதிரைகள்பூண்ட பெரிய தேர்களையும், வாசி - குதிரைகளையும், மத்த வாரணங்கள் - மதயானைகளையும், ஊர்ந்து - செலுத்திக்கொண்டு, தீ மரு கானம் என்ன - நெருப்புப்பற்றிய காடென்னும்படி (உக்கிரமாக), தனி தனி செரு செய்தார் - தனித்தனியே (ஒருவரோடொருவர்) போர்செய்தார்கள்; (எ - று.)

மருவு என்பது, மரு என விகாரப்பட்டது. தோமரம், வாயுஸூதன் வாஜி, மத்தவாரணம் - வடசொற்கள். அமர், கானம் - ஸமரம், காநநம் என்ற வடசொற்களின் திரிபு. தானை - இங்கே, ஆயுதம்.

இதுமுதற் பதின்மூன்று கவிகள் - பெரும்பாலும் முதற்சீரும் நான்காஞ்சீரும் விளச்சீர்களும் மற்றநான்கும் மாச்சீர்களுமாகிய கழிநெடிலடி நான்கு கொண்ட அறுசீராசிரியவிருத்தங்கள்; இவற்றில், நான்கு ஆறாஞ்சீர்கள் தேமாச்சீர்களாகவே நிற்கும். (௩௩)

கர்ணன் புத்திரர் மூவரும் நகுலனோடு பொருது இறத்தல்.

தேரவன்மைந்தன்மைந்தர்சித்திரசேனனேனைச்
சூரியவன்மன்சித்ரகீர்த்திமுச்சுடரோடொப்பார்
வீரரில்வீரனானவெம்பரிநகுலனோடும்
போரில்வந்தெதிர்ந்துதாதைபோயுழிப்போயினாரே.

(இ - ள்.) முச் சுடரோடு ஒப்பார் - (சூரியன் சந்திரன் அக்கினி யென்னும்) மூன்று சோதிகளோடு ஒப்பவர்களான, தேரவன் மைந்தன் மைந்தர் - சிறந்த தேரையுடைய சூரியனது மகனான கர்ணனது புத்திரர்களாகிய, சித்திரசேனன் ஏனை சூரியவன்மன் சித்ரகீர்த்தி - சித்திரசேனனும் மற்றைச் சூரியவன்மன் சித்திரகீர்த்தி யென்பவரும் ஆகிய மூன்றுபேரும்,—போரில் வந்து—, வீரரில் வீரன் ஆன வெம் பரிநகுலனோடும் - வீரர்களுட் சிறந்த வீரனான வெவ்விய குதிரைத்தொழிலில்வல்ல நகுலனுடனே, எதிர்ந்து -

எதிர்த்து, தாதை போயுழி போயினர் - தங்கள் தந்தையான கர்ணன் சென்ற விடத்துக்குச் சென்றார்கள்; (எ - று.)

நகுலனாற் கொல்லப்பட்டு இறந்து வீரசுவர்க்கஞ் சேர்ந்தன ரென்பதாம். முற்தினநாளில் தந்தையிறந்தாற்போல மறுநாளில் மைந்தர் இறந்தனரென்க. மரணமடைந்தார்களென்ற பொருளை அதற்குரிய சொல்லால் நேரிற்கூறாமல் 'தாதைபோயுழிப் போயினர்' என வேறொருவகையாற்கூறினதனால், **பிறிதி னவிற்சியணி**; வடநூலார் பர்யாயோக்தாலங்காரமென்பர். தாதை - தாத என்ற வடமொழித் திரிபு. போயுழி-போய்வுழியென்பதன் தொகுத்தல்.

ஒற்றைத்தனியாழியையும் எழுகுதிரைகளையு முடையதாய் நாள்தோ றுந் தவறாமல் உலகமுழுவதையுஞ் சுற்றிவருகிற வலியபெரியசிறந்த தேரு டைமையால், சூரியன் 'தேரவன்' எனப்பட்டான்; அன்றி, 'தேரவன் மைந் தன்' என்பதற்கு - திருதராட்டிரனது தேர்ப்பாகனான அதிரதனென்பவன் எடுத்துவளர்த்த மகனான கர்ணனென்றும் பொருள் கொள்ளலாய். கர்ண புத்திரர் மூவருள் சித்திரசேனன் பிரதானனென்பது தோன்ற, இடையில் 'ஏனை' என்ற சொற்கொடுத்துப் பிரித்துக்கூறினர்; கீழ் கூ - ஆங்கவியிலும் "தினகரன் கோமைந்தன் மைந்தன் இருவோரொடுஞ் சேனையைக் கொண் டுற" என இவ்வேறுபாடு தோன்றக் கூறியது காண்க. முறையே மூச்சுடரை உவமை கூறியதில் முதற்சுடரான சூரியன் இவனுக்கு உவமையாக அமை கிற உயர்வையுங் கருதுக. சித்ரஸேநன் என்ற பெயர் - பலவகைப்பட்ட சேனையையுடையவனென்றும், சூரியவர்மா என்ற பெயர் - சூரியன்போல் விளங்குங் கவசமுடையவனென்றும், சித்ரகீர்த்தியென்ற பெயர் - வியக்கத் தக்கபுகழையுடையவ னென்றும் பொருள்படும். சூரியவர்மா என்பதற்கு - சூரியனென்னும் பெயருடைய அரசனென்றும் பொருள்கொள்ளலாம்; [வர்ம என்பது - க்ஷத்திரியசாதிக்கு உரிய பெயராம்.] முச்சுடருவமை - ஒளிமிகுதிக்கும், பகையிருளழித்தற்குமென்க. 'சுடரோடொப்பார்' என்ற விடத்து, ஒப்புப்பொருள் மூன்றனுருபுக்கு வந்தது, வேற்றுமைமயக்கமாம்.

"நகுலன் பரியேறிஞலொன்றமூன்ற, புவனங்களேழும்புடையோய்— இகலும், அவனுடைய வில்லு மதிரதருமெல்லாம், இவனுடைய முன்னில்லா ரீங்கு" என்றபடி நகுலன் குதிரையேறிப்பொருகையில் யாவரையும் வெல் லும் மகாவீரனாதலால் 'வீரரில் வீரனை வெம்பரி நகுலன்' என்றார். (ருச)

சகுனியும், அவன்மக்களிருவரும் நகுலனோடு பொருது தோற்றல்.

தசையுறவளர்ந்தபொற்றோட்சகுனியுந்தனயராகி
யிசையுடன்வளர்ந்தவீரரிருவருமிரதமேலோர்
திசையுறுமதமாவந்துநெருப்பெதிர்பட்டதென்ன
விசையனதிளவலோடுசெருச்செய்துவென்னிட்டாரே.

(இ - ள்.) தசை உற வளர்ந்த-சதை மிகுதியாக வளரப்பெற்ற பொன் தோள் - அழகிய தோள்களையுடைய, சகுனியும்—, தனயர் ஆகி-(அவனது) புத்திரர்களாய், இசையுடன் வளர்ந்த - புகழோடு வளர்ந்த, வீரர் இருவரும் - (உலூகன் சைந்தவன் என்ற) வீரர்களிரண்டுபேரும், இரதம்மேலோர் - தேரின்மேலேறியவர்களாய், திசை உறு மதம் மா நெருப்பு எதிர் வந்து பட் டது என்ன - முகபடாம் பொருந்திய மதயானைகள் நெருப்பெதிரிலே வந்து ஒடுங்கினாற்போல, விசையனது இளவலோடு செரு செய்து வென் இட்டார் - அருச்சுனனது தம்பியான நகுலனுடன் போர்செய்து முதுகிட்டார்கள்;

தசை=சதை; எழுத்துநிலைமாறிய இலக்கணப்போலி. 'தசையுறவளர்ந்த பொற்றோள்' என்ற அடைமொழியால், சகுனி கொழுத்தவனென்பது

விளங்கும். இது, படைக்கலத் தேர்ச்சிபெறுது வீணைவளர்ந்தோ னென் றதற்குக் குறிப்புமாம். சகுனியின்மக்களை 'இசையுடன்வளர்ந்த வீரர்' என்ற தனால், சகுனி பழிப்புடன் வளர்ந்த போர்வீரனென்பது தொனிக்கும். நிசை - நிசா என்ற வடசொல் திரிந்தது; இதற்கு - இரவென்று பொரு ளுரைத்தல் சிறப்பன்று. நகுலனது ஆற்றல் தோன்ற, 'விசையனது இள வல்' என்றார். விசயன் என்ற வடசொல் திரிபு, எதுகைநோக்கி, விசைய னென இடைப்போலிபெற்றது. தநயர் - வடசொல். இளவல், அல் - பெயர் விகுதி.

பற்குனன், பார்த்தன், கிரீடி, சுவேதவாகனன், பீபற்சு, விசயன், கிருஷ் ணன், சவ்வியசாசி, தனஞ்சயன், நரன் என்பன - அருச்சுனனது மறுபெயர் களாம். விஜயன் என்ற பெயர் - விசேஷமான வெற்றியையுடையவனென்று பொருள்படும்; தன்னைசயிப்பவ ரெவருமில்லாதவ னென்று பொருள்கொள் ளுதலும் ஒன்று. என்ன - உவமவுருபு. (கூ௫)

துரியோதனன் கேதுதானனென்ற வீரனைக் கொல்லுதல்

புயங்கவெம்பதாகைநச்சுப்பொங்கழற்புயங்கம்போல்வான்
றயங்குவெங்கழற்காற்கேதுதானனெனுந்தனுவலோனை
வயங்குவெஞ்சிறகர்ப்புங்கவயங்கொள்கூர்வாளியொன்று
லியங்குகவானினூடென்றிமையவனுக்கினானே.

(இ - ள்.) புயங்கம் - பாம்பின்வடிவத்தையெழுதிய, வெம் - பயங்கர மான, பதாகை - கொடியையுடைய, நஞ்சு பொங்கு அழல் புயங்கம் போல் வான் - விஷத்தையும் சீறுகிறகோபத்தையுமுடைய பாம்பு போல்பவனான துரியோதனன், — தயங்கு - விளங்குகிற, வெம் - (பகைவர்க்கு) அச்சந்தரு கிற, கழல் - வீரக்கழலையணிந்த, கால் - பாதத்தையடைய, கேதுதான் எனும்- கேதுதானனென்கிற, தனுவலோனை - வில்லில்வல்ல வீரனை, — வயங்கு - விளங்குகிற, வெம் - கொடிய, சிறகர் - இறகுள்ள, புங்கம் - சிறந்த, வயம் கொள் - வெற்றியைக் கொண்ட, கூர் - கூர்மையுள்ள, வாளி ஒன்றால் - ஓரம் பினால், வானினூடு இயங்குக என்று - சுவர்க்கலோகத்திற் செல்வாயென்று சொல்லி, இமையவன் ஆக்கினான் - தேவனாக்கினான்; (எ - று.)

என்றது, போரிலிறந்து வீரசுவர்க்கமடையும்படி செய்தனனென்றபடி. கொன்றானென்ற பொருளை வேறுவகையாற் கூறியதனால், இதுவும் - பிறிதி னவிற்சியணி. அன்றியும், 'இமையவனுக்கினான்' என்றது, மங்கலவழக்காகக் கூறியதுமாம். 'வானினூடு இயங்குக' என்றது தனது ஆற்றலால் பிறனை யிழித்துக்கூறுஞ் செருக்குமொழியாய் வீரவாதத்தின்பாற்படும். தனது கொடுமைக்கும், நன்றியறிவின்மைக்கும், எப்பொழுதும் வக்கிரகதியிற்செல் லுந்தன்மைக்கும், நாவிரண்டுடைமைக்கும் அடையாளமாகத் துரியோதனன் பாம்பைக் கொடியிற் கொண்டனனென்பது முதலடியால் விளங்கும். கேது தானனென்ற பெயர் - கொடியைத் தரித்தவனெனப் பொருள்படும்.

புஜங்கமென்ற வடசொல்லுக்கு - மார்பினாற் செல்வதென்றும், வளைந்து செல்வதென்றுங் காரணப்பொருள் கொள்ளலாம். நஞ்சு - நச்சு என மென் றொடர் வன்றொடராயிற்று; [நன் - உயிர் - கூச.] சிறகர் - சிறகு என்னுங் குற்றியலுகரத்அக்கு, அர் - போலி. புங்கம் - அம்பின் அடியுமாம். (கூசு)

சல்லியன் மீண்டும் தருமன்மேற் போர்தொடங்கல்.

இருபெருஞ்சேனையோருமிப்படிச்செருச்செய்காலைத்
தருமன்மாமதலைதன்மேற்சல்லியன்றானுமீளப்
பொருபரித்தடந்தேருந்திப்புகைகெழுமுனைகொள்வாளி
யொருதொடைதன்னிலோரேழுரத்துடன்றுரத்தினானே.

(இ - ள்.) இரு பெரு சேனையோரும் - பெரியஇரண்டுசேனையிலுள்ள வீரர்களும், இ படி செரு செய் காலை - இப்படி போர்செய்தபொழுது,— சல்லியன் தானும் - சல்லியனும்,—மீள - மறுபடியும், பொரு பரி தட தேர் உந்தி - போருக்குஉரிய குதிரைகள் பூட்டிய பெரிய தனதுதேரைச் செலுத்தி,— புகை கெழு முனை கொள் வாளி ஓர் ஏழ் - உக்கிரத்தால் புகையெழும் படியான நுனியைக்கொண்ட எழுபாணங்களை, ஒரு தொடைதன்னில் - ஒரே பிரயோகத்தில், தருமன் மா மதலைதன்மேல் - சிறந்த தருமபுத்திரன்மீது, உரத்துடன் தூர்த்தினன் - வலிமையோடு செலுத்தினன்; (எ - று.)

காலம், காலை யென ஈறுதிரிந்தது. ஒருதொடைதன்னில் - தொடுக்குந்தா மொன்றில்; ஒரேதொடர்ச்சியாய் எனறபடி. (௩௭)

சல்லியன் பலரை வென்று சுமித்திரன்முதலியோரைக் கொல்லுதல்.

பின்னரும்விரைவினோடும்பெய்கணைமாரிசிந்தி
முன்னருமுனையினின்றோர்முதுகிடமுரண்டுசீறித்
துன்னருந்தடந்தோராண்மைச்சுமித்திரன்முதலாவுள்ள
மன்னரையிமைத்தகண்கண்மலருமுன்மடிவித்தானே.

(இ - ள்.) பின்னரும் - பின்பும், (சல்லியன்), விரைவினோடும் - வேகத்துடனே, பெய் கணை மாரி சிந்தி - மிகுதியாகஎய்கிற அம்புகளை மழைபோலச் சொரிந்து,—முன் அரு முனையில் நின்றோர் முதுகு இட - நினைத்தற்கும் அருமையான போர்முனையில் தன்னையெதிர்த்துநின்ற வீரர்கள் புறங்கொடுத்தோடும்படி, முரண்டு சீறி - (அவர்கள்மேல்) மாறுபாடுகொண்டு கோபித்து,- துன் அரு - (எவரும்) கிட்டுதற்கும் அருமையான, தட தேர் - பெரிய தேரையும், ஆண்மை - பராக்கிரமத்தையுமுடைய, சுமித்திரன் முதல் ஆ உள்ள மன்னரை - சுமித்திரன்முதலாகவுள்ள அரசர்களை, இமைத்த கண்கள் மலருமுன்மடிவித்தான்-ஒருமாத்திரைப்பொழுதினுள்ளே அழித்திட்டான்; (எ-று.)

கணைமாரி - பாணவர்ஷம். ஆ- ஆகவென்பதன் விகாரம். இமைத்தகண்கள் மலருமுன் - இயல்பில் ஒருகால் மூடினகண்களைத் திறப்பதற்குமுன், இது, விரைவுவிளக்கும். முரண்டு எனற இறந்தகால வினையெச்சத்தில், முரண்-பகுதி; இதனடியாக முரணியென்றும் வினையெச்சம் பிறக்கும். முன்னரு, துன்னரு என்றவற்றில், முன், துன் - முதனிலைத்தொழிறபெயர்கள்: இவை நான்காம்வேற்றுமைத்தொகை; இவற்றின் இறுதியில் இழிவுசிறப்பும்மை விகாரத்தால் தொக்கது. ஸுமித்ரன் என்ற பெயர் - நல்ல நண்பனெனப் பொருள்படும். மன் - பெருமை; அதனையுடையவர், மன்னவர். கண்பது கண் எனக் காரணக்குறி. (௩௮)

சல்லியன் வீமன்மேல் அம்பு சோரிதல்.

தனக்கெதிர்தானேயானசல்லியன்றானுமீளச்
சினக்கனன்மூளவாளச்சிலம்பெனச்சிலையும்வாங்கிக்
கனக்குலமேழுஞ்சோகக்கன்மழைபொழிந்ததென்ன
முனைக்கடுங்கணையால்வீமன்வடிவெலாமூழ்கவெய்தான்.

(இ - ள்.) தனக்கு எதிர் தானே ஆன - (வேறு உவமை பெறாமையால்) தனக்குத் தானே ஒப்பான, சல்லியன் தானும் - சல்லியனும், மீள - மறபடி, சினம் கனல் மூள - கோபாக்கினி (மனத்திற்) பற்றியெழ, வாளம் சிலம்புஎன சிலையும் வாங்கி-சக்கரவாளமலைபோல (வட்டவடிவமாம்படி) வில்லைவளைத்து, கனம் குலம் எழும் சோ கல் மழை பொழிந்தது என்ன - மேகவர்க்கமேழும் ஒரு சேரக் கல்மழையைச் சொரிந்ததுபோல, முனை கடு கணையால்-கூர்நுனி

யையுடைய கொடிய அம்புகளால், வீமன் வடிவு எலாம்மூழ்க-வீமசேனனது உடம்புமுழுவதும்மறையும்படி, எய்தான் - தொடுத்துப்போர்செய்தான்; (எ-று.)

முதலடியில், உபமானமும் உபமேயமும் ஒன்றேயாகக் கூறினது, இயைபின்மையணி; வடநூலார் அநந்வயாலங்கார மென்பர். அவனுக்கு ஒப்பானவன் வேறு இல்லையென்பது கருத்து. 'சினக்கனல்' - உருவகம்; மற்றவை - உவமை. வாளம் - சக்ரவாள மென்பதன் முதற்குறை; இது, பூமியைச் சூழ்ந்த கடலைச் சுற்றிலும் கோட்டை மதில்போலச் சூழ்ந்துநிற்பதொருமலை. சிலையும் வாங்கி யென்ற உம்மை-பின்வரும் அம்பெய்தலை நோக்கிய எதிரது தழுவிய எச்சப்பொருளதென்னலாம்; இசைநிறையென்றொழித்தல், எளியவழி. கன்மழை யென்றவிடத்து 'கனன்மழை' என்று பாடமோதி, நெருப்புமாரி யென்று உரைப்பாரும் உளர். வடிவெலாம் என்றதில், எலாம் என்றது-பொருளின்பன்மைகுறியாமல், ஒருபொருளின்பலவிடங்குறித்துநின்றது.

வீமனும் சல்லியனும் பொருகையில் நகுலசகதேவரும் சாத்தகியும் வருதல்

> அறைகழல்வீமன்றானுமங்கர்கோன்பாகன்றானு
> முறைமுறைபுரிந்தவெம்போர்மொழிவதற்கியாவர்வல்லார்
> நறைகெழுதும்பைமாலைநகுலசாதேவரென்னு
> மிறைவருஞ்செங்கண்மாயனிளவலுமிவன்மேற்சென்றார்.

(இ - ள்.) அறை கழல் - ஒலிக்கிற வீரக்கழலையுடைய, வீமன்தானும் - வீமனும், அங்கர்கோன் பாகன் தானும் - அங்கநாட்டிலுள்ளார்க்கு அரசனாகிய கர்ணனது சாரதியான சல்லியனும், முறைமுறைபுரிந்த-ஒருவரோடொருவர் செய்த, வெம்போர்-கொடிய போரை, மொழிவதற்கு - சொல்வதற்கு, யாவர் வல்லார் - எவர் வல்லவர்? [எவரும் வல்லரல்ல ரென்றபடி]; (இங்ஙனம் இவ்விருவரும் மிகஉக்கிரமாகப் பொருகையில்),—நறை கெழு தும்பை மாலை - வாசனைவீசுகிற தும்பைப்பூமாலையையுடைய, நகுலசாதேவர் என்னும் இறைவரும் - நகுலசாதேவரென்னும் அரசர்களும், செம் கண் மாயன் இளவலும் - சிவந்த திருக்கண்களையுடைய கண்ணபிரானது தம்பியான சாத்தகியும், இவன் மேல் சென்றார் - சல்லியன்மேல் எதிர்த்துச்சென்றார்கள்; (எ - று.) 'தான்' இரண்டும் - அசை.

முறைமுறை=பரஸ்பரம். நறை கெழு - தேன் நிறைந்த எனினுமாம். தும்பைமாலை, போர்செய்வார்க்கு உரியது. நகுலசாதேவர் - பலர்பால்விகுதி பெற்ற உயர்திணையும்மைத்தொகை. இறைவர் - தலைவர்; இறைமையென்னும் பண்பி னடியாப் பிறந்த பெயர்: வ் - எழுத்துப்பேறு. செங்கண்மாயன்-செந்தாமரைக்கண்ணன்.

யதுகுலத்தரசர்களுள் வசுதேவனுக்கு உடன்பிறந்தமுறையாகிறவனும் சிநியென்பவனது மகனுமாகிய சத்தியகனது குமாரனான சாத்யகி, பிராயத்தில் கண்ணனினும் இளையவனாதலால், கண்ணனுக்குத் தம்பிமுறையாவான்: இலக்குமணன் இராமனிடத்துப்போல இவன் கண்ணனிடம் மிக்கஅன்புகொண்டு அவன்கருத்துக்குச் சிறிதும்மாறுபடாது நடப்பவன்; அன்றியும், இவன், அருச்சுனனிடம் வில்வித்தையைக் கற்றறிந்த மாணாக்கனாதலால், ஆசிரியனாகிய அருச்சுனனிடத்தும் அதுசம்பந்தமாக மற்றைப்பாண்டவரிடத்தும் நீதிமுறைவழுவாமல் அன்போடு ஒழுகுவன். இவனுக்கு யுயுதாநனென்றும், சைநேயனென்றும் பெயர்களுண்டு.

சிவபிரானுலெரிக்கப்பட்ட மன்மதனது அங்கம் [உடம்பு] விழுந்தஇடமாதலால் அங்கதேச மென்று பெயர். கீழ்ப் பதினேழாம்போர்நாளில் கர்ணனதுவிருப்பத்தின்படி துரியோதனன்வேண்டியதனால்சல்லியன்கர்ணனுக்குச்

சாரதியாய் நின்று தேர்செலுத்தியதனால், 'அங்கர்கோன்பாகன்' எனப்பட்டான். கோன், ன்-சாரியை. அருச்சுனனால்முந்தினநாளிலே கொல்லப்பட்ட கர்ணனது சாரதியானவன் என்றார், சல்லியனைத்தாழ்த்துதற்கு 'அறைசுழல்' என்ற அடைமொழி கொடுத்தார், வீமனை உயர்த்துதற்கு யாவர் என்ற வினா எதிர்மறைப்பொருளை விளக்கிற்று. தும்பை யென்னுஞ் செடியின்பெயர் - பூவுக்கு முதலாகுபெயராம். (௪௰)

நகுலசகதேவரும் சாத்தகியும் சல்லியனொருவனோடு பொருதல்.

சென்றுவெஞ்சிலைகள்கோலிச்சிலீமுகமுறுப்புத்தோறு
மொன்றெனவநேகவேவியொருமுகமாகப்போர்செய்
தின்றிவனாவிகோறுமென்றுசல்லியன்மேற்றங்கள்
வன்றிறல்யாவுங்காட்டிமாறில்போர்மலைந்திட்டாரே.

(இ - ள்.) (கீழ்க்குறித்த மூன்றுபேரும்), 'சென்று-(சல்லியன்மேலெதிர்த்துச்) சென்று, வெம் சிலைகள் கோலி-கொடிய தங்கள்விற்களை வளைத்து, உறுப்புத் தோறும்-(இவனது) அவயவங்களிலெல்லாம், அநேகம் சிலீமுகம் - பல அம்புகளை, ஒன்று என ஏவி - ஒன்றுபோல இடைவிடாதுசெல்லும்படி தொடுத்து, ஒரு முகம் ஆக போர் செய்து - (நாமெல்லோரும் இவ்வொருவனுடன்) ஏகமுகமாக நின்று யுத்தம்பண்ணி, இன்று - இப்பொழுது, இவன் ஆவி கோறும் - இவனுடைய உயிரை வாங்குவோம்,' என்று - என்றுநிச்சயித்து, தங்கள் வல் திறல் யாவும் காட்டி - தங்களுடைய கொடியவல்லமை யெல்லாவற்றையும் உபயோகித்து, சல்லியன்மேல்—, மாறு இல் போர் மலைந்திட்டார் - ஒப்பில்லாத போரைச் செய்தார்கள்; (எ - று.)

கோறும்-கொல்வோம்' இவ்வினைமுற்றில், கொல் - பகுதி, முதல்நீண்டது: றும் - தன்மைப்பன்மைவினைமுற்றுவிகுதி; [நன் - வினை-௩௩] இவ்விகுதியே இங்குஎதிர்காலங் காட்டிற்று; [நன்-பத-௧௪,] பகுதியீற்று லகரங் கெட்டது சந்தி. நித்தியமாய் என்றுமழியாத இயல்புள்ள உயிரைக் கொல்லுதலாவது, உடம்பினின்று ஒழித்தல். ஏகம் - ஒன்று, அதல்லாதது, அநேகம்: எனவே, பலவாம்; ந+ஏகம்—அநேகம்: வடசொல்: ந - எதிர்மறை குறிப்பது. மலைந்திட்டார் என்றதில், இடு என்றது - துணிவை விளக்கும். (௪௧)

சல்லியன் மூவரையும் அம்பினால் துளைத்தல்.

மதம்படுவேழமன்னமத்திரராசன்றானும்
விதம்படத்திரண்டுபோர்செய்வீரர்தம்மெய்களெல்லாஞ்
சதம்படுபகழியோரோர்தனுக்களினுருவியோட
விதம்படவெய்துநக்கானேவினுக்கிராமன்போல்வான்.

(இ - ள்.) ஏவினுக்கு - அம்புதொடுக்குந்தொழிலில், இராமன் போல்வான் - ஸ்ரீராமன்போலச்சிறந்தவனாகிய, மதம் படு வேழம் அன்ன மத்திரராசன் தானும் - மதம்பிடித்தயானைபோன்ற சல்லியனும், திரண்டு விதம் பட போர் செய் வீரர்தம் மெய்கள் எல்லாம் - தம்மில்ஒருங்குகூடிப் பலவகையாகப் போர்செய்கிற மூன்றுவீரர்களுடைய உடம்புகளிலெல்லாம், சதம் படு பகழி - நூற்றுக்கணக்கான அம்புகளை, ஓர் ஓர் தனுக்களின் உருவி ஓட - ஒவ்வோருடம்பிலும் துளைத்துச்செல்லும்படி, இதம் பட எய்து - எளிமையாகப் பிரயோகித்து, நக்கான் - (அவர்கள் தளர்ச்சியை நோக்கி இகழ்ந்து) சிரித்தான்; (எ - று.)

வேறு துணையில்லாமல் ஒருவனேயாய்நின்று பலருடன் ஏககாலத்தில் அம்புதொடுத்துப் பொருது வெல்லுதல்பற்றி, சல்லியனுக்கு இராமபிரானை உவமைகூறினார். இராமன் அங்ஙனம் விற்றொழிலில் மிகவல்லவனாய்த் தனியே அரக்கர்பலரை எளிதிலழித்தமை இராமாயணத்திற் பிரசித்தம். ஏவி

ற்கு என்பதில் நான்கனுருபு எழனுருபின்பொருளில் வந்தது, உருபுமயக்கம்; [நன் - பெய - சுo] 'எ' என்ற ஓரெழுத்தொருமொழியின்மேல் இன், உ - சாரியைகள். விதம், மதம், தருஸ், ராமன் - வடசொற்கள். ராமனென்ற திருநாமம் - தன்னிடத்தில் யாவரும் மனங்களித்திருக்கப்பெற்றவனென்று பொருள்படும்; சகலசற்குணங்களும் பொருந்தினவனென்பது கருத்து. நிலையில்லாமையாற் பொய்யாகிய உடலை மெய்யென்றல், மங்கலவழக்கு. இதம் - ஹிதமென்ற வடசொல்லின் திரிபு. நக்கான் என்ற வினைமுற்றில், நகு என்னும் குறிலிணைப்பகுதி ஒற்றிரட்டி இறந்தகாலங்காட்டிற்று. (சஉ)

அதுகண்டு வீமன் சல்லியனது கொடிமுதலியவற்றை யழித்தல்.

தம்பிமார் தளர்ச்சிகண்டுசமீரணன் புதல்வன்சீறித்
தும்பைமா மாலைவேய்ந்து தொடுகணைவலி தின்வாங்கி
வெம்புபோர் மத்திரேசன் வியன்கொடிபாகுவாசி
செம்புணீர் சொரிகளத்திற்சிதறிடவறுத்துவீழ்த்தான்.

(இ - ள்.) தம்பிமார் தளர்ச்சி கண்டு - தனது தம்பியான நகுலசகதேவரும் கண்ணனது தம்பியான சாத்தகியும் என்னும் இவரது தளர்ச்சியைப் பார்த்து, சமீரணன் புதல்வன் - வாயுபுத்திரனான வீமன், சீறி - கோபித்து, தும்பை மா மாலை வேய்ந்து - (போருக்குரிய) சிறந்த தும்பைப்பூமாலையைத் தரித்து, தொடு கணை வலிதின் வாங்கி - தொடுத்தற்குரிய அம்புகளை வலிமையோடு பிரயோகித்து, வெம்பு போர் மத்திர ஈசன் - உக்கிரங்கொண்டபோரையுடைய மத்திரதேசத்தரசனான சல்லியனது, வியன் கொடி - பெரிய துவசத்தையும், பாகு - சாரதியையும், வாசி - தேர்க்குதிரைகளையும், செம் புண் நீர்சொரி களத்தில் சிதறிட - சிவந்த இரத்தம்பெருகுகிற போர்க்களத்திலே சிதறிவிழும்படி, அறுத்து வீழ்த்தான் - துணித்துத் தள்ளினன்; (எ - று.)

தம்பிமார் என்பதில், மார் - பலர்பாற்பெயர்விகுதி. ஸமீரணன் என்ற வடசொல் - நன்றாகச்சஞ்சரிப்பவனென்று காரணப்பொருள்படும். மத்திர=ஈசன்=மத்திரேசன்; வடமொழிப்புணர்ச்சி, குணசந்தி; 'அஆமுன் இஈவரின் இரண்டுங்கெட ஏரகாரந் தோன்றும்.' வெம்புபோர் - பகைவர் தவிக்கும்படியான போர். வியன் - உரிச்சொல். பாகு - யானை தேர் குதிரைகளைச் செலுத்துந் தொழில்; இது, இலக்கணையாய், அத்தொழிலுடைய பாகனைக் குறித்தது; இதனை உயர்திணைப் பொருளில் வரும் அஃறிணைச்சொல் என்றலும் ஒன்று; அரசு, வேந்து, அமைச்சு, தூது, ஒற்று என்பனவும்இவ்வாறு நிற்கும். செம்புண்ணீர் - புண்ணினின்று வரும் செந்நீர். (சங)

சல்லியனது தேர்க்காவலாளரையும் சேனையையும் வீமன் அழித்தல்.

உற்றிரு புறத்துந் திண்டேர்க்குரனுறவுதவியாய
கொற்றவர்பலரும் வீழக்கொடிகுடைகவரிவீழச்
சுற்றிய நேமிவாசிதுளைக்கரக் கோட்டுகால்வாய்ப்
பொற்றைகடுணிந்து வீழப்புங்கவாளிகளுந்தொட்டான்.

(இ - ள்.) இரு புறத்தும் உற்று - (சல்லியனது) இரண்டு பக்கங்களிலும் பொருந்தி, திண் தேர்க்கு - (அவனுடைய) வலிய தேருக்கு, உரன் உற - உறுதிபொருந்த, உதவி ஆய - துணையாகவுள்ள, கொற்றவர் பலரும் - முன்பு வெற்றியையுடைய பலஅரசர்களும், வீழ - இறந்து கீழ்விழும்படியாகவும்,— கொடி - (அவனுடைய) துவசமும், குடை - குடையும், கவரி - சாமரமும், வீழ - துணிபட்டுக்கீழ்விழும்படியாகவும், சுற்றிய - (அவனைச்) சூழ்ந்துள்ள, நேமி - தேர்களும், வாசி - குதிரைகளும், துளை கரம்-உள் துளையுள்ள துதிக்

கையையும், கோடு - தந்தங்களையும், நால் வாய் - வெளியேதொங்குகிற வாயையுமுடைய, பொற்றைகள் - மலைகள்போன்ற யானைகளும், துணிந்து வீழ - துண்டுபட்டுக் கீழ்விழும்படியாகவும், புங்கம் வாளிகளும்தொட்டான் - (மற்றும்) சிறந்த அம்புகளைப் பிரயோகித்தான், (வீமன்) ; (எ - று.)

வாளிகளும் என்ற உம்மை - கீழ்க்கவியை நோக்கி இறந்தது தழுவிய எச்சப்பொருளது. கவரி - சமரீ என்னும் வடசொல்லின் திரிபு; இந்த ஒரு வகைப் பெண்மானின்பெயர் - இங்கு, அதன்வால் வெள்ளை மயிரினாற் செய்யப்பட்டதோர் இராஜசின்னத்துக்கு, இருமடியாகுபெயர். நேமி என்னுஞ் சக்கரத்தின் பெயர் - சினையாகுபெயராய்த் தேரைக் குறித்தது. நால்வாய் - வினைத்தொகை; நான்ற, நால்கின்ற, நாலும் என விரியும். பொற்றை என்ற மலையின் பெயர், யானைக்கு உவமவாகுபெயராம். (சச)

அனைவரும் போர்செய்தல்.

துருபதன் முதலாவுள்ளோர் சோமகர் முதலாவுள்ளோர்
நிருபர்தங்குலத்துளேனை நிருபர்களாகியுள்ளோர்
தருமன் மாமதலையோடுந்தம்பியரோடுங்கூடி
யொருமுகமாகி மேற்சென் றுறுசெருப்புரியும்வேலை.

இதுவும், அடுத்த கவியும் - குளகம்

(இ - ள்.) துருபதன் முதல் ஆ உள்ளோர் - துருபதராஜன்முதலாகவுள்ள அரசர்களும், சோமகர் முதல் ஆ உள்ளோர் - (அவன்பிறந்த) சோமககுலத்தார் முதலாகவுள்ள அரசர்களும், ஏனை நிருபர்தம் குலத்துள் - மற்றும் பலஅரசர்கள் குலங்களில்தோன்றிய, நிருபர்கள் ஆகியுள்ளோர் - அரசர்களும், தருமன் மா மதலையோடும் - சிறந்த தருமபுத்திரனுடனும், தம்பியரோடும் - (வீமன்முதலிய) தம்பிமார்களுடனும், கூடி - சேர்ந்து, ஒரு முகம் ஆகி - ஒரே முகமாய், மேல் சென்று - பகைவர்மே லெதிர்த்துப்போய், உறு செரு புரியும் வேலை - மிக்க போரைச் செய்யும்பொழுதில், (எ - று.)—அருச்சுனன் அசுவத்தாமனுள்ளவிடத்துச் சென்றான் என வருங்கவியோடு முடியும்.

த்ருபதன் - வடசொல்; இவன் - பாஞ்சாலதேசத்து அரசன்; திரௌபதியின் தந்தை: இவனுக்கு யாகசேனனென்றும் பெயர்வழங்கும். உறு - உரிச்சொல். வேலை - வேலா என்ற வடசொல் ஈறுதிரிந்தது. (சரு)

வேறு.

அருச்சுனன் அசுவத்தாமனை நெருங்குதல்.

அறுதியாக வின்றருஞ்சமர்முடித்து மென்றறத்தின்மைந்தனுக்கன்பா
லுறுதிகூறியபாகன்வெவ்விரைவுடனூர்ந்த தெம்பரித்தேரோன்
பெறுதியாகமாதவம்புரிசிலைமுனிபெற்றவீரனுக்கின்றே
யிறுதிநாளெனவாங்கவனணிந்தபேரிகலணியிடைச்சென்றான்.

(இ - ள்.) அரு சமர் - அரிய போரை, இன்று - இன்றைக்கு, அறுதி ஆக முடித்தும்-தீர முடித்துவிடுவோம், என்று—, அறத்தின் மைந்தனுக்கு-தருமபுத்திரனுக்கு, அன்பால் - அன்பினால், உறுதி கூறிய-துணிவுசொன்ன, பாகன் - சாரதியான கண்ணன், வெம் விரைவுடன் - கொடிய வேகத்துடனே, ஊர்ந்த - செலுத்திய, வெம் பரி - வேகமுள்ள குதிரைகள்பூண்ட, தேரோன் - தேரையுடையவனாகிய அருச்சுனன்,—தியாகம் பெறு - தானம் பெறுதற்கு உரியவனும், மா தவம் புரி-மிக்க தவத்தைச் செய்தவனுமான சிலை முனி - வில்வித்தையில்வல்ல அந்தணனான துரோணன், பெற்ற

(புதல்வனாகப்) பெற்ற, வீரனுக்கு - வீரனான அசுவத்தாமனுக்கு, இன்றே இறுதி நாள் - இன்றையதினமே அழியுந்தினமாம், என - என்று (கண்டவர்) சொல்லும்படி, ஆங்கு-எதிர்ப்பக்கத்தில், அவன் அணிந்த - அவ்வசுவத்தாமன் ஒழுங்காய்நின்ற, பேர் இகல் அணியிடை - பெரிய வலிய படைவகுப்பினிடத்து, சென்றான் - போனான்; (எ - று.)

பதினெட்டாநாளோடு போர்முடிந்திடுமென்று கண்ணன் தருமபுத்திரனுக்குத் தைரியங்கூறினதை, கீழ்ச்சருக்கத்தில் வந்த "இத்தின மிரவிசிறுவனும் விசய னேவினா லிறந்திடும் நாளைத், தத்தின புரவித் தேர்ச்சுயோதனனுஞ் சமீரணன்தனயனால் மடியும். அத்தினபுரியு மீரிருகடல்சூழவனியும் நின்னவா மென்றான், சித்தின துருவா யகண்டமுந் தானுஞ் செய்யகட் கருணையந் திருமால்" என்றதனால் அறிக; அன்றி, இச்சருக்கத்தின் ௯௩-ஆங் கவி இங்குக் கொள்ளத்தக்கதன்று: அதில் துரியோதனனைக் கொல்லுதலைப்பற்றிக் கூறாமையால், அது 'அறுதியாக இன்று அருஞ்சமர் முடித்தும்' என்றதாகாமை யுணர்க. தேவர்களை இருதிணையாலுங் கூறலாமாதலால், இங்கு யமனை 'அறம்' என அஃறிணையாற் கூறினார். ஓதல் ஓதுவித்தல் வேட்டல் வேட்பித்தல் ஈதல் ஏற்றல் என்ற அந்தணர்க்குரிய அறுதொழில்களுள் ஏற்றலும் ஒன்றாதலால், 'பெறுதியாகம்' என்ற அடைமொழியைத் துரோணனுக்குக் கொடுத்தார்; என்றது, அறிவொழுக்கங்களிற் சிறந்தவனாய்த் தானம்பெறுதற்குரிய சற்பாத்திர மாகுபவ னென்றவாறு. 'பெறுதியாகமாதவம்புரி சிலைமுனி' என்றதனால், துரோணன் அரசர்க்குரிய படையுரிமையைப் பெற்று அரசரையடுத்து அவர்க்குப் படைக்கலம்பயிற்றிப் போர்த்தொழில் நடத்தி நின்றவனாயினும் அந்தணர்க்குரிய நல்லொழுக்கங்களிற் குறைவிலா னென்பது விளங்கும். த்யாகம் - வடசொல். இனி, 'பெறுதியாகம்' என்பதைத் தவத்துக்கு அடைமொழியாக்கி, தியாகம்பெறு-வேண்டினவற்றை வேண்டினபடியே கொடுக்குந்தன்மைபெற்ற, மாதவம் - பெருந்தவமெனினுமாம்; "வேண்டிய வேண்டியாங் கெய்தலாற் செய்தவம், ஈண்டு முயலப்படும்" என்ற திருக்குறளை யுணர்க. அறுதி, உறுதி, இறுதி - 'தி' விகுதிபெற்ற தொழிற்பெயர்கள். முடித்தும் - 'தும்' விகுதிபெற்ற தன்மைப்பன்மை யெதிர்காலமுற்று.

இதுமுதற் பதின்மூன்று கவிகள் - பெரும்பாலும் முதற்சீர் மாச்சீரும் ஈற்றுச்சீர் மாங்காய்ச்சீரும், மற்றைநான்கும் விளச்சீர்களுமாகிய கழிநெடிலடி நான்கு கொண்ட அறுசீராசிரிய விருத்தங்கள். (௬௬)

அசுவத்தாமன் அருச்சுனன்மேல் அம்புதொடுத்தல்.

சென்றுபோர்புரியளவையினருச்சுனன்செழுமணிமுழுநீலக்
குன்றுபோனிறம்பவளவான்குன்றெனக்குருதியிற்சிவப்பேற
வொன்றுபோல்வனபிறைமுகக்கடுங்கணையொருபதுதொடுத்திட்டான்
வென்றுபோர்புரியவுணரூர்நீறுசெய்வீரன்மைந்தனையொப்பான்.

(இ - ள்.) சென்று போர் புரி அளவையின் - போய்ப் போர்தொடங்கிய வளவில்,—அருச்சுனன் - அருச்சுனனது, செழு முழு நீலம் மணி குன்று போல் நிறம் - சிறந்தபெரிய நீலரத்தினமயமானதொரு மலைபோன்ற மார்பு, பவளம் வான் குன்று என - பவழமயமான பெரிய மலைபோல, குருதியின் - இரத்தப் பெருக்கால், சிவப்பு ஏற - செந்நிறம்மிகும்படி,—வென்று போர் புரி அவுணர் ஊர் நீறு செய் வீரன் மைந்தனை ஒப்பான் - வெற்றிகொண்டு போரைச்செய்கிற அசுரர்களுடைய திரிபுரத்தைச் சாம்பலாக்கின பராக்கிரமமுள்ள சிவபிரானது குமாரனான சுப்பிரமணியமூர்த்தியை யொப்பவனான அசுவத்தாமன்,—ஒன்று போல்வன பிறைமுகம் கடு கணை ஒருபது - ஒன்று

போலுள்ள கொடிய பத்து அர்த்தசந்திரபாணங்களை, தொடுத்திட்டான் - ஒரு பிரயோகத்தில் எய்தான் : (எ - று.)

அருச்சுனன் - அர்ஜுநன் என்னும் வடசொல்லின் திரிபு; இதற்கு - வெண்ணிறமுடையவனென்று பொருள்: இது - முதலில், இந்திரமுடைய கார்த்தவீரியமகாராசனுக்குப் பெயராயிருந்து, பின்பு, அவனைப்போன்ற சௌரிய தைரியங்களையுடைய இப்பார்த்தனுக்கு இட்டு வழங்கப்பட்டது: இது உவமவாகு பெயரின்பாற்படும். பார்த்தன் கருநிறமுடையவனாதலால், அவனுக்கு அருச்சுனனென்பது - நிறம்பற்றிவந்த பெயரொன்றல் பொருந்தாது. இனி, "குருச்சுடர் மணிசெய் பச்சைக் கொழுந்துடற் பொலிவு நோக்கி, யருச்சுனனென்ப ரீதென் னரும்பெயர் வந்த பான்மை" என்னும் நல்லாப்பிள்ளை பாரதச் செய்யுளைக்கொண்டு, அருச்சுனனென்பது - பசுமை நிறம்பற்றிவந்த பெயரொன்றலும் ஒன்று, அன்றியும், பார்த்தன் - (பார்வதி போல) முதலிற் பிறந்தபொழுது வெண்ணிறமுடையவனாயிருந்து பின்பு கருநிறமடைந்தானென்று கூறுவது முண்டு.

ஈற்றடியிற்குறித்த வரலாறு வருமாறு:— தாரகாசுரனது புத்திரர்களாகிய வித்யுந்மாலி தாரகாட்சன் கமலாட்சன் என்னும் மூவரும் மிக்கதவஞ்செய்து மயனென்பவனால் சுவர்க்க மத்திய பாதாளமென்ற மூன்றிடங்களிலும் முறையே பசும்பொன் வெண்பொன் கரும்பொன்களால் அரண்வகுக்கப்பட்டு ஆகாயமார்க்கத்திற் சஞ்சரிக்குந்தன்மையுடைய மூன்று பட்டணங்களைப்பெற்று, மற்றும்பல அசுரர்களோடு அந்நகரங்களுடனே தாம் நினைத்த இடங்களிற் பறந்து சென்று பல இடங்களையும் பாழாக்கிவருகையில், அத்துன்பத்தைப் பொறுக்கமாட்டாத தேவர் முனிவர் முதலியோரது வேண்டுகோளால், சிவபெருமான் பூமியைத் தேராகவும், சந்திரசூரியரைத் தேர்ச்சக்கரங்களாகவும், நான்கு வேதங்களைக் குதிரைகளாகவும், பிரமனைச் சாரதியாகவும், மகாமேருவை வில்லாகவும், ஆதிசேஷனை நாணாகவும், விஷ்ணுவை வாயுவாகிய சிறகமைந்து அக்கினியை முனையாகவுடைய அம்பாகவும், மற்றைத் தேவர்களைப் பிறபோர்க்கருவிகளாகவும் அமைத்துக்கொண்டு யுத்தசன்னத்தனாய்ச்சென்று போர்செய்ய யத்தனித்துப் புன்சிரிப்புச்செய்து அவ்வசுரர்களைவரையும் பட்டணங்களோடு எரித்தருளினனென்பதாம்.

அசுவத்தாமன் சிவபிரானது குமாரனாதலாலும், பல பராக்கிரமங்களிற் சிறந்தவனாதலாலும், அவனுக்குச் சிவகுமாரனான முருகக்கடவுளை உவமை கூறினர். முழுமணி - இலக்கணம் நிறைந்த உயர்ந்தசாதியிரத்தினமென்றபடி. பிறைமுகக்கணை - பிறைச்சந்திரன்போல வளைவாகநுனியமைந்த அம்பு. வென்று போர்புரிய - போர்புரிந்துவெல் என விகுதிபிரித்துக் கூட்டினுமாம். அளவெனினுமாம், அளவையெனினும் ஒக்கும்; ஐ - சாரியை. பிறப்பது பிறையெனக் காரணப்பெயரென்பர்; ஐ கருத்தாப்பொருள்விகுதி.

அருச்சுனன் அசுவத்தாமனது சாரதிமுதலியவற்றை அழித்தல்.

தொடுத்தவம்பினையம்பினால்வானிடைத்துணித்திடைநணித்தாக
விடுத்தவம்பினன்மருவலன்பாகனும்வெம்பரிகளும்வில்லு
நடுத்தறிந்திடமார்பினுந்தோளினுநாலிருகணையெய்தா
னெடுத்தவெஞ்சிலைதறிதலுமவனுமாவிரதம்விட்டிழிந்தானே.

(இ - ள்.) தொடுத்த அம்பினை - அசுவத்தாமன் (தன்மேற்) பிரயோகித்த அம்புகளை, அம்பினால் - (தான்எய்யும்) எதிரம்புகளால், வானிடை துணித்து - வானத்திலே [தன்னை நெருங்குதற்குமுன் இடைவெளியிலேயே] துண்டித்து இடை நணித்து ஆக விடுத்த - அவனிடத்திலே சமீபித்ததாம்படி (மற்

றும் தான் செலுத்தின, அம்பினால் - பாணங்களால், மருவலன் - எதிரியான அவ்வசுவத்தாமனது, பாகனும் - சாரதியும், வெம் பரிகளும் - வெவ்விய தேர்க்குதிரைகளும், வில்லும்—, நடு தறிந்திட - இடையிலே துணிபடும்படி, (செய்து), மார்பினும் தோளினும் - (அவனுடைய) மார்பிலும் தோள்களிலும், நால் இரு கணை எய்தான் - எட்டு அம்புகளைத் தொடுத்தான்; அவனும்-அந்த அசுவத்தாமனும், எடுத்த வெம் சிலை தறிதலும் - கையிற்பிடித்த கொடிய வில் முறிந்தவளவிலே, மா இரதம் விட்டு இழிந்தான் - பெரிய (தனது) தேரை விட்டு இறங்கினான்.

நணித்து - நணிமையென்னும் பண்பினடியாப்பிறந்த ஒன்றன்பாற் குறிப்பு வினையாலணையும்பெயர். மருவலன் - சேராதவன்; எனவே, பகைவனும்: எதிர்மறைவினையா லணையும்பெயர். நாலிருகணை - பண்புத்தொகைப் பன்மொழித்தொடர். தறிதலும் - 'உம்' விகுதி பெற்ற இறந்தகாலவினையெச்சம்; இது பிற்பொருளைக் காட்டும். (௪௮)

மீண்டும்பொருத அசுவத்தாமனை அருச்சுனன் வெல்லுதல்.

இழிந்துமீளவும்வேறொருவில்லெடுத்தெரிமுனைபுகைகாலப்
பொழிந்தவாளியோரளவிலவவற்றையும்பொடிபடுத்தினன்பார்த்தன்
கழிந்தநீர்க்கணைகோலிவந்தெதிர்ந்துதன் கார்முகக்கட்டாண்மை
யழிந்துபோயினன்முனிமகனெனவெழுந்தார்த்ததுபெருஞ்சேனை.

(இ - ள்.) இழிந்து-(அசுவத்தாமன் தேரைவிட்டு) இறங்கி, வேறு ஒரு வில் எடுத்து—, எரி முனை புகை கால - நெருப்பையும் உக்கிரமான புகையையும் வெளிப்படுத்தும்படி, மீளவும் - மறுபடியும், பொழிந்த - (அருச்சுனன் மேற்) சொரிந்த, வாளி - அம்புகள், ஓர் அளவு இல - கணக்கில்லாதனவாம்; அவற்றையும் - அவையனைத்தையும், பார்த்தன் - அருச்சுனன், பொடிபடுத்தினன் - (தனது அம்புகளால்) பொடிபடச்செய்திட்டான்: (அதனால்), 'முனி மகன் - துரோணபுத்திரனான அசுவத்தாமன், கழிந்த நீர்க்கு அணை கோலி - கடந்துசென்ற நீர்ப்பெருக்கைத் தடுப்பதற்கு அணைகட்டமுயல்பவன்போன்று, வந்து எதிர்ந்து - (அருச்சுனனை) வந்துஎதிர்த்து, தன் கார்முகம் கட்டு ஆண்மை அழிந்து போயினன் - தனதுவலியவிற்போர்த்திறமழிந்திட்டவனானான், என - என்று, பெரு சேனை - பெருமையுள்ள (பாண்டவ) சேனை, எழுந்து ஆர்த்தது - உற்சாகங்கொண்டு ஆரவாரித்தது; (எ - று.)

கழிந்தநீர்க்கு அணைகோலுதல் - வடமொழியில் 'கத ஜல சேது பந்தநம்' எனப்படும். பெருகிச்சென்று தீர்ந்த வெள்ளத்துக்குப் பின்பு தடுத்துவைத்தற் பொருட்டு அணைகோலுதலிற் சிறிதும் பயனில்லாமைபோல, மிக மேலிட்ட அருச்சுனனை அசுவத்தாமன் மீண்டும் எதிர்த்தல் சிறிதும் பயன் படாது முடிதலால், 'கழிந்தநீர்க்கு அணைகோலி' என்றார். கீழ்ப் பதினான்காம் போர்ச்சருக்கத்தில் கர்ண அருச்சுன யுத்தத்தில் கர்ணனைக் குறித்து "கழிந்தநீர்க் கணைகோலுவான் கண்ணெதிருறச் சென்றான்" என்றமை காண்க. தன்கார்முகக்கட்டாண்மை யழிந்துபோயினன் - வில்லைக்கொண்டு அம்புதொடுத்து எதிர்க்குந்திறமை நீங்கினானென்க. 'எரிமுனை புகைகால' என்பதற்கு - வெவ்விய நுனிகள் புகையை வெளிப்படுத்த என்றலுமொன்று.

அசுவத்தாமன்வீசிய இருப்புலக்கையை அருச்சுனன் துணித்தல்.

செருப்புலக்கையாமுரவிடை விருதராந்தினைக்குரல்களைச்சேர
மருப்புலக்கைகொண்டிடிக்கும்வெஞ்சினமனமத்தவாரணமன்னன்
பொருப்புலக்கையுற்றலமரவரிந்தவன்புதல்வன்மேலொருபார
விருப்புலக்கைகொண்டெறிந்தனனவனுமஃதெண்முறிபடவெய்தான்.

(இ - ள்.) செரு புலம் கை ஆம் - போர்க்களத்தின் அணிவகுப்பாகிய, உரலிடை - உரலிலே, விருதர் ஆம் - வீரர்களாகிய, தினை குரல்களை - தினைக் கதிர்களை, சோ - ஒருசேர, மருப்பு உலக்கை கொண்டு - (தனது) தந்தங்களாகிய உலக்கைகளால், இடிக்கும் - இடிக்கிற, வெம் சினம் மனம் - கடுங் கோபமுள்ள மனத்தையுடைய, மத்தம் வாரணம் - மதம்பிடித்த யானையை, அன்னான் - ஒத்தவனான அசுவத்தாமன்,—பொருப்பு - மலைகள், உலக்கை உற்று - அழிதலையடைந்து, அலமர - வருந்தும்படி, அரிந்தவன் - (அவற்றைச்) சிறகறுத்தவனான இந்திரனது, புதல்வன்மேல் - குமாரனான அருச்சுனன்மேல், ஒரு பாரம் இரும்பு உலக்கைகொண்டு எறிந்தனன் - கனமான ஓர் இரும்புலக்கையை எடுத்துவீசினான்: அவனும் - அருச்சுனனும், அஃது எண் முறி பட - அவ்வுலக்கை எட்டுத்துண்டுபடும்படி, எய்தான் - அம்பு தொடுத்தான்; (எ - று.)

புலம் - இடம். கை - படைவகுப்பு. குரல் - தானியம். முதலிரண்டடி - உருவகத்தை அங்கமாகக்கொண்டு வந்த உவமையணி. உரலில் தினையை உலக்கையால் இடிப்பதுபோலப் போர்க்களத்தில் வீரரைத் தந்தத்தாற் குத்தும் யானை யென்க. "யானை, யறிந்தறிந்தும் பாகனையே கொல்லும்" என்றபடி யானை கோபத்தை மறைத்து வைக்கவேண்டிய காலத்தே மறைத்துவைத்து வெளிப்படுத்தவேண்டிய காலத்தே வெளிப்படுத்தித் தீராக்கோபமுடையதாதலால், 'வெஞ்சின மன மத்தவாரணம்' என்றார். அப்படிப்பட்ட யானையை அசுவத்தாமனுக்கு உவமைகூறியது, தனது தந்தையை எதிரிகள் கொன்றதனாலாகிய கோபத்தை இவன் மனத்திலே மாறாமல் வைத்துக் கொண்டு அதற்குப்பிரதிசெய்யுங் கருத்துடையவனாதலால். 'வெஞ்சின மன மத்தவாரண மன்னான்' என்ற தொடரை "திருகுவஞ்சனக்களிறனைய சிற்றத்தான்" என்பதோடு ஒப்பிடுக. அசுவத்தாமனது மிக்கவலிமைக்குமுன் பலவீரர்களுஞ் சிறுமைப்படுந் தன்மையைக் கருதி, அவர்களிடத்துச் சிறு தானியமாகிய தினையின் தன்மையை யேற்றிக்கூறினார். மருப்புக்கும், உலக்கைக்கும் வலிமையோடு, வடிவிலும் ஒப்புமை. மத்தவாரணம் - வடமொழித் தொடர்.

முன் பொருகாலத்தில் மலைகளெல்லாம் பறவைகள்போல் இறகுடையனவாயிருந்து அவற்றால் உலகமெங்கும் பறந்துதிரிந்து பல இடங்களின்மேலும் உட்கார்ந்து அவ்விடங்களையெல்லாம் பிராணிகளுடனே அழித்துவர, அதனை முனிவர்முதலியோரா லறிந்த தேவேந்திரன் சினந்து சென்று தனது வச்சிராயுதத்தால் அவற்றின் இறகுகளை யறுத்துத் தள்ளிவிட்டனனாதலால், 'பொருப்பு உலக்கையுற்று அலமர வரிந்தவன்' என்றார். உலக்கை - உலத்தல்; அழிவு: 'கை' விகுதிபெற்ற தொழிற்பெயர். அலமர, அலமா - பகுதி.

பின்பு அசுவத்தாமன் எறிந்த கதாயுதத்தை அருச்சுனன் துணித்தல்.

உலக்கையெட்டுறுப்பானபின்னொருதனித்தண்டுகொண்டுயர்கேள்வி
யலக்கைவித்தகனிளவறேர்விடவருமருச்சுனன்றடந்தோளா
மிலக்கையுற்றிடவெறிந்தனனெறிதலுமவனவனெறிதண்டை
வலக்கையிற்றொடுகணைகளாற்பலதுணியாகவில்வளைத்தானே.

(இ - ள்.) உலக்கை எட்டு உறுப்பு ஆனபின் - உலக்கை எட்டுத்துண்டுகளானபின்பு, (அசுவத்தாமன்), ஒரு தனி தண்டு கொண்டு - ஒப்பற்றதொரு கதாயுதத்தை எடுத்து,—உயர் கேள்வி-சிறந்த நூற்கேள்வியையுடைய, அலம் கை வித்தகன் இளவல் - கலப்பையை ஆயுதமாக ஏந்திய கையையுடைய வல்லமைசாலியான பலராமனுடைய தம்பியான கண்ணன், தேர் விட - (தனக்குப்பாகனாய் நின்று) தேர்செலுத்த, வரும் - வருகிற, அருச்சுனன் - அருச்

சுனனது, தட தோள் ஆம் - பெரிய தோளாகிய, இலக்கை - குறியை, உற்றிட - அடையும்படி, எறிந்தனன் - வீசினன்: எறிதலும்-வீசியவுடனே, இவன்-அருச்சுனன், அவன் எறி தண்டை - அந்தஅசுவத்தாமன் வீசிய கதாயுதத்தை, வலக்கையின் தொடு கணைகளால் - (தனது) வலக்கையால் தொடுக்கும் அம்புகளால், பல துணி ஆக-அநேகந்துண்டாகும்படி, வில் வளைத்தான் - வில்லை வளைத்துப் பொருதான்; (எ - று.)

அருச்சுனன் வில்லைவளைத்து வலக்கையால் அம்புதொடுத்து அசுவத்தாமனது கதைப்படையைப் பலதுண்டாக்கினனென்பதாம். அருச்சுனன் மற்றையோர்போல வலக்கையினால் மாத்திரமேயன்றி இடக்கையாலும் அம்பு தொடுக்கவல்லவனாய்ச் சவ்வியசாசி யென்று ஒருபெயர் பெற்றுள்ளவனாதலால், இவன்விஷயத்தில் 'வலக்கையில்தொடு' என்ற அடைமொழி சும்மாவில்லாமல் இனம்விலக்கி நிற்பதேயாம்; இது - பிறிதினியைபுநீக்கிய விசேஷணம். அருச்சுனனது சவ்வியசாசித் தன்மையைத் தெரிவிக்கும்பொருட்டு, அவன்கணைக்கு இந்த அடைமொழி கொடுத்தனரென்க. 'உயர்கேள்வி' என்ற அடைமொழி - பலராமன், கண்ணன், அருச்சுனன் என்ற மூவர்க்கும் பொருந்தத்தக்கதாயினும், போர்த்தொடக்கத்தில் அருச்சுனன் கண்ணனிடம் கீதையுபதேசம்பெற்றவனாதலின், அவனுக்கு அடைமொழியாக்குதல் சிறக்கும். இலக்கு - லக்ஷ்யமென்ற வடசொல்லின் சிதைவு. துணி - துணிக்கப்பட்டது; செயப்படுபொருள் விகுதிபுணர்ந்துகெட்ட பெயர். உயர்கேள்வி - வினைத்தொகை. (௫௧)

பின்பு அசுவத்தாமன் வெறுத்துப் புறங்கொடுத்தல்.

பூத்தபைங்கொடியனையமெய்ப்பூணணிபொதுவியர்தனந்தோயுந்
தூர்த்தன்வெம்பரித்தேர்விடுமளவுமிச்சுரபதிமகனோடுங்
கோத்தவம்பினிற்பலபடைகளிலமர்கொளுத்துதலரிதென்று
பார்த்தன்முன்புநின்றமர்புரிந்திலன்கடற்பார்புகழ்பரித்தாமா.

(இ - ள்.) பூத்த பைங் கொடி அனைய - நிறையமலர்ப்பூக்கப்பெற்ற பசிய பூங்கொடியை யொத்த, பூண் அணி மெய் - பலஆபரணங்களையணிந்த உடம்பையுடைய, பொதுவியர் - கோபஸ்திரீகளுடைய, தனம் - கொங்கைகளில், தோயும் - கலக்கிற, தூர்த்தன் - விடனான கண்ணன், வெம் பரி தேர் விடும் அளவும்-வெவ்வியகுதிரைகள்பூண்ட தேரை (இவனுக்குச்) செலுத்துமளவும், இ சுரபதி மகனோடும் - தேவராசனாகிய இந்திரனது குமாரனான இவ்வருச்சுனனுடனே, கோத்த அம்பினில் - தொடுக்கும் அம்புகளாலும், பல படைகளில் - மற்றும்பல ஆயுதங்களாலும், அமர் கொளுத்துதல்-போரை மூண்டு செய்தல், அரிது - முடியாது, என்று - என்றுநிச்சயித்து,—கடல் பார் புகழ் பரித்தாமா - கடல்சூழ்ந்த நிலவுலகத்திலுள்ளார் யாவரும் புகழப்பெற்ற அசுவத்தாமன், பார்த்தன் முன்பு நின்று அமர் புரிந்திலன் - அருச்சுனனெதிரில் நின்று போர்செய்யாதொழிந்தான்; (எ - று.)

புறங்கொடுத்தனனென்பதாம்; அடுத்தகவியில் "மற்றவன்தனை முதுகு கண்டு" என வருதல் காண்க. பலபராக்கிரமங்களில் அதிபிரசித்தனான அசுவத்தாமன் அருச்சுனன்முன் இங்ஙனமானது, அவனுக்கு உள்ள கிருஷ்ண சகாயத்தினாலே யென்பது இதில் விளங்கும். 'கடற்பார்புகழ் பரித்தாமா' என்று அவனைச் சிறப்பித்துக்கூறினதும் இதுபற்றியே.

ஆயர்மகளிரது மெல்லியதாய் ஒல்கியொசியும் உடம்பு கொடியையும், அதில் நிறைய அணிந்த சிறந்த ஆபரணங்கள் கொடியிற் பூத்த மலர்களையும் போலுதலால், 'பூத்தபைங்கொடியனையமெய்ப் பூணணிபொதுவியர்' என்றார். காடும் காடுசார்ந்த இடமுமாகிய முல்லைநிலம் - நாடும் நாடுசார்ந்த இடமுமாகிய மருதநிலத்துக்கும், மலையும் மலைசார்ந்த இடமுமாகிய குறிஞ்சிநிலத்

றக்கும் நடுவிடமாதலால், அப்பொதுவிடத்திலுள்ள இடையர்க்கு 'பொதுவர்' என்றும், 'இடையர்' என்றும் காரணப்பெயர் நிகழும்; பொது - மத்தியஸ்தானம்: பொதுவியர் - பொதுவ ரென்பதன் பெண்பால். தூர்த்தன் என்ற வடசொல்லுக்கு - வஞ்சகனான காமுக னென்று பொருள். கண்ணன் ஆயர் மங்கையர்பலரிடத்தும் ஒருங்கு காதலுடையனாதலை "கருமலர்க் கூந்தலொருத்திதன்னைக் கடைக்கணித்து ஆங்கே யொருத்திதன்பால், மருவிமனம் வைத்து மற்றொருத்திக்குரைத்து ஒருபேதைக்குப் பொய்குறித்துப், புரிகுழல்மங்கை யொருத்திதன்னைப் புணர்தி யவளுக்கும் மெய்யனல்லை, மருதிறுத்தாயுன் வளர்த்தியூடே வளர்கின்றதா லுன்றன் மாயைதானே" என்ற பெரியோர் பாசுரத்தாலும் அறிக; கீழ் மூன்றாம் போர்ச்சருக்கத்திலும் 'விரவுகோவியர் தூர்த்தன்' என்றார்.

தருமத்தை ஸ்தாபிக்க அவதரித்த எம்பெருமான் தருமவிரோதமாக இங்ஙனஞ்செய்வது ஒக்குமோ? அப்பெண்களுக்கும் இதனால் பாதகமுண்டாகாதோ? என்னின்:—அவ்வெம்பெருமான் தன்னைச் சேர்ந்தவர்களுடைய சகலபாவங்களையும் போக்கடிக்கும்படியான பரிசுத்தமுடையவ னாகையாலும், அம்மங்கையர் வேதாந்தநிர்ணயத்தின்படி அன்புசெலுத்து மிடத்திலேயே அன்பைச் செலுத்தினார்க ளாகையாலும், அவர்களுக்குச் சகலபாவநிவிருத்தியேயல்லது பாவமுண்டாவதில்லை; எம்பெருமானுக்கோ, ஜீவாத்மாவுக்கு உண்டாவதுபோலே பாபபந்த முண்டாகாது; எனெனில்,—பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாசம் என்கிற பஞ்சபூதங்கள் எப்படி எல்லாப்பிராணிகளிலும் வியாபித்திருக்குமோ, அப்படியே, சுவாமி அந்தப் பெண்களிலும் அவர்களுடைய பர்த்தாக்களிலும் மற்றுமுள்ள ஆத்மகோடிகளிலும் வியாபித்திருக்கும் பரமாத்மா வாகையாலே, அவனுக்குப் புதிதாக ஒருசம்பந்தம் வந்ததில்லை யென்க. இன்னும் பலவகையாகவும் ஏற்ற சமாதானங் கூறப்பட்டு வழங்கும்.

பசுமை+கொடி - பைங்கொடி; "ஈறுபோதல்" என்னுஞ் சூத்திர விதி. பூணப்படுவது பூணெனக் காரணக்குறி. ஸ்தநம், ஸுரபதி - வடசொற்கள். பாற்கடலினின்று உண்டான வாருணியென்னும் சுரையை [ஒருவகை மதுவை]ப் பானஞ்செய்ததனால் தேவர்க்குச் சுரரென்றும், அதனைப் பெறுமையால் மற்றொரு திறத்தார்க்கு அசுரரென்றும் பெயர்கள் நிகழ்ந்தன வென அறிக. (௩௨)

அருச்சுனன் கிருபனையும் மற்றும்பலரையும் வென்று வீமனைச்சேர்தல்.

மற்றவன்றனைமுதுகுகண்டவன்றிருமாதுலன்கிருபப்பேர்க்
கொற்றவன்புறந்தரமலைந்தேனைவெங்கொடுஞ்சிலைக்குலவேந்தர்
முற்றும்வென்னிடப்பொருதுசல்லியனொடுமுனைபடவெதிர்மோதிச்
செற்றவன்புடையன்புடைத்தம்முனைதெம்முனைகெடச்சேர்ந்தான்.

(இ - ள்.) (இவ்வாறு அருச்சுனன்),—அவன்தனை முதுகு கண்டு - அவ்வசுவத்தாமனைப் புறமிடக் கண்டு [சயித்துஓட்டி யென்றபடி],—மற்று - பின்பு,—அவன் திரு மாதுலன் - அவனது சிறந்த மாமனாகிய, கிருபன் பேர் கொற்றவன் - கிருபனென்னும் பெயரையுடைய வெற்றிவீரன், புறம் தர - முதுகு கொடுக்கும்படி, மலைந்து - போர்செய்து,—ஏனை - மற்றுமுள்ள, வெம் கொடு சிலை குலம் வேந்தர் முற்றும் - கொடிய வளைந்த வில்லையுடைய உயர்குலத்துத் தோன்றிய வீரர்களெல்லோரும், வென் இட - முதுகுகொடுக்கும்படி, பொருது - போர்செய்து,—சல்லியனொடு முனை பட எதிர் மோதி செற்ற வன்பு உடை அன்பு உடை தம்முனை - சல்லியனுடன் உக்கிரமாக எதிரிலே போர்செய்து (அவனை) வென்ற வலிமையையுடையவனும் (தன்னிடத்து) அன்புள்ளவனுமாகிய தனக்கு அடுத்தமையனான வீமனை, தெவ் முனை கெட - பகைவர்போரழியும்படி, சேர்ந்தான்—; (எ - று.)

வீமன் சல்லியனை வென்றதைக் கீழ் சுங-ஆங் கவியிற் காண்க. இங்கே 'தம்முனை' என்பதற்கு - தமையனாகிய தருமனை யென்றுரைத்தல், சந்தர்ப்பத்துக்குப் பொருந்தாது; அடுத்த இரண்டுகவிகளும், இதற்கு ஒரு சான்றாம். மாதுலன் - வடசொல்; மாதாவினுடன்பிறந்தவன். முதுகுகண்டு, புறங்கர, வென்னிட என்றவற்றில் ஒருபொருளே மீண்டுவந்ததனால், பொருட்பின்வருநிலையணி; வடநூலார் அர்த்தாவ்ருத்திதீபக மென்பர். கொடுமை - வளைவாதலை, 'கொடுமரம்' என்ற வில்லின்பெயரிலுங் காண்க. இனி வெம்கொடுமிக்கொடிய என ஒருபொருட் பன்மொழியுமாம். செற்ற - செறு என்ற பகுதி ஒற்றிரட்டி இறந்தகாலங் காட்டிற்று. பொருதுசேர்ந்தானென இயையும். 'சல்லியனெடு முனைபட எதிர்மோதி' என்பதை அருச்சுனன்மேலேற்றி யுரைத்தலும் இவ்விடத்துக்குப் பொருந்தாது. தெவ் - பகைமையுணர்த்தும் உரிச்சொல்; "தெவ்வுப் பகையாகும்" என்பது தொல்காப்பியம்: இது, பால் பகாஅஃறிணைப்பெயரின்பாற்பட்டுப் பண்பாகுபெயராய்ப் பகைவரையும் உணர்த்தும். தெவ்+முனை=தெம்முனை; "தெவ்வென்மொழியே (தொழிற் பெயாற்றே), மவ்வரின் வஃகான் மவ்வு மாகும்" என்னுஞ் சூத்திர விதி. நான்காமடியில், வன்புடை அன்புடை, தம்முனை தெம்முனை என்ற இடத்து, வந்த எழுத்துக்கள் மீண்டும் வந்தது, பிராசம் என்னுஞ் சொல்லணி; இது, தமிழில் மடக்கில் அடக்கப்படும். (ருங)

வீமனால் தோற்ற சல்லியனுக்குத் துரியோதனன் உதவியாதல்.

தயங்குவெண்குடைச்சல்லியன்றண்டுடைச்சமீரணன்மகன்றன்னு
லுபங்குவெம்பரிபாகுதேர்வரிசிலையுயர்த்தவண்கொடியற்றுத்
தியங்குகின்றபேருறுதிகண்டுயங்குதல்சிந்தையிற்சிறிதற்ற [தான்.
புயங்ககேதனன்கண்ணினுக்கிமையெனப்பொருபடையுடன் சேர்ந்

(இ - ள்.) தயங்கு - விளங்குகிற, வெள் குடை - வெண்கொற்றக்குடையையுடைய, சல்லியன் —, தண்டு உடை - கதாயுதத்தையுடைய, சமீரணன் மகன்தன்னால் - வாயுகுமாரனான வீமனால், உபங்கு வெம் பரி - வருத்தமடைகிற கொடியகுதிரைகளும், பாகு - சாரதியும், தேர் - தேரும், வரி சிலை - கட்டமைந்த வில்லும், உயர்த்த வண் கொடி - உயரநாட்டிய அழகிய கொடியும், அற்று - துணிபடப்பெற்று, தியங்குகின்ற பேர் உறுதி - (தனது இயல்பான) பெருவல்லமைசோர்தலை, கண்டு - பார்த்து,— உயங்குதல் சிந்தையில் சிறிது அற்ற புயங்க கேதனன் - மனத்திற் சோர்வு சிறிதுமில்லாத பாம்புக்கொடியனான துரியோதனன், கண்ணினுக்கு இமை என - கண்ணுக்கு இமை பாதுகாவலாதல்போல, பொரு படையுடன் சேர்ந்தான் - போர்செய்யவல்ல சேனையுடனே (சல்லியனுக்கு உதவியாய்) வந்துசேர்ந்தான்; (எ - று.)

இப்பாட்டு, கீழ்வந்த சுங - ஆம் பாட்டோடு தொடர்ச்சியுடையதென அறிக. ஏதேனும் இடையூறு நேருஞ் சமயத்து விரைந்து அடுத்துநின்று பாதுகாத்தல்பற்றி, 'கண்ணினுக்கிமையென' என்று உவமைகூறினர். விசுவாமித்திரர் வேள்வியை இராமலக்குமணர் காத்தலைக் கூறுமிடத்துக் கம்பர் "கண்ணினைக் காக்கின்ற இமையிற் காத்தனர்" என உவமை கூறியவாறுங் காண்க. தியங்குகின்ற பேருறுதி என்றவிடத்துச் சொற்களைமாற்றிக் கருத்துக்கொள்க. அன்றி, 'பேருறுதி' என்றது, இகழ்ச்சிக் குறிப்பாகவுமாம். (ருச)

சல்லியன் மீளவும் போர்க்குச் சித்தனாதல்.

சாத்தகிப்பெயரவன்சமீரணன்மகனகுலன்வெஞ்சாதேவன்
பார்த்தனென்றிவரனைவருமிவர்பெரும்படைத்தலைவருஞ்சேர

வார்த்தெழுந்துமேல்வருதல்கண்டணிகழலாளியேறனையானும்
பேர்த்துமுந்துறத்திருகினனரசொடும்பெரும்படையொடுமம்மா.

(இ - ள்.) சாத்தகி பெயரவன் - சாத்தகியென்னும் பெயரையுடையவனும், சமீரணன் மகன் - வீமனும், நகுலன் - நகுலனும், வெம் சாதேவன் - (பகைவர்க்குக்) கொடிய சகதேவனும், பார்த்தன் - அருச்சுனனும், என்ற—, இவர் அனைவரும் - இவர்களெல்லோரும், இவர் பெரு படை தலைவரும் - இவர்களுடைய பெரிய சேனைகளின் தலைவர்களும், சேர - ஒருசேர, ஆர்த்து எழுந்து - ஆரவாரஞ்செய்து கிளர்ந்து, மேல் வருதல் - தன்மேல்வருதலை, கண்டு—, அணி கழல் ஆளி ஏறு அனையானும் - அணிந்த வீரக்கழலையுடைய ஆண்சிங்கம்போன்ற சல்லியனும், அரசொடும் - துரியோதனராசனுடனும், பெருபடையொடும் - பெரிய சேனைகளுடனும், பேர்த்தும் - மீளவும், முந்து உற திருகினன் - (போருக்கு) முற்படத் திரும்பிவந்தான்; (எ - று)— அம்மா - ஈற்றசை; வீமனாற் பலவாறு அழிந்தவன் மீண்டுந் துணிவுகொண்டு போருக்கு வந்த உறுதியை விளக்கும் வியப்பிடைச் சொல்லுமாம்.

சாத்தகி - ஸாத்யகி என்ற வடசொல் திரிந்தது; சத்யகனது புத்திரனெனப் பொருள்படுந் தத்திதாந்தநாமம். என்றிவர் என்பதில், பெயரெச்சவீறு தொகுத்தல். படைத்தலைவர் - திட்டத்துய்மனும், அவனுக்கு உள்ளடங்கிய சேனாபதிகளும். 'அரசொடும்' என்பதற்கு - அரசர்களுடனே யென்றும் பொருள்கொள்ளலாம்; அப்பொருளில், அரசு - சாதிப்பெயர். (௫௫)

சல்லியன் சாத்தகியையும் நகுலனையும் வெல்லுதல்.

தண்டுழாய்முடிமாயவன்றம்பியைச்சாயகம்பலகோடி
கொண்டுதேர்முதலியாவையுமழித்துமெய்குலைந்திடும்படிமோதி
மண்டுபாய்பரிநகுலனையன்புடைமருகனென்றெண்ணுமற்
கொண்டல்வாயிடிநெருப்பெனச்சிற்சிலகூரவாளியினெய்தான்.

(இ - ள்.) (சல்லியன்), தண் - குளிர்ச்சியான, துழாய் - திருத்துழாய் மாலையைச் சூடிய, முடி - முடியையுடைய, மாயவன் - கண்ணனது, தம்பியை - தம்பியான சாத்தகியை, பல கோடி சாயகம் கொண்டு - அநேககோடிக் கணக்கான அம்புகளைக்கொண்டு, தேர் முதல் யாவையும் அழித்து - தேர் முதலிய எல்லா உபகரணங்களையும் அழியச்செய்து, மெய் குலைந்திடும்படி - உடம்பு நடுங்கும்படி, மோதி - தாக்கி—, மண்டு பாய் பரி நகுலனை - உக்கிரமான பாய்கிற குதிரையையுடைய நகுலனை, அன்பு உடை மருகன் என்று எண்ணமல் - அன்புக்குரிய தன்மருகனென்று நினையாமல், கொண்டல்வாய் இடி நெருப்பு என - மேகத்தினிடத்துத் தோன்றுகிற நெருப்புமயமான இடி போல, சிற் சில கூர வாளியின் - கூர்மையையுடைய சிலசில அம்புகளால், எய்தான்—; (எ - று.)

துழாய் - துளஸீ என்ற வடசொல்லின் சிதைவு. முதல்+யாவை= முதலியாவை: தன்னொழிமெய்ம்முன் யகரம்வர இகரந்தோன்றிற்று. [நன் - மெய் - ௩.] மாமனுக்கும் மருமகனுக்கும் பரஸ்பரம் இயல்பாகவுள்ள அன்புடைமைவிளங்க 'அன்புடை மருகன்' என்றார்; "மாமனும் மருகனும்போலு மன்பின" என்ற சிந்தாமணி இங்கு அறியத்தக்கது. அன்புடைமருகனென்று எண்ணமல் - பக்ஷபாதஞ்செய்யாமல் என்றபடி. கொண்டல் - நீர்கொண்ட மேகத்துக்குத் தொழிலாகுபெயர்; இதில் கொள் - பகுதியும், தல் - தொழிற்பெயர்விகுதியும், ளகாரதகாரங்கள் முறையே ணகாரடகாரங்களானது சந்தியுமாம். வாய் - ஏழாம்வேற்றுமையுருபு. [நன் - பெயர் - ௫௫.] இனி - கொண்டலில்வாய்ந்த என வினைத்தொகையுமாம். சில+சில=சிற்சில; "பல சில

என்னுஞ் சூத்திர விதி. கூர . குறிப்புப்பெயரெச்சம்; கூர் - பகுதி; இனி, க்ரூர என்னும் வடசொல் கூர என்றுதிரிந்ததெனக்கொண்டு, கொடிய என்று உரைக்கவுங்கூடும். (ருசு)

சல்லியன் சகதேவனை வென்று வீமனையும் அருச்சுனனையும் தருமனையும் எதிர்த்தல்.

ஒருகொடுங்கணைதொடுத்தலும்வென்கொடுத்தோடினன்சாதேவ
னிருகொடுங்கணைக்கிலக்கமாயினன்மருத்தீன்றவனிருதோளும்
பொருகொடுங்கணைமூன்றினாலருச்சுனன்புயமுமார்பமும்புண்செய்
தருகொடுங்குறநுதலின்மேலறத்தின்மைந்தனையெய்தான்.

(இ - ள்.) (சல்லியன்), ஒரு கொடு கணை - ஒருகொடிய அம்பை, தொடுத்தலும் - பிரயோகித்தவுடனே, சாதேவன் - சகதேவன், வென் கொடுத்து ஓடினன் - முதுகுகொடுத்துத் தோற்றோடினான்; மருத்து ஈன்றவன் - வாயுபெற்ற பிள்ளையான வீமன், இரு கொடு கணைக்கு இரு தோளும் இலக்கம் ஆயினன் - (சல்லியனெய்த) இரண்டு கொடிய அம்புகளுக்குத் தனது இரண்டு தோள்களும் லக்ஷ்யமாகப்பெற்றான்; (பின்பு சல்லியன்), பொரு கொடு கணை மூன்றினால் - போருக்குரிய கொடிய மூன்று அம்புகளால், அருச்சுனன் புயமும் மார்பமும் புண்செய்து - அருச்சுனனது தோள்களிரண்டையும் மார்பையும் புண்படுத்தி, அழகு - சமீபத்திலுள்ள, அறத்தின் மைந்தனை - தருமபுத்திரனை, ஒடுங்குற - ஒடுங்கும்படி, நுதலின் மேல் - நெற்றியின்மேல், நால் அம்பு எய்தான் - நான்கு அம்புகளைத் தொடுத்தான்; (எ - று.)

சல்லியன் ஓரம்பினால் சகதேவனை வென்று இரண்டு அம்புகளை வீமனது தோளிரண்டிலுஞ் செலுத்தி மூன்று அம்புகளை அருச்சுனனது இருதோள் மார்பு என்ற மூன்று உருப்புக்களிலுந் தைக்குமாறு எய்து பின்பு தருமபுத்திரனது நெற்றியில் நான்கு அம்புகளைப் பிரயோகித்து அதனால் அவனை ஒடுங்கச் செய்பவனாயினனென்பதாம். மருத் - வடசொல். ஈன்றனன், ஈன் - பகுதி. மார்பம், அம் - சாரியை. மேன்மேலுயர்ச்சியணி தொனிக்கும். (ருஎ)

அதுகண்டு வீமன் சல்லியனை மகுடபங்கஞ் செய்தல்.

அறத்தின்மைந்தனதானனங்குருதியாலருக்கன்மண்டலம்போல
நிறத்தவாறுகண்டருகுறக்கதைகொடுநின்றவாயுவின்மைந்தன்
மறத்தடம்புயவரிசிலைச்சல்லியன்மணிமுடிகழன்றோடிப்
புறத்துவீழ்தரவெறிந்தனனெறிந்தமைபுயங்ககேதனன்கண்டான்.

(இ - ள்.) அறத்தின் மைந்தனது - தருமபுத்திரனது, ஆனனம் - முகம், குருதியால் - இரத்தத்தினால், அருக்கன் மண்டலம் போல - சூரியமண்டலம் போல, நிறத்த - செந்நிறமடைந்த, ஆறு - விதத்தை, கண்டு - பார்த்து,— அருகு உற கதை கொடு நின்ற வாயுவின் மைந்தன் - (அவனது) சமீபத்திலே பொருந்தக் கதாயுதத்தைக் கையிலேந்திக்கொண்டுநின்ற வாயுகுமாரனான வீமன்,— மறம் தட புயம் - வலிமையையுடைய பெரிய தோள்களையும், வரி சிலை - கட்டமைந்த வில்லையுமுடைய, சல்லியன் - சல்லியனது, மணி முடி - இரத்தினகிரீடம், கழன்று ஓடி புறத்து வீழ்தர - கழன்றுசென்று பின்னே விழும்படி, எறிந்தனன் - தனது கதையினால் தாக்கினான்; எறிந்தமை - அவ்வாறு தாக்கியதனை, புயங்க கேதனன் கண்டான் - பாம்புக்கொடியனான துரியோதனன் பார்த்தான்; (எ - று.)

சல்லியனெய்த நான்கு பாணங்களால் தருமனது முகம் புண்பட்டு இரத்தஞ்சொரிந்ததைப் பார்த்த வீமன் சல்லியனைக் கதைகொண்டுதாக்கி அவனது

கிரீடம் கீழேவிழும்படி செய்திட்டதை அச்சல்லியனுக்குப் பாதுகாவலாக வந்துள்ள துரியோதனன் பார்த்தனனென்பதாம். ஆநனம், அர்க்கன், மண்டலம் - வடசொற்கள். கொடு - கொண்டு என்பதன் தொகுத்தல். (௫அ)

வேறு.

வீமன்மேல் துரியோதனன் அம்பு தொடுத்தல்.

தன்படைத்தலைவனைத்தண்டினலெறி
வன்புடைத்தடம்புயமருத்தின்மைந்தன்மேன்
மின்படைத்தொருகணைவிசையினேவினன்
புன்படைப்பினிலயன்படைத்தபூபனே.

(இ - ள்.) தன் படை தலைவனை - தனது சேனைத்தலைவனான சல்லியனை, தண்டினல் எறி - கதாயுதத்தால் தாக்கின, வன்பு உடை தட புயம் மருத்தின் மைந்தன்மேல் - வலிமையையுடைய பெரிய தோள்களையுடைய வாயுகுமாரனான வீமன்மேல்,—புன் படைப்பினில் அயன் படைத்த பூபன் - இழிவான சிருஷ்டிவருக்கத்திலே பிரமனால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட அரசனான துரியோதனன்,—மின் படைத்த ஒரு கணை - மின்னல்போன்ற ஒளியைப் பெற்ற ஓரம்பை, விசையின் ஏவினன்-வேகத்தோடு தொடுத்தான்; (எ-று.)

அசுராம்சமாய்த் தோன்றித் தீக்குணந் தீச்செயல்களையுடையராய் உலகத்துக்குக் கொடுமைவிளைத்துப் பூமிக்குப் பாரமாய்நின்ற பாதகர்களுள் துரியோதனன் ஒருவனாதலால், 'புன்படைப்பினில் அயன்படைத்த பூபன்' எனப்பட்டான். அயன் - அஜன் என்ற வடசொல்லின் திரிபு; திருமாலினிடத்தினின்று தோன்றியவனென்று காரணப்பொருள்படும்; அகாரம்-விஷ்ணுவைக்குறிக்கும். பூபன் - வடசொல்: பூமியைக் காப்பவன். படைத்தொரு- படைத்த ஒரு என்பதன் தொகுத்தல்.

இதுமுதல் ஆறு கவிகள் - மூன்றாஞ்சீர் ஒன்று மாச்சீரும், மற்றைமூன்றும் விளச்சீர்களுமாகிய அளவடி நான்கு கொண்ட கலிவிருத்தங்கள். (௫௯)

வீமன் துரியோதனன்மேல் அம்புதொடுத்தல்.

காமனைச்சம்பரன்கனன்றபோரென
வீமனைப்போர்செய்துவெல்லமுன்னிய
தீமனத்தரசனைச்சிலீமுகங்களின்
மாமுனைப்படுத்தினன்மறித்துவீமனே.

(இ - ள்.) காமனை - மன்மதனை, சம்பரன் - சம்பராசுரன், கனன்ற - கோபித்து எதிர்த்துச்செய்த, போர் என-போர்போல, வீமனை போர் செய்து- வீமசேனனை யெதிர்த்து யுத்தஞ்செய்து, வெல்ல முன்னிய-சயிக்க நினைத்த, தீ மனத்து அரசனை - கொடியஎண்ணத்தையுடைய துரியோதனராசனை, வீமன்—, மறித்து - தடுத்து, சிலீமுகங்களின்-(தனது) அம்புகளால், மாமுனை படுத்தினன் - பெரிய போருக்கு உள்ளாக்கினான்; (எ - று.)

சம்பரன் என்னும் அசுரன் மன்மதனிடத்துப் பகைமைகொண்டு அவனையெதிர்த்துப் பலமுறைபொருது தோற்றதுமன்றிப் பின்பு அம்மன்மதனது அபராவதாரமான பிரத்யும்நனை யெதிர்த்துப் போரிட்டு அவனால் அழிவடைந்தனனென்பது சரித்திரம். இவனைக் கொன்றதனால் மன்மதனுக்கு 'சம்பராரி' என்று ஒரு பெயர். இங்கு வீமனை யெதிர்த்துப் போர்தொடங்கிய துரியோதனனுக்குக் காமனை யெதிர்த்துப்பொருத சம்பரனை உவமை கூறியது, வெல்லக்கருதிய கருத்துச் சிறிதும் நிறைவேறாமல் எளிதிலழிதலை விளக்குதற்கென்க. காமன் - (யாவர்க்கும்) காமத்தை விளைப்பவன். கனன்ற, தனல் - பகுதி. (௬௦)

இதுமுதல்மூன்றுகவிகள்-துரியோதனனும்வீமனும்செய்யும்தொந்தயுத்தம்

யாளிகளிரண்டெதிர்ந்திகலுமாறுபோன்
மீளிகளிருவருங் குனித்தவில்லுமிழ்
வாளிகளிருவர்தம்வடிவிற்பாயுமுன்
றூளிகள்பட்டனதுணிந்துவானிலே.

(இ - ள்.) யாளிகள் இரண்டு - இரண்டு சிங்கங்கள், எதிர்ந்து - (ஒன்றோ டொன்று) எதிர்த்து, இகலும் ஆறு போல் - போர்செய்யும் விதம்போல, மீளிகள் இருவரும்-பலசாலிகளான (துரியோதனன் வீமன் என்ற) இரண்டு பேரும், குனித்த - வளைத்த, வில் - விற்களினின்று, உமிழ் - வெளிப்படுத் தப்பட்ட, வாளிகள் - அம்புகள், இருவர்தம் வடிவில் பாயும் முன் - இவ்விருவ ருடைய உடம்புகளிற் பாய்தற்குமுன்னமே, வானிலே துணிந்து - ஆகாயத் தில்தானே துணிபட்டு, தூளிகள் பட்டன - பொடியாய்ச் சிதறின ; (எ - று.)

குறித்த இலக்கிற் படுமுன்னமே இடையிலே எதிரம்பு தாக்குதலால் இருவரம்புகளும் ஒன்றுலொன்று துணிபட்டுச் சிதறினவென்பதாம். சிங்கம் - பலபராக்கிரமங்களுக்கு உவமை. யாளி - யாளியானையுமாம்; அது - சிங்கம் போல்வதும், யானையைக் கொல்வதும், துதிக்கையையுடையதுமாகிய தொரு மிருகவிசேடம். மீளி - ஆண்பாற் சிறப்புப்பெயர். தூளீ - வடசொல். (கூக)

தாண்முதன்முடியுறச்சரங்களேவியும்
வாண்முதற்படைகளான்மலைந்துமற்றவர்
தோண்முதலுறுப்பெலாஞ்சோரிகால்லவே
நீண்முதற்றீபமேநிகருமாயினர்.

(இ - ள்.) தாள் முதல் முடி உற - கால்முதல் தலைவரையிலும், சரங்கள் ஏவியும் - (ஒருவர்மேல் ஒருவர்) அம்புகளைச் செலுத்தியும், வாள் முதல் படை களால் - வாள் முதலிய ஆயுதங்களால், மலைந்தும் - போர்செய்தும், அவர் - அவ்விரண்டுபேரும், தோள் முதல் உறுப்பு எலாம் சோரி கால - தோள்முத லிய அவயவங்களிலெல்லாம் இரத்தம்வழிய, நீள் முதல் தீபமே நிகரும் ஆயி னர் - நீண்டபிழம்பையுடைய விளக்குப்போன்றவர்களு மானார்கள்; (எ - று.)

செந்நிறம்பற்றிய உவமை. இனி, நான்காமடிக்கு - நீண்ட அடியை யுடைய சோதிவிருக்ஷம் போன்றனரென்றலு மொன்று. அது, இரவில் விளக்கொளிபோல் விளங்குதலால், இரவெரிமரமெனவும் படும். இனி, 'நீபம்' எனப் பாடங்கொண்டு, நீண்ட தண்டையுடைய செங்கடப்பமரம் போன்றனரெனினுமமையும். கீழ்க் களப்பலியூட்டு சருக்கத்தில் "ஆண்டகை கன்னிமுன்ன ரவயவ மனைத்து மீர்ந்து, காண்டக மலர்ந்த நீப மென முகங் கவின நின்றான்" எனவும், முதற்போர்ச்சருக்கத்தில் "பூபர் தங்கள் புயங்களு மார்பமுஞ், சாப வெங்கணை தைத்தகு சோரியால், நீப மென்னவுஞ் செம் மலர்க்கோடுடை, நீபமென்னவு நின்றன ராண்மையால்" என்றும், பதினன் காம் போர்ச்சருக்கத்தில் "நீப மெங்கு மலர்ந்தென மண்டு செந் நீர் பரந்திட நின்று முனைந்தெழு, பூபர் தங்க ளுடம்பு சிவந்தனர்" என்றும், வந்தவை, இங்கு ஒப்பு நோக்கத்தக்கன. சொரிவது சோரியெனக் காரணக்குறி. மற்று - அசை.

வீமன் துரியோதனனது குதிரை முதலியவற்றை யழித்தல்.

வன்பரிபாகுதேர்மதிநெடுங்குடை
மின்பொழிகணையுமிழ்வில்விலோதன
மென்பனயாவையுமிற்றுவீழுமா
றென்பதுபடவமருடற்றினனரோ.

(இ - ள்.) (துரியோதனனது), வல் - வலிய, பரி - தேர்க்குதிரைகள் நான்கும், பாகு-சாரதியும், தேர்-தேரும், மதி நெடு குடை-சந்திரன்போன்ற பெரியகுடையும், மின் பொழி கணை உமிழ் வில்-மின்னல்போன்ற ஒளியை மிகுதியாக வெளிப்படுத்துகிற அம்புகளைச் சொரிகிற வில்லும், விலோதனம் - கொடியும், என்பன யாவையும் - என்ற ஒன்பதுபொருள்களெல்லாம், இற்று வீழும் ஆறு - அறுபட்டுக் கீழ்விழும்படி, ஒன்பது பட - (தன்னுடைய) ஒன்பது அம்புகள் (அவற்றின்மேற்) படும்படியாக, அமர் உடற்றினன் - போர்செய்தான், (வீமன்); (எ - று).—அரோ - ஈற்றசை.

இப்பாட்டுக்கு எழுவாய் வீமனென்பது, வருங்கவியின் முன்னிரண்டடியால் விளங்கும். குடைக்குச் சந்திரமண்டல வுவமை, வட்டவடிவுக்கும் வெண்மைக்கும் ஒளிக்கு மென்க. மதி - (யாவராலும்) மதிக்கப்படுவதெனக் காரணப்பொருள்படும். ஒன்பது - ஒன்பது அம்புகளுக்கு, எண்ணலளவையாகுபெயர். (௬௫)

துரியோதனன் தோற்கச் சல்லியன் போர்க்கு வரல்.

இரணவித்தகனிவனெறிந்தவேலினான்
முரணுடைச்சுயோதனன்முதுகுதந்தபி
னரணுடைப்படைக்கரசானமத்திரன்
மரணமிப்பொழுதெனவந்துமேவினான்.

(இ - ள்.) இரண வித்தகன் இவன் - போரில் வல்லவனான இவ்வீமன், எறிந்த - (மற்றும் துரியோதனன்மேல்) வீசின, வேலினால்-வேற்படையால், முரண் உடை சுயோதனன் - வலிமையையுடைய துரியோதனன், முதுகு தந்தபின் - தோற்றுப் புறங்கொடுத்தபின்பு,—அரண் உடை படைக்கு அரசு ஆன மத்திரன் - பாதுகாப்பையுடைய சேனைக்குத் தலைவனான மத்திர நாட்டரசனாகிய சல்லியன், மரணம் இப்பொழுது என வந்து மேவினான்-மரணம் இப்பொழுதே யென்னும்படி வந்து (போர்க்கு) நெருங்கினான்; (எ-று.)

'மரணம் இப்பொழு தென' என்பது, இவன்வருகிற யுத்தாவேசத்தைப் பார்த்தவர்கள் எதிரிக்கு இவனால் தப்பாமல் மரணம் நேரு மென்று நிச்சயிக்கும்படி யென்றவாறு. இனி, இது இவனுக்கு உடனே நேரும் மரணத்துக்கு ஓரடையாளமாகவும் நிற்கும். இவன் இந்தமுறையில் இறத்தலை ௭௨-ஆங் கவியிற் காண்க. ரணம் என்ற வடசொல் முதலில் இகரம்பெற்று இரணமென நின்றது; [நன்-பத-௨௧.] ஸுயோதநன் என்ற வடசொல்—சு-நல்ல, யோதநன் - போரையுடையவனென்று பொருள்படும். மரணம் - வடசொல்.

வேறு.

பல வீரர்கள் வந்து சல்லியனுக்குத் துணையாதல்.

நேரிலாதகிருபப்பெயர்விறற்குருவு நீடுசாலுவனுமற்புயமணிச்சிகர, வீரனானசகுனிப்பெயர்படைத்தவனும் வீறுசால்கிருதவற்பனுமெனப்புகலு, மாரமார்பினர்முதற்படைஞரிற்றலைவ ரானவீரதுரகத்தினர்களிற்றினர்க, ளொருமூருமிரதத்தினரெனைப்பலருமோதவாரியெனமத்திரனொடொத்தனரே.

(இ - ள்.) நேர் இலாத - ஒப்பில்லாத, கிருபன் பெயர் - கிருபனென்னும் பெயரையுடைய, விறல் குருவும் - வெற்றியையுடைய ஆசாரியனும், நீடு - பெரிய, சாலுவனும் - சாலுவதேசத்தரசனும், மணி - அழகிய, சிகரம்-மலைபோன்ற, மல் புயம் - வலிமையையுடைய தோள்களையுடைய, வீரன் ஆன - வீரனாகிய, சகுனி பெயர் படைத்தவனும் - சகுனியென்றபெயரைக்

கொண்டவனும், வீறு சால் - (வேறொருவர்க்கில்லாத) சிறப்பு மிக்க, கிருதவற்பனும் - கிருதவர்மாவும், என - என்று, புகலும் - சொல்லப்படுகிற. ஆரம் மார்பினர் - ஆரங்களையணிந்த மார்பையுடைய வீரர்கள், முதல் - முதலாக, படைஞரில் தலைவர் ஆன-சேனைவீரர்களுட் சிறந்தவராகவுள்ள, வீர தூரகத்தினர் - வலியகுதிரைகளையுடையவர்களும், களிற்றினர்கள்-யானையையுடையவர்களும், ஊரும் ஊரும் இரதத்தினர் - வேகமாகச்செல்லுந் தேரையுடையவர்களுமாகிய, எனை பலரும் - மற்றும் பலவீரர்களும், ஓதம் வாரி என-அலைகளையுடைய கடல்போல, மத்திரனொடு ஒத்தனர் - (கூட்டமாகத் திரண்டு வந்து) சல்லியனோடு சேர்ந்தார்கள்; (எ - று.)

ஸால்வன், ஹாரம், தூரகம், வாரி - வடசொற்கள். மணிச்சிகரம் - இரத்தின மலையுமாம். கிருதவற்பன் - வடசொல் திரிபு. தூரகம் விரைந்து செல்வது. ஊரும் ஊரும் - அடுக்கு, விரைவை விளக்கும். வாரி - நீர்; கடலுக்கு இலக்கணை. கிருபன்+பெயர்=கிருபப்பெயர்; "சிலவிகாரமா முயர்திணை."

இதுமுதல் எட்டுக்கவிகள் - முதற்சீரும் ஐந்தாஞ்சீரும் தேமாச்சீர்களும் மற்றையாறும் கூவிளங்காய்ச்சீர்களுமாகிய கழிநெடிலடி நான்கு கொண்ட எண்சீராசிரியச் சந்த விருத்தங்கள்.

தான தானனன தத்தனன தத்தனனதான தானனன தத்தனன தத்தனன என்பது, இவற்றிற்குச் சந்தக் குழிப்பாம். (கஉ)

பல வீரர்கள் வந்து தருமனுக்குத் துணையாதல்.

வீமசேனனுமவற்கிளையபச்சைமயில் வேளின்வானவர்குலப்பகைதொலைத்தவனு, மேமகூடநிகருத்தமவயப்புரவி யேறுவீரனுமவற்கிளையவித்தகனு, நாமமாயிரமுடைக்கடவுளுக்கிளைய ஞாயிறோடுவமைபெற்றொளிர்நிறத்தவனு, நேமிசூழ்தரணிபெற்றிடநினைத்தமர்செய் நீதிமானருகுசுற்றினர் துணைச்செயவே.

(இ . ள்.) வீமசேனனும்—, அவற்கு இளைய - அவனுக்கு அடுத்த தம்பியான, பச்சை மயில் வேளின் வானவர் குலம் பகை தொலைத்தவனும்—பசு நிறமுள்ள மயிலை வாகனமாகவுடைய முருகக்கடவுள்போலத் தேவர்கள் கூட்டத்துக்குப் பகைவரான அசுரர்களை அழித்தவனாகிய அருச்சுனனும், ஏமகூடம் நிகர் - ஏமகூடமலையை யொத்த, உத்தமம் வய புரவி - நல்லிலக்கணமமைந்த வலிய குதிரையின்மீது, ஏறு - ஏறுகிற, வீரனும் - வீரனான நகுலனும், அவற்கு இளைய வித்தகனும் - அவனுக்கு இளையவனான தத்துவஞானமுள்ள சகதேவனும், நாமம் ஆயிரம் உடை கடவுளுக்கு - ஆயிரந்திருநாமங்களையுடைய கிருஷ்ணபகவானுக்கு, இளைய-தம்பியான, ஞாயிறோடு உவமை பெற்று ஒளிர் நிறத்தவனும் - சூரியனோடு ஒப்புமைபெற்று விளங்குகிற நிறத்தையுடைய சாத்தகியும்,—நேமி சூழ்தரணி பெற்றிட நினைத்து அமர்செய் நீதிமான் அருகு - கடல்சூழ்ந்த நிலவுலகத்தைத் தன்னுடையதாகப் பெறுதற்கு எண்ணிப் போர்செய்கிற நீதியுள்ளவனான தருமனது சமீபத்தில், துணை செய் சுற்றினர் - (அவனுக்கு) உதவிசெய்யும் பொருட்டு வந்து சூழ்ந்தார்கள்; (எ - று.)

பீமஸேநன் என்ற வடசொல்லுக்கு-வலியசேனையையுடையானென்று பொருள். தேவர்கள் வேண்டுகோளின்படி சிவபிரானாற் பெறப்பட்ட குமாரக்கடவுள் தேவர்களை வென்றிட்டவர்களான சூரபதுமன் முதலிய மிகப்பல அசுரர்களை வென்று தேவர்களுக்கு உதவினனாதலால், அவனை, தேவர்களை வென்ற நிவாதகவசர் காலகேயர் முதலிய அசுரர்களைத் தனியே சென்று எதிர்த்துப் பொருது அழித்துத் தேவர்க்கு உதவிசெய்த அருச்சுனனுக்கு

உவமை கூறினர். ஹேமகூடம் - வடசொல்' பொன்மயமான சிகரமுடைய தென்று காரணப்பொருள்படும்: ஹேமம் - பொன், கூடம் - சிகரம். குல பர்வதங்களுள் ஒன்றாதலால், இதனையெடுத்துக் கூறினர். சகதேவன் தத்துவஞானமுடையவனாதல், பாரதத்திற் பலவிடங்களில் விளங்கும்; பழம்பொருந்துசருக்கம், கிருட்டினன் தூதுசருக்கம், முகூர்த்தங் கேள்விச்சருக்கம் என்பவற்றிற் காணலாம்; மேல் கூஉ - ஆங்கவியில் "மதிகொள் ஞானி" என இவன் கூறப்படுமாறும் உணர்க. நாமமாயிரம் - ஸஹஸ்ரநாமம். நேமி-சக்ரவாளமலையுமாம். நீதிமாந் - வடசொல்; இதில், மான் - பெயர்விகுதி. தருமன் எப்பொழுதும் நீதிதவறாமை, பிரசித்தம். முருகக்கடவுளால் வேல்கொண்டு பிளக்கப்பட்ட சூரபதுமனது உடம்பின் கூறு இரண்டும் மயில்வடிவமும் கோழிவடிவமும் பெற்று அக்கடவுளருளால் அப்பிரானுக்கு வாகனமுங் கொடியுமா யமைந்த சிறப்பைக் கருதி, 'மாமயில்' என்றார்,

பசுமையென்னும் பண்புப்பெயர் ஈறுபோய்த் தன்னொற்றிரட்டி ஐகாரம் பெற்றுப் பச்சையென நின்றது. 'வேலின்' என்பதில், ஐந்தாமுருபு - ஒப்புப்பொருளது பகை - பகைவர்க்குப் பண்பாகுபெயர். உத்தமம், நாமம், நேமி, தரணி - வடசொற்கள். வய - வலிமையுணர்த்தும் உரிச்சொல்; "வய வலியாகும்" என்பது, தொல்காப்பியம். கடவுள் - (உலகசம்பந்தத்தைக்) கடந்தவன்; இது தொழிலாகுபெயரென்றும், இதில் உள் - தொழிற்பெயர் விகுதியென்றும் அறிக. தரணி-(எல்லாப்பொருள்களையுந்) தரிப்பது. (கசு)

இருதிறத்துச்சேனையும் பொருதல்.

ஆடன்மாவுமலையொப்பனமதக்கரியு மாழிசேர்பவனமொத்த
விரதத்திரளு,நாடுபோரிலரியொத்தவனிகத்திரளு நாலுபாலுமெழ
லுற்றமருடற்றினர்க,ளோடியோடியெதிருற்றவர்முடித்தலைகளூறு
சோரியுத்திக்கிடைவிழுத்தினர்கள், கோடிகோடி,தமரப்பறைமுழக்
கினொடு கோடுகோடுகள்குறித்தவிருபக்கமுமே.

(இ - ள்.) ஆடல் மாவும் - போர்வெற்றிக்கு உரிய குதிரைகளும், மலை ஒப்பன - மலைபோல்வனவான, மதம் கரியும் - மதயானைகளும், ஆழி சேர் பவனம் ஒத்த இரதம் திரளும் - சக்கரங்கள் பொருந்திய காற்றுப் போன்ற தேர்களின் கூட்டங்களும், நாடு போரில் அரி ஒத்த - (பகைவரைத்) தேடிச் சென்று செய்யும் போரிற் சிங்கங்களைப்போன்ற, அனிகம் திரளும்-காலாட் சேனைக்கூட்டமும், (ஆகிய நால்வகைப்படைகளிலு முள்ளவர்கள்), நாலு பாலும் எழல் உற்று - நான்குபக்கங்களிலும் எழுந்து, அமர் உடற்றினர்கள் - போர்செய்தார்கள்; (செய்து), ஓடி ஓடி எதிர் உற்றவர் முடி தலைகள்-மிகுதியாய் ஓடிவந்து எதிர்த்த வீரர்களது கிரீடமணிந்த தலைகளை, ஊறு சோரி உத்திக்கு இடை விழுத்தினர்கள் - பெருகுகிற இரத்தக்கடலுக்கு இடையிலே துணித்துத் தள்ளினார்கள்; (அப்பொழுது), கோடி கோடி - மிகப்பலகோடிக் கணக்கான, தமரம் பறை - ஆரவாரத்தையுடைய போர்ப்பறைகளின், முழக்கினொடு - பேரொலியுடனே, கோடு கோடுகள் - வளைந்த சங்குகள், இரு பக்கமும் குறித்த - இரண்டு பக்கங்களிலும் ஊதப்பட்டன; (எ - று.)

உத்தமசாதிக்குதிரைக்கு 'ஆடன்மா' என்று ஒருபெயருண்டு. தேர்ச்சக்கரங்களோடு விரைந்துசெல்லுதலால், அதற்கு, சக்கரங்கள் பொருந்தியதொரு காற்றை இல்பொருளுவமையாகக் கூறினர். இனி, 'ஆழிசேர்' என்றதை இரதத்துக்கு அடைமொழியாக்கலும் ஒன்று. 'உடற்றினர்கள்' என்ற உயர்திணைவினைமுற்றுக்கு ஏற்ற எழுவாய் வருவிக்கப்பட்டது. நாலு - 'நான்கு' ஈறுகெட்டு, னகரம் லகரமாய், உகரச்சாரியை பெற்றது. ஓடி ஓடி - அடுக்கு.

விகுதிப்பொருளது. உததி என்ற வடசொல் - நீர்தங்குமிடமெனக் காரணப் பொருள்படும்; உதம் = உதகம் : ஜலம். கோடிகோடி - மிகப்பல என்றமாத்திர மாய் நிற்கும். முழக்கு - முழங்கு என்ற முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயர். கோடுகோடு - வினைத்தொகை; கொடுதல் - வளைதல், பக்கம் - பக்ஷமென்ற வடசொல் திரிந்தது. அலையொப்பன எனப் பிரித்து, அலைபோல்வன என்று உரைத்துக் குதிரைக்கு அடைமொழியாக்கினும் அமையும்; மதத்துக்கு விசே டணமாக்குதலும் ஒன்று. பவநம், அநீகம் - வடசொற்கள். உடற்றினர்கள், விழுத்தினர்கள் என்பவற்றில், கள் - விகுதிமேல்விகுதி. (௬எ)

அப்போரின் சிறப்பு.

ஆனபோ திருதளத்தினுமிகுத்தவிற லாண்மைவீரரொருவர்க்கொ ருவர்மெய்க்கவச, மானமேயெனநினைத்துவரிபொற்சிலையும் வாளும் வேலுமுதலெத்திறவிதப்படையு, மேனியூடுருவவெட்டியநிலைக்குவ மைவேறுகூறவிரகெப்படிமலைத்தனர்க, டானவானவருயுத்தமுமரக் கரொடு சாகைமாமிருகயுத்தமுநிகர்த்தனவே.

(இ - ள்.) ஆன போது-இவ்வாறாகிய அப்பொழுது, இரு தளத்தினும்- இரண்டுபக்கத்துச் சேனைகளிலும், மிகுத்த விறல் ஆண்மை வீரர்-மிக்க பலத் தையும் பராக்கிரமத்தையுமுடைய வீரர்கள், மெய் கவசம் மானமே என நினை த்து-தங்களுடம்பைக் கவசம்போலப்பாதுகாப்பது மானமே யென்று எண்ணி, வரி பொன் சிலையும் - கட்டமைந்த அழகிய வில்லும், வாளும்—, வேலும்—, முதல்-முதலிய, திறம் - வலிமையுடைய, எ விதம் படையும் - எல்லாவகைப் பட்ட ஆயுதங்களும், மேனி யூடு உருவ - (எதிரியின்) உடம்பில் ஊறுபடுத் தும்படி, ஒருவர்க்கு ஒருவர்—, வெட்டிய-தாக்கிப்போர்செய்த, நிலைக்கு-நிலை மைக்கு, வேறு உவமை கூற விரகு எப்படி - வேறுஒப்புமைசொல்ல வகை யாது? மலைத்தனர்கள் - தம்மில்மாறுபாடுகொண்டவர்களான, தான வானவர்- அசுரர்களுக்கும் தேவர்களுக்கும் நடந்த, உயுத்தமும்-போரும், அரக்கரொடு - இராக்கதர்களுடனே, மா சாகை மிருகம்-சிறந்த குரங்குப்படைக்கு நேர்ந்த, யுத்தமும் - போரும், நிகர்த்தன - (இப்போருக்கு) ஒப்பாயின; (எ - று.)

அப்பொழுது கௌரவபாண்டவசேனைகள் எதிர்த்துச்செய்த போர்க்குத் தேவாசுரயுத்தமும் ராமராவணயுத்தமுமே ஒப்பாகு மென்பதாம். ஒருவர்க் கொருவர்-பரஸ்பரம். மானமாவது-எப்பொழுதும் தந்நிலையினின்று தாழாமை யும், ஊழ்வினையால் தாழ்வுவந்தவிடத்து உயிர்வாழாமையுமாம். இதனையே பிரதானமாகக்கொண்டு என்பது, 'மெய்க்கவசம் மானமேயென நினைத்து' என் பதன் கருத்து. 'தானவவானவர்' என்பது, தானவவானவரெனத் தொக்கது. யுத்தம், ரக்ஷஸ், சாகாம்ருகம் என்ற வடசொற்கள் உயுத்தம், அரக்கர், சாகை மிருகம் எனத் திரிந்தன. மரக்கிளைகளிற் சஞ்சரிக்கும் விலங்காதலால், சாகா மிருக மென்று குரங்குக்குப் பெயர்; சாகா - கிளை. தாநவர் - (காசியபமுனிவ ரது மனைவிமார்களுள்) தநுஎன்பவளிடம் பிறந்தவ ரெனக் காரணப்பொருள் படும் வடமொழித் தத்திதாந்தநாமம். தேவாசுரயுத்தம், பாற்கடல்கடைந்து அமி ருதமெடுத்தகாலத்தும் மற்றும்பல சமயங்களிலும் நிகழ்ந்தது. இராவணனாற் சிறைகொள்ளப்பட்ட சீதையை மீட்டற்பொருட்டு இராமன் சுக்கிரீவனோடு நட்புக்கொண்டு அவனது எழுபது வெள்ளம் சேனைகளுடனே சென்று போருது அரக்கரை அழித்தமை, பிரசித்தம். (௬அ)

தருமன் யாவரையும் விலக்கிச் சல்லியனைத் தான் எதிர்த்தல்.

வீமசேனனொடருச்சுனன்வயப்புரவி வீரமாநகுலனட்பினவனுக் கிளைய, தாமமீளியளிமொய்த்ததுளவப்புதிய தாரினனநசன்விற்

குருவைமுற்பொருத, சோமகேசபதிமெய்ப்புதல்வன்மற்றுமுள சூர ரானவரைமுற்றுறவிலக்கியெதிர்,மாமனாகியுமிகைத்துவருமத்திரனை வாவெனாவமர்தொடக்கினனுதிட்டிரனே.

(இ - ள்.) வீமசேனனொடு-வீமசேனனும், அருச்சுனன்-அருச்சுனனும், வய புரவி-வலிய குதிரைத்தொழிலில் வல்ல, வீர மா நகுலன்-வீரத்தன்மையையுடைய சிறந்தநகுலனும், அவனுக்கு இளைய-அந்நகுலனுக்குத்தம்பியான, நட்பின் - சிநேக தருமத்தையுடைய, தாமம் மிளி - போர்மாலையையுடைய பலசாலியான சகதேவனும், அளி மொய்த்த - வண்டுகள் மொய்க்கப்பெற்ற, துளவம் - திருத்துழாயினாலாகிய, புதிய தாரினான் - புதியமாலையையுடைய கண்ணனது, அநுசன் - தம்பியான சாத்தகியும், வில் குருவை - வில்லாசிரியனை துரோணனை, முன் பொருத-முன்பு (பதினைந்தாநாட்போரிலே) போர் செய்து கொன்ற, சோமகேசபதி மெய் புதல்வன்-சோமகுலத்துத் தலைவர்களுக்குத் தலைவனான துருபதனது உண்மைப்புத்திரனான திட்டத்துய்மனும், மற்றும் உள சூரர் ஆனவரை - மற்றும்உள்ள வீரர்களும் ஆகிய எல்லோரையும், முற்றுற விலக்கி-முழுவதும் விலக்கி, உதிட்டிரன்-தருமபுத்திரன்,மாமன் ஆகியும் எதிர் மிகைத்து வரு மத்திரனை - (தங்களுக்கு) மாமனாகஇருந்தும் (சோற்றுக்கடன்முறையால்) எதிரிலே செருக்கிவருகிற சல்லியனை, வா எனா-'வா'என்று உற்சாகத்தோடு சொல்லி, அமர் தொடக்கினன் - (அவனோடு) போரைத் தொடங்கினான்; (எ - று.)

தாமம், அளி, அநுஜன், ஸோமகேசபதி, சூரர், யுதிஷ்டிரன் - வடசொற்கள். துளவம் - துளஸீ என்ற வடசொல்லின் திரிபு. அநுஜன் - பின்பிறந்தவன். யுதிஷ்டிரன் என்ற பெயர் - யுதி ஸ்திரன் எனப் பிரிந்து, போரிற் பின்வாங்காதுநிற்பவனென்று பொருள்படும். மாமனாகியும், உம்-உயர்வுசிறப்பு. 'எதிர் மாமனாகிய மிகைத்துவரு மத்திரன்' என்ற தொடரை "மாதுலனாகிய மேதிலனாகிய வஞ்சன் கஞ்சன்" என்றதனோடு ஒப்பிடுக. அன்புக்கு உரியவனாயிருந்தும் அவனைவிட்டுப் பகைகொண்டவனென்க. தனது தம்பியருள் நகுலசகதேவர்க்கு மாமனாதலையே ஒற்றுமைநயத்தால் இங்ஙனம் எடுத்துக்கூறினர். நட்பு-தொழிற்பெயர்; நள்-பகுதி, பு-விகுதி. (கக)

தருமன் சல்லியன்மேல் அம்புதொடுத்தல்.

வீரசாபமொரிமைப்பினில்வளைத்தெதிர்கொள் வேகசாயக விதத்திறமெனைப்பலவு, மாரசாயகமெனச்சிகரமற்புயமு மார்புமூழ்கவுடன்முற்றுமுனையிற்புதைய, வீரமானகுருதிப்பிரளயமெப்புறமும் யாறுபோல்பெருகவெற்றுதலும் வெற்றிபுனை, சூரர்யாரினுமிகுத்திருண்முடிக்கவரு சூரனாமெனவியப்புடையமத்திரனே.

இதுவும், அடுத்த கவியும் - குளகம்.

(இ-ள்.) (தருமன்), வீர சாபம்-வலிய வில்லை, ஓர் இமைப்பினில் வளைத்து - ஒருநொடிப்பொழுதிலே வளைத்து, எதிர் கொள் - (பகையை) எதிர்த்தற்குஉரிய, வேகம் - விரைவுள்ள, சாயகம் விதம் திறம் எனை பலவும் - மிகப் பலவகைப்பட்ட பாணவர்க்கங்களெல்லாம், மார சாயகம் என - மன்மதபாணம்போல, சிகரம் மல் புயமும் - மலைச்சிகரம்போன்ற வலிமையையுடைய (சல்லியனது) தோள்களிலும், மார்பும் - மார்பிலும், மூழ்க - அழுந்தும்படியாகவும், உடல் முற்றும்-அவனுடம்புமுழுவதும், முனையின் புதைய-அம்புமுனைகளால் மறையும்படியாகவும், ஈரம் ஆன குருதி பிரளயம் - ஈரமுள்ள இரத்தவெள்ளம், எ புறமும் - எல்லாப்பக்கங்களிலும், யாறு போல் பெருக - நதி

போலப் பெருகும்படியாகவும், எற்றுதலும்-தாக்கினவளவிலே,- வெற்றிபுனை சூரர் யாரினும் மிகுத்து - சயங்கொண்ட வீரர்களெல்லோரினும் மேம்பட்டு, இருள் முடிக்க வரு சூரன் ஆம் என - இருளையழித்தற்குவருகிற சூரியன் போல்வானென்று கூறும்படி, வியப்பு உடைய -(யாவரும்) அதிசயிக்கத் தக்க குணமுள்ள, மத்திரன் - மத்திரநாட்டரசனான சல்லியன், (எ - று.)— 'கணைகள் ஏவினான்' என வருங்கவியில் முடியும்.

மன்மதன் எய்யும் அம்புகள்போலக் குறித்தஇலக்குத்தவறாமற் பட்டுத் துளைக்குந் தருமனம்புகளென்பார், அவற்றை உவமை கூறினார். சாபம், ப்ரளயம்-வடசொற்கள். இமைப்பு, வியப்பு- 'பு'விகுதிபெற்ற தொழிற்பெயர்கள்; இங்கே, இமைப்பொழுதுக்கும், வியக்கத்தக்க குணத்துக்குந்தொழிலாகு பெயராய் நின்றன. மாரன் என்ற வடசொல்-(பிராணிகளைக் காமநோயால்) மரணவேதனைப்படுத்துபவனென்று காரணப்பொருள்பெறும். சூரனென்பது - வீரனென்றபொருளில் ஶூர னென்றவடசொல் திரிந்ததும், சூரயனென்ற பொருளில் ஸூர னென்ற வடசொல் திரிந்ததுமாம். மிக்க இருளைத் தவறாமல் எளிதில் அழிக்குஞ் சூரியன் போல மிக்கபகையைத் தவறாமல் எளிதில் அழிப்பவன் சல்லியனென்றார். மிகுந்து என்பது, சந்தவின்பம்நோக்கி 'மிகுத்து' என வலித்தது, செய்யுள்விகாரம். தாமரைமலர், அசோகமலர், மாமலர், மல்லிகைமலர், நீலோற்பலமலர் என்னும் ஐந்தும், மன்மதனது பஞ்சபாணங்களாம். 'யாறுபோல் பெருக' என்பதில், சந்தவின்பத்துக்காக லகரம் இயல்பாய் நின்றது. (௭௦)

சல்லியன் தருமனது கவசம்முதலியவற்றைத் துணித்தல்.

ஆரவாரமுரசக்கொடியுயர்த்தவனதாகமீதணிமணிக்கவசமற்று
விழ, வூருநேமியிரதத்தினுறுமச்சுருள வோடுவாசிதலையற்றிரு
நிலத்துருள, நேரிலாதவவனெற்றிதுளைபட்டுருவ நீடுநாணொடுபிடித்
தகுனிவிற்றுணிய, வீரவாய்முனைநெருப்புமிழ்வடிக்கணைகளேவினா
னொருநொடிக்குளெதிரற்றிடவே.

(இ - ள்.) ஆரவாரம் - பெருமுழக்கத்தையுடைய, முரசம்- பேரிகைவாத்தியத்தின்வடிவத்தை யெழுதிய, கொடி - துவசத்தை, உயர்த்தவனது- உயரநாட்டியுள்ளவனான தருமனது, ஆகம் மீது - உடம்பின்மேல், அணி - அணியப்பட்டுள்ள, மணி கவசம் - இரத்தினம்பதித்த கவசம், அற்று விழ - துணிபட்டுவிழும்படியாகவும், ஊரும் - உருண்டுசெல்கிற, நேமி - சக்கரங்களையுடைய, இரதத்தின் - தேரில், உறும் - பொருந்திய, அச்சு—,உருள- துணிபட்டு உருளவும், ஓடு வாசி - விரைந்துவருந் தேர்க்குதிரைகள், தலை அற்று - தலையறுபட்டு, இரு நிலத்து உருள - பெரியபூமியிலே உருளவும், நேர் இலாத - ஒப்பில்லாத, அவன் - அத்தருமனது, நெற்றி—,துளை பட்டு உருவ- (அம்பினால்) முழுதுந் துளைத்துச்செல்லப்பெறவும், பிடித்த குனி வில் - கையிற்பிடித்துள்ள வளைந்த வில், நீடு நாணொடு - நீண்டநாணியுடனே, துணிய- துணிபடவும்,—(சல்லியன்), ஒரு நொடிக்குள் - ஒருநொடிப்பொழுதினுள்ளே, எதிர்அற்றிட - (தனக்கு) எதிரில்லாதபடி,— ஈர - (குறித்தஇலக்கைத் தவறாது) பிளத்தலையுடைய, முனை வாய் - கூரிய நுனியினின்று, நெருப்பு உமிழ் - நெருப்பைச் சொரிகிற, வடி கணைகள் - கூரிய அம்புகளை, ஏவினான் - செலுத்தினான் (எ-று).

கவசம் - வடசொல்; இரும்புமுதலியவற்றாலாகிய உடம்பின்மேற் சட்டை. அச்சு - அக்ஷ மென்ற வடசொல்லின் சிதைவு: சக்கரங்கோக்கும் மரம். நிலம் - (சலியாது) நிற்பது எனப்பூமிக்குக் காரணப்பெயர்; நில் - பகுதி, அம் - கருத்தாப்பொருள்விகுதி: அசலா, ஸ்திரா என்ற வடமொழியிற் பூமிக்கு வழங்கும் பெயர்கள் இப்பொருள் படுவன. நாணொடு வில்

துணிய - நாணியும் வில்லும் துணிய என்க. ஈா - ஈர் என்னும் முதனிலைத் தொழிற்பெயரின்மேற் பிறந்த குறிப்புப்பெயரெச்சம்; ஈர்தல் - பிளத்தல், அ - பெயரெச்சவிகுதி: வீர மெனப்பதம்பிரித்து வலியென்று உரைத்தல், மோனைத்தொடைக்கு மாறாம். நொடி - கைந்நொடிப்பொழுது. (எக)

தருமன் வேறுதேரேறி வேலினுற் சல்லியனைக் கொல்லுதல்.

வீறுசாலருளறத்தின்மகனப்பொழுதுவேறோர்தேர்மிசைகுதித் திமயவெற்பினிடை, யேறுகேசரியொடொத்துளநெருப்புமிழவீறி லார்புரமெரித்தவனிகர்க்குமென, மாறிலாததொருசத்தியையெடுத் துநெடுவாயுவாகுமெனவிட்டனனிமைப்பொழுதி, லாறுபாயருவிமுக் குவடிறுத்தசெயலானதான்முனைகொண்மத்திரான்முடித்தலையே.

(இ - ள்.) வீறு சால் - (வேறொருவர்க்கில்லாத) சிறப்பு மிக்க, அருள் - கருணையையுடைய, அறத்தின் மகன் - தருமபுத்திரன், அப்பொழுது—, வேறு ஓர் தேர்மிசை குதித்து - வேறொருதேரின்மேற் பாய்ந்து ஏறி, ஈறு இலார்புரம் எரித்தவன் நிகர்க்கும் என - அழிவற்றிருந்த அசுரர்களது மூப் புரத்தையெரித்திட்ட சிவபிரான் (தனக்கு) ஒப்பாவனென்னும்படி, இமயம் வெற்பினிடை ஏறு கேசரியொடு ஒத்து - இமயமலையின்மேல் ஏறிய சிங்கத் தைப் போன்று, உளம் நெருப்பு உமிழ - மனம் கோபாக்கினியை வெளியிட, மாறு இலாதது ஒரு சத்தியை எடுத்து - ஒப்பில்லாததொரு வேலாயுதத்தை யெடுத்து, நெடு வாயு ஆகும் என - பெரிய காற்றாகு மென்னும்படி, விட்ட னன் - வேகமாகவீசினான்; (அதனால்), இமை பொழுதில் - ஒருமாத்திரைப் பொழுதிலே, முனை கொள் மத்திரான் முடி தலை - முதன்மைகொண்ட சல்லி யனது கிரீடமணிந்த தலை, ஆறு பாய் அருவி முக்குவடு இறுத்த செயல் ஆனது - நதிகளாகப்பெருகுகிற அருவிகளையுடைய மேருமலையின் மூன்றுசிகாம் (வாயுவினால்) ஒடிக்கப்பட்ட விதம் போன்றது; (எ - று.)—ஆல் - ஈற்றசை.

முக்குவடிறுத்த கதை:—முன்னொருகாலத்தில் வாயுதேவனுக்கும் ஆதி சேஷனுக்கும் தமக்குள் யார்பலசாலி யென்ற விவாதமுண்டாக, அதனைப்பரீ க்ஷித்தறியும்பொருட்டு வாயுதேவன் மேருமலையின் சிகரத்தைப் பெயர்த்துத் தள்ளுவதென்றும் ஆதிசேஷன் அதுபெயரவொட்டாமற் காத்துக்கொள்வ தெனறும் எற்பாடு உண்டாகி, அங்ஙனமே இருவரும் தேவர் முதலியோ ரது முன்னிலையில் தந்தம் வலிமையைக் காட்டத்தொடங்கிய பொழுது, ஆதிசேஷன் தனது ஆயிரம்படங்களாலும் மேருமலையின் ஆயிரஞ் சிகரங்களை யும் கவித்துக்கொண்டு பெயரவொட்டாமல் வெகுநேரங்காக்க, பின்பு வாயு தேவன் தன்வலிமையால் அம்மலைச்சிகரங்களில் மூன்றைப் பெயர்த்துக் கொண்டுபோய்த் தென்திசையில் தள்ளிவிட்டனன் என்பதாம்.

ஓர் - ஒன்று என்பதன் விகாரமாகிய இது உகாம்பெறுமலும் முதல்நீளா மலும் நின்றது. இமயம் - பனிமலை; இது மலையரசனாதலாலும், எல்லாமலைக ளினும் உயர்ந்ததாதலாலும், இதனை யெடுத்துக்கூறினர். கேஸாம் - பிடரி மயிர்; அதனையுடையது கேஸரீ என வடமொழிக்காரணப்பெயர்: ஆண்சிங்கம். தேர்க்கு மலையும், தருமனுக்குச் சிங்கமும் உவமை. எளிதிற்பகையழித்தற்குச் சிவபிரானை உவமைகூறினர். மாறு - எதிருமாம். ஶக்தி, வாயு - வடசொற்கள்.

வேறு.

சல்லியன் இறந்ததனுல் சௌரவசேனை நிலைகுலைதல்.

தொட்டவரிசிலைத்தடக்கையிராமனென்னத் தொடுத்தகணைதாப்பம ற்றொழாதவேந்த,ரிட்டகவசமுமார்பும்பிளக்தபின்ன ரெடுத்ததொ

ருவடிவேலாலிளையோனென்ன, மட்டவிழுந்தும்பையந்தார்த்தரு மன் மைந்தன் வாகுவலியுடனெறியமத்திரேசன், பட்டனனென் றணிகுலைந்துமுதுகிட்டோடிப்படாதுபட்டதுயர்த்தபணிப்பதாகன் சேனை.

(இ - ள்.) தொட்ட - ஏந்திய, வரி - கட்டமைந்த, சிலை - (கோதண்ட மென்னும்) வில்லை யேந்திய, தட - பெரிய, கை - கையையுடைய, இராமன் என்ன - இராமன்போல, தொடுத்த கணை தப்பாமல் - எய்த அம்பு குறிதவ றாதபடி, தொழாத வேந்தர் இட்ட கவசமும் மார்பும் பிளந்த பின்னர் - வணங் காத பகையரசர்கள் தரித்துள்ள கவசத்தையும் அவர்கள்மார்பையும் (அம்பு களால்) பிளந்தபின்பு,—எடுத்தது ஒரு வடிவேலால் - கையிலெடுத்ததொரு கூரியவேலாயுதத்தால், இளையோன் என்ன - முருகக்கடவுள்போல, மட்டு அவிழும் அம் தும்பை தார் தருமன் மைந்தன் - வாசனைவீசுகிற அழகிய தும் பைப்பூமாலையையுடைய தருமபுத்திரன், வாகு வலியுடன் எறிய - தோள் வலிமையோடு வீச, (அதனால்), மத்திர ஈசன்-மத்திரநாட்டரசனான சல்லி யன், பட்டனன் - இறந்தான், என்று - என்றகாரணத்தால், உயர்த்த பணி பதாகன்சேனை - உயரநாட்டிய பாம்புக்கொடியையுடைய துரியோதனனது சேனை, அணிகுலைந்து - அணிவகுப்பின் ஒழுங்குகெட்டு, முதுகு இட்டு ஓடி - தோற்று ஓடி, படாது பட்டது - படாதபாடுபட்டது; (எ - று.)

வேலினாலெறிதற்கு வேலனான முருகனை உவமைகூறினார். சுப்பிரமணி யன் சிவபிரானது இளயகுமாரனாதலால், இளையோனெனப்பட்டனன். இனி, 'இளையோனென்ன' என்பதற்கு - இராமன்தம்பியான இளையபெரு மாள் [லக்ஷ்மணன்] போல என்று உரைப்பாருமுளர். படாதுபட்டது ஒரு நாளும் படாதமிக்கபாடு பட்டது. பணீ-வடசொல்; பணத்தையுடையது, பணம் - படம்.

இதுமுதற் பதினான்கு கவிகள் - பெரும்பாலும் ஒன்று இரண்டு ஐந்து ஆறுஞ்சீர்கள் காய்ச்சீர்களும், மற்றைநான்கும் மாச்சீர்களுமாகிய கழிநெடி லடி நான்கு கொண்ட எண்சீராசிரியவிருத்தங்கள். (எங)

சல்லியனைச் சேர்ந்த எழுநூறுவீரர்கள் தருமனை யெதிர்த்தல்.

மதிகண்டபெருங்கடல்போற்குந்திமைந்தர் வான்சேனையார்ப் பதுவுமன்னன்சேனை, நுதிகொண்டகனல்கொளுத்துமிராமபாண நுழைகடல்போனொந்ததுவுநோக்கிநோக்கிக், கதிகொண்டபரித் தடந்தேர்ச்சல்லியன்றன் கண்போல்வாரெழுநூறுகடுந்தேராட்கள், விதிகொண்டபடைபோல் வெம்படைகளேவி வெம்முரசக்கொடி வேந்தன்மேற்சென்றாரே.

(இ - ள்.) மதி கண்ட பெரு கடல் போல் - சந்திரனைக் கண்ட பெரிய கடல் பொங்குவதுபோல, குந்தி மைந்தர் வான் சேனை ஆர்ப்பதுவும்-பாண்ட வர்களது பெரிய சேனை (தருமன்வெற்றியைக் கண்டு மகிழ்ந்து) ஆரவாரிப் பதையும், மன்னன் சேனை - துரியோதனனுடைய சேனை, நுதி கொண்ட கனல் கொளுத்தும் இராமபாணம் நுழை கடல் போல்-கூர்மையைக்கொண் டதும் நெருப்பை மூட்டுவதுமான இராமனது அம்பு தொடுக்கப்பெற்ற கடல் போல, நொந்ததுவும் - (சல்லியனிறந்தசோகத்தால்) வருந்தியதையும், நோக்கி நோக்கி - பார்த்துப்பார்த்து,—கதி கொண்ட பரி தட தேர் சல்லியன் தன் கண்போல்வார் - பலவகைநடைகளைக்கொண்ட குதிரைகளைப்பூட்டிய பெரியதேரையுடைய சல்லியனுக்குக் கண்போல் இன்றியமையாத அங்கமா யுள்ள, எழுநூறு கடு தேர் ஆட்கள் - கொடிய தேர்வீரர் எழுநூறுபேர், விதி கொண்ட படைபோல் வெம் படைகள் ஏவி - பிரமாஸ்திரம்போலக் கொடிய

ஆயுதங்களைப் பிரயோகித்துக்கொண்டு, வெம் முரசம் கொடி வேந்தன்மேல் சென்றார்-பயங்கரமான முரசக்கொடியையுடைய தருமராசன்மேல் (போர்க்குச்) சென்றார்கள்.

சந்திரன் எதிர்ப்பட்டவளவிலே கடல் பொங்குதல், இயல்பு. 'மதி கண்ட பெருங்கடல்' என்றவிடத்து 'கண்ட' என்பது - காணுததைக் காண்பதுபோலச் சொன்ன மரபுவழுவமைதி; [நன் - பொது - ருஅ.] நகுலசகதேவர், மாத்திரியின் மக்களாயினும், குந்தியால் வளர்க்கப்பட்டதனாலும், குந்தியாலுபதேசிக்கப்பட்ட மந்திரத்தின் பலத்தால் மாத்திரியினிடம் பிறந்தவராதலாலும், 'குந்திமைந்தர்' என அடக்கப்பட்டனர். நுதி, ராமபாணம், கதி - வடசொற்கள். தேராட்கள் - தேர்க்காவலராய் நின்ற ஆட்களுமாம். விதிகொண்டபடை - பிரமனைத்தெய்வமாகக்கொண்ட அஸ்திரம். படை - படுத்தற்குக் கருவியானது; படுத்தல்-அழித்தல்: ஐ-கருவிப்பொருள்விகுதி.

இராவணனாற் கவர்ந்துபோகப்பட்ட சீதாபிராட்டி இலங்கையிலிருக்கிற செய்தியை அநுமான்சென்று அறிந்துவந்து சொன்னபின்பு இராமபிரான் வானரசேனையுடனே புறப்பட்டுச்சென்று கடற்கரையையடைந்து, கடலைக்கடக்க உபாயஞ்சொல்லவேண்டுமென்று வருணனைப் பிரார்த்தித்து அங்குத் தருப்பசயனத்திலே படுத்து எழுநாள்வரையில் பிராயோபவேசமாகக் கிடக்க, கடலரசனாகிய வருணன் அப்பெருமானது மகிமையை யறியாமல் உபேக்ஷையாயிருக்க, சக்கரவர்த்தித்திருமகனார் அதனைக்கண்டு கோபங்கொண்டு, வானரர் கடந்துசெல்லும்படி கடலைவற்றச்செய்வே னென்று ஆக்கினேயாஸ்திரத்தைத் தொடுக்கத்தொடங்கவே, வருணன் அஞ்சிநடுங்கியோடிவந்து அப்பெருமானைச் சரணமடைந்து கடல்வடிவமான தன்மேல் அணைகட்டுதற்கு உடன்பட்டு ஒடுங்கி நின்றானென்பது, இராமாயணகதை.

துரியோதனன் சகுனிமுதலானருடன் தருமனை யெதிர்த்தல்.

அவளவோவரவுயர்த்தவரசன்றானு மாகுலத்தோடருஞ்சமரி
லரியேறென்னக், கவரிபுடைபணிமாறத்தவளக்கொற்றக் கவிகை
யொருதனிநிழற்றக்கரைகாணுத, வுவரிநெடும்பெருஞ்சேனைவெள்ள
ஞ்சூழ வுயிரனையதுணைவருடன்மாமன்சூழத், தவர்முதலாம்படைக
ளொடுதன்னைவென்று தரணிகொளவருநிருபன் றன்னைச்சார்ந்தான்.

(இ - ள்.) அவர் அளவோ - அவ்வெழுநூறுபேர் மாத்திரமோ, அரவு உயர்த்த அரசன்தானும் - பாம்புக்கொடியை உயரநாட்டிய துரியோதனராசனும், ஆகுலத்தோடு - வருத்தத்துடனே, அரு சமரில் - அரிய போரில், அரி ஏறு என்ன - ஆண்சிங்கம்போல, கவரி புடை பணி மாற - சாமரங்கள் பக்கங்களில் வீசவும், ஒரு தனி தவளம் கொற்றம் கவிகை நிழற்ற-ஒப்பற்ற ஒற்றை வெண்கொற்றக்குடை நிழலைச்செய்யவும், கரை காணுத உவரி நெடு பெரு சேனை வெள்ளம் சூழ - கரைகாணவொண்ணுத கடல்போன்ற மிகப்பெரிய சேனைத்தொகுதி சூழ்ந்துவரவும், உயிர் அனைய துணைவருடன் மாமன் சூழ-தனதுஉயிர்போன்ற தம்பிமார்களுடன் மாமனான சகுனியும் சுற்றிலும் வரவும், தவர் முதல் ஆம் படைகளொடு - வில் முதலிய ஆயுதங்களுடனே, தன்னைவென்று தரணி கொள வரும் நிருபன்தன்னை சார்ந்தான் - தன்னைச் சயித்துப் பூமியைப்பெற்றுக்கொள்ளுதற்கு வருகிற தருமராசனை நெருங்கினான்; (எ - று.)

அரவு - பாம்பின்வடிவ மெழுதிய கொடிக்கு, இருமடியாகுபெயர். அரசன் - ராஜன். ஆகுலம், தவளம் - வடசொற்கள். கவிகை - கவிந்துள்ளது; 'கை' விகுதிபெற்ற தொழிலாகுபெயர். உவரி - உப்புச்சுவையுடையது: இ-பெயர் விகுதி. தவர் - இருகுறிப்பெயர். அரியேறென்னச் சார்ந்தானென இயையும். வெள்ளம் - ஒருபெருந்தொகை. (எ௨)

வீமன் முதலியோர் பகைவர்களை யெதிர்த்தல்.

வீமன்முதற்றம்பியரும்பொருவிலாத வெஞ்சேனைத்தலைவரும் போர்வென்றிகூருஞ், சோமகருமுதலாயதறுகண்வீரர் தும்பிகளையரி யினங்கடொடருமாபோற், றாமமணித்தடஞ்சிகரத்தோளுமார்புஞ் சரமுழுகத்தனுவணக்கிச்சாய்த்தசோரி, பூமுழுதும்பரந்துவரப்பொ ருதவீரம் புலவோர்க்குவதிசயித்துப்புகலலாமோ.

(இ - ள்.) வீமன் முதல் - வீமசேனன் முதலான, தம்பியரும் - (தரும புத்திரனது) தம்பிமார் நால்வரும், பொருவு இலாத - ஒப்பிலாத, வெம் சேனை தலைவரும் - கொடிய சேனைத்தலைவர்களான திட்டத்துய்மன் முதலியோரும், போர் வென்றி கூரும் - போரில் வெற்றிமிகுகிற, சோமகரும் - சோமக குலத்துவீரர்களும், முதல் ஆய - முதலான, தறுகண் வீரர் - அஞ்சாமையை யுடைய வீரர்கள், தும்பிகளை அரி இனங்கள் தொடரும் ஆ போல் - யானைக ளைச் சிங்கக்கூட்டங்கள் (கொல்லுதற்குத்) தொடர்ந்துசெல்லும் விதம்போல, (பகைவரையெதிர்த்து),—தாமம் - (போர்) மாலையை யணிந்த, மணி - அழ கிய, தட - பெரிய, சிகரம் - மலைச்சிகரம் போன்ற, தோளும் - அவர்கள் தோள்களிலும், மார்பும் - மார்பிலும், சரம் முழுக - அம்புகள் தைத்து அழுந் தும்படி, தனு வணக்கி - வில்லை வளைத்து, சாய்த்த சோரி பூ முழுதும் பரந்து வர - (அவர்களுடம்பு) சொரிந்த இரத்தம் பூமிமுழுவதிலும் பரவிவரும்படி, பொருத - போர்செய்த, வீரம் - வீரத்தன்மை, புலவோர்க்கும் அதிசயித்து புகலல் ஆமோ - விசேஷஞானமுடைய தேவர்களுக்கும் கொண்டாடிச் சொல்லக்கூடியதோ? [அன்று என்றபடி]; (எ - று.)

பேரறிவுடைய தேவர்களும் வருணித்துச்சொல்லலாகாதவண்ணம் மிக்க வீரங்காட்டிப்பொருதன ரென்பதாம். புலம் அல்லது புலமை- அறிவு; அதனை யுடையவர், புலவர்: விகுதியீற்றயலில் அகரம் ஒகாரமாய்ப்புலவோர் என நின் றது. மிக்க அறிவுடைமைபற்றி, தேவர்க்கு வடமொழியில் விபுதரென்று ஒரு பெயர்; புலவர் என்ற தமிழ்ப்பெயர் அதுபற்றிவந்தது. இனி, கல்வித்திற முடைய வித்துவான்களுக்கும் வருணித்துச்சொல்லக்கூடிய அளவின தன் றென்று உரைப்பினும் அமையும். சோமகர்-துருபதனது குலத்தார். தாமம் மணி தட சிகரம் தோள்-ஒளியையுடைய இரத்தினங்களையுடைய பெரிய மலை கள்போன்ற தோள்களென்றலும் ஒன்று; இருபொருளிலும், தாமம் - வேறு வேறு வடசொல். பூ-பூமியைக் குறிக்கையில், வடமொழி. தும்பிகளை அரி யினங்கள் தொடருமாபோல்-உவமையணி. ஆ - ஆறு என்பதன் தொகுத்தல்.

துரியோதனன்தம்பியருள் எழுவரை வீமன் கொல்லுதல்.

தன்றமையன்றனைப்பொருதுவெல்லவந்த தானையெலாநீறாக்கித் தரணியாளும், புன்றமையனெதிரவனுக்கிளையவீரர் பொரவந்தோ ரெழுவரையும்புவிமேல்வீழ்த்தி, யின்றமையுஞ்சமரமினிக்காண்டல் பாவமென்றிமையோரதிசயிப்பவிமயம்போல, நின்றமைகண்டானி லனீமகிழ்ந்துநோக்கி நெஞ்சுறவன்றென்செய்தானெடியமாலே.

(இ - ள்.) தன் தமையன்தனை - தனது தமையனான தருமனை, பொருது - எதிர்த்துப்போர்செய்து, வெல்ல வந்த - சயிப்பதற்கு வந்த, தானை எலாம் - பகைவர்சேனைகளையெல்லாம், நீறு ஆக்கி-பொடிபடுத்தி,—தரணி ஆளும் புன் தமையன் எதிர்-பூமியை அரசாளுகிற அற்பகுணமுள்ள தமையனான துரியோ தனனது எதிரிலே, பொர வந்தோர் அவனுக்கு இளைய வீரர் இருவரையும் - (தன்னுடன்) போர்செய்யவந்தவர்களான அவனது தம்பிமார் எழுபேரையும்,

புவிமேல் வீழ்த்தி - தரையிலே இறந்துவிழச்செய்து,—சமரம் இன்று அமையும் - 'போர் இன்றைநாளோடு போதும், இனி காண்டல் பாவம் - இனிமேலும் (இப்படிப்பட்ட கொடும்போரைப்) பார்த்தல் பாவமாம்,' என்று இமையோர் அதிசயிப்ப - என்று தேவர்கள் கொண்டாட,—இமயம் போல நின்றமை-இமயமலைபோல (வீமன்) சலியாது நின்றதை, கண்டு-பார்த்து, நெடியமால் - பெருமைக்குணமுள்ள திருமாலின் அவதாரமான கண்ணபிரான், ஆனிலனை - வாயுகுமாரனான அவ்வீமனை, நெஞ்சு உற - மனங் களிக்க, மகிழ்ந்து நோக்கி - மகிழ்ச்சிகொண்டு பார்த்து, அன்று - அப்பொழுது, என் செய்தான் - யாது செய்தான்? [மிக்க ஆனந்தமடைந்தனன் என்பதாம்]; (எ - று,)

துரியோதனனுக்கு உதவியாய்த் தருமனைச் சயிக்கும்பொருட்டு வந்த சேனைகளை வீமன் சாம்பலாக்கித் துரியோதனன் கண்ணெதிரிலே அவன் தம்பிமார் எழுபேரையுங் கொன்று மிக உக்கிரமாகப் போர்செய்து சிறிதும் சலிப்பில்லாது நின்ற திறத்தைக் கண்ணன் பார்த்து மனப்பூர்வமாய் அளவில்லாத ஆனந்தத்தை அடைந்தனன் என்பதாம். தனது திருவவதாரத்தின் காரியமான பூபாரநிவிருத்தி வீமனால் நிறைவேறிவருதலை நோக்கி எம்பெருமான் திருவுள்ளமுவந்தனனென்க. நெடியமால் - மகாவிஷ்ணு; திரிவிக்கிரமாவதார காலத்திலும் விசுவரூபசமயத்திலும் மற்றும் சிற்சில பொழுதிலும் நெடியவடிவு கொள்ளும் நிலைமைபற்றி, 'நெடியமால்' என்றதெனினும் அமையும். தமையன் என்ற பெயர் - தம்ஐயன் எனப்பிரிந்து, தமக்குத் தந்தைபோல்வானெனக் காரணப்பொருள்படும். "ஜ்யேஷ்டப்ராதா பித்ருஸம:" [மூத்த உடன்பிறந்தவன் தந்தைபோல்வான்] என்பது நூற்கொள்கை. 'புன்தமையன்' என்றவிடத்து, தமையன் என்றது, வீமனுக்குத் துரியோதனன் முந்திப்பிறந்தவனென்பதை விளக்கும்; வீமன் பிறந்த நாளுக்கு முதல்நாளிரவிற் பிறந்தவன் துரியோதனனென்றும், வீமன் பிறந்தநாளிற் பிறந்தவன் துச்சாதனனென்றும், மற்றைத் தொண்ணூற்றெட்டுப்பேரும் அதற்கு அடுத்தநாட்களில் முறையே பிறந்தவரென்றும் அறிக. இனி, புன்தமையன் - துச்சாசனன் முதலியோர்க்குத் தமையனுமாம். எழுவர்பெயர், அடுத்தகவியில் விளங்கும். புவி - வடசொல்; இது அந்தப்பாஷையில் ஏழாம்வேற்றுமைவிரி: இது, தமிழிற் பெயர்மாத்திரமாய்நின்று பிறவேற்றுமையுருபுகளை மேலேற்கும். காணுதற்கரிய அப்போரின்மிக்கஉக்கிரத் தன்மையை விளக்குவார் 'இன்றமையுஞ் சமரமினிக் காண்டல் பாவமென்றிமையோ ரதிசயிப்ப' என்றார். பாவம்=பாபம்: வடசொல். இமையோர் - கண் இமையாதவர்; எதிர்மறை வினையாலணையும்பெயர். ஆநிலன்-வாயுபுத்திரன்: வடமொழித் தத்திதாந்தநாமம்; அநிலன் - வாயு. 'பொரவந்தோர்' என்றவிடத்தில் 'போர்வேந்தர்' என்றும் பாடமுண்டு. (எஎ)

தம்பியர்இறந்ததற்குத் துரியோதனன் சோகமடைதல்.

செயகந்தன்செயவன்மன்செயசேனன் சேனாவிந்துசெயத்திர
தன்றிறலார்விந்து, வயமொன்றுவிக்கிரமனென்போராவி வானாடு
புகுந்ததற்பின்மதங்களேழுங், கயமொன்றுசொரியவெதிர்நின்ற
தென்னக் களித்துவலம்புரிவீமன்முழக்கக்கண்டங், கயனின்றவல்லம்
புரித்தாரண்ணல்சோர்ந்தா னநுசர்மேலன்பெவர்க்குமாற்றலாமோ.

(இ - ள்.) செயகந்தன் - ஜயகந்தன், செயவன்மன்-ஜயவர்மா, செயசேனன்-ஜயஸேநன், சேனாவிந்து - ஸேநாவிந்து, செயத்திரதன் - ஜயத்ரதன், திறல் ஆர் விந்து - வெற்றிபொருந்திய ஜயவிந்து, வயம் ஒன்று விக்கிரமன் - சயம்பொருந்திய சயவிக்கிரமன், என்போர்-என்னும் எழுபேருடைய, ஆவி - உயிர், வான் நாடு புகுந்ததன்பின் - இறந்துவீரசுவர்க்கமடைந்தபின்பு,—கயம்

ஒன்று - ஒருயானை, மதங்கள் எழும் சொரிய-எழுவகைமதங்களும் பொழிய, எதிர் நின்றது என்ன - எதிரிலே நின்றது போல, வீமன்—, களித்து-களிப்படைந்து எதிரில்நின்று, வலம் புரி முழக்க (வெற்றிக்கு அறிகுறியாகத் தனது) சங்கத்தை வாயில்வைத்து ஊதி ஆரவாரிக்க, கண்டு - பார்த்து, அங்கு அயல் நின்ற வலம்புரி தார் அண்ணல் - அவ்விடத்தில் அருகிலே நின்ற நஞ்சாவட்டைப்பூமாலையணிந்த அரசனான துரியோதனன், சோர்ந்தான் - மனந்தளர்ந்தான்: அநுசர்மேல் அன்பு எவர்க்கும் ஆற்றல் ஆமோ - தம்பியர்பக்கல் உள்ள அன்பு யாருக்கும் அடக்கமுடியுமோ? [முடியாது என்றபடி]; (எ - று.)

தம்பிமார்இறந்ததற்குத் துரியோதனன்சோகித்தானென்ற சிறப்புப்பொருளை, தம்பியர்பக்கல் அன்பு யார்க்குந் தணிக்கலாகாது என்ற பொதுப்பொருள்கொண்டு விளக்கியதனால், வேற்றுப்பொருள்வைப்பணி; வடநூலார் அர்த்தாந்தரந்யாஸாலங்கார மென்பர். மோனைப்பொருத்தத்திற்காக 'ஜய' என்பதை 'செய' எனத் திரித்தார். திறல்ஆர் விந்து - திறலென்னுஞ்சொல்லின் பொருள்கொண்டதொரு பரியாயநாமம் முந்தியமையப்பெற்ற விந்த வென்னும் பெயருடையா னென்க; இங்ஙனமே, வயமொன்று விக்கிரமன் - வயமென்னுஞ்சொல்லின் பரியாயநாமம் முன்அமைந்த விக்கிரம னென்னும் பெயருடையா னென்க. யானைக்கு எழுவகைமதம் - இரண்டுகண்கள், இரண்டுகன்னங்கள், துதிக்கைத்துளை களிரண்டு, குறியொன்று ஆகிய ஏழிடத்தினின்றும் பெருகுவன. எழுபேரைக் கொன்றதனால் வீமன் எழுவகை உற்சாகங்கொண்டதை விளக்குவார்போல, 'மதங்களேழுங்கயமொன்று சொரிய எதிர்நின்ற தென்னக் களித்து' என்றார். கயம் - கஜமென்ற வடசொல்லின் திரிபு. வலம்புரி - வலப்பக்கமாக உட்சுழிந்துள்ளது; இந்தச் சாதிச்சங்கு இடம்புரியினும் ஆயிரமடங்கு சிறந்ததாம்: ["இப்பியாயிரமே சூழ்ந்த திடம்புரி யென்று கூறும், ஒப்பில் சங்காயிரஞ் சூழுறும் வலம்புரி யென்றோதும், அப்படி யதுவுஞ் சூழ்ந்த சலஞ்சல மாகு மற்றைத், தப்பிலாச் சலஞ்சலங்கள் சார்ந்தது பாஞ்சசந்யம்" என்பதனால், சங்குகளின் வகையையும், அவற்றின் உயர்வில் உள்ளவிதத்தையும் அறிக.] கவி பக்ஷபாதமில்லாமல் வீமன் துரியோதனன் என்றஇருவர்க்கும் வலம்புரிகூறுவார்போன்று சமத்காரத்தால் 'வலம்புரிவீமன்முழக்க, வலம்புரித்தாரண்ணல்' என்றார். அண்ணல் - பெருமையிற் சிறந்தவன்; ஆண்பாற்சிறப்புப்பெயர்; இனி, தமையனென்றுமாம்: அண்ணல் = அண்ணன். முதலடியில் 'செயசே னன்சேனவிந்து' எனச் சீர்பிரிக்க. மாற்றலாமோ என எடுத்து உரைத்தல், மோனைக்குச் சிறவாது. (எஅ)

வீமன் மற்றும் துரியோதனன்தம்பியரைவரை யெதிர்த்தல்.

தனக்குநிகர்தானானகிருதவன்மன் றம்பியர்களெழுவர்படத்தம்முன்பட்ட,மனக்கவலையறிந்துபெருஞ்சேனையோடுமற்றவன்றம்பியரைவரோடும்வந்து, சினக்கதிர்வேல்வீமனுயிர்செகுப்பானெண்ணிச்செருச்செய்தானேனையர்கடிருகியோட, வெனக்கிவரேயமையுமெனப்புறக்கிடாத விளையவர்மேற்கடுங்கணையைந்தேவினானே.

(இ - ள்.) தம்பியர்கள் எழுவர் பட - தம்பிமார் எழுபேர் இறக்க, தம்முன் பட்ட - தமையனான துரியோதனன் அடைந்த, மனம் கவலை - மனக்கலக்கத்தை, அறிந்து - உணர்ந்து,—தனக்கு நிகர் தான் ஆன கிருதவன்மன் - (வேறு ஒப்புமையில்லாமையால்) தனக்குச்சமானம் தானேயாகிய கிருதவர்மன்,—பெருசேனையோடும் - பெரிய சேனையுடனும், மற்று அவன் தம்பியர் ஐவரோடும் - அத்துரியோதனன்தம்பிமார்வேறுஐந்துபேருடனும், வந்து—, சினம் கதிர்வேல் வீமன் உயிர் செகுப்பான் எண்ணி-கோபத்தையும் ஒளியையுடைய வேலாயுதத்தையுமுடைய வீமனது உயிரைத் தொலைக்க நினைத்து,

செரு செய்தான் - போர்செய்தான்; (அப்பொழுது வீமன் எதிர்த்துப் போர் செய்து), ஏனையர்கள் திருகி ஓட - மற்றையவீரர்கள் மீண்டுபுறமிட்டோட, புறக்கு இடாத இளையவர்மேல் - புறங்கொடாதுநின்ற துரியோதனன்தம்பியர் ஐவர்மேல், எனக்கு இவரே அமையும் என-எனக்கு இவர்களே போதுமென்று, கடி கணை ஐந்து ஏவினான் - கொடியஐந்துஅம்புகளைச் செலுத்தினான்; (எ - று.)

நூற்றுவருள் முந்தினநாள்களில் இறந்தவர் போக மற்றையோரையெல்லாம்அன்றைக்கே கொன்றொழித்துத்தனது சபதத்தை நிறைவேற்றிவிடவேண்டு மென்பது வீமன்கொண்ட சங்கற்பமாதலால், அதற்கு ஏற்ப, 'எனக்கு இவரேயமையுமென இளையவர்மேற் கணையேவினான்' என்றார். இந்தஐவர் பேர், அடுத்தகவியில் விளங்கும். இவரேயமையும் என்பதற்கு - இவர்களைக் கொல்லுதலே போது மென்று இலக்கணையாற் பொருள்கொண்டு, செய்யுமென் முற்று பலர்பாலுக்குவந்ததை வழுவமைதியாக்குக; இல்லாவிடின், "பல்லோர் படர்க்கை முன்னிலை தன்மையிற், செல்லாதாகுஞ் செய்யுமென் முற்றே" என்ற விதிக்கு முரணும். 'இவரே யமைவரென' என்பது வழாநிலை. கவலை - கவற்சி; ஐவிகுதிபெற்ற தொழிற்பெயர். கதிர் - கூர்நுனியுமாம். செருப்பான் என்பதில், பான் - வினையெச்சவிகுதி; அதுவே எதிர்காலங்காட்டும். (எக)

அவ்வைவரும் வீமனால் இறத்தல்.

சித்திரவாகுவினோடுபலசேனன்போர்ச்செயசூரன்சித்திரனுத்தமவிந்தென்றே, யத்திரவில்லாண்மையினிற்றிகழாநின்ற வைவரிவர்யாவரையுமடர்ப்பான்வந்தோர், சத்திரம்யாவையுமேவிச்சங்கமூதிச்சமர்விளைத்தார்நெடும்பொழுதுசமீரணன்றன், புத்திரனான்முன்சென்றவெழுவரோடும்பொன்னுலகங்குடிபுகுந்தார் புலன்கள்போல்வார்.

(இ - ள்.) சித்திரவாகுவினோடு - சித்திரபாகுவும், பலசேனன் - பலசேனனும், போர் - போரில்வல்ல, செயசூரன் - ஜயசூரனும், சித்திரன் - சித்திரனும், உத்தமவிந்து-உத்தமவிந்துவும், என்று - என்றுபெயர்பெற்று, அத்திரம் வில் ஆண்மையினில் திகழாநின்ற - அஸ்திரங்களைப் பிரயோகித்தற்கு உரிய வில்லின்திறத்தில் சிறந்துவிளங்குகிற, புலன்கள் போல்வார்ஐவர் இவர்- ஐம்புலன்கள்போல் அடக்கவொண்ணாதவர்களான இவ்வைந்துபேரும், யாவரையும் அடர்ப்பான் வந்தோர் - எல்லோரையும் (போரில்) அழிக்க வந்து, சத்திரம் யாவையும் ஏவி-ஆயுதங்களையெல்லாம் செலுத்தி, சங்கம் ஊதி-சங்கத்தை முழக்கி, நெடு பொழுது சமர் விளைத்தார்-வெகுநேரம் போர்செய்து, (பின்பு), சமீரணன்தன் புத்திரனால்-வாயுகுமாரனான வீமனால், முன் சென்ற எழுவரோடும் பொன் உலகம் குடி புகுந்தார் - முன்னேசென்ற எழுஉடன்பிறந்தாருடனே தாங்களும் பொன்மயமான வீரசுவர்க்கத்துக்குச் சென்று சேர்ந்தார்கள் [இறந்தன ரென்றபடி]; (எ - று.)

அத்திரம், சத்திரம் - அஸ்த்ரம், சஸ்த்ரம் என்ற வடசொற்களின் திரிபு. அஸ்திரம் - மந்திரபலத்தோடு செலுத்தும் படைக்கலம், சஸ்திரம் - மந்திரபலமின்றிச் செலுத்தும் படைக்கலம் என்று வேறுபாடு கூறுவர். அஸ்திரம்-அம்புமுதலிய கைவிடுபடை, சஸ்திரம்-வாள்முதலிய கைவிடாப்படை யென்றலும் உண்டு. ஐம்புலன் - சப்த ஸ்பர்சரூப ரஸ கந்த மென்னும் பஞ்சவிஷயங்கள்; தமிழில் முறையே ஓசை ஊறு ஒளி சுவை நாற்றம் எனப்படும். புலனைந்தும் பிராணிகளுக்கு இன்றியமையாத உறுப்பாயிருத்தல்போலத் துரியோதனனுக்குத் தம்பியரைவர் இன்றியமையாச் சிறப்பினரென்பார், 'புலன்கள் போல்வார்' என உவமைகூறினார். திகழாநின்ற, ஆநின்று - நிகழ்காலஇடைநிலை. அடர்ப்பான்-பானீற்று எதிர்காலவினையெச்சம். வந்தோர், விளைத்தார்.

முற்றெச்சங்கள். இவற்றில், வந்தோர் என்பதில், வினையின் ஈற்றயல் ஆகாரம் ஓகாரமாயிற்று. (அ௦)

அதுகண்டு சீறித் துரியோதனன் போர்தொடங்கல்.

ஏற்றிடைவெங்கனனுழைந்ததென்னமுன்ன மெழுவருடன்றம்பியரோரிவருஞ்சேரக், கூற்றிடையேகுதலுமிகக்கொதித்துநாகக்கொடிவேந்தன்முடிவேந்தர்பலருஞ்சூழ, நாற்றிசையுமெழுந்துபெருங்கடலைமோதி நடுவடவைக்கனலவித்துநவிலாநின்ற, காற்றெனவே பாண்டவர்தமுடலந்தோறுங்கணைமுழுகவில்விசயங்காட்டினனே.

(இ - ள்.) ஏற்றிடை-ஆயுதம்பாய்ந்த புண்ணிலே, வெம் கனல்-கொடிய நெருப்பு, நுழைந்தது என்ன - நுழைந்ததுபோல, முன்னம் எழுவருடன் - முன்பு இறந்த எழுதம்பிமாருடனே, தம்பியர் ஓர் இவரும் - இந்தஐந்துதம்பிமார்களும், சேர - ஒருசேர, கூற்றிடை ஏகுதலும் - யமனிடத்திற்குச் சென்றவுடனே [இறந்தவுடனே], மிக கொதித்து - மிகவுஞ்சீற்றங்கொண்டு, நாகம் கொடிவேந்தன் - பாம்புக்கொடியையுடைய துரியோதனராசன், முடிவேந்தர் பலரும் சூழ - கிரீடாதிபதிகளான அரசர்கள்பலரும் (தன்னைச்) சூழ்ந்துவர, நால் திசையும் எழுந்து பெரு கடலை மோதி நடு வடவை கனல் அவித்து நவிலாநின்ற காற்று எனவே - நான்குதிக்குக்களிலும் (ஏககாலத்திற்) கிளம்பிப் பெரியகடலைத் தாக்கி அதன்நடுவிலுள்ள படபாமுகாக்கினியைத் தணித்துப் பயிலுகிறதொரு கடுங்காற்றுப்போல [மிகவும்உக்கிரமாக], பாண்டவர்தம் உடலம் தோறும் கணை முழுக வில் விசயம் காட்டினன் - பாண்டவர்களுடையஉடம்புகளிலெல்லாம் அம்புகள் பாய்ந்துஅழுந்தும்படி (தனது) விற்போர்த்திறத்தைக் காட்டினான்; (எ - று.)

சிறப்பாகஅம்புகளைச் சொரிந்தனனென்பதாம். "மருமத்தினெறிவேல் பாய்ந்த புண்ணிலாம் பெரும்புழையிற் கனல் நுழைந்தாலென," "மருமத்து வேல்தைத்த புண்மீது கனலுற்றதென" என்றவற்றோடு 'ஏற்றிடை வெங்கனல் நுழைந்ததென' என்பதை ஒப்பிடுக; இது, வருத்தத்தின்மேல் வருத்தம் விளைத்தற்கு உவமை. ஏறு என்பது - ஆயுதம்பாய்ந்தபுண்ணுதலை 'வாளேறு,' 'வேலேறு' என்பவற்றிலுங் காண்க; அதன்மேல் இடை - ஏழனுருபு. ஓர் - அசை; 'ஓரைவர்சேர' எனப்பாடங்கொள்ளுதலும் பொருந்தும். கூற்று - (பிராணிகளின் உடலையும் உயிரையும் பிரித்து வேறுவேறு) கூறுக்குபவன். நாகம் - நகத்தில் வாழ்வதென வடமொழிக்காரணக்குறி; நகம் மலையும், மரமும். வடவை - படபா என்ற வடசொல்லின் திரிபு: படபா-பெண்குதிரை. கடலினிடையிலேயுள்ளதொரு பெண்குதிரையின் முகத்தில் எப்பொழுதும் தீ மூண்டெரிகிறதென்றும், அது மழை நீர்முதலியவற்றால் கடல்நீர் மிகாதபடி அதனை உறிஞ்சியிருப்பதென்றும் நூற்கொள்கை. பாண்டவர் - தத்திதாந்தநாமம். (அக)

சகதேவன் துரியோதனனையும் இவன்பக்கத்தார் அவன்பக்கத்தாரையும் வெல்லுதல்.

தன்கரத்தில்விற்றுணியவேறோர் வில்லாற்சாதேவன்வலம்புரிப் பூந்தாமவேந்தன், வன்கரத்துமார்பகத்துமுகத்துஞ்சேர வைவாளி குளிப்பித்தான் மற்றுமற்று, முன்களத்து ளெதிர்ந்துளோ ரிருசேனைக்கு முன்னெண்ணுந்திறலுடையோர்மூண்டுமூண்டு, பின்களத்தைச்சோரியினாற்பரவையாக்கிப் பிறங்கலுமாக்கினர்மடிந்தபிணங்களாலே;

(இ - ள்.) தன் காத்தில் வில் - தன் கையிலுள்ள வில், துணிய - (துரியோதனனெய்த அம்பினால்) துணிபட, வேறு ஓர் வில்லால்-வேறொரு வில்லைக்கொண்டு, சாதேவன் - சகதேவன், வலம்புரி பூ தாமம் வேந்தன்-நஞ்சாவட்டைப்பூமாலையையுடைய துரியோதனராசனது, வல் காத்தும்-வலியகைகளிலும், மார்பு அகத்தும் - மார்பிலும், முகத்தும்-முகத்திலும், சேர-ஒருசேர, வை வாளி - கூரிய அம்புகளை, குளிப்பித்தான் - முழுகச்செய்தான்; மற்றும் மற்றும் - மேலும்மேலும், களத்துள் முன் எதிர்ந்துளோர் - போர்க்களத்தில் முற்பட்டு எதிர்த்துள்ளவர்களான, இரு சேனைக்கும் முன் எண்ணும் திறல் உடையோர் - இரண்டுசேனைகளிலும் முதன்மையாய் எண்ணத்தக்க வல்லமையுடைய பாண்டவசேனையார், மூண்டு மூண்டு - மிகஉக்கிரங்கொண்டு, பின் களத்தை - பின்னிடும்படியான கௌரவசேனை யுள்ள இடத்தை, சோரியினால் பரவை ஆக்கி - இரத்தப்பெருக்காற் கடலாகச்செய்து, மடிந்த பிணங்களால் பிறங்கலும் ஆக்கினர் - இறந்தஉடம்புகளால் மலைகளையும் உண்டாக்கினார்கள்.

வை - உரிச்சொல்; "வையே கூர்மை" என்பது, தொல்காப்பியம். பரவை - பரவியது; ஐ - கருத்தாப்பொருள் விகுதி. பிறங்கல் - (உயர்ந்து) விளங்குவது; அல் - கருத்தாப்பொருள்விகுதி. பிறங்கலாக்கினர்-மலைபோலக் குவித்தன ரென்பதாம். முன்களம் - சகதேவன்சேனை. பின்களம் - துரியோதனன் சேனை. (அஉ)

பிறர் பின்னிட, துரியோதனன்தம்பியர் வீமனை யெதிர்த்தல்.

காந்துகன லுமிழ்சின வேற்கைக்காந்தாரர்காவலனுஞ்சகுனியுந் தன்கனிட்டனுன, வேந்தனுமன்னவனுடன்பல்வேந்தரோடும வெம்பனைக்கைப்பலகோடிவேழத்தோடு, யேந்துதடம்புயச்சிகரிவீமன்ற ன்னோ டிகன்மலைந்துதொலைந்திரிந்தாரிவரையல்லா, வூர்ந்தபணிய ணிக்கொடியோனிளைஞர்மீள வொன்பதின்மரவனுடன்வந்துடற்றினாரே.

(இ - ள்.) காந்து - மூண்டெரிகிற, கனல் - நெருப்பை, உமிழ் - வெளிப்படுத்துகிற, சினம் - உக்கிரத்தன்மையையுடைய, வேல் - வேலையேந்திய, கை - கையையுடைய, காந்தாரர் காவலன் ஆம் சகுனியும் - காந்தாரதேசத்தார்க்கு அரசனான சகுனியும், தன் கனிட்டன் ஆன வேந்தனும் - அவனுக்குத் தம்பியான அரசனும், மன்னவனுடன் - துரியோதனராசனோடும், பல் வேந்தரோடும் - மற்றும்பலஅரசர்களுடனும், வெம் பனை கை பல கோடி வேழத்தோடும் - கொடிய பனைமரம்போன்ற துதிக்கையையுடைய அநேககோடி யானைகளுடனும் கூடி, எந்து தட புயம் சிகரி வீமன் தன்னோடு இகல் மலைந்து- உயர்ந்தபெரிய மலைகள்போலுந் தோள்களையுடைய வீமசேனனோடு போர் செய்து, தொலைந்து இரிந்தார் - தோற்றுஓடினார்கள்; இவரை அல்லால்-இவர்களையன்றி, ஊர்ந்த பணி அணி கொடியோன் இளைஞர் ஒன்பதின்மர் - ஊர்ந்து செல்லும் பாம்பின்வடிவை யெழுதிய அழகியகொடியையுடைய துரியோதனனது தம்பிமார் ஒன்பதுபேர், மீள - மறுபடி, வந்து அவனுடன் உடற்றினார் - வந்து அவ்வீமனோடு போர்செய்தார்கள்; (எ - று.)

கநிஷ்டன் - வடசொல்: இளையவன். [இதன் எதிர்மொழி - ஜ்யேஷ்டன்; மூத்தவன்] துதிக்கைக்குப் பனைமரம் உவமை, திரண்டுஉருண்டுநீண்டகரியபெரிய வடிவிற்கு. புயச்சிகரி யென உருவகம்போலக் கூறினும், சிகரிப்புயம் என உவமையாக்கி யுரைத்தலே தகுதி; தொடர்ச்சிதோன்றக் கூறுமையின். சிகரீ - வடசொல்; சிகாமுடையது எனப் பொருள். ஒன்பதின்மர் பெயர், அடுத்தகவியில் விளங்கும். (அங)

துரியோதனன்தம்பியர் ஒன்பதின்மரை வீமன் கொல்லுதல்.

பிறங்கியவுத்தமனுதயபானுகீர்த்தி பெலவன்மன்பெலவீமன்பிர பலதானன், மறங்கிளர்விக்கிரமவாகுசுசீலன்சீலன் வருபெயர்கொ ளொன்பதின்மர்வானிலேறத், திறங்கொள்கசரததுரகபதாதிகோடி சேரவொருகணத்தவியச்சிலைகால்வாங்கிக், கறங்கெனவேசூழ்வந்து பொருதான்வீமன் கட்டாண்மைக்கிவைபொருளோகருதுங்காலே.

(இ - ள்.) பிறங்கிய - விளங்குகிற, உத்தமன்—, உதயபானு—, கீர்த்தி—, பெலவன்மன் - பலவர்மா, பெலவீமன் - பலபீமன், பிரபலதானன் -, ப்ரபலதாநன், மறம் கிளர் - பராக்கிரமம்மிக்க, விக்கிரமவாகு - விக்ரமபாகு, சுசீலன் - ஸுசீலன், சீலன்—, வரு - என்றுசொல்லப்பட்டுவருகிற, பெயர் - பெயரை, கொள் - கொண்ட, ஒன்பதின்மர் - ஒன்பதுபேர், வானில் ஏற - வீரசுவர்க்கத்திற் சென்றேறும்படியாகவும், திறம் கொள் - வலிமைகொண்ட, கசரததுரக பதாதி - யானை தேர் குதிரை காலாட்கள், கோடி - கோடிக்கணக்கானவை, சேர - ஒருசேர, ஒரு கணத்து அவிய - ஒருக்ஷணப்பொழுதிலே அழியும்படியாகவும், வீமன்—, சிலை கால் வாங்கி - வில்லை வளைத்து, கறங்கு என சூழ்வந்து - காற்றாடிபோலச் சுழன்றுவந்து, பொருதான் - போர்செய்தான்; கருதுங்கால் - ஆலோசிக்குமிடத்து, கட்டு ஆண்மைக்கு - (வீமனது) உறுதியான போர்த்திறமைக்கு, இவை பொருளோ - இப்பகைகள் ஒரு பொருளாவனவோ? (எ - று.)

வீமனது அதிசபலபராக்கிரமத்துக்கு இவை ஒருபொருளாகா என்றதைப் பொதுப்பொருளாகவும் மற்றதைச் சிறப்புப்பொருளாகவும் நிறுத்திக் கூறினதனால், வேற்றுப்பொருள்வைப்பணி. கஜரததுரகபதாதி - பன்மைவிகுதி பெறாத அஃறிணையும்மைத்தொகை. சிலைகால்வாங்குதல் - வில்லைக் கோடிகள் வளையச்செய்தல்; இனி, கால்-உபசர்க்கமுமாம். கறங்கு - சுழல்வது. (அ௪)

எஞ்சிநின்ற துரியோதனன்தம்பிகளும் வீமனால் இறத்தல்.

பாண்டவரில் வீமன்கைப்படையான்முன்னம் பட்டொழிந்தோரொ ழிந்தோர்கள்பலருங்கூடிக், காண்டரியகேசரிவெஞ்சாபமன்னார் கண் ணிலான்மதலையரக்களத்திலன்று, மூண்டுபொரும்பணித்துவசமுன் னோன்காண முனைந்தமர்செய்தவனியின்மேன்முடிகள்வீழத், தீண்ட ரியதிருமேனிதேரில்வீழச்சேணடைந்தாரரம்பையர்கள்சிந்தைவீழ.

(இ - ள்.) பாண்டவரில் - பாண்டவர்களுள், வீமன் - வீமசேனனது, கை - கையினாற் பிரயோகிக்கப்பட்ட, படையால் - ஆயுதத்தால், முன்னம் பட்டு ஒழிந்தோர் - முன்புஇறந்தொழிந்தவர்கள், ஒழிந்தோர்கள் - நீங்கலாகவுள்ளவர்களான, காண்டரிய வெம் கேசரி சாபம் அன்னார் - காணுதற்கு அரிய உக்கிரத்தன்மையுள்ள சிங்கக்குட்டிகளைப் போன்றவர்களான, கண் இலான் மதலையர் பலரும் - பிறவிக்குருடனான திருதராட்டிரனது புத்திரர்கள்[துரியோதனன் தம்பிமார்] பலபேரும், கூடி - ஒருங்குசேர்ந்து, அ களத்தில் - அந்தப் போர்க்களத்தில், அன்று - அப்பொழுது, மூண்டு பொரும் பணி துவசம் முன்னோன் காண - உக்கிரங்கொண்டுபோர்செய்கிற பாம்புக்கொடியையுடைய தங்கள் தமையனான துரியோதனன் பார்க்க, முனைந்து அமர் செய்து - (வீமனோடு) முயன்றுபோர்செய்து, அவனியின்மேல் முடிகள் வீழ - தரையில் தங்கள்தலைகள் விழவும், தீண்டரிய திரு மேனி தேரில் வீழ - தொடுதற்கும் அருமையான [மிக்கவலிமையுள்ள] அழகிய தங்கள் உடம்பு தேர்களில் விழவும், அரம்பையர்கள் சிந்தை வீழ - தேவமாதர்களது மனம் தங்களை விரும்பவும், சேண் அடைந்தார் - வீரசுவர்க்கஞ்சேர்ந்தார்கள்; (எ - று.)

போரி லிறந்து வீரசுவர்க்கஞ்சேர்பவரைத் தேவமாதர் மணத்தல் இயல் பாதலின், 'சேணடைந்தார் அரம்பையர்கள்சிந்தைவீழ' என்றார். வீழ்தல் என்பது - விரும்புத லென்னும் பொருளதாதலை "தாம்வீழ்வார் மென்றோட் டுயிலின்" என்ற திருக்குறளிலுங் காண்க. இனி, சிந்தைவீழ - மனம்தம் மிடத்துப் பதிந்தழுந்த என்னலுமாம். ரம்பா என்னும் வடமொழி அரம்பை யெனத் திரிந்தது; இது ஒரு தேவமாதின் பெயர்: இதன்பன்மையாகிய அரம் பைய ரென்பது - இலக்கணையால், தேவமகளிர்க்குப் பொதுவாய் வழங்கும். காண்டரிய - காண்டலரிய என்பதன் தொகுத்தல். தீண்டு - முதனிலைத் தொழிற்பெயர். சாபம் - என்று குட்டிக்குப்பெயர்; வடசொல்: இதனைக் கீழ்வெளிப்பாட்டுச்சருக்கத்தில் "தெம்மைந்த ரென்னுங் களபங் களைக் சிங்கசாப, வெம்மைந்தின் வேறற்கமைந்து" என்றவிடத்தும் பன்னிர ண்டாம்போர்ச்சருக்கத்தில் "உளைத்தனர்சிங்க சாபமென" என்றவிடத்துங் காண்க. இனி, இது - இளமைப்பெயராவதொருவடசொல் என்று அறி யாது, வெம் சாபம் கேசரி அன்னார் என மொழிமாற்றி, கொடிய வில்லை யுடைய சிங்கம் போன்றவர்கள் என்று நலிந்துபொருள்கொண்டு இடர்ப்படு வாரு முளர். சேண் - வானம்; சுவர்க்கத்துக்கு இடவாகுபெயர். (அரு)

அதனும் சோகித்த துரியோதனனுக்கு சகுனி தைரியங்கூறல்.

தனக்கிளையோர்தொண் ணூற்றொன்பதின்மர்தாமுஞ் சயவீமன் சாத்தாலுந்தண்டினாலுங், கனக்குடிலிற்குடியேறக்கண்டுகண்டு கைசோரமெய்சோரக்கண்ணீர்சோர, வெனக்குறுதியுரைத்தவர்தம் முரைகேளாமலென்செய்தேனெப்பொருளுமிழந்தேனென்று, மனக் கவலையுறு மன்னன்றன்னைநோக்கிமாமனுமற்றொருகோடி மாற்றஞ் சொன்னான்.

(இ - ள்.) தனக்கு இளையோர் தொண்ணூற்றொன்பதின்மர்தாமும் - தனது தம்பிகள் தொண்ணூற்றொன்பது பேரும், சயவீமன் - வெற்றியையு டையவீமனது, சாத்தாலும் - அம்புகளாலும், தண்டினாலும் - கதையினாலும், கனம் குடிலில் குடி ஏற - மேகங்களுக்கு மேலுள்ளதான வீரசுவர்க்கத்திற் சென்றுசேர, கண்டு கண்டு - பார்த்துப் பார்த்து, (அதனால்), கை சோர - கைகள்சோர்வடையவும், மெய் சோர - உடம்பு சோர்வடையவும், கண் நீர் சோர- கண்ணீர்வழியவும், 'எனக்கு உறுதி உரைத்தவர்தம் உரை கேளாமல்- எனக்கு நன்மொழிகூறினவர்களது வார்த்தையைக் கேட்டு அதன்படி நடவா மல், என் செய்தேன் - என்னகாரியஞ்செய்தேன்! எ பொருளும் இழந் தேன் - எல்லாப்பொருளையும் இழந்துவிட்டேனே,' என்று - என்றுகழிவிரக் கங்கொண்டு, மனம் கவலை உறும் - மனத்திற் கவலையடைந்த, மன்னன் தன்னை நோக்கி - துரியோதனராசனைப் பார்த்து, மாமனும் - மாமனான சகுனியும், மற்று - பின்பு, ஒரு கோடி மாற்றம் சொன்னான் - ஒருகோடி வார்த்தைகளை (த்தேறுதலாக)க் கூறுபவனானான்; (எ - று.)—அவற்றில் இரண்டொன்றை அடுத்தகவிகளிற்காட்டுகிறார்.

மேலுலகிலுள்ள தங்குமிட மென்ற பொருளை 'கனக்குடில்' என்ற சொல்லால் விளக்கினார். உறுதியுரைத்தவர் - வீடுமன் துரோணன் விதுரன் கண்ணன் முதலியோர் பற்பலர். ஒன்பது+பத்து=தொண்ணூறு: "ஒன்பதொடு பத்தும்" என்னுஞ் சூத்திர விதி. (அசு)

வேறு.

இதுவும், அடுத்தகவியும் - சகுனி துரியோதனனுக்குத் தைரியங்கூறுதல்.

அருகுசாயைபோல்வாழுமனுசர்யாரும்வானேற
வுருகிமாழ்கிசோகமுறினுமீளவாரார்கண்

மருகவாழிகேள்போரின்மடிவுறுதபூபாலர்
முருகவேளையேபோல்வர்முரணறுதகூர்வேலோய்.

இதுமுதல் மூன்று கவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்). அருகு - (உனது) அருகிலே, சாயை போல் - நிழல்போல, வாழும் - பிரியாதுவாழ்ந்திருந்த, அனுசர் யாரும் - தம்பிமாரெல்லோரும், வான் ஏற - வீரசுவர்க்கத்துக்குச் செல்ல, (அதனால்), நீ உருகி மாழ்கி சோகம் உறினும்-நீ மனமுருகி மயங்கி விசனப்பட்டாலும், மீள வாரார்கள் - (இறந்த அவர்கள்) மறுபடி திரும்பிவரமாட்டார்கள்; மருக - மருமகனே! வாழி - வாழ்வாயாக: கேள் - (யான்சொல்லும் வார்த்தையைக்) கேட்டு நடப்பாயாக; முரண் அறுத கூர் வேலோய் - வலிமை நீங்காத கூரியவேலாயுதத்தை யுடையவனே! போரில் மடிவுறுத பூபாலர் - யுத்தத்தில் (இறந்தவர்போக) இறவாமலுள்ள அரசர்கள், முருக வேளையே போல்வர் - (பலபராக்கிரமங் களிற்) குமாரக்கடவுளையே போல்வார்கள்; (எ - று.)

முன்னிரண்டடி - "ஆண்டாண்டு தோறு மழுது புரண்டாலும், மாண்டார் வருவரோ மாநிலத்தீர் - வேண்டா" என்ற உலகவியல்பையும், பின்னிரண்டடி- எஞ்சியுள்ள அரசர்களது பகையழிக்கும் வன்மையையுங் கூறியன. 'வாழி' என மாமன் மருமகனை வாழ்த்தினன். 'வாழிய' என்னும் யகரவீற்று வியங்கோள், ஈறுகெட்டு, வாழி யென நின்றது; [நன் - உயிர் கஅ:] இதில், இ - சாரியை. பூ பாலர் - பூமியைக் காப்பவர்; வடசொல். வேள் என்ற சொல் - விரும்பப்படுபவ னென்று பொருள்படும்; அழகியவ னென்று கருத்து: விரும்புதலென்று பொருள்தரும் 'வேள்' என்ற வினைப்பகுதி செயப்படு பொருள் விகுதிபுணர்ந்து கெடப் பெற்ற தென்க. காமவேளை விலக்குதற்கு, 'முருகவேள்' என்றார். முருகன்+வேள்=முருகவேள்; "சில விகாரமா முயர்திணை:" முருகனாகிய வேள் என இருபெயரொட்டு. முருகு- அழகு இளமை தெய்வத்தன்மை; அவற்றை யுடையவன், முருகன். வேலோய் வேலான் என்பதன் ஈறு திரிந்த விளியாகிய வேலாய் என்பதன் ஆ ஓவாயிற்று. வேல் - மற்றையாயுதங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். அழித்தற் றொழிலில் வல்லவரான யமன் சிவபிரான் முருகவேள் இவர்க்கு வேல் படையாதலால், அதனைத் தலைமையாகக் கூறுதல், மரபு. வெல்வது வேல் எனக் காரணக்குறி. மாழ்கி, மாழ்கு - பகுதி.

இதுமுதற் பதினொரு கவிகள் - முதற்சீரும் நான்காஞ்சீரும் புளிமாச்சீர்களும், இரண்டாஞ்சீரும் ஐந்தாஞ்சீரும் தேமாச்சீர்களும், மூன்றாஞ்சீரும் ஆறாஞ்சீரும் தேமாங்காய்ச்சீர்களு மாகிய கழிநெடிலடி நான்கு கொண்ட அறுசீராசிரியச்சந்த விருத்தங்கள். தனன தான தானன தனன தான தானன—என்பது இவற்றிற்குச் சந்தக்குழிப்பாம். (அஎ)

கிருதநாமனல்வேதகிருபனாதியோரான
நிருபர்சேனைசூழ்போதநிமிரவோடிமாறாது
பொருதுசீறிமேன்மோதுபுலியினேறுபோல்வாரை
முரசகேதுவோடோடமுரணுபோரின்மூள்வோமே.

(இ - ள்.) கிருத நாமன் - கிருதவர்மா வென்னும் பெயருடையவனும், நால் வேத கிருபன் - நான்குவேதங்களையும் அறிந்த கிருபாசார்யனும், ஆதியோர் ஆன - முதலியோராகிய, நிருபர் - அரசர்களும், சேனை - சேனைகளும், சூழ் போத - சூழ்ந்துவர, (நாம்), நிமிர ஓடி - நெருங்கச் சென்று, மாறாது பொருது - இடைவிடாமற் போர்செய்து,—சீறி மேல் மோது புலியின் ஏறுபோல்வாரை - கோபங்கொண்டு பிறர்மேல்தாக்குகிற ஆண்புலி போல்பவரானபகைவர்களை, முரச கேதுவோடு ஓட - முரசக்கொடியையு

டைய யுதிட்டிரனுடனே ஓடிப்போம்படி, முரணு - வலிமையாகச்செய்கிற, போரில் - போர்த்தொழிலில், மூள்வோமே - முயல்வோமே ; (எ - று.)

ஏற்றுவகாரம் - தேற்றவகையால், வலியப்போர்தொடங்கிச் செய்து பகைவரையோட்டுதல் எளி தென்ற கருத்தைக் காட்டும். நால்வேதம் - இருக்கு, யசுர், சாமம், அதர்வணம். முரசகேது - முரசத்தைக் கொடியிலு டையா னெனவேற்றுமைத்தொகையன்மொழி ; வடமொழிப்பெயர். முரணு என்ற வினைத்தொகையில், உ - சாரியை. சூழ்போத=சூழ ; இதில், போது - துணைவினை. (அஅ)

சகுனி வீமனை யெதிர்க்க, வீமன் தேரினின்று இழிதல்.

எனமகீபன்வாடாமலினியவாய்மையேகூறி
யனிகராசியோடேகியமரில்வீமன்மேன்மோத
முனைகொள்வீமனுமாறுமுறுவல்வாணிலாவீச
மனனிலோடுதேர்மாறிவலிகொள்பாரிலானனே.

(இ - ள்.) என - என்று, மகீபன் வாடாமல் - துரியோதனராசன் வாட்ட மொழியும்படி, இனிய வாய்மையே கூறி - இனிமையான வார்த்தை களையே சொல்லி, (சகுனி), அனிகம் ராசியோடு ஏகி - சேனைத்தொகுதியு டனே சென்று, அமரில் - போர்க்களத்தில், வீமன்மேல் மோத - வீமன்மீது தாக்க,—முனை கொள் வீமன் - உக்கிரங்கொண்ட வீமன்,—முறுவல் வாள் நிலா வீச - (தனது) புன்சிரிப்பு ஒளியையுடைய சந்திரகாந்திபோன்ற காந் தியை வெளிவீச,—ஆம் ஆறு - சமயத்துக்கு ஏற்றபடி, மனனில் ஓடு தேர் மாறி வலி கொள் பாரில் ஆனன் - மனம்போல விரைந்துசெல்லுகிற தேரை விட்டு வலிமைகொண்ட தரையில் இறங்கினன் ; (எ - று.)

வில்முதலிய படைக்கலங்களைக் கொண்டன்றித் தன் கைவலிமைகொண் டேபோர்செய்து விரைவிற் பகையழிக்கக் கருதினனாதலால், அதற்கு ஏற்கு மாறு தேரினின்று நிலத்திற்குதித்தன னென்பார், 'ஆமாறு தேர்மாறிப் பாரிலானன்' என்றார். சிரிக்குங்காலத்துப் பற்களின் வெள்ளொளி வெளித் தோன்றுதலை 'முறுவல்வாணிலா வீச' என்றார். வாள் - ஒளியை யுணர்த்து கையில், உரிச்சொல்; ''வாள்ஒளியாகும்'' என்பது தொல்காப்பியம். நினைத் தமாத்திரத்தில் மனம் எவ்வளவுதூரத்திலுள்ள பொருளினிடத்துஞ் சென்று சேர்தலால், மனோவேகம் எல்லாவேகத்தினுஞ் சிறந்த உவமையாம். மகீபன்- பூமியைக் காப்பவன் : வடசொல் ; மஹீ - பூமி : பெரியது. அநீகராசி - வட சொல்தொடர். வாய்மை யென்பதில், வாய் என்பது - சொல்லுக்குக் கரு வியாகுபெயராம்; அதன்மேல் 'மை' விகுதி - வேறுபொருளுணர்த்தாமை யால், பகுதிப்பொருள்விகுதியாம். அமர் - போர்க்களத்துக்குத் தானியாகு பெயர். (அக)

சகுனியின்சேனை வீமனால் அழிதல்.

தாணிதாழுமாபோத சகுனிசேனைவானேற
முரணுவாகுவான் மோதிமுடுகுநீள்கதாபாணி
யாணியாகவே யேனலடவியானதானீடு
மிரணபூமிமால்யானையிரதவாசிகாலாளே.

(இ - ள் .) தாணி தாழும் ஆ(று) - பூமி குழிபடும்படி, போது - மிகத்தி ரண்டுவருகிற, சகுனிசேனை - சகுனியின்சேனை, வான்ஏற - இறந்து வீர சுவர்க்கஞ்சேரும்படி, முரணு வாகுவால் மோதி - வலிமைகொண்ட தோள்க ளால் தாக்கி, முடுகும் - நெருங்கிச்செல்கிற,நீள் கதாபாணி-நீண்டகதையைக் கையிலுடையவீமன், அாணி ஆக - தீக்கடைகோல்போல்ஆக, —நீடும்இரண பூமி - நீண்டபோர்க்களத்திலுள்ள, மால்யானை இரதம் வாசிகாலாள் - பெரிய

யானைகளும் தேர்களும் குதிரைகளும் காலாள்களுமாகிய எதிர்ச்சேனை, எனல் அடவி ஆனது - தினைக்காடுபோலாயிற்று; (எ - று.)— ஆல் - ஈற்றசை.

மலைச்சாரல்களிலுள்ள காடுகளில் சிலமரங்கள் உராய்தலால் உண்டாகும் நெருப்பிற் பட்டுத் தினைக்கொல்லை எளிதில்அழிதல்போல, வீமன் கைப்பட்டுப்பகைச்சேனை எளிதில்அழிந்த தென்பதாம். 'தாழுமா' என்பதில், ஆ, என்பது- ஆறு என்பதன் விகாரம். போதுசகுனி, நீள்கதாபாணி-வினைத்தொகைகள். வாகு - பாஹு என்ற வடசொல் திரிந்தது. கதாபாணி - வேற்றுமைத் தொகையன்மொழி; வடசொல். ஆரணி, அடவீ, ரணபூமி - வடசொற்கள். 'மால்யானையிரதவாசிகாலாள்' என்றது, சாதியுணர்த்தும் ஒருமைப்பெயராதலால், 'ஆனது' என்ற ஒன்றன்பால்முற்றைக் கொண்டது. உருவகவணி. (கo)

சகுனி மீளவும் துரியோதனனுக்குத் துணிவுகூறல்.

அலகில்வேலைபோல்சேனையதிபனுவிபோமாறு
பலருமாகிமேன்மோதுபடைஞர்சாயவேநாமு
மிலகுவாளம்வேனேமியெவருமேவுவேமாக
தலைவகேளெனுவீரசகுனிகூறினுன்மூள.

இதுவும், அடுத்தகவியும் - குளகம்.

(இ - ள்.) 'அலகு இல் - அளவில்லாத, வேலை போல் - கடல்போன்ற, சேனை - (நமது) சேனைக்கு, அதிபன் - தலைவனாயிருந்த சல்லியனது, ஆவி - உயிர், போம் ஆறு-நீங்கும்படி, பலரும் ஆகி - பலவீரர்களாய் ஒருங்குதிரண்டு, மேல் மோது - மேலே தாக்கின, படைஞர்-(எதிர்ப்பக்கத்து) வீரர்கள், சாய-அழிந்திடும்படி, நாமும் எவரும் - நாமெல்லோரும் (ஒருங்குசேர்ந்து), இலகு-விளங்குகிற, வாளம் - வாளாயுதத்தையும், வேல் - வேலாயுதத்தையும், நேமி-சக்கரத்தையும், எவுவேம் ஆக - (அவர்கள்மேற்) செலுத்துவோமாக; தலைவ-தலைவனே! கேள் - (யான்சொன்னதைக்) கேட்டுநடப்பாய்; என கூறினன்-என்று (துரியோதனனை நோக்கிச்) சொல்லி, வீர சகுனி-வீரனாகிய சகுனி, மூள - உக்கிரங்கொண்டு போருக்குவர, (எ - று.)—அவன்மேற் சகதேவன் தேர்செலுத்தி அம்புதொடுக்குமுன் என வருங்கவியோடு தொடரும்.

எதிரிகள் பலருஞ் சேர்ந்து நமது சேனைத்தலைவனையும் சேனையையும் அழித்தாற்போல, நாமும் ஒருங்குசேர்ந்து அவர்களையழிப்போமென்றான். வீரர் தொகையிற்குறைபினும் உள்ளவர் ஒருங்குசேர்ந்துபோர்செய்யின் பகையையழித்திடலாகு மென்பது, உட்கோள். காலையிற் போர்தொடங்கியபொழுது நம்மினுந் தொகையிற்குறைபட்டிருந்த எதிர்ப்பக்கத்தார் பின்பு ஒருங்கு சேர்ந்து பொருததனாலாகிய ஒற்றுமைவலியால் நம்மை வென்றிட்டார்களாதலால், இப்பொழுது தொகைகுறைந்துள்ள நாமும் அவ்வழியை அனுசரித்து ஒருங்குதிரண்டு பொருதால் அவர்களைவென்றிடலா மென்றவாறு. வேலை-ஆவீறு ஐயான வடசொல். வாளம் - வடசொல்; இதுவே ஈறுகெட்டுத் தமிழில் வாள் என நிற்பது. எவுவேமாக - தன்மைப் பன்மை வியங்கோள். கூறினன் - முற்றெச்சம். (கக)

சகுனியை யெதிர்த்த சகதேவன்மேல் துரியோதனன் வேலேவுதல்.

விரகருதகுதாடுவிடலைமீதுசாதேவ
னிரதமேவியோர்வாளியெழில்கொண்மார்பிலேவாமுன்
மருகனானபூபாலன்மதிகொண்ஞானிபூண்மார்பி
லுருவவீசினன்மாமனுதவியாவொர்கூர்வேலே.

(இ - ள்.) விரகு அருத - வஞ்சனை நீங்காத, சூது ஆடு விடலைமீது - சூதாடுதலில் வீரனான சகுனியின்மேல், சாதேவன் - சகதேவன், இரதம் ஏவி - (தனது) தேரைச்செலுத்தி, எழில் கொள் மார்பில் - அழகுகொண்ட (அவனது) மார்பிலே, ஓர் வாளி ஏவாமுன் - ஓரம்புதொடுத்தற்குமுன்னே,— மருகன் ஆன பூபாலன் - (அந்தச்சகுனியின்) மருமகனான துரியோதனராசன், மாமன் உதவி ஆ - தன்மாமனான சகுனிக்குச் சகாயமாக (வந்து), மதி கொள் ஞானி பூண் மார்பில் - (யாவரும்) மதித்தலைக்கொண்ட தத்துவஞானமுடையவனான சகதேவனது ஆபரணங்களையணிந்த மார்பிலே, உருவ - ஊடுருவிச்செல்லும்படி, ஓர் கூர் வேல் வீசினான் - கூரியதொரு வேலாயுதத்தையெறிந்தான்; (எ - று.)

'விரகருத' என்றது, விடலைக்கு அடைமொழி; சூதுக்குந் தகும். எழில் - வளர்ச்சியுமாம்; எழு என்ற பகுதியின்மேல், இல் - தொழிற்பெயர்விகுதி. மதி - முதனிலைத்தொழிற்பெயர். ஜ்ஞாநீ - வடசொல். பூணப்படுவது, பூண். விடலை - ஆண்பாற்சிறப்புப்பெயர். (௬௨)

அதுகண்டு வீமன் துரியோதனன்மேல் அம்புதொடுத்தல்.

எதிரிலாததோளாண்மையிளவறேரின்மேல்விழ
வுதவியாகவேலேவுமுலகுகாவலான்மார்பின்
முதுகிலோடவேநூறுமுழுகவேவினான்வாளி
யதலபூமியூடாழியமுதமாரும்வாயானே.

(இ - ள்.) எதிர் இலாத - ஈடில்லாத, தோள் ஆண்மை - புயவலிமையையுடைய, இளவல் - (சகதேவனாகிய தனது) தம்பி, தேரின்மேல் வீழ - (மூர்ச்சித்துத்) தேர்மேல் விழ,—(அங்ஙனம்விழும்படி), உதவி ஆக வேல் ஏவும் - (சகுனிக்குச்) சகாயமாக வேற்படையை யெறிந்த, உலகு காவலான் - நிலவுலகையாள்பவனான துரியோதனராசனது, மார்பில் - மார்பிலே,—ஆழி அமுதம் அதல பூமியூடு ஆரும் வாயான் - பாற்கடலினின்று தோன்றிய தேவாமிருதத்தைப் பாதாளலோகத்திலே (சென்று) பருகிய வாயையுடைய வீமன்,—முதுகில் ஓட - (ஊடுருவி) முதுகுவழியே செல்லும்படியாகவும், முழுக - தைத்து அழுந்தும்படியாகவும், நூறு வாளி ஏவினான் - நூறு அம்புகளைச் செலுத்தினான்; (எ - று.)

சகுனிக்குப் பரிந்து வந்து துரியோதனன் சகதேவன்மேல் வேலெறிந்ததனால் அவன் மூர்ச்சித்துத் தேரில்விழ, அதுகண்டு பரிந்துசென்று வீமன் துரியோதனன்மேற் பல அம்புதொடுத்தனனென்பதாம். எதிர் - ஈடும், எதிரியும். உதவி - 'இ' விகுதி பெற்ற தொழிற்பெயர். உலகு - லோகமென்ற வடசொல்லின் திரிபு; இதனைத் தனியே தமிழ்மொழியென்றலும் உண்டு. அதலபூமி - அதலமாகிய உலகமென இருபெயரொட்டு. ஆழ்ந்தது, ஆழி; இ - கருத்தாப்பொருள்விகுதி. அமுதம் - அம்ருத மென்ற வடசொல்லின் திரிபு; மரணத்தைத்தவிர்ப்ப தென்பது, அதன் அவயவப்பொருள்.

நான்காமடியிற் குறித்த கதை:—பாண்டவரிடத்து இளமைப்பருவத்திலேயே பங்காளிக்காய்ச்சல்கொண்ட துரியோதனன் மிக்கபலசாலியான வீமனிடத்து அதிகவிரோதங்கொண்டு அவனைக் கொல்லும்பொருட்டுச் சகுனி முதலானாரோடு ஆலோசித்து ஒருநாள் வீமனுக்கு விருந்துசெய்விப்பதென்று வியாசம் வைத்துச் சமையற்காரரைக்கொண்டு மிக்கவிஷங்கலந்த உணவைக் கொடுத்து உண்பித்து அதனால் மயங்கியிருக்கிற சமயத்தில் அவனைக் கயிற்றாற்கட்டிக்கங்கைநீரிலே போகட்டுவிட, அதில்வீழ்ந்து பிலத்துவாரவழியாய்ப் பாதாளஞ் சேர்ந்த அவ்வீமனை அங்குள்ள சிறுநாகங்கள் கடிக்க, முன்தினவிஷம் இவ்விஷத்தால் நீங்கினவளவிலே, கயிற்றுக்கட்டையும்மெய்வலியால் துணித்திட்ட அவனுக்கு, வாசுகி வாயுகுமாரனென்ற அபிமானத்தோடு

மிக உபசரித்து ஆங்குள்ள அமிருதகலசங்களிற் சில்வற்றை யுண்பிக்க, வீமன் உண்டு அதனால்முன்னினும்மிக்கவலிமைகொண்டு மீண்டன னென்பதாம்.

வீமன்மேல் வேலேவிய அசுவத்தாமனைச் சோழன் தாக்குதல்.

சமரில்வீமனேவோடுதலைவன்வீழவேபூமி
யமரானதாமாவொரயிலைவீமன்மேலேவ
வெமர்களாவிபோல்வானொடிகல்செயாமலீசான
குமரனாவிபோமாறுகுடைதுநாமெனாவீரன்.

இதுவும், அடுத்த கவியும் - குளகம்.

(இ - ள்,) சமரில் - போர்க்களத்திலே, வீமன் ஏவோடு-வீமன் பிரயோகித்த பாணங்களுடனே, தலைவன் - முதல்வனான துரியோதனன், வீழ - கீழ் விழுந்திட, (அதுகண்டு), பூமி அமரன் ஆன தாமா - பூதேவனாகிய [அந்தணனான] அசுவத்தாமா, ஒர் அயிலை - ஒருவேலாயுதத்தை, வீமன்மேல்—, ஏவ - செலுத்த, (அதுகண்டு), 'எமர்கள் ஆவி போல்வானொடு இகல் செயாமல்-எமக்கெல்லாம் உயிர்போல்பவனாகிய துரியோதனனுடன் போர்செய்யாமல், ஈசான குமரன் ஆவி போம் ஆறு - சிவகுமாரனான அசுவத்தாமனது உயிர் நீங்கும்படி, நாம்குடைதும் - நாம் (அவனை அம்புகளால்) துளைப்போம்', எனா - என்று சொல்லிக்கொண்டு, வீரன் - வீரனான சோழன், (எ - று.)— இக்கவியில், 'வீரன்' என்றதை, அடுத்தகவியில் வரும் 'மனுகுலேசன்' என்பதற்கு அடைமொழியாக்கி, என்றுசொல்லிப் போர்செய்த வீரனான சோழனது வில்வலிமை கூறவொண்ணாத தென்று முடிவுகாண்க.

நம்மைப்போல அரசகுலத்திற்பிறந்தவ னென்ற அபிமானத்தாலும், பாண்டவர்க்கு அன்புசெய்தற்குஏற்ற உடன்பிறப்புமுறையுடையா னென்ற தொடர்பினாலும், சோழன் வீமனம்பால்விழுந்துகிடக்கிற துரியோதனன் மேற் பரிவுகொண்டு, 'எமர்களாவிபோல்வானொ டிகல்செயாமல்' என்றதனால் அவன்மேல் அடுத்துப்பொருதலை விலக்கி, 'போருக்குத் தகுதியில்லாத அந்தணனாய் உறவு முறையில்லாத அயலானுமாயுள்ள அசுவத்தாமனை அழிப்போம்' என்பான், 'ஈசானகுமரனாவிபோமாறு குடைதுநாம்' என்றான். பதினேழாம்போரில் சோழன் அசுவத்தாமனையெதிர்த்து "நீரின்மேலெழுத்தெனநிலையிலாண்மையாய்," "ஆர்ப்பன மறைமொழிந்து அனைவர் பாவமுந், தீர்ப்பன வேள்விகள் செய்வதன்றியே, கூர்ப்பன பலபடைகொண்டு போர்செயப், பார்ப்பன மாக்களும் பாரின்வல்லரோ", "தாதையைக் கொன்ற வெஞ் சாப வீரனைக், கோதைவிற் கணைகளாற் கொன்றிலாத நீ, ஊதைமுற் சருகுபோ லோட வல்லதை, மோதயிற்படைகொடு முனைய வல்லையோ" என்று இகழ்ந்துகூறியவை, இங்கு உணரற்பாலன. அமரன் - (அமிருதமுண்டதனால்) மரணமில்லாதவ னென்று பொருள்படும்; வடசொல்' பூமியில் தேவர்போலச் சிறப்புறுதலால் அந்தணர் பூசுர ரெனப்படுதல்பற்றி, பூமியமரனான தாமா' என்றார். தாமா - முதற்குறையாகிய பெயர். எமர் என்ற முறைப்பெயரில், யாம் - பகுதி. ஈசா னென்ற வடமொழிப்பெயர் - ஐசுவரியமுடையவ னென்று பொருள்படும். குடைதும் - தன்மைப்பன்மை முற்று. (௧௪)

தனுவின்வேதநூல்வாசிதனயனானதாமாவை
முனைகொண்மார்பின்வாய்மூழ்கிமுதுகிலோடவேயேழு
வினைகொள்வாளிமேலேவிவிதமதாகவேபோர்செய்
மனுகுலேசனீள்சாபவலிமைகூறவாராதே.

(இ - ள்.) தனுவின் வேதம் - தனுர்வேதமாகிய வில்வித்தையையும், நூல் - மற்றையநூல்களையும் அறிந்த, வாசி தனயன் ஆன தாமாவை -

குதிரையினிடம்பிறந்த குமாரனான அசுவத்தாமனை,—முனை கொள் மார்பின் வாய் மூழ்கி - வலிமைகொண்ட மார்பிலே அழுந்தி, முதுகில் ஓட - ஊடுருவி முதுகுவழியே யோடும்படி, வினை கொள் எழு வாளி - போர்த்தொழிலைக் கொண்ட எழு அம்புகளை, மேல் ஏவி - அவன்மேற் செலுத்தி, விதமது ஆகவே போர் செய் - பலவகையாக எதிர்த்துப்போர்செய்த, மனு குல ஈசன் - மனுவின்குலத்துக்குத் தலைவனான சோழனது, நீள் - நீண்ட, சாபம் - வில்லினது, வலிமை—, கூறவாராது-(யார்க்கும்) சொல்லமுடியாதது; (எ - று.)— ஏ - தேற்றம்.

தநுர்வேதமாவது - பகைவெல்லுதற்குரிய படைக்கலங்களிற் பயிலும் வகையையும்,அஸ்திரசஸ்திரங்களைப்பிரயோகிக்கும்வகை முதலியவற்றையும் அறிவிக்கும் நூல்; இது, ஆயுதசாஸ்திர மென்றுஞ் சொல்லப்படும். இங்கே, நூல் என்றது, மற்றையவேதசாஸ்திரங்களை. பஞ்சினால் நூல் நூற்கப்படுதல் போலச் சொல்லால் அமைக்கப்படுதலாலும், மரம்முதலியவற்றின் கோணலைத் தீர்க்கும் எற்றுநூல்போல மனத்தின்கோணலை நீக்குதலாலும், நூல்என்பது- சாஸ்திரத்துக்கு உவமைபற்றிவந்த பெயரெனப்படும். சோழன் சூரியகுலத்து மனுசக்கரவர்த்தியின் மரபில் உதித்தவனாதலால், 'மனுகுலேசன்' எனப்பட்டான். பதினேழாம்போர்ச்சருக்கத்திலும் "மனுகுலசோழன்," "கோழியானெனுஞ், சொற்கையா மனுகுலத்தோன்றல்" என்றமைகாண்க. குல+ஈச=குலேச: வடமொழிப்புணர்ச்சி; குணசந்தி. சோழன் இங்ஙனம் அசுவத்தாமனை வென்ற சிறப்பை, மேல் உ௬அ-ஆங் கவியிலும் "இரவிதன் திருக்குலத் திறைவன், பெருமையோடெழுந்தான் பகைவன்மேல் அவன் முன் பின்னிடப்பொருதிடும் பெரியோன்" எனப் புகழ்ந்துகூறுமாறுங் காண்க. இங்ஙனம் ஒருசோழராசன் பாண்டவர்க்குத் துணைவந்து பதினெட்டாநாட்போரளவும் இறவாதிருந்து பகைவென்று உதவியமை "தாங்கள் பாரத முடிப் பளவு நின்று தருமன்தன் கடற்படைதனக் குதவிசெய்தவனும்" என்று கலிங்கத்துப்பரணியிலும் புகழப்பட்டவாறு உணர்க. "அண்டர்குலபதியாம் விடைவாகனன் அம்பொன்முடிமலர் நாறிடுதாளினன், எண்டிசையுமனுநீதி செய்கோலினன் எங்குமொருகுடையாலிடுநீழலன், மண்டுகிரணசிகாமணி மோலியன் வண்டுமதுநுகர்தாதகிமாலையன், மிண்டுமுதுபுலியேறுபதாகையன் வென்றிவளவனையார்நிகர்வீரரே" என்ற பதினேழாம்போர்ச்சருக்கத்துச்செய்யுளிலும் சோழனது ஒப்புயர்வற்ற சிறப்பு விளங்கும். (௬௫)

கிருபன் சோழனுக்குத் தோற்க, சகுனி போருக்கு மீளல்.

மருகன்வீழவேசாபமறைவலானுமார்மாலை
விருதனோடுபோராடிவெரிநிடாவிடாதோட
வருகுசூழுமாசூரரடையவோடவோடாது
திருகினானராவேறுதிகழ்பதாகையான்மாமன்.

(இ - ள்.) மருகன் - (தனது) மருமகனாகிய அசுவத்தாமன், வீழ-(சோழனெய்த அம்புகளால் மூர்ச்சித்துக்) கீழேவிழுந்திட, (அதுகண்டு), சாபம் மறைவலானும் - வில்தொழிலிலும் வேதங்களிலும் வல்லவனான கிருபனும், ஆர் மாலை விருதனோடு போர் ஆடி - ஆத்திப்பூமாலையையுடைய வீரனான சோழனுடனே எதிர்த்துப் போர்செய்து, வெரிந் இடா விடாது ஓட-முதுகு கொடுத்து இடைவிடாது ஓடிச்செல்ல, (அதனால்), அருகு சூழும் மா சூரர் அடைய ஓட-அருகிற்சூழ்ந்துள்ள சிறந்த வீரர்களெல்லோரும் ஓடிச்செல்ல, (அப்பொழுது), அரா ஏறு திகழ் பதாகையான் மாமன் - பாம்பின்வடிவம்எழுதி விளங்குகிற கொடியையுடைய துரியோதனனது மாமனாகிய சகுனி, ஓடாது திருகினான் - தான்ஓடாமல் (போருக்கு) மீண்டான்; (எ - று.)

'சாபமறை' என்பதற்கு - தநுர்வேதமென்றும், சபித்தற்குரிய வேதமந் திரங்களென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். சாபம் என்பது - இவ்விருபொருள் படுதலை, "சாபமே சபித்தல் வில்லாம்" என்ற நிகண்டினாலும் அறிக. சில சாதியார்க்கும் பெண்பாலார்க்கும் ஓதுவிக்கவும் ஓதவும் கேட்கவும் ஆகா தென்று மறுக்கப்படுதலாலும், மறைந்தபொருளை யுடைமையாலும், மறை யென்று வேதத்துக்குப் பெயர்: முந்தினபொருளில், மறு - பகுதி, ஐ-செயப் படுபொருள் விகுதியும்; பிந்தின பொருளில், மறை என்னும் பகுதி கருத் தாப்பொருள்விகுதி புணர்ந்துகெட்டதுமாம். ஆர் என்பது - ஆத்தியென் னும் பொருளதாதலை, "ஆர் கூர்மை ஆத்தி தேரின் ஐந்துருவாணிக்கும் பேர்" என்ற நிகண்டினாலும் அறிக. இந்த மரத்தின் பெயர் - இங்கே, அதன் பூவுக்கு முதலாகுபெயர். சோழனுக்கு ஆத்திமாலை அடையாளப்பூமாலை யாதலால். 'ஆர்மாலைவிருதன்' என்றார்; ஆத்திமாலையை அடையாளமாகக் கொண்டவனென்க; விருது - அடையாளம். இடா - உடன்பாட்டு வினை யெச்சம். அருகு - அசுவத்தாமன், கிருபன் என்னும் இவர்களினருகில். சோழனுக்குமுன் எதிர்ப்பக்கத்து வீரர் பலரும் நிற்கமாட்டாமல் ஓடிப் போனதை மேல் கoசு-ஆங் கவியிலும் "மதவெங்கயப் போர்வளவற்கு முதுகு தந்த, விதமண்டலீகர் புலிகண்ட மிருகமொப்பார்" எனக் கூறுமாறு காண்க.

சகதேவன் சகுனிமேல் வேலெறிதல்.

சகுனியாவிபோமாறுசபதவாய்மைகோடாமன்
மகிபனேவுவேல்போலவழுவுறாமன்மேலோட
வுகவையோடுமாமாயனுதவுகூர்நீள்வேலை
யிகலொடேவினான்வீமனிளவலானபோர்மீளி.

(இ - ள்.) வீமன் இளவல் ஆன போர் மீளி-வீமனது தம்பியான போரில் வலிய சகதேவன்,—சகுனி ஆவி போம் ஆறு-சகுனியின் உயிர் நீங்கும்படி-, சபதம் வாய்மை கோடாமல் - (தான் முன்புகூறியுள்ள) சபதவார்த்தை தவறா மல்,—மகிபன் ஏவு வேல் போல வழுவுறாமல் - (கீழ்த்) துரியோதனராசன் (தன்மேல்) எறிந்த வேலாயுதம்போலக் கொல்லுதல் தவறாமல், மேல் ஓட - மேலே விரைந்து பாயும்படி, உகவையோடு மா மாயன் உதவு கூர நீள் வேலை- மகிழ்ச்சியுடனே சிறந்த கண்ணன் (தனக்குக்) கொடுத்ததொரு கூர்மை யுடைய நீண்ட வேலாயுதத்தை, இகலொடு ஏவினான் - வலிமையோடு செலுத்தினான். (எ-று.)

திரௌபதியைத் துகிலுரிந்தகாலத்தில் சகதேவன் தான் சகுனியைக் கொல்வதாகச் சபதஞ்செய்துள்ளதனால் அதைத் தவறாது நிறைவேற்றுமாறு வேலெறிந்தனனென்பார், 'சபதவாய்மைகோடாமல்' என்றார். "சகுனிதனை யிமைப்பொழுதிற் சாதேவன் துணித்திடுவேன் சமரிலென்றான்" எனக் கீழ்ச் சூதுபோர்ச்சருக்கத்தில் வந்தமையுணர்க. (கீழ் கூஉ, கூங - கவிகளிற் கூறியபடி) சகுனிக்குப் பரிந்துவந்த துரியோதனன் சகதேவன்மேல் எறிந்த வேல் அவனுக்கு மூர்ச்சைமாத்திரத்தை விளைத்துக் கொல்லாதுவிட்டமை போல, இப்பொழுது சகதேவன் சகுனிமேலெறியும் வேல் அவனைக் கொல் லாமல் விடுதலில்லை யென்பது, 'மகிபனேவு வேல்போல வழுவுறாமல் மேலோட' என்பதனால் விளக்கப்பட்டது. உகவை - (திருவுள்ளம்) உகத்தல்; தொழிற்பெயர்: உக - பகுதி, வை - விகுதி. 'மாமாயன்' என்றதனால், வஞ்ச கச்சகுனியின் மாயையைத் தொலைத்தற்கேற்ற பெருமாயையுடையா னென்றவாறு. சகதேவனது பலபராக்கிரமங்களை விளக்கும்பொருட்டு, இங்கு 'வீமனிளவலான போர்மீளி' என்றார். சபதம் - வடசொல். (கஎ)

வேறு.

சகுனியிறந்ததனால் போரொழிந்து துரியோதனன் கலங்கல்.

தாவியவெம்பரிமானிரதத்திடைசாதேவ
னேவியவேலொடுசௌபலராயனிறந்தானென்
றோவியதெங்கணும்வெஞ்சமர்பார்முழுதுடையானு
மாவியழிந்தவுடம்பெனவன்மையழிந்தானே.

(இ - ள்.) சாதேவன் ஏவிய வேலொடு - சகதேவன் எறிந்த வேலாயுதத்துடனே, சௌபலராயன் - சகுனி, தாவிய வெம் பரி மான் இரதத்திடை - தாவிச்செல்லும் வேகமுள்ள குதிரைகள் பூட்டிய தேரிலே, இறந்தான்—, என்று - என்ற காரணத்தால், எங்கணும் - எவ்விடத்தும், வெம் சமர்-கொடிய போர், ஓவியது - ஒழிந்தது: பார் முழுது உடையானும் - பூமிமுழுவதையுந் தனதாகக்கொண்டு ஆளுகிற துரியோதனனும், ஆவி அழிந்த உடம்பு என - உயிர்நீங்கிய உடல்போல, வன்மை அழிந்தான்-வலிமைகெட்டான்; (எ - று.)

வேலொடு இறந்தான் - வேல்பட்டமாத்திரத்தில் அதனோடு கீழ்விழுந்து இறந்தானென்க. இனி, ("ஊசியொடு குயின்ற தூசும் பட்டும்" என்றவிடத்துப்போல) 'வேலொடு' என்றதிலுள்ள 'ஒடு' என்னும் மூன்றனுருபைக் கருவிப்பொருளில் வந்ததெனக்கொண்டு, வேலினால் என்று உரைப்பினும் அமையும். சௌபலராயன் - சுபலனென்னும் அரசனது மகனான அரசன்; ஸௌபலன் - வடமொழித்தத்திதாந்தநாமம். ராயன் - ராஜா என்ற வடசொல் திரிந்தது. 'பார்முழுதுடையானும்' என்ற உயர்வு சிறப்பும்மை, அவனுக்கு நேர்ந்த பரிதாபமான நிலையை நன்குவிளக்கும். நான்காமடியிற்கூறிய உவமையால், உடம்பு தொழில்செய்தற்கு உயிர் இன்றியமையாச் சிறப்பினதாயிருத்தல்போலத் துரியோதனனது செய்கைகளுக்கெல்லாம் சகுனியே மூலகாரணமென்பது நன்குவிளங்கும். அதுபற்றியே, இவனிறந்தவளவிற் போரொழிந்தது. பார் - (யாவராலும்) பார்க்கப்படுவது; அல்லது, பருமையுடையது. ஓவியது என்பதில், ஓவு-பகுதி; இது, ஒருவு என்பதன், மரூஉவெனப்படும்.

இதுமுதல் ஆறு கவிகள் - ஈற்றுச்சீரொன்று மாங்காய்ச்சீரும், மற்றை நான்கும் விளச்சீர்களுமாகிய நெடிலடி நான்குகொண்ட கலிநிலைத்துறைகள்; காப்பியக்கலித்துறை, விருத்தக்கலித்துறை யென்பதும் இது. (கூஅ)

துரியோதனன் நிலைகலங்குதல்.

தும்பியில்வாசியினீடிரதத்திலோர்துணையின்றிப்
பம்பியசேனையழிந்துவரும்படிபாராதான்
றம்பியர்யாவருமாதுலனும்பலதமரும்போ
யம்பியிழந்தபெருங்கடல்வாணரினலமந்தான்.

(இ - ள்.) தும்பியில் - யானைகளிலும், வாசியில் - குதிரைகளிலும், நீடு இரதத்தில் - உயர்ந்ததேர்களிலும், ஓர் துணை இன்றி - (தனக்குத்) துணையாவது ஒன்றுமில்லாமல், பம்பிய சேனை அழிந்து வரும்படி - நிறைந்த (தனது) சேனை அழிந்து மீளும் விதத்தை, பாராதான் - (ஒருகாலும்) பார்த்திராத துரியோதனன்,—தம்பியர் யாவரும்-(தனது) தம்பிமாரெல்லோரும், மாதுலனும் - மாமனான சகுனியும், பல தமரும் - தனது சுற்றத்தார்கள் பலரும், போய்-ஒழிந்ததனால், அம்பி இழந்த பெரு கடல் வாணரின் - மரக்கலத்தையிழந்த பெரிய கடற்பிரயாணிகள்போல, அலமந்தான் - மிகவருந்தினான்; (எ - று.).

'பாராதான்' என்றது, இதுவரையில் ஒருநாளும் இப்படிப்பட்ட தன் சேனையழிவைப் பார்த்திராதவனென்ற பொருளோடு, இப்படி தனக்கு ஒருகால் நேருமென்று எதிர்பாராதவனென்ற கருத்தையும், இன்று நேர்ந்த அழிவைப் பார்த்துப் பொறுக்கமாட்டாதவனாயினனென்ற தாற்பரியத்தையும் விளக்கும். போய் - போகஎன எச்சத்திரிபாக்குக; [நன்-வினை-உஎ.] வாணர்-வாழ்நரென்பதன் மரூஉ. அலமந்தான், அலமா - பகுதி. உவமையணி. பலதமர் - சைந்தவன் வீடுமன் முதலிய உறவினர்களும், கர்ணன் பகதத்தன் முதலிய நண்பர்களும். நீடுஇரதம் - வினைத்தொகை. (கக)

இதுமுதல் மூன்றுகவிகள் - குளகம்: துரியோதனன் ஒருமந்திரபலத்தால் தன்பக்கத்தவரில் இறந்தவரையெல்லாம் பிழைப்பித்துப் போர்செய்யக் கருதிச் செல்லுதலைக் கூறும்.

ஒருமதிவெண்குடையிருகவரிக்குலமூருஞ்சீ
ரிரதமதங்கயமிவுளிபணிக்கொடிமுதலான
வரசர்பெருந்தகையரசடையாளமனைத்தும்போய்த்
திருநயனங்களினும்பதமலர்கள்சிவப்பேற.

(இ - ள்.) மதி - சந்திரமண்டலம்போன்ற, ஒரு வெள் குடை - ஒற்றை வெண்கொற்றக்குடையும், இரு கவரி குலம் - இரண்டு சாமரைக்கற்றையும், ஊரும்-ஏறிநடத்தப்படுகிற, சீர்-சிறப்பையுடைய, இரதம் மதங்கயம் இவுளி - தேரும் யானையும் குதிரையும், பணி கொடி - பாம்புக்கொடியும், முதல் ஆன - முதலாகிய, அரசு அடையாளம் அனைத்தும்-(தனக்குஉரிய) இராசசின்னங்களெல்லாம், போய் - நீங்க,—திரு நயனங்களினும்-அழகிய (தனது) கண்களினும், பதம் மலர்கள் - தாமரைமலர்போன்ற கால்கள், சிவப்பு ஏற - செந்நிறம் மிகப்பெற,—அரசர் பெருந்தகை - அரசர்களுக்கெல்லாம் அரசனான துரியோதனன், (எ - று.)—போய், ஏற என்ற எச்சங்கள் கூஉ - ஆங் கவியில் வரும் 'சென்றான்' என்ற முற்றைக் கொள்ளும். 'அரசர்பெருந்தகை' என்பதை, அக்கவியில் வருகிற 'தராபதி' என்பதற்கு அடைமொழியாக்குக.

நான்காமடியில், கோபத்தாலுள்ள கண்செம்மையை யெடுத்துக்காட்டி அதனினும் கால்கள் மிகச்சிவக்க என்றது, தேர்முதலிய வாகனமொன்றுமின்றிக் கால்களால் விரைந்துநடந்து சென்றானென்பதை விளக்கும். மதங்கயம்-மதங்கஜமென்ற வடசொல்லின் திரிபு: மதங்கரென்னும் முனிவரிடத்தினின்று ஒருகால் தோன்றியதனால், யானைக்கு மதங்கஜமென்று காரணக்குறி. இனி, மதம் கயம் எனஎடுத்து, மதயானை யெனினுமாம். கயம் - கஜம். அரசர்பெருந்தகை - ராஜராஜன். பெருந்தகை - பெருமையாகிய குணத்தையுடையானெனப் பண்புத்தொகையன்மொழி. போய்=போக; எச்சத்திரிபு. நயநம், பதம் - வடசொற்கள். எல்லாமலர்களினுஞ் சிறத்தலால், தாமரை, அடைமொழிகொடாமல் மலரெனப்பட்டது. காலுக்குத் தாமரையுவமை-செம்மை மென்மையழகுகளுக்கு. சிவப்பு-செம்மையென்னும் பண்பினடிவிகாரப்பட்டு வினைத்தன்மையடைந்து, 'பு' என்னும்விகுதி யேற்றது. முதலடியில் ஒரு இரு என மாறுபட்ட சொற்கள் வந்தது, முரண்தொடையின்பாற்படும். பதமலர்=மலர்ப்பதம்: முன்பின்னாகத்தொக்க உவமத்தொகை. (௧௦௦)

அயனிடையசுரர்குருப்பெறலுற்றதவன்பான்முன்
கயமுனிபெறவிமையோர்குருவிரகொடுகைக்கொண்டு
பயமுறமாமுனிவர்க்குரைசெய்ததுபார்மீதே
யுயர்மறையொன்றுளதம்மறையொருமுனியுரைசெய்தான்.

இறந்தவரைப் பிழைப்பிக்கும் மந்திரத்தின் வரன்முறை, இது.

(இ - ள்.) அயனிடை - பிரமனிடத்து, அசுரர் குரு - அசுரர்களுக்குக் குருவான சுக்கிராசாரியன், பெறல் உற்றது - பெற்றதும்,—அவன்பால்-அந்தச்சுக்கிரனிடத்து, முன்-முன்பு, கயமுனி-கசனென்னும் முனிவன், பெற-பெற்றுக்கொள்ள, இமையோர் குரு-தேவகுருவாகிய பிருகஸ்பதி, விரகொடு கைக்கொண்டு - (தான்) தந்திரமாகக் கிரகித்துக்கொண்டு, பயம் உற - பயமடையும்படி, மாமுனிவர்க்கு-சிறந்த முனிவர்களுக்கு,உரைசெய்தது-சொன்னதுமாகிய, உயர் மறை ஒன்று - சிறந்த மந்திரமொன்று, பார்மீதே - உலகத்திலே, உளது-உண்டு; அ மறை - அந்த மந்திரத்தை, ஒரு முனி - ஒரு முனிவன், உரைசெய்தான் - (எனக்குக்) கூறியுள்ளான்; (எ-று.)—இக்கவி - துரியோதனனது உட்கோளாய் அடுத்த கவியோடு தொடரும்.

அஸுர ரென்ற வடமொழிப்பெயர் - தேவர்க்கு எதிரானவ ரென்றும், (பாற்கடலினின்று தோன்றிய) மதுவைப் பானஞ்செய்யாதவ ரென்றும், (பகைவர்) உயிரைக் கவர்பவ ரென்றும் [அஸு - உயிர்] காரணப்பொருள் படும். கயமுனி - கசமுநி; வடசொல்திரிபு.

முன்னொரு காலத்தில் தேவர்களுக்கும் அசுரர்களுக்கும் பெரும்போர் நடந்தபொழுது அசுரர்களுக்குக் குருவும்புரோகிதனும் சேனாபதியுமான சுக்கிராசாரியன் தம்பக்கத்தில் தேவர்களாற் கொல்லப்பட்டவ ரனைவரையும் தான் பிரமனிடமிருந்து பெற்றுள்ள சஞ்சீவினியென்ற மந்திரத்தாற் பிழைப்பித்துவிட, தேவர்களுக்குக் குருவும் புரோகிதனும் சேனாபதியுமான பிருகஸ்பதி அம்மந்திரத்தைத் தான் அறியாமையால் தம்பக்கத்தில் அசுரர்களாற் கொல்லப்பட்டவர்களை அங்ஙனம் பிழைப்பிக்கமாட்டாது நின்றான். ஆகவே, தேவர்கள் துன்பமும் அச்சமும் உற்றுப் பிருகஸ்பதியின் மூத்தகுமாரனான கசனைச் சரணமடைந்து 'சுக்கிரனிடமுள்ள வித்தையை அறிந்துவந்து உதவி எங்களைப் பாதுகாக்கவேண்டும்' என்று வேண்ட, அவ்வேண்டுகோளுக்கு இரங்கிய அவன் சுக்கிரனிடஞ்சென்று சிஷ்யனாய் அமர்ந்து அந்தக்குருவினுடைய மனத்திற்கு விசேஷதிருப்தியை உண்டாக்கும்பொருட்டு அவனது அருமைமகளான தேவயானியையும் மலர் கனி முதலியவற்றால் மகிழ்வித்து வர, அவ்விளமங்கைக்கு அவ்விளமகனிடம் அன்பு நிகழ்ந்தது. இப்படி நெடுநாள்கழிந்தபின் அசுரர்கள் கசனை இன்னானென்றும் சஞ்சீவிமந்திரத்தை வஞ்சனையாற் கற்றுக்கொள்ள வந்தவனென்றும் அறிந்து அவனைப் பசுமேய்த்துக்கொண்டிருக்கையிற் கொன்று அவனுடலைச் சின்னபின்னமாக்கிச் செந்நாய்களுக்கு உணவாகக் கொடுத்திட்டார்கள். அதனையறிந்த தேவயானி மிக்க வருத்தத்தோடு தந்தையைப் பிரார்த்திக்க, சுக்கிரன் தன்மகளின் விருப்பத்தின்படி அவனைச் சஞ்சீவினிமந்திரங்கூறி அழைக்க, அவன் உடனேபிழைத்துச் செந்நாய்களின் உடம்பைப் பிளந்துகொண்டு வந்து பழையவடிவத்தோடு நின்றான். பின்பு அவன், ஒருகால் குருகன்னிகைக்குப் புஷ்பங்கொணரச் சென்றபோது அசுரர்கள் அவனைக்கொன்று அவனுடலைப் பிசைந்து கடலிற்போகட்டுவிட்டார்கள். உடனே மகளின்வேண்டுகோளால் சுக்கிரன் கசனை மறுபடி பிழைப்பித்தான். அதன்பின்பு அசுரர்கள் ஒருநாள் அவனைக் கொன்று அவனுடம்பை யெரித்துப் பொடியாக்கி அப்பொடியை மதுவிற்கலந்துசுக்கிரனுக்கே கொடுத்து உண்பித்துவிட, பின்பு மகளின் நிர்ப்பந்தத்தின்படி சுக்கிரன் அவனை மந்திரஞ்சொல்லியழைத்தபொழுது அவன் சுக்கிரனது வயிற்றினின்றுஒலிகாட்ட அதுகொண்டு சுக்கிரன் மகளைநோக்கி 'யான்வயிறு பிளந்து இறந்தாலொழியக் கசன் பிழைக்கும்வழி யில்லையே' என்றுசொல்ல, அவள் 'எவ்வுபாயத்தாலாவது இருவரும் இறவாதபடி செய்யவேண்டும்' என்று பிரார்த்திக்க, சுக்கிரன் தன்வயிற்றில் வடிவுநிரம்பி உயிர்பெற்ற சிஷ்ய

னுக்கு அம்மந்திரத்தை உபதேசித்து 'நீ என்வயிற்றைப்பிளந்து வெளிவந்தவுடன் என்னைப் பிழைப்பிக்கவேண்டும்' என்று கட்டளையிட, அங்ஙனமே அவன் அவ்வித்தையைக் கற்றுக்கொண்டவுடன் சுக்கிரன் வயிற்றைப்பிளந்து கொண்டு வெளிவந்து அம்மந்திரபலத்தால் அக்குருவைப் பிழைப்பித்தான். அப்பொழுது சுக்கிரன் மதுபானத்தை நிந்தித்து அசுரர்களையும் வெறுத்தனன். பின்பு நெடுங்காலங்கழித்தபின் கசன் சுக்கிரனிடம் விடைபெற்றுச் செல்லும் பொழுது தேவயானி அவனைத் தன்னை மணம்புணரும்படி வெகுவாக நிர்ப்பந்திக்க, அவன் உடன்படாமல் 'குருபுத்திரியாகிய உன்னை நீ இருந்த வயிற்றினின்றே வெளிவந்த காரணத்தால் உனக்கு உடன்பிறந்த முறைமையடைந்த நான் மணஞ்செய்தல் தருமமன்று' என்றுகூறி மறுத்துவிட, அவள் கோபங்கொண்டு 'உனக்குச் சஞ்சீவினிவித்தை பலிக்காமற்போகக்கடவது' என்று சபிக்க, இவனும் 'அதருமமாகக் காமத்தாற் கோபித்து என்னைச் சபித்த உன்னை முனிவனெவனும் மணஞ்செய்யாதொழிக; எனக்கு அவ்வித்தை பலிக்காமற் போயினும் என்னிடங்கற்றுக்கொள்வார்க்கு அது பலிக்காமற்போகாது, என்று கூறிவிட்டுத் தேவலோகஞ்சென்றான். பின்பு கசனிடம் தேவகுருவான பிருகஸ்பதியும் தேவர்களும் அம்மந்திரத்தை உபதேசம்பெற்று மீண்டும் அசுரரை யெதிர்த்து வெல்வாராயினர். அம்மந்திரத்தைப் பிற்காலத்தில் தேவர்களிடமிருந்து முனிவர்கள் தெரிந்துகொள்ள, ஒருமுனிவனிடமிருந்து துரியோதனன் பெற்றனனென்ன வரலாறு உணர்க.

இச்செய்யுளில் 'விரகொடுகைக்கொண்டு' என்றதன் விவரம், கீழ்க்காட்டியவாற்றால் வெளியாம். மூன்றாம்அடியில் 'பயமுற' என்றது, அம்மந்திரம் கசமுனிவனிடம்பயன்படாது நின்றமையைக் குறிப்பிக்கும். (௧௦௧)

அந்நெடுமாமறையாலமரத்திடையழிசேனை
யின்னுயிர்பெற்றிடும்வகைகொடுமீளவுமிகல்வேனென்
றுன்னியுளந்தெளிவுற்றொருவர்க்குமிஃதுரையாதே
தன்னொருவெங்கதையோடுதராபதிதனிசென்றான்.

(இ-ள்.) அ நெடு மா மறையால் - அந்தச் சிறந்த மகாமந்திரத்தின் வலிமையால், அமரத்திடை அழி சேனை இன் உயிர் பெற்றிடும் வகை கொடு - போரில் அழிந்த (எனது) சேனைகள்யாவும் இனியஉயிரைப் பெற்றெழும்படி செய்துகொண்டு, மீளவும் இகல்வேன் - மறுபடியும் போர்செய்வேன், என்று—, உன்னி - எண்ணி, உளம் தெளிவு உற்று - மனம்தேறி, ஒருவர்க்கும் இஃது உரையாதே - ஒருவர்க்கும் இக்கருத்தைக் கூறாமலே, தன் ஒரு வெம் கதையோடு - தனது கொடிய ஒருகதாயுதமாத்திரத்துடனே, தராபதி - பூமிக்குத்தலைவனான துரியோதனன், தனி சென்றான் - தனியே போயினான்; (எ - று.)

அமரத்திடை யென்பதில், அத்து - சாரியை. மூன்றாமடியில் ஆய்தம் மெய்போல் ஒலித்தது. வீமன்போலத் தானும் கதாயுதவுரிமையுடையவனாதலால், பின்பு அவனோடு போர்செய்தற்கு உபயோகப்படுமாறு தனது கதையைக் கையிற்கொண்டே சென்றானென்க. (௧௦௨)

சென்ற துரியோதனன் ஒருகுளத்தின் நீரினுள்ளே முழுகுதல்.

தூயநலந் தருகங்கையெனப்பலசுரருந்தோய்
பாயதடந்தனின்மூழ்கினனம்மறைபயில்வேனென்
றாயுமனங்கொடுசேவடிமுன்பின தாவேகிச்
சேபவன்வெண்டிரைவாரியின்மூழ்கியசெயலொத்தான்.

(இ - ள்.) தூய - பரிசுத்தியுடையதும், நலம் தரு - எல்லாநன்மைகளையுந் தருவதுமான, கங்கை என - கங்காநதி போல, பல சுரரும் தோய்-தேவர்

கள் பலரும் வந்து நீராடப்பெற்ற, பாய - பாவியுள்ள, தடந்தனில் - ஒரு தடாகத்தில், மூழ்கினன் - மூழ்கிநின்று, அ மறை பயில்வேன் என்று - அந்த மந்திரத்தை ஜபிப்பேனென்று, ஆயும் - ஆராய்கிற, மனம் - எண்ணத்தை, கொடு - கொண்டு, சே அடி முன் பினது ஆ ஏகி - சிவந்த தன் கால்களை முன் பின்னாக மாறவைத்துச் சென்று, வெள் திரை வாரியில் சேயவன் மூழ்கிய செயல் ஒத்தான் - வெண்மையான அலைகளையுடைய கடலிலே சிவந்த ஒளியையுடைய சூரியன் முழுகின செய்கையைப் போன்றான் [ஒரு தடாகத்தின் நீரினுள்ளே மூழ்கி மறைந்தானென்றபடி]; (எ - று.)

எவரும் அறியாமல் ஒரு குளத்தினுள்ளே மூழ்கி மறைந்துநின்று அந்த மந்திரத்தை உருவிட்டு ஜபித்து அதன் சித்தியைப்பெற்று மீண்டு அதனால் யாவரையும் பிழைப்பிப்பேனென்று ஒரு குளத்தினுள்ளே இறங்கினனென்பதாம். மனித சஞ்சாரம் அதிகமாயில்லாததொரு வனதடாகத்தினுள்ளே தான் இறங்கியிருத்தலைப் பின்பு பகைவர்கள் தனது இறங்குமுகமாயுள்ள காலடிகளின் அடையாளத்தால் அறிந்திடக் கூடுமென்பதை ஆலோசித்து, அங்ஙனம் அறியலாகாதபடி வஞ்சிக்கும்பொருட்டுத் துரியோதனன் ஏறுமுகமாக அமையும்படி தன் கால்களை முன்பின்னாகத் திருப்பிவைத்துக்கொண்டு பின் முன்னாக நடந்து சென்று அந்நீர்நிலையினுள் இறங்கினானென்ற கருத்தை, 'சேவடி முன்பினதாவேகி' என்பதனால் வெளியிட்டார்; மேல் ௧௪௯ - ஆங்கவியில் "ஏறிய பாதம்போல விறங்கிய பாதம் நோக்கி" எனவருவதுங் காண்க. இதனால், துரியோதனனது தீர்க்காலோசனையும், வஞ்சனைக் கருத்தும் வெளியாம். நான்காமடியிற் கூறிய உவமையால், துரியோதனனுடம்பில் விளங்குகிற க்ஷத்திரிய தேசசின் மிகுதியோடு அந்நீர்நிலையின் பரப்பும் ஆழமும் நன்குவிளங்கும்

திருமாலினது திருவடித்தீர்த்தமாகிய கங்கை தன்னில் ஒருகால் மூழ்கியவாது அருவினையனைத்தையும் அழித்து அவர்க்கு இம்மைமறுமை வீடுகளின் நன்மைகளையெல்லாந் தருந்தன்மை விளங்க, 'தூயநலந்தரு கங்கை' எனப்பட்டது; "கங்கை கங்கையென்ற வாசகத்தாலே கடுவினை களைந்திடுகிற்குங், கங்கை", "எழுமையுங் கூடி யீண்டிய பாவ மிறைப்பொழு தளவினி லெல்லாங், கழுவிடும் பெருமைக் கங்கை" என்ற பெரியாருளிச்செயலுங் காண்க. கங்கை - ஆவீறு ஐயான வடசொல். சுரரும், உம் - உயர்வுசிறப்பு. பாய - பரவிய; இப்பெயரெச்சத்தில், பாவு - பகுதி, அது ஈறுதொக்கது: ய் - காலமுணர்த்தும் இடைநிலை, அ - விகுதி. மூழ்கினன் - தன்மையொருமை முற்றெச்சம். இனி, அம்மறை பயில்வேனென்று ஆயும்மனங்கொடு ஏகித் தடந்தனில் மூழ்கினன், சேயவன் மூழ்கிய செயலொத்தான் என இயைத்து உரைப்பினும் அமையும்; அப்பொழுது, மூழ்கினன் என்பது - படர்க்கையாண்பால் வினையாலணையும் பெயர். செம்மை + அடி = சேவடி; பண்புப்பெயர் ஈறுபோய் ஆதிநீண்டு முன் நின்ற மெய் திரிந்தது. சேயவன் - செந்நிறமுடையவன்; இப்பெயரில், செம்மையென்பது சேயென விகாரப்பட்டது: அ - சாரியை. வாரி - நீர்: வடசொல்; கடலுக்கு இலக்கணை. மனம் - கருத்துக்கு இலக்கணை. நலம் - அம் விகுதிபெற்ற பண்புப்பெயர். (௧0௬)

வேறு.

இதுவும், அடுத்தகவியும் - துரியோதனன் தவஞ்செய்யும்வகை.

கம்பித்துவந்தபுலனைந்துங்கலக்கமாற
வெம்பித்தடங்கிமனஞ்சித்தொடுமேவல்கூரத்
தம்பித்ததோயத்திடைவாயுவுந்தம்பமாகக்
கும்பித்துஞானப்பெருந்தீபங்கொளுத்தினானே.

(இ - ள்.) கம்பித்து வந்த - (இவ்வளவு நாளாய்ப் பலவிஷயங்களிலும்) சலநமடைந்துவந்த, புலன் ஐந்தும் - ஐம்பொறிகளும், கலக்கம் மாற - (இப்பொழுது) கலக்கமொழியவும்,—வெம் பித்து அடங்கி - கொடிய மயக்க மொழிந்து, மனம்—, சித்தோடு மேவல்கூர - அறிவுடன் பொருந்தவும்,— தம்பித்த தோயத்திடை - தம்பிக்கப்பட்ட நீரினிடையிலே,—வாயுவும் தம்பம் ஆக கும்பித்து - (தனது) பிராணவாயுவையும் அசையாமல் அடக்கிக் கொண்டு,—ஞானம் பெரு தீபம் கொளுத்தினான் - ஞானமாகிய பெரிய விளக்கை யேற்றினான்.

புலனையும் பொறியையும் ஒன்றுக்கொன்றாக மாறிவைத்துக் கூறுதல், ஒருவகை உபசாரவழக்கு. முதலடியினால், இவ்வளவுகாலமாய்க் கண்டபடி பலகொடிய விஷயங்களிலுஞ் செலுத்திவந்த பஞ்சேந்திரியங்களை இப்பொழுது அடக்கின அருமை தோன்றும். 'வெம்பித்து' என்றது, கண்ட விஷயங்களையுங் காதலிக்கும் மனத்தின் கொடிய ஆசையையாம். நீர்தளும்பி அசையவொட்டாதபடி மந்திரபலத்தால் துரியோதனன் ஜலஸ்தம்பநம் செய்துகொண்டு நீர்நிலையினுள் மூழ்கியிருந்த தன்மையை 'தம்பித்ததோயத் திடை' என்றதனாலும் தனது சுவாசத்தை ரேசக பூரக கும்பகங்களால் அமைத்துப் பிராணாயாமஞ் செய்த விதத்தை 'வாயுவுந் தம்பமாகக் கும்பித்து' என்றதனாலும் விளக்கினார். இவன் அங்கு ஜலஸ்தம்பஞ்செய்திருந்த தன்மை, ௧௧௬, ௧௧௮ கவிகளில் நன்கு வெளியாம். (மூச்சை வெளிவிடுதல் - இரேசகம், உள்வாங்குதல் - பூரகம், கும்பகம் - பிராணவாயுவைச் சமப்படுத்தியடக்கல்.) கம்பித்து, தம்பித்த கும்பித்து என்பன-கம்பம், ஸ்தம்பம், கும்பம் என்ற வடசொற்களினடியாப் பிறந்த தெரிநிலையெச்சங்கள். தம்பித்தல் - அசைவற்றிருத்தல். கும்பித்தல் - வாயுவைப் போக்குவரவில்லாமல் நிறுத்துதல். ஞானப்பெருந்தீபங் கொளுத்துதல் - சிறந்த அறிவின் சுடர்விளங்கச்செய்தல்; நல்லஞானம்பெறுதல். சித், தோயம் - வடசொற்கள்.

இதுமுதற் பத்துக் கவிகள் - பெரும்பாலும் மூன்றாஞ்சீரொன்று புளிமாங்கனிச்சீரும், மற்றைநான்கும் மாச்சீர்களுமாகிய நெடிலடி நான்கு கொண்ட கலிநிலைத்துறைகள். (௧௦௬)

பன்னாளும்யோகம்பயில்வோரிற்பதின்மடங்காத்
தன்னாகமுற்றுமெலிவின்றித்தயங்குமாறு
நன்னாளமூலநளினத்தைமலர்த்திநாவா
லுன்னாமலுன்னுமுரைமந்திரமோதினானே.

(இ - ள்.) பல் நாளும் யோகம் பயில்வோரின் - பலநாள்களாக யோகாப்பியாசஞ்செய்து பழகியவர்களினும், பதின் மடங்கு ஆ - பத்துமடங்குமேலாக, தன் ஆகம் முற்றும் மெலிவு இன்றி தயங்கும் ஆறு - தனது உடம்பு முழுவதும் இளைப்படையாமல் விளங்கும்படி,—நல் நாளம் மூலம் நளினத்தை மலர்த்தி-(நல்ல நாளத்தோடு கூடிய எல்லாவற்றுக்கும்)மூலாதாரமான (தனது இதயத்) தாமரையை மலரச்செய்து,—நாவால் - நாக்கினால், உன்னாமல் உன்னும் உரை மந்திரம் ஓதினான் - வெளிப்படையாக உச்சரியாமல் அந்தரங்கமாக ஜபஞ்செய்தற்கு உரிய அந்த மந்திராக்ஷரத்தை ஜபித்தான்; (எ - று.)

''மெய்ச்சிரந் தங்கிய வமுதினால் தண்ணெனும்படி, யிங்கிதத்தொடுக் கினனிதயந் தன்னையே,'' 'வளர்ந்தபிங்கலையிடை நடுவழியுகுமதியின், விளைந்தவின்னமுதுண்டு,'' ''அலர்மதிமண்டலத்தின், முகமார்க்க வமுதுடல முட்டத் தேக்கி முழுச்சோதி நினைந்திருந்தால்'' என்றபடி சிரத்திற் பிங்கலையிடைநாடிகளுக்கு நடுவே புருவமத்தியிலே சிந்தும் அமுதத்தை யோகவகையால் உட்கொண்டு அதனால் உடம்பின் தாபம் ஒழியும் இயல்பை 'தன்னாகமுற்றுமெலிவின்றித் தயங்குமாறு' என்பதனாற் குறித்தார், இதயம் தாமரை

மலர்வடிவானதொரு மாம்சாகாரமாய் இருத்தலாலும், அம்மனம் எல்லாச் செயல்களுக்கும் முக்கிய காரணமாதலாலும், 'மூலநளினம் எனப்பட்டது. நாளம் - உள்துளையுள்ள பூந்தண்டு; இது, நளினத்துக்கு அடைமொழி. குவிந்து கவிந்துள்ள இதயகமலத்தை நிமிர்த்து மலரச்செய்யவேண்டுதலால், 'நளினத்தை மலர்த்தி' என்றார். முதலடியால், இவன் இன்று புதுமையாக யோகஞ்செய்யத் தொடங்கினாலும் அதனை மரபுமுறைபிறழாமல் ஒழுங்குபடச்செய்த அருமையைத் தெரிவித்தார். உன்னுமலுன்னுதல் - ஒலிவெளிப்படாதபடி அகத்திலே ஜபித்தல். யோகம், நாளம், மூலம், நளிநம், மந்த்ரம் - வடசொற்கள். யோகம் - சிலநியமங்களோடு செய்யுந் தவம். (௯0டு)

முன்பு சோழனுக்கு முதுகிட்ட வீரர்களின் நிலைமை.

இதயஞ்சிறிதுங்கலங்காதவிறைவனிவ்வா
றுதகந்தனிற்புக்குயர்மந்திரமோதும்வேலை
மதவெங்கயப்போர்வளவற்குமுதுகுதந்த
விதமண்டலீகர்புலிகண்டமிருகமொப்பார்.

(இ - ள்.) இதயம் சிறிதும் கலங்காத - (எப்படிப்பட்ட ஆபத்திலும்) மனம் சிறிதுங் கலங்குதலில்லாத, இறைவன் - துரியோதனராசன், இ ஆறு - இப்படி, உதகந்தனில் புக்கு - நீரிலே புகுந்து, உயர் மந்திரம் ஓதும் வேலை - சிறந்த மந்திரத்தை ஜபித்துக்கொண் டிருக்கும்பொழுது,—மதம் - மதத்தையுடைய, வெம் - கொடிய, கயம் - யானையையும், போர்-போர்வல்லமையையுமுடைய, வளவற்கு - சோழனுக்கு, முதுகு தந்த - புறங்கொடுத்த, விதம் மண்டலீகர் - பலவகைப்பட்ட அரசர்கள், புலி கண்ட மிருகம் ஒப்பார் - புலியைக் கண்டு அஞ்சியோடும் மான்போல்வார்கள்; (எ - று.)—உவமையணி.

இக்கவி - கீழ் ௯டு, ௯௬ - ஆங் கவிகளின் தொடர்ச்சியுடையது. இறைவன் - இறைமையையுடையவன்; இறைமை - தலைமை, வ்-எழுத்துப்பேறு. உதகம், ம்ருகம் - வடசொற்கள். வளவன் - மிக்கவளமுடையவன். (௯0௬)

அசுவத்தாமன் முதலியோர் வந்து சகுனியிறந்தமை காணுதல்.

பரபாவகமாம்பரித்தாமனும்பாய்பரித்தேர்க்
கிருபாரியனுங்கிருதப்பெயர்க்கேடிலோனு
மொருபாலிறைகொண்டொழிசேனையுந்தாமுமீண்டு
பொருபாரதப்போர்புரிசௌபலன்பொன்றல்கண்டார்.

(இ - ள்.) பர பாவகம் ஆம் - பகைவர்களுக்கு அக்கினி போன்றவனான, பரித்தாமனும் - அசுவத்தாமாவும், பாய் பரி தேர் - பாய்ந்துசெல்லுங் குதிரைகள் பூண்ட தேரையுடைய, கிருப ஆரியனும் - கிருபாசாரியனும், கிருதன் பெயர் - கிருதவர்மனென்னும் பெயரையுடைய, கேடு இலோனும் - அழிவில்லாத அரசனும், (ஆகிய இவர்கள்),—ஒரு பால் இறை கொண்டு - ஒருபக்கத்தில் ஒதுங்கித்தங்கி, ஒழி - இறவாது நின்ற, சேனையும்-சேனைகளும், தாமும்-தாங்களுமாக, மீண்டு - திரும்பிவந்து, பொரு பாரதம் போர் புரி சௌபலன் பொன்றல் கண்டார் - தாக்கிச்செய்த பாரதயுத்தத்தை மூட்டிவிட்டவனான சகுனி இறந்துகிடத்தலைப் பார்த்தார்கள்; (எ - று.)

பரபாவகமாம் பரித்தாமன் - அகப்பட்ட பொருள்களைத் தீ அழித்தல்போலப் பகைவர்களைத் தவறாமல் அழிக்கும் அசுவத்தாமனென்க. பரபாவகம் - வடமொழித்தொடர்; பரர்-பிறர். தேவர்களை இருதிணையாலுஞ் சொல்லலாமாதலால், 'பாவகம்' என்று அஃறிணையாக் கூறினர். பாவகம்-பரிசுத்தமாகச்

செய்வது என்ற காரணம்பற்றி வந்த பெயர். இனி, 'பரபாவகமாம்' என்ப தற்கு - பரம்பொருளி னிடத்தில் மனஞ் செலுத்துதலையுடைய என்று உரைப்பாரு முளர்; பாவகம் - பாவனை, தியாநம்: வடசொல். கேடு - கெடுதல்; முதனிலைதிரிந்த தொழிற்பெயர். ஒருபாலிறை கொண்டொழி சேனை - ஏதோ ஒரு மூலையில் ஒடிப்பதுங்கிக்கிடந்து அரிதில் உயிர்தப்பியசிறுசேனை யென்க. இறை - இறுத்தல்; தங்குதல்: தொழிற்பெயர்; இறு - பகுதி, ஐ - விகுதி. துரியோதனனுக்குப் பலசமயங்களிற் பலவகையாகத் துர்ப்போதனை செய்து மகாபாரத யுத்தத்தை மூட்டிவிட்டவ னாதலால், சகுனிக்கு 'பொரு பாரதப்போர்புரி' என்ற அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது. (க௦எ)

கண்ட அவர்கள் கலக்கமும் வியப்பும் அடைதல்.

கண்டார்மிகவும்பரிவோடுகலக்கமுற்றார்
தண்டாரகைதோய்விசும்பொத்தசமரபூமி
கொண்டான்முரசக்கொடியோனெனக்கோபமிஞ்சி
விண்டார்மிகவும்வியந்தாரவர்வீரமம்மா.

(இ - ள்.) (கீழ்க்கூறியவர்கள்), கண்டார் - (சகுனியிறந்ததைக்) கண்டு, பரிவோடு கலக்கம் மிகவும் உற்றார் - விசனத்தையுங் கலக்கத்தையும் மிகுதியாக அடைந்தார்கள்; தண் தாரகை தோய் - குளிர்ச்சியான (ஒளியையுடைய) நக்ஷத்திரங்கள் நிறைந்த, விசும்பு - ஆகாயத்தை, ஒத்த - போன்ற, சமர பூமி - யுத்தகளத்தை, முரசம் கொடியோன் - முரசக்கொடியையுடைய தருமன், கொண்டான் - (வென்று) கைக்கொண்டான், என - என்று, கோபம் மிஞ்சி விண்டார் - கோபம்மிக்கு (ஒருவரோடொருவர்) வாய்விட்டுச் சொல்லிக் கொண்டு, அவர் வீரம் - அந்தப் பாண்டவர்களது பராக்கிரமத்தை, மிகவும் வியந்தார் - மிகவும் அதிசயித்துக் கொண்டாடினார்கள்; (எ - று.)—அம்மா - ஈற்றசை; பகைவருங் கொண்டாடும்படியான பாண்டவர்களது பராக்கிரமத்தை விளக்கும் வியப்பிடைச் சொல்லுமாம்.

தாரகை - ஆவீறு ஐயான வடசொல். பலவீரர்களும் நிறைந்திருக்கும் விசாலமான யுத்தகளத்துக்கு, நக்ஷத்திரக்கூட்டம் நிறைந்த ஆகாயம் உவமை கூறப்பட்டது. சமரபூமிகொண்டான் - போர்க்களத்தில் வெற்றிகொண்டானென்றபடி. மிஞ்சி - விஞ்சி யென்பதன் மரூஉ. விண்டார் - பலர்பால் முற்றெச்சம்; விள் - பகுதி. இனி, விண்டாரவர் என எடுத்து, பகைவர்களான அவர்களது என்று உரைப்பாருமுளர்; அப்பொழுது, 'விண்டார் - வினையாலணையும் பெயர்: விள்ளுதல் - மனம் வேறுபடுதல். (க௦அ)

எங்குந் துரியோதனனைக் காணமல் அவர்கள் பொலிவழிதல்.

பூணாரமார்பின்வலத்தேபுரிபூந்தண்மாலைக்
கோணார்சிலைக்கைந்நெடுநாகக்கொடிகொள்வேந்தைக்
காணார்களத்திலொருபாலுங்கருகியுள்ளம்
வாணாடருக்கன்குடிபோமகல்வானொடொத்தார்.

(இ - ள்.) ஆரம் பூண் - இரத்தினமாலைகளைத் தரித்த, மார்பின் - மார்பினிடத்து, வலத்தே புரி பூ தண் மாலை - நஞ்சாவட்டை மலர்களாலாகிய குளிர்ந்த மாலையையுடையவனும், கோண் ஆர் சிலை கை - வளைவு மிக்க வில்லையேந்திய கையையுடையவனுமாகிய, நெடு நாகம் கொடி கொள் வேந்தை - நீண்ட சர்ப்பக்கொடியைக் கொண்ட துரியோதனராசனை, களத்தில் ஒரு பாலும் காணார் - போர்க்களத்தில் ஒருபக்கத்திலுங் காணாதவர்களாய், உள்ளம் கருகி - மனந்தவித்து, வாள் நாடு அருக்கன் குடி போம் அகல் வானொடு ஒத்

தார் - ஒளிபொருந்திய சூரியன் தங்காது நீங்கப்பெற்ற பரந்த ஆகாயத்தோடு சமமானார்கள் [பொலிவிழந்தனரென்றபடி]; (எ - று.)

ஹாரம், அர்க்கன் - வடசொற்கள். வலத்தேபுரிபூ=வலம்புரிப்பூ; வலப்பக்கமான இதழ்முறுக்குள்ள மலரென்க. இனி, 'வலம்' என்பதை ஏழனுருபாக்கி, மார்பின்வலத்தே - மார்பினிடத்திலே, புரி - தரித்த, பூந்தண்மாலை - குளிர்ந்த பூமாலையையுடைய என்பாருமுளர். வேந்து - உயர்திணைப்பொருளுணர்த்தும் அஃறிணைச்சொல்; இதனைப் பண்பாகு பெயரென்றலும் உண்டு. நாடு அருக்கன் - வினைத்தொகை. தண் மாலை - தேனினாற் குளிர்ந்த மாலை. உவமையணி. (௩0௯)

அவர்கள் சஞ்சயனைக் கண்டு விசாரித்தல்.

தனிவந்துதோன்றுதலுஞ்சஞ்சயனென்னும்வேத
முனிவன்றனைக்கண்டிருதாளின்முடிகள்சேர்த்தி
யனிகங்கெழும்போரரசன்றனையங்கைநெல்லிக்
கனிகண்டனையாயெவட்காண்டுதுங்காட்டுகென்றார்.

(இ - ள்.) சஞ்சயன் என்னும் வேதம் முனிவன் - சஞ்சயனென்னும் பெயரையுடைய வேதப்பொருள்வல்ல முனிவன், தனி வந்து தோன்றுதலும் - தனியேவந்து எதிர்ப்பட்டவளவிலே, தனை கண்டு - அவனைப்பார்த்து, (அசுவத்தாமன் முதலியோர்), இரு தாளில் முடிகள் சேர்த்தி - (அவனுடைய) இரண்டு பாதங்களிலும் தங்கள் தலைகளை வைத்து வணங்கி, (அவனை நோக்கி),—'அம் கை நெல்லி கனி கண்டனையாய் - உள்ளங்கையிலுள்ள நெல்லிப்பழத்தைக் காணுதல்போல (எல்லாப்பொருளையுங்) கண்டறிந்தவனே! அனிகம் கெழும் போர் அரசன்தனை - சேனைத்தொகுதியுடனே மிகுதியாகச் செய்யும் போரையுடைய துரியோதனராசனை, எவண் காண்டுதும் - எவ்விடத்தில் (நாங்கள்) பார்க்கப் பெறுவோம்: காட்டுக - காண்பிப்பாயாக,' என்றார் - என்று சொன்னார்கள்.

சஞ்சயன் - திருதராட்டிரனுக்கு மிகவும் இஷ்டனான நண்பன்; இவன் திருதராட்டிரனது தேர்ப்பாகரில் ஒருவனது மகனாதலால், அவனுக்குச் சில சமயங்களில் தேர் செலுத்துதலும் உண்டு. சஞ்சயனென்ற பெயர் (ஐம்பொறிகளை) நன்றாக வென்றவனென்று காரணப்பொருள்படும். கவல்கணனென்பவனது குமாரனாதலால், இவனுக்கு 'காவல்கணி' என்ற பெயரும் வடமொழியில் வழங்கும். இவன் போர்நாள்தோறும் நிகழுஞ் செய்திகளை இரவிற் சென்று திருதராட்டிரனுக்குக் கூறிவந்தான். இவன் வியாசமுனிவனது அருளால் அம்முனிவரிடம் தத்துவப்பொருள்களைக் கேட்டுணர்ந்த ஞானியாதலால், 'வேதமுனிவன்' என்றும், 'அங்கை நெல்லிக்கனி கண்டனையாய்' என்றுஞ் சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டான்.

வேதம் என்ற வடசொல் - (நன்மை தீமைகளை) அறிவிப்பதென்று காரணப் பொருள்படும்; வித் என்ற தாதுவினின்று [வினைப்பகுதியினின்று] பிறந்த பெயர். இரு தாளின் முடிகள் சேர்த்தி - சாஷ்டாங்கமாகத் தண்டனிட்டு. அகம்+கை=அங்கை; "அக முனர்ச் செவி கை வரின் இடையன கெடும்" என்ற சூத்திரவிதி. அங்கைநெல்லிக்கனி - வடமொழியில் 'கரதலாமலகம்' எனப்படும்; இது, எளிதில் நன்றாய் அகமும்புறமும் முழுவதும் அறியப்படுதற்கு உவமம். எவண் என்பதில், அண் - இடப்பொருள்காட்டும் விகுதி; அவண், இவண், நடுவண் என்றவற்றிலும் இவ்வாறே. காண்டுதும் என்ற தன்மைப்பன்மை யெதிர்காலமுற்றில், து - சாரியை; தகரம் டகரமாகத் திரிந்தது. 'காண்குதும்' என்ற பாடத்துக்கு, கு - சாரியை. காட்டுகென்றார் - தொகுத்தல். (௩௧0)

இதுமுதல் மூன்றுகவிகள் - குளகம்: சஞ்சயன் கூறும் விடை.

இவ்வோர்விரைவினிவன்றன்னைவினவவின்னோ
னவ்வோனுயிருக்கழிவில்லையமரின்மோதி
வெவ்வோடையானைவிறன்மன்னவர்வீயயாரு
மொவ்வோன்மறித்துமமர்மோதவுணர்தலுற்றான்.

(இ - ள்.) இவ்வோர் - (அசுவத்தாமன் முதலிய) இவர்கள், விரைவின் - விரைவாக, இவன் தன்னை - இந்தச் சஞ்சயனை, வினவ - (இவ்வாறு) வினவ,—(அதற்கு), இன்னோன் - இச் சஞ்சயன்,—'அவ்வோன் உயிருக்கு - அந்தத் துரியோதனனுயிருக்கு, அழிவு இல்லை - (இப்பொழுது) அபாயமில்லை: அமரில் மோதி - போரில் தாக்கி, வெம் ஓடை யானை விறல் மன்னவர் - கொடுமையையும் நெற்றிப்பட்டத்தையுமுடைய யானைச்சேனையையுடைய வலிமையுள்ள அரசர்கள், வீய - இறக்க, யாரும் ஒவ்வோன் - எவரும் (தனக்குச்) சமமாகப் பெறாத துரியோதனன், மறித்தும் அமர் மோத உணர்தல் உற்றான் - மீண்டும் (பாண்டவரோடு) போர்செய்ய ஆலோசித்தான்; (எ - று.)—இக்கவியில், 'வினவ' என்றது, ௧௧௩-ஆங் கவியில் 'என' என்ற வினையெச்சத்தைக் கொள்ளும்.

அமரில் மோதி மன்னவர் வீய - போரில் தாக்கிப் பலதுணையரசர்களும் இறந்தபின்பு என்றபடி; இனி, போரில் தாக்கப்பட்டுப் பாண்டவர்கள் இறக்குமாறு என்று உரைத்தலுமொன்று. இவ்வோர், அவ்வோன் என்பவை - இ அ என்னுஞ் சுட்டடியாப் பிறந்த உயர்திணைப்படர்க்கைப்பெயர்கள்; இவர், அவன் என்ற பெயர்கள், விரித்தல் விகாரமும், ஈற்றயல் அகரம் ஓகாரமாதலும் பெற்று, இவ்வோர் அவ்வோன் என நின்றனவென்க. இன்னோன் என்ற சுட்டுப்பெயரில், முந்தின 'ன்' - சாரியை பிந்தின 'ன்' - சந்தி, விகுதி முதல் ஆகாரம் ஓவாயிற்று. ஓடை - நெற்றிப்பட்டம், [முகபடாம், சூழியெனப்படும்.] உணர்தலுற்றான் - ஒரு சொல்லின் தன்மையதான தெரிநிலைமுற்று. (௧௧௧)

ஈண்டுச்சமரினிறந்தோர்களெவருமின்றே
மீண்டுற்பவிக்கவிடுவித்துவிரகினோடும்
பாண்டுப்பயந்தோர்படையாவுமடியமோதப்
பூண்டுத்தமமாமறைகொண்டகன்பொய்கைபுக்கான்.

(இ - ள்.) (இங்ஙனம் ஆலோசித்து),—ஈண்டு - இவ்விடத்தில் [குருக்ஷேத்திரத்தில்], சமரின் இறந்தோர்கள் எவரும் - போரில் இறந்த தன் பக்கத்தாரெல்லோரும், இன்றே - இன்றைத் தினத்திலேயே மீண்டு உற்பவிக்க - மறுபடி பிழைத்தெழும்படி, விரகினோடும் விடுவித்து - தந்திரமாக (அவர்கள் மரணத்தை) நீக்கி, பாண்டு பயந்தோர் படையாவும் - பாண்டுமகாராசன்பெற்ற குமாரர்களான பாண்டவர்களது சேனைகளெல்லாம், மடிய - அழியும்படி, மோத - (தான்மீண்டும்) தாக்குவதாக, பூண்டு - நிச்சயஞ்செய்துகொண்டு, (துரியோதனன்), உத்தமம் ஆம் மறை கொண்டு - மிக மேலானதொரு மந்திரத்தை உதவியாகக்கொண்டு, அகல் பொய்கை புக்கான் - விசாலமானதொரு தடாகத்திற் பிரவேசித்தான்; (எ - று.).

உற்பவிக்க - உத்பவமென்ற வடமொழிப்பெயரினடியாப் பிறந்த வினையெச்சம். அகல்+பொய்கை=அகன்பொய்கை; "குறில்செறியா லள" என்னுஞ் சூத்திரத்து 'பிற' என்றதனால், சிறுபான்மை நிலைமொழியீற்று லகரம் னகாமாயிற்று. அகன்பொய்கை என்ற தொடர் - பண்புத்தொகைபோலப் பொருள்பட்டாலும், சொல்நிலையால் வினைத்தொகையேயாம்; 'உயர்திணை' என்பதுபோல: அகல் என்றது வினைப்பகுதியாதலும், அகன்ற அகல்கிற அக

லும் என விரிதலுங் காண்க. பொய்கை - மானிடராக்காத நீர் நிலை; ௪௱௪ 'விரகு' என்றது, மந்திரபலத்தை. இறந்தவரைப் பிழைப்பித்தலினும் மேம்பட்டது வேறு இல்லையாதலால், 'உத்தமமாம்மறை' எனப்பட்டது; ௧௦௯ - ஆங் கவியில், 'உயர்மந்திரம்' என்றதுங் காண்க. பாண்டுப்பயந்தோர் என உயர்திணைப்பெயரின்முன் வலிமிக்கது, ஓசையின்பம் நோக்கியென்க. (௧௧௮)

என்னைத்துருபதேயனாகியர்கோறலெண்ணப்
பின்னைக்குவாய்த்தோன்பிழைப்பித்தனன்யானும்வந்தேன்
றன்னைக்குழும்நத்தடம்வாய்த்தமைதந்தையோடு
மன்னைக்குரைப்பேனெனப்போயினனந்தணாளன்.

(இ - ள்.) என்னை—, துருபதேயன் ஆகியர் - துருபதராசன்மகனான திட்டத்துய்மன் முதலியோர், கோறல் எண்ண - கொல்லுதற்கு எண்ணங்கொள்ள, பின்னைக்கு வாய்த்தோன் பிழைப்பித்தனன் - நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு (ஏற்ற கொழுநனாகை) வாய்த்த கண்ணபிரான் (என்னை) உயிர் தப்புவித்தான்; (அதனால்), யானும் வந்தேன் - நானும் பிழைத்துவந்தேன்; தன்னைக்கு - தாய்போன்ற துரியோதனனுக்கு, மூழ்க - முழுகும்படி, தடம் வாய்த்தமை - தடாகம்நேர்ந்தமையை, தந்தையோடும் அன்னைக்கு உரைப்பேன் - (அவனது) தந்தையான திருதராட்டிரனுக்குந் தாயான காந்தாரிக்கும் சொல்லுவேன், என - என்றுசொல்லி, அந்தணாளன் - முனிவனான சஞ்சயன், போயினன் - சென்றான்; (எ - று.)

த்ருபதேயன் - தத்திதாந்தநாமம். குறுக்கல், பின்னை - ஓர் இடையர் தலைவன்மகள்; இவள் கண்ணபிரானது திருவுள்ளத்துக்கு மிகவுகப்பாக இருந்தனளாதலால், 'பின்னைக்கு வாய்த்தோன்' என்றார். எவராலும் அடக்கவொண்ணாதனவும் அசுரத்தன்மை பூண்டனவும் பெருவலியினவுமான எழெருதுகளைக் கண்ணபிரான் தன் வலியால் அடக்கி வென்று அழித்து அவ்வெற்றியையே இவள் தந்தையின் சொற்படி கந்யாசுல்கமாக்கி இவளை மணஞ்செய்துகொண்டனனென்பது, பாகவத சரித்திரம். இவள், கண்ணபிரானது பட்டத்துத் தேவியர் எண்மருள் ஒருத்தி: இனி, பின்னை - இலக்குமியுமாம்; பாற்கடல்கடைந்த காலத்து அதனினின்று முன்னே தோன்றிய மூதேவியின் பின்னே திருமகள் திருவவதரித்து இளையாளெனப்படுவள்: பின்னை - பின்பிறந்தவள்; ஐ - விகுதி. பிழைப்பித்தனன் - ஒற்றரையும், முனிவரையும், போர்க்குவாராதாரையுங் கொல்லலாகாதென்று நீதிகூறிப் பிழைப்பித்தான் என்க. 'என்னை' என்பது - கோறல், பிழைப்பித்தனன் என்ற இரண்டுக்கும் செயப்படுபொருள்.

தன்னை யென்பது - தாயென்னும் பொருளதாதலை, "ஈன்றாள் தன்னை தா யென்ப" என்றபிங்கலந்தையாலும் அறிக. தனக்கும் திருதராஷ்டிரனுக்குங் காந்தாரிக்கும் துரியோதனனிடத்து உள்ள அருமையன்பை விளக்குவான், சஞ்சயன் அவனை 'தன்னை' என்றான்; இது, அன்புபற்றிவந்தபால்வழுவமைதி. உலகுக்குத் தாய்போன்றவ னென்றுகொள்ளுதல், துரியோதனன் விஷயத்திற் சிறவாது: கொடுங்கோலரசனாதலால். இனி, இராசபரிவாரமாயுள்ளார் இராசனைத் தாயென்றுகூறும் மரபுபற்றி, சஞ்சயன் துரியோதனனைத் தன்னை யென்றானுமாம்; இதற்கு விதி - "அன்னை யென்னை யென்றலு முளவே" என்ற தொல்காப்பியச் சூத்திரத்து உரையிற் காண்க. மூழ்கத்தடம் வாய்த்தமை - தடாகத்தில் வாய்ப்பாக முழுகியமை. அந்தணாளன் - அழகிய தண்மையை ஆளுபவன்; தண்மை - குளிர்ச்சியாகிய அருள். இது முனிவர்க்குக் காரணவிடுகுறிப்பெயராதலை "அந்தணரென்போ ரறவோர் மற் றெவ்வுயிர்க்குஞ், செந்தண்மை பூண்டொழுகலான்" என்ற திருக்குறள்கொண்டும் அறிக. (௧௧௯)

வேறு

அசுவத்தாமன் முதலியோர் அந்த நீர்நிலையை அடைதல்.

வேதியன்வாய்மைகேட்டவேதியன்மகனுமற்றை
யோதியநிருபராகியுள்ளவர்தாமுமெய்தி
மாதுயரகற்றும்வாய்மைகேட்டங்குஞான
வூதியம்பெற்றாலென்னவொடுங்கியவோடைகண்டார்.

(இ-ள்.) வேதியன் வாய்மை கேட்ட - வேதப்பொருள் வல்லவனான சஞ்சய முனிவனது வார்த்தையைக் கேட்ட, வேதியன் மகனும் - வேதம் வல்ல துரோணாசாரியனது புத்திரனான அசுவத்தாமனும், மற்றை ஓதிய நிருபர் ஆகி உள்ளவர்தாமும் - (முன்சொல்லப்பட்ட) மற்றையரசர்களானவர்களும், எய்தி - சென்று சேர்ந்து, அங்கு - அவ்விடத்தில்,—மா துயர் அகற்றும் வாய்மை கேட்டு ஞானம் ஊதியம் பெற்றால் என்ன ஒடுங்கிய ஓடை கண்டார் - மிக்க துன்பத்தை நீக்கும்படியான உபதேசத்தைக் கேட்டு (அதனால்) ஞானலாபத்தைப் பெற்றாற்போல ஒடுங்கியிருந்த தடாகத்தைப் பார்த்தார்கள்; (எ - று.)—மூன்றாமடியில், மற்று, அ - அசைகள்.

துரியோதனன் ஜலஸ்தம்பஞ் செய்திருத்தலால் அப்பொய்கை நீர் அசையப்பெறாமல் அடங்கியிருந்த தன்மைக்கு, நல்ல உபதேசமொழிகளைச் சிறந்த ஆசிரியர்பக்கல் கேட்டு அதனால் தத்துவஞானம் உண்டாகப்பெற்றவர் மனமும் பொறியுமொடுங்கியிருக்குந்தன்மையை உவமைகூறினார். அவ்வோடையொடுங்கிய நிலைமை, அடுத்தகவியில் விவரிக்கப்படும். ஓடை - நீரோடுவது. மற்றை யோதிய நிருபர் - கிருபனும், கிருதனும். எய்தி, எய்து - பகுதி. உவமையணி.

இதுமுதற் பதினேழு கவிகள் - இச்சருக்கத்தின் முப்பத்துமூன்றாங் கவிபோன்ற அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தங்கள். (௧௧௪)

அந்த ஜலஸ்தம்பத்தால் ஆகிய நிலையை அவர்கள் காணல்.

புள்ளியலரவங்காணார்பொருதெறிதரங்கங்காணார்
துள்ளியமீனங்காணார்சூழ்வருமனிலங்காணா
ரொள்ளியமலர்களெல்லாமுறங்குதலன்றிமன்றல்
வள்ளியதோடுதோறுமதுநுகர்வண்டுங்காணார்.

(இ-ள்.) (அசுவத்தாமன் முதலியோர் அக்குளத்தில்), புள் இயல் அரவம் - நீர்ப்பறவைகளாலாகும் ஓசையை, காணார் - காணாதவரானார்கள், பொருது எறி தரங்கம் - (ஒன்றோடொன்று) மோதிவீசுகிற அலைகளை; காணார்—; துள்ளிய மீனம்-துள்ளுகிற மீன்களை, காணார்—; சூழ்வரும் அனிலம் - சுற்றி வீசுகிற காற்றை, காணார்—; ஒள்ளிய மலர்கள் எல்லாம்-ஒளியையுடைய நீர்ப்பூக்கள்யாவும், உறங்குதல் அன்றி-குவிந்துகிடத்தலேயல்லாமல், மன்றல் வள்ளிய தோடு தோறும் - பரிமளமுள்ள வளப்பமுடைய பூவிதழ்களிலெல்லாம், மது நுகர் - தேனைக்குடிக்கிற, வண்டும் - வண்டுகளையும், காணார்—. (எ - று.)

புள்ளியலரவம்காணார் - பறவையொலியைக் கேளாரென்றபடி; ஒரு புலனை மற்றொரு புலனுக்குக்கூறிய உபசாரவழக்கு. ரவம் - ஒலியுணர்த்தும் வடசொல்; அது முதலில் அகரம்பெற்றது. தரங்கம், மீநம், அநிலம், மது - வடசொற்கள். அங்குக்காற்றெழாமையும், ஜலஸ்தம்பத்தின் காரியம்; அன்றி, கீழ் ௧௦௪ - ஆங் கவியில் "வாயுவுந் தம்பமாகக் கும்பித்து" என்றதன் குறிப்பால், வாயுஸ்தம்பமுந் துரியோதனனாற் செய்யப்பட்டதென்றலும் ஒன்று. ஒள்ளிய, வள்ளிய - ஒண்மை, வண்மை யென்னும் பண்பினடியாப் பிறந்த குறிப்புப் பெயரெச்சங்கள்; இ - சாரியை. வண்டும், உம் - இறந்ததுதழுவிய

எச்சப்பொருளது; அவ்வும்மையையுடைய சொல்லை இறுதியில் நிறுத்த வேண்டுமென்பது, இலக்கணக்கொள்கை. தன்மைநவிற்சியணி. (௧௧௫)

அவ்விடத்து நிலைகண்டவர்கள் துரியோதனனைக் கூப்பிடத் தொடங்கல்.

ஏறியபாதம்போலவிறங்கியபாதநோக்கிச்
சாறியலிரதமிஞ்சுந்தடம்புனலடங்கநோக்கி
மாறியல்வேந்தர்தம்மில்வாண்முகநோக்கிநோக்கிக்
கூறியவரசன்றன்னைக்கூவினாரழைக்கலுற்றார்.

(இ - ள்.) ஏறிய பாதம்போல-(நீரினின்று கரையின்மேல்) ஏறிய அடிவைப்புக்கள்போல, இறங்கிய - (துரியோதனன் கால்களை முன்பின்னாக மாற வைத்துக்கொண்டு நீரில்) இறங்கிய, பாதம் - அடிவைப்புக்களை, நோக்கி - பார்த்தும், சாறு இயல் - கருப்பஞ்சாற்றையொத்த, இரதம் - இனியநீர், மிஞ்சும் - மிகுதியாகப்பொருந்திய, தடம் - அத்தடாகத்தின், புனல் - நீர், அடங்க - அடங்கியிருக்க, நோக்கி - (அதனைப்) பார்த்தும், மாறு இயல் - மனம்மாறுபடுதல் பொருந்திய, வேந்தர் - அரசர்கள்,—தம்மில் வாள் முகம் நோக்கி நோக்கி-தங்களுக்குள்ளே ஒருவர் ஒருவருடைய ஒளியுள்ள முகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு, (பின்பு), கூறிய அரசன்தன்னை கூவினர் அழைக்கல் உற்றார் - மேற்கூறப்பட்ட துரியோதனராசனைக் கூவியழைக்கத் தொடங்கினார்கள்; (எ - று.)—அதனை அடுத்த ஐந்து கவிகளிற் காண்க.

அத்தடாகத்தில் சலம் அசையாமல் தம்பித்திருத்தலையும், அதில் ஒற்றையடிவைப்பு வரிசை நீரினின்று துரியோதனன் கரையேறி வெளியே சென்றிட்டானென்று தோன்றும்படி முன்பின்னாக அமைந்திருத்தலையும் கண்டு அசுவத்தாமன் முதலிய சிறந்த வீரர்கள் பலவகையாகக்கவலைகொண்டு அக்கவலையால் ஒருவர் முகத்தை யொருவர் பார்த்துப் பின்பு எல்லோருமாகக் கரையில் நின்று சில வார்த்தைகள் சொல்லி உரத்தகுரலோடு துரியோதனனை அழைப்பவரானார்கள் என்பதாம். கீழ் ௧௦௩ - ஆங் கவியில் "சேவடி முன்பினதாவேகி" எனவந்ததன் கருத்தை, இக்கவியின்முதலடி நன்குவிளக்கும். இரண்டாமடியில், இயல் - உவமவுருபு. சாறு - ஸாரமென்ற வடசொல்லின் திரிபு. இரதம் - நீரென்ற பொருளில், ரஸமென்ற வடசொல் திரிந்தது. சாறியலிரதம் என்பதற்கு-கருப்பஞ்சாற்றின் தன்மையைக்கொண்ட நீரென்றும் பதவுரைகூறலாம். தடம் புனல் - வேற்றுமைத்தொகை; "வேற்றுமை மப்போய் வலிமெலி யுறழ்வும்" என்றமைகொண்டு மகரம் விகாரப்படாது நின்றது. மாறு - மாறுதல்; முதனிலைத் தொழிற்பெயர்- 'அடங்கனோக்கி' என்றபாடமும் பொருந்தும். (௧௧௬)

இதுமுதல் ஐந்து கவிகள் - அவர்கள் துரியோதனனை யழைத்தல்.

நின்கிளையாகிவந்தநிருபருந்துணைவர்யாரும்
வன்களிறிவுளிபொற்றேர்வாண்முதற்படைகள்யாவும்
புன்களமதனிற்சேரப்பொன்றினவிம்பரன்றே
வென்கருதினைகொலையாவென்பெறற்கென்செய்தாயே.

(இ - ள்.) இம்பர் - இவ்வுலகத்தில், நின் கிளை ஆகிவந்த - உனக்கு உறவினராய்ப் பொருந்திய, நிருபரும் - அரசர்களும், துணைவர் யாரும்-(உனது) நண்பர்களெல்லோரும், வல் - வலிய, களிறு - யானைகளும், இவுளி - குதிரைகளும், பொன் தேர் - அழகியதேர்களும், வாள் முதல் படைகள் யாவும்-வாள் முதலிய எல்லா ஆயுதங்களும், புல் களமதனில்-துன்பத்துக்கிடமான போர்க்களத்தில், சேர - ஒருசேர, பொன்றின அன்றே-அழிந்திட்டனவன்றே; ஐயா - ஐயனே! என் கருதினை கொல்-என்ன நினைத்தாயோ? என் பெறற்கு-

யாது பெறுதற்கு, என் செய்தாய் - என்னகாரியஞ்செய்தாய்? (எ - று.)— ஈற்று ஏகாரம் - இரக்கம்.

இந்த முதற்கவி, துரியோதனனது பந்துவர்க்கம் சிநேகிதவர்க்கம் சேனைவர்க்கம் ஆயுதவர்க்கம் என்ற யாவும் அழிந்திட்டதைப்பற்றி இறங்கிக்கூறியவாறு. பகைவரான பாண்டவர்களைப் போரில் வென்றொழிக்குமாறு எண்ணிச்செய்த முயற்சியில் இப்படிப்பட்ட துன்பம் நேர்ந்ததனால், 'என் கருதினைகொல் ஐயா என்பெறற்கு என்செய்தாயே' என்றான்; அன்றி, உன்னைச்சேர்ந்தவர் யாவரும் உனக்காகப் போர்செய்து இறந்துபோய்விட, நீ போரினின்று ஓடிவந்திட்டமை மிக்க அவமானந்தருவதாதலால், யாது பெறும்பொருட்டு யாது நினைந்து இங்ஙனஞ்செய்தனையோ என்ற கருத்தாற் கூறினனுமாம். கிளை - மரத்தைக் கிளைபோல ஒருவனைத் தழுவிநிற்பது பற்றி, உவமவாகுபெயராய் உறவினர்க்கு வழங்கும் பெயர். துணைவர்யாரும் என்பதற்கு - தம்பிமார்களெல்லாரும் என்றும் உரைக்கலாம். பொற்றேர் - பொன்மயமான தேருமாம். 'புன்களம்' என வெறுத்துக் கூறியவாறு. முதல் மூன்றடியிலுள்ள வாக்கியத்தில் உயர்திணைப்பெயரும், அஃறிணைப்பெயரும் விரவிவந்து மிகுதியினால் 'பொன்றின' என்ற அஃறிணைப்பன்மைமுடிபை யேற்றன; "திணைபால் பொருள் பல விரவின சிறப்பினும், மிகவினு மிழிபினு மொருமுடிபினவே" என்னுஞ் சூத்திர விதி: கிருபர் துணைவர் என உயர்திணைப்பொருள் இரண்டேயாக, களிறு இவுளி தேர் படைகள் என அஃறிணைப்பொருள் நான்காதல், இங்கே மிகுதி. இம்பர் - இகரச்சுட்டடியாப் பிறந்த பெயர்; இதன் எதிர்மொழி - உம்பர்: மேலுலகம். (அம்பரென்ற பெயரும் உண்டு.) அன்றே - தேற்றம்- அஃறிணையிருபாற்கும் பொதுவாகிய எவன் என்ற வினாவடிக்குறிப்பு வினையாலணையும்பெயர், என் என விகாரப்பட்டது. கொல் - அசை. ஐயா என்றது, அன்புபற்றிய மரபுவழுவமைதி. ஆர்ய என்ற வடமொழி, ஐயஎனத் திரியும்; சிறந்தவனென்று பொருள். (௧௧௭)

இதுவும், அடுத்தகவியும் - அசுவத்தாமனெனுருவனது வார்த்தை.

வீரியம்விளம்பல்போதாதாயினும்விளம்புகின்றேன்
போரியலமரிலென்னேர்பொருசிலையெடுத்துநின்றாற்
றேரியல்விசயனோடுநால்வருஞ்சேரவென்கை
மூரிவெங்கணைகளாலேமுடித்தலைதுணிவர்கண்டாய்.

(இ - ள்.) வீரியம் விளம்பல் போதாது - (தனது) பராக்கிரமத்தைத் தானே யெடுத்துச்சொல்லுதல் (யார்க்கும்) தகுதியன்று; ஆயினும்-ஆனாலும், விளம்புகின்றேன் - சொல்லுகிறேன்: போர் இயல் அமரில்-யுத்தம் பொருந்திய களத்தில், என் நேர் - எனது எதிரில், பொரு சிலை எடுத்து நின்றால் - போருக்கு உரிய வில்லை யேந்தி நிற்பாரானால், தேர் இயல் விசயனோடு - தேரிற் பொருந்திய வீரனான அருச்சுனனுடன், நால்வரும் - மற்ற நான்கு பாண்டவர்களும், (ஆக ஐவரும்), சேர - ஒருசேர, என் கை மூரி வெம் கணைகளாலே - எனது கையாலெய்யப்படும் வலிய கொடிய அம்புகளாலே, முடி தலை துணிவர் - கிரீடத்தை யணிந்த தங்கள்தலை அறுபடுவார்கள்; (எ-று.)- கண்டாய் - தேற்றம்.

என்னிடத்து நம்பிக்கை வைத்து என்னை நீ சேனாபதியாக்காததனால் இப்படிப்பட்ட எனதுதிறமையை யான் காட்டுதற்கு இடமில்லாமற்போயிற்றென்பது, உட்கோள். இப்படிப்பட்டதிறமை அசுவத்தாமனுக்கு இருத்தலை, "ஆசாரியன் புதல்வ னச்சுவத்தார்கோமாற்குச், சேனாபதிப்பட்டஞ் சேர்த்தினால் - மீதவனை, வெல்லப் போர்செய் வகைக்கு வேண்டலையி லூனுகந்த, செல்வற்குந் தானரிதே செப்பு" என்ற பெருந்தேவனார்பாரதத்தாலும் அறிக. "தோன்றாதோற்றித் துறைபலமுடிப்பினுந், தான்தற்புகழ்தல்தகுதியன்றே'

என்ற பொருவிறிக்கு, 'தன்னுடை ஆற்றலுணராரிடையில் தன்னைப்புகழ் தலுந் தகும் வல்லோர்க்கு' என்ற விலக்கு உள்ளதனால், 'வீரியம் விளம்பல் போதாது ஆயினும் விளம்புகின்றேன்' என்றான்; இனி, என்திறமை சொல்லிமுடியுந் தரத்ததன்று, ஆயினும் ஒருவாறு சொல்லுகிறேனென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். வீர்யம் - வடசொல். காண்டவதகனகாலத்தில் அக் கினிபகவானிடத்து அருச்சுனன் வலிய தேர் முதலியவற்றைப் பெற்றுள்ள சிறப்பைக் கருதி, 'தேரியல்விசயன்' என்றான்; இனி, தேர்ச்சிபொருந்திய அருச்சுனனெனினுமாம். பஞ்சபாண்டவருள் அருச்சுனன் வில்திறத்திற் சிறந்த வீரனாதலால், அவனைத் தனியே யெடுத்துக்கூறினான். 'யான் அவர் கள்தலையைத்துணிப்பேன்' என்று வினையைத் தன்மேலேற்றாமல் 'அவர்கள் தலைதுணிபடுவார்கள்' என்று அவர்கள்மேல் ஏற்றிக் கூறியது, அலக்ஷ்யத்தைக் காட்டும். தலைதுணிவர் - "உயர்திணைதொடர்ந்த பொருள்முதலாறும், அத னொடு சார்த்தின் அத்திணைமுடிபின" என்றபடிவந்த திணைவழுவமைதி. கண்டாய் என்ற இறந்தகாலவினைமுற்று, இடைச்சொல் தன்மைப்பட்டுத் தேற்றப்பொருளை விளக்கும். (கக அ)

இது - அசுவத்தாமன் செய்யும் சபதம்.

எல்லவன்வீழுமுன்னம்யாரையுந்தொலைத்துவேலைத்
தொல்லைமண்ணளித்திலேனேற்றுரோணன்மாமதலையல்லேன்
வில்லெனும்படையுந்தீண்டேன்விடையவன்முதலோர்தந்த
வல்லியகணையும்பொய்த்தென்மறைகளும்பொய்க்குமாதோ.

(இ - ள்.) எல்லவன் வீழும் முன்னம் - சூரியன் அஸ்தமித்தற்கு முன் னே, யாரையும் தொலைத்து - பகைவர்களெல்லோரையும் ஒழித்து, வேலை தொல்லை மண் - கடல்சூழ்ந்த பழமையான நிலவுலகமுழுவதையும், அளித்தி லேனேல் - (உனக்கு நான்) கொடேனாயின், (யான்), துரோணன் மா மதலை அல்லேன் - துரோணனது சிறந்த குமாரனல்லேன; (அன்றியும்), வில் எனும் படையும் தீண்டேன் - வில்லென்ற ஆயுதத்தையும் தொடேன்: (மேலும்), விடையவன் முதலோர் தந்த - விருஷபவாகனத்தையுடைய சிவ பிரான் முதலான தேவர்கள் (எனக்குக்) கொடுத்துள்ள, வல்லிய கணையும் - வலிய அம்புகளும், பொய்த்து - வீணாய்விட, என் மறைகளும் பொய்க்கும் - எனக்குரிய வேதங்களும் பொய்யாய்விடும்; (எ - று.)—மாது, ஓ - ஈற்றசை.

எல் - ஒளி; அதனையுடையவன், எல்லவன்: குறிப்புவினையாலணையும் பெயர்; அ - சாரியை. தொல்லை - பண்புப்பெயர்; ஐ - விகுதி: வேறுவிகுதி பெறுகையில், தொன்மை, தொன்று என வரும். விடை - வ்ருஷமென்ற வடசொல்லின் திரிபு. வல்லிய - வலிய என்பதன் விரித்தல். பொய்த்து - பொய்க்கவென எச்சத்திரிபு. முதலடியில், உம்மை - முற்றுப்பொருளது; இரண்டாமடியில், உயர்வுசிறப்போடு இறந்தது தழுவியஎச்சம்; ஈற்றடியில் உள்ள இரண்டு உம்மைகள் - ஒன்றை நோக்கி ஒன்று எதிரதும் இறந்ததும் தழுவியஎச்சமாம். "இன்றுவெம்பரிதிபோயிரவுறுமுனம், சென்றடலைவர் தஞ்சிரங்கொண்டெய்துவன், நன்றெனமேவுதிசமரிறையக, அன்றெனில் தேசிகன்மைந்தனல்லனே" என்றார் நல்லாப்பிள்ளை பாரதத்திலும். (ககக)

மோதுமோகரப்போர்வென்றுமுடித்துமோவொன்றிலொன்றிற்
சாதுமோவிரண்டுமல்லாற்றாணிபர்க்குறுதியுண்டோ
யாதுமோதெளிதிநின்போலேற்றமுள்ளவர்க்கிவ்வாறு
போதுமோபூண்டபூண்டபுகழெலாய்ப்போய்விடாதோ.

(இ - ள்.) ஒன்றில் - ஒருபக்ஷத்தில், மோதும் மோகரம் போர் - தாக்கிச் செய்யும் உக்கிரமான யுத்தத்தில், வென்று முடித்துமோ - (பகைவரைச்

சயித்து ஒழிப்போமோ? (அன்றி), ஒன்றில் - மற்றொருபக்ஷத்தில், சாதுமோ - (அப்போரிற் பகைவரால் அடிபட்டு) இறப்போமோ? இரண்டும் அல்லால் - இவ்விரண்டுவிதமு மல்லாமல், தரணிபர்க்கு - அரசர்களுக்கு, உறுதி உண்டோ - அணியத்தக்கவிதம் வேறுஉளதோ? [இல்லை யென்றபடி]; யாதுமோ தெளிதி - (இவ்விரண்டுவிதத்தில்) எதையாயினும் ஒன்றை நிச்சயிப்பாய்; நின் போல் ஏற்றம் உள்ளவர்க்கு - உன்னைப்போல மேன்மையுள்ளவர்களுக்கு, இ ஆறுபோதுமோ - (ஒடியொளித்தலாகிய) இந்த விதம் தகுமோ? [தகாது என்றபடி]; பூண்ட பூண்ட புகழ் எலாம் - (நீ இதுவரையிலும்) அழகிதாக மிகவும் அடைந்த கீர்த்திமுழுதும், போய் விடாதோ - அழிந்துபோய்விடாதோ? (எ - று.)

புகழெலாம் போய்விடாதோ-ஒருமைப்பன்மைமயக்கம். போய்விடாதோ-போய்விடுமென்றே; இரண்டு எதிர்மறை உடன்பாடு உணர்த்தித் தேற்றத்தை விளக்கும். "படுப்ப தொன் றரிகளைப் பயன்படாதெனில், விடுப்பதொன்றே யுயர்வேந்தர்க் காவது,மடுத்துளைந் தொதுங்கி நீ மருவி வைகுதல்,அடுப்பதோ நின்னையொப்பவருக் கண்ணலே" என்றார் நல்லாப்பிள்ளைபாரதத்தும். (கஉo)

பாண்டவர்முடியவென்றிப்பாரெலாமுனக்கேதந்நான்
மாண்டவர்தம்மைநின்வாய்மறைமொழிதன்னைக்கொண்டு
மீண்டவராக்கிப்பின்னைவேறொருபகையுமின்றி
யாண்டவரிவரேயென்னத்துணைவரோடாளலாமே.

(இ - ள்.) பாண்டவர் முடிய வென்று - பாண்டவர் இறக்கும்படி (அவர்களைச்) சயித்து, இ பார் எலாம் உனக்கே தந்தால் - இந்தப் பூமிமுழுவதையும் உனக்கே (நாங்கள்) கொடுத்தால், (அதன்பின்பு நீ), மாண்டவர்தம்மை நின்வாய் மறை மொழிதன்னை கொண்டு மீண்டவர் ஆக்கி-(போரில்) இறந்த உன்பக்கத்தவரையெல்லாம் உனது வாயிலுள்ள வேதமந்திரத்தால் பிழைத்தவராகச்செய்து, பின்னை - பிறகு, வேறு ஒரு பகையும் இன்றி ஆண்டவர் இவரே என்ன - ஒருபகையுமில்லாதபடி (உலகத்தை) அரசாண்டவர் இவர்களே யென்று (கண்டோர்) கொண்டாடும்படி, துணைவரோடு ஆளல் ஆமே - (உனது) தம்பிமார்களுடன் கூடி அரசாட்சி செய்யலாமே; (எ - று.)

நின் வாய் மறை மொழி - உனக்குச் சுவாதீனமாய்த் தெரிந்துள்ள இரகசியமான மந்திர மென்க. மாண்டவர், மாள் - பகுதி. (கஉக)

அவைகேட்டுஞ் சலியாமல் துரியோதனன் தவநிலைநிற்றல்.

என்றிவைபோல்வபன்னூறியம்பவுமிராசராச
னென்றினுங்கவலைசெல்லாவுணர்வுடையுளத்தனாகி
யன்றிகல்வருணன்கூறுமாகுமென்றறிஞர்சொல்லத்
துன்றியவடிவத்தோடுமடங்கினான்றோயத்தூடே.

(இ - ள்.) என்ற இவை போல்வ - என்றஇவைபோல்வனவாகிய, பல் நூறு - பலநூறுவார்த்தைகளை, இயம்பவும் - (அசுவத்தாமன் முதலியோர்) கூறவும், இராசராசன் - அரசர்க்கரசனான துரியோதனன், ஒன்றினும் கவலை செல்லா உணர்வு உடை உளத்தன் ஆகி - ஒருவிஷயத்திலும் கவலைசெல்லாத அறிவையுடைய மனத்தையுடையவனாய், அன்று - அப்பொழுது, இகல் வருணன் கூறும் ஆகும் என்று அறிஞர் சொல்ல - வலிமையுடைய வருணனது அம்சமுமாவன் இவ னென்று அறிவுடையார் சொல்லும்படி, துன்றிய வடிவத்தோடும் தோயத்தூடே அடங்கினான் - பொருந்திய வடிவத்துடன் நீரினுள்ளே ஒடுங்கியிருந்தான்; (எ - று.)

வேறுபாடுதோன்றாதபடி யாதொரு துன்பமுமின்றி நீரில் ஒன்றிநின்றனனென்பார், இங்ஙனங்கூறினார்; 'வருணன்கூறுமாகும்' என்ற உம்மை-

இவன் இயல்பில் அசுராம்சமானவ னென்பதுபற்றி வந்ததாதலால், இறந்தது தழுவிய எச்சத்தோடு இழிவுசிறப்புமுடையது. வருணன் - மேற்குத்திக்குப்பாலகன்; நீர்க்கடவுள். அரசர்கள் அஷ்டதிக்பாலகாது அம்சமும் கூடிப் பிறந்தவர் என்ற நூற்கொள்கையின்படி துரியோதனனிடத்து வருணனது அம்சம்அமைந்திருத்தல் இதனால் விளங்குகிறதென்று அறிவுடையார்கூறஎன மூன்றாமடிக்குக் கருத்துக்கொள்ளினுமாம். தோயம் - வடசொல். போல்வ - பெயர். என்றிவை - தொகுத்தல். மடங்கினான் என்றும் பதம்பிரிக்கலாம்.

இவைபோல்வ பன்னூறு:—"உலகெலாங் குடைகிழ லுட்படுத்தினை, அலகிலா வரசருக் கரச னாயினை, இலகுபோர் முனையினும் ஏற்றம் பெற்றனை, விலகினீ யொளிப்பது விரும்பல் போதுமோ", "மறந்தவா வலியுனோர் மாய்ந்துளா ரினிச், சிறந்த மாற்றலர்க் கெதிர் செருவிலாரென, நிறந்தவா மன்னற நினைந்துளாய் கொலோ, அறந்தவா வெம்முடை யாற்றல் தேர்கிலாய்" என நல்லாப்பிள்ளை பாரதத்திற் கூறினாற்போல்வன. (௧௨௨)

பின்பு அசுவத்தாமன் முதலியோர் மீளுதல்.

உரைத்தனவுரைகட்கெல்லாமுத்தாமுரைசெய்யாத
வரைத்தடந்தோளானெஞ்சின்வலிமையைவலிதினெண்ணி
நிரைத்தவெங்கதிர்கொள்வாளிநெடுஞ்சிலைத்துரோணன்மைந்தன்
விரைத்தொடைக்கிருதனோடுமாதுலனோடுமீண்டான்.

(இ - ள்.) உரைத்தன உரைகட்கு எல்லாம் - (இவ்வாறு) சொன்னவையான வார்த்தைகளுக்கெல்லாம், உத்தரம் உரை செய்யாத - மறுமொழி கூறாத, வரை தட தோளான் - மலைபோன்ற பெரிய தோள்களையுடைய துரியோதனனது, நெஞ்சின் வலிமையை - மனத்தின் உறுதியை, வலிதின் எண்ணி - நன்றாக நினைத்து,— நிரைத்த - வரிசைப்பட்ட, வெம் - கொடிய, கதிர் கொள் வாளி - கூர்நுனியைக்கொண்ட அம்புகளை யெய்கிற, நெடு சிலை - நீண்டவில்லையுடைய, துரோணன் மைந்தன் - துரோணனது புத்திரனான அசுவத்தாமன், விரை தொடை கிருதனோடும் - நறுமணத்தையுடைய பூமாலையைத் தரித்த கிருதவர்மாவினுடனும், மாதுலனோடும் - தன்மாமனான கிருபாசாரியனுடனும், மீண்டான் - திரும்பிச்சென்றான்; (எ - று.)

உத்தாம் - வடசொல். தொடை - தொடுக்கப்படுவது; ஐ - செயப்படுபொருள்விகுதி. எண்ணி மீண்டானென இயையும். (௧௨௩)

இனிப் பாண்டவர்செய்தி கூறுவார்.

பாண்டவர் துரியோதனன் சென்றவிடத்தை யறியாமை.

மற்றவர்மீண்டபின்னர்மாதவக்குந்தியீன்ற
கொற்றவர்தாமுஞ்சேனைக்குழாத்தொடுந்தங்களோடுஞ்
செற்றவர்தம்மையெல்லாஞ்சேணுலகேறவேற்றிப்
பொற்றவரிராசராசன்புக்குழியறிவுறாமல்.

இதுவும் அடுத்த கவியும் குளகம்.

(இ - ள்.) அவர் - அந்தஅசுவத்தாமன் முதலியோர், மீண்ட பின்னர் - திரும்பிச்சென்றபின்பு, மா தவம் குந்தி ஈன்ற கொற்றவர்தாமும் - மிக்க தவத்தையுடைய குந்தி பெற்ற குமாரர்களான வெற்றியையுடைய பாண்டவர்களும்,—சேனை குழாத்தொடும் தங்களோடும் செற்றவர்தம்மை எல்லாம் - தங்கள் சேனைக்கூட்டத்துடனும் தங்களோடும் பகைத்துப் போர்செய்த எதிர்ப்பக்கத்தாரையெல்லாம், சேண் உலகு ஏற ஏற்றி - வீரசுவர்க்கத்திற் சென்றேறும்படி செலுத்திவிட்டு [கொன்றொழித்து], பொன் தவர் இராசராசன் புக்க உழி அறிவுறாமல் - அழகிய வில்லையுடைய அரசர்க்கரசனான

துரியோதனன் போயொளித்த இடத்தை யறியாமல், (எ - று.)—'நின்ற பொழுதில்' என வருங்கவியோடு தொடரும்; 'மீண்டபின்னர்' என்பதும் அதனோடு தொடர்தற்கு உரியதே. மற்று - அசை.

"என்ன நோன்பு நோற்றாள்கொலோ இவனைப் பெற்றவயிறுடையாள்", 'செம்மலைப் பயந்த நற்றாய் செய்தவ முடைய ளென்பார்" என்றபடி மிக்க தவப்பயனாலன்றி இப்படிப்பட்ட சிறந்த புத்திரரைப் பெறுதல் இயலாதென்பார், 'மாதவக்குந்தி' என்றார். புக்குழி-பெயரெச்சவீறு தொகுத்தல். (௧௨௪)

எங்குந்தேடுகையில் வேடர் சிலர் செய்தி கூறந்தொடங்கல்.

பாடியுங்களமுஞ்சூழ்ந்தபாங்கருமங்குமிங்குந்
தேடியுங்காண்கலாதசிந்தையாகுலத்தராகி
நீடுயிர்த்துயிர்த்துநின்றபொழுதினிநிகழும்வேட்டை
யாடியவலைஞர்மீண்டோரானிலற்குரைசெய்வாரே.

(இ - ள்.) பாடியும் - படைவீட்டிலும், களமும் - போர்க்களத்திலும், சூழ்ந்த பாங்கரும் - சுற்றிலுமுள்ள இடங்களிலும், அங்கும் இங்கும்-பலவிடங்களிலுமாக, தேடியும் - தேடிப்பார்த்தும், காண்கலாத - (எங்குந் துரியோதனனைக்) காணாமையாலாகிய, சிந்தை ஆகுலத்தர் ஆகி - மனக்கவலையுடையவர்களாய், நீடு உயிர்த்து உயிர்த்து நின்ற பொழுதினில் - மிகுதியாகப் பெருமூச்சுவிட்டு நின்றபொழுதில்,—நிகழும் வேட்டை ஆடிய வலைஞர் - பொருந்தியவேட்டையாடிய வேடர் சிலர், மீண்டோர் - (துரியோதனன் சென்ற வனத்தினின்று) திரும்பிவந்தவர்கள், ஆனிலற்கு-வாயுகுமாரனான வீமனுக்கு, உரைசெய்வார் - (துரியோதனன் ஒளித்துள்ளவிடத்தைக்) கூறுபவரானார்கள்; (எ - று.)—அதனை அடுத்தகவியிற் காண்க.

"வினைபகை யென்றிரண்டி னெச்சம் நினையுங்கால், தீயெச்சம்போலத் தெறும்" என்றபடி சத்துருசேஷம் அக்கினிசேஷம்போலப் பின்புவளர்ந்து அழிவுசெய்யக்கூடியதாதலின், அதனை மிச்சமாகவிடக்கூடாதென்பதுபற்றியும், வீமனது சபதம் ஒரு பகுதி நிறைவேறாமற் குறைபடுதல்பற்றியும், இங்ஙனம் மிக்க கவலைகொள்வாராயினர். புண், கடன், தீ, பகை இவற்றின் மிச்சத்தை இனி இக்குறை என்செய்வதென்று இகழ்ந்தொழியாமல் அறத் தொலைக்க வேண்டுமென்பது, நூல் துணிபு.

பாங்கர் - பர்ங்கு என்றமென்றொடர்க்குற்றியலுகரத்துக்கு, அர்-போலி. காண்கலாத என்ற எதிர்மறைப் பெயரெச்சத்தில், கு - சாரியை, அல் ஆ என்ற இரண்டனுள் ஏதேனும் ஒன்றைச் சாரியையாகவும் மற்றதை எதிர்மறை யிடைநிலையாகவுங் கொள்க. நீடு - வினைப்பகுதியே வினையெச்சப் பொருள்பட்டு வினையுரியாய் நின்றது. வேட்டை - வேடு என்றநெடிற்றொடர்க்குற்றியலுகரம் தன்றொற்றிரட்டி ஐகாரச்சாரியைபெற்றது; [நன்- உயிர் - ௩௩; ௩௫.] வலைஞர் - வலைகாரர்; ஞ் - பெயரிடைநிலை. 'வேட்டையாடிய வலைஞர்' என்பதற்கு - வலைவீசி மீன்வேட்டையாடும் செம்படவரென்று உரைத்தல் பொருந்தாது; ௧௨௭ - ஆங் கவியில் "மிருகமாக்கள்" என வருதல் காண்க. மீண்டோர் - பெயர். ஆனிலன் - அநிலன்மகன்; வடமொழித் தத்திதாந்தம். (௧௨௫)

துரியோதனன் செய்தியை வேடர்கள் வீமனுக்குக் கூறல்.

துவமிகுமுனிவரோடுசுரர்களுந்தோயுநன்னீர்த்
தவமுயல்பொய்கைதன்னிற்றண்டுடைக்கைபணிகிப்
புவிமுழுதாண்டவேந்தன்புக்கனன்கண்டோமென்றார்
கவலையின்மனத்தனைகாற்றருள்கூற்றனற்கே.

(இ - ள்.) கவலையின் மனத்தன் ஆன் - (தனக்குப் பழம்பகைவனான துரியோதனனுள்ளவிடம் தெரியவில்லையேயென்று) கவலையையுடைய மனத்தையுடையவனாகிய, காற்று அருள் கூற்று அனாற்கு - வாயுவினால் பெறப்பட்ட யமன்போன்ற வீமனுக்கு, (அவ்வேடர்கள்,) 'தூவம் மிகு முனிவரோடு - சத்துவகுணம் மிக்க முனிவர்களும், சுரர்களும் - தேவர்களும், தோயும் - நீராடப்பெற்ற, நல் நீர் - புண்ணிய தீர்த்தத்தையுடைய, தவம் முயல் பொய்கைதன்னில் - தவஞ்செய்தற்குரிய தடாகத்தில், புவி முழுது ஆண்ட வேந்தன் - பூமி முழுவதையும் அரசாண்ட துரியோதனராசன், தண்டு உடை கையன் ஆகி - கதாயுதத்தையுடைய கையையுடையவனாய், புக்கனன் - பிரவேசித்தான்; கண்டோம் - (நாங்கள்) பார்த்தோம்,' என்றார் - என்றுசொன்னார்கள் (எ - று.)

தூவம் - சத்துவம் என்பதன் முதற்குறை. ஞானம் அருள் தவம் பொறுமை வாய்மை மேன்மை மௌனம் ஐம்பொறியடக்கல் என்பன, சத்துவகுண வகைகளாம். தூவமென்பதற்கு - அசையாநிலையென்று பொருள் கூறுதலும் உண்டு. 'கவலையின்மனத்தன்' என்றது, இரண்டாம் வேற்றுமையுருபும் பயனுமுடன் தொக்கதொகை; இதில், இன் - சாரியை. இல் எனப் பிரித்து, கவலையில்லாத மனத்தையுடையவனென்று உரைப்பது, கீழ்க்கவியோடு மாறுகொளக்கூறலாம். வாயுகுமாரனாதலாலும், பகைவரைத் தவறாது அழித்தலில் யமன் போலுதலாலும், வீமனை, 'காற்றருள் கூற்றனான்' என்றார்; சூரியனது குமாரனாகவுள்ள யமன்போலன்றி வீமன் வாயுவினாற்பெறப்பட்ட ஒரு புதிய யமன்போல்வா னென்பதும் தோன்றும். (கஉ௬)

அச்செய்தியை வீமன் கண்ணன்முதலியோர்க்குக் கூறல்.

கருமுகிலனையமேனிக்கண்ணனும்பவளமேனித்
தருமனுமெவருங்கேட்பத்தாமவேல்வீமன்சொன்னான்
பொருமரவுயர்த்தோனின்றோர்பொய்கையிற்புகுந்தானென்று
தெருமருமிருகமாக்கள்செப்பினரென்றுகொண்டே.

(இ - ள்.) கரு முகில் அனைய மேனி - காளமேகத்தை யொத்த கரிய திருமேனியையுடைய, கண்ணனும் - கிருஷ்ணபகவானும், பவளம் மேனி - பவழம்போலச் சிறந்த உடம்பையுடைய, தருமனும் - தருமபுத்திரனும், எவரும் - மற்றும் எல்லோரும், கேட்ப - கேட்கும்படி,—தாமம் வேல் வீமன் - ஒளியையுடைய வேலாயுதத்தையுடைய வீமசேனன்,—'பொரும் அரவு உயர்த்தோன் - போர்செய்யவல்ல பாம்பின் வடிவ மெழுதிய கொடியை உயரவெடுத்தவனான துரியோதனன், இன்று - இப்பொழுது, ஓர் பொய்கையில் புகுந்தான் - ஒரு தடாகத்தினுட் பிரவேசித்துள்ளான், என்று—, தெருமரு மிருகம் மாக்கள் - (எங்கும்) திரியுந்தன்மையுள்ள விலங்கு வேட்டைக்காரர்கள், செப்பினர் - சொன்னார்கள்,' என்றுகொண்டு - என்று, சொன்னான்—; (எ - று.)

விவேகத்திற்குறைவுபட்டவரை மாக்களென்றும், அதில் மிக்கவரை மக்களென்றும் கூறுதல், மரபு. தெருமரு, தெருமா - பகுதி: அது குறுகி விரித்தல் விகாரம் பெற்றுத் தெருமரு எனநின்றது. தெருமால் - சுற்றியலைதல். செப்பினர் என்பதில், செப்பு என்பதைத் தெலுங்கில் வழங்குந் திசைச்சொல்லென்பர். 'என்றுகொண்டு' என்பதில், கொண்டு - அசை; "என்றுகொண் டினையகூறி" எனக் கம்பராமாயணத்திலுங் காண்க. கண்ணன், பவளம் - க்ருஷ்ணன், ப்ரவாளம் என்ற வடசொற்களின் திரிபு. தாமவேல் - போர்மாலையைத் தரித்த வேல் எனினுமாம். (கஉ௭)

இதுவும், வருங்கவியும் - குளகம்; கண்ணன் ஊகித்துக்கூறுதல்.

என்றலுந்தன்னைச்சேர்ந்தோரிடுக்கணுமிளைப்புமாற்ற
நின்றவெம்பெருமானேமிநெடியவனருளிச்செய்வா

னன்றயன்முகத்தினாற்பெற்றநேகமாமுனிவர்தம்பா
னின்றமந்திரமொன்றுண்டுநிகரதற்கில்லைவேறே.

(இ - ள்.) என்றலும் - என்று (வீமன்) கூறியவளவிலே,—தன்னை சேர்ந்தோர் இடுக்கணும் இளைப்பும் மாற்ற நின்ற எம்பெருமான் - தன்னைச் சரணமடைந்தவர்களது துன்பத்தையும் மனச்சோர்வையும் நீக்குதற் பொருட்டு நின்ற எமது தலைவனான, நேமி நெடியவன் - சக்கராயுதத்தை யுடைய பெரியோனான கண்ணபிரான், அருளிச்செய்வான் - கூறியருள் வான்: (எங்ஙனமெனின்),—அன்று - அக்காலத்தில் [முன்னாளிலென்றபடி], அயன் முகத்தினால் பெற்று - பிரமன்மூலமாகப் பெறப்பட்டு, அநேக மா முனிவர் தம்பால் - சிறந்த பல முனிவர்களிடத்தில், நின்ற - தங்கிய, மந்திரம் ஒன்று - ஒரு மந்திரம், உண்டு - உளது; அதற்கு நிகர் வேறு இல்லை - அதற் குச் சமானம் (அதுவேயல்லது) வேறு இல்லை; (எ - று.)

துன்பம் நேருங்காலத்துக் கண் மலர்ச்சியின்றி இடுங்குதலால், துன்பத் துக்கு இடுக்கணென்று பெயர்; இடுங்குகண் என்பது இடுக்கணென விகாரப் பட்டதென்க. பெருமான் - பெருமையையுடையவன்; மான் - பெயர்விகுதி. 'எம்' என்ற பன்மை - எல்லாவுயிர்களையும் உளப்படுத்தியது. திருமாலினது சக்கரத்துக்குச் சுதர்சநமென்று பெயர். உண்டு, இல்லை, வேறு - இருதிணை யைம்பால் மூவிடத்துக்கும் பொது; [நன் - வினை - உ௦.] (கஉஅ)

வெஞ்சமரிறந்தோரெல்லாமீண்டுயிர்பெறுவரந்த
வஞ்சகமறைமுன்பெற்றான்வலம்புரித்தாரினானு
நெஞ்சமர்வலிமையோடுநீரிடைமூழ்கிநீங்க
டுஞ்சிடப்பொருவானின்னஞ்சூழ்ந்தனன்போலுமென்றான்.

(இ - ள்.) வெம் சமர் இறந்தோர் எல்லாம் - கொடிய போரில் இறந்த வர் யாவரும், மீண்டு உயிர்பெறுவர் - (அம்மந்திரபலத்தால்) மறுபடியும் உயிர் பெறுவார்கள்; அந்த வஞ்சகம் மறை - அந்த இரகசியமான மந்திரத்தை, வலம்புரிதாரினானும் - நஞ்சாவட்டைப் பூமாலையையுடைய துரியோதன னும், முன்பெற்றான் - முன்பு பெற்றுள்ளான்: (ஆதலால்), நெஞ்சு அமர் வலிமையோடு - மனத்திற் பொருந்திய உறுதியுடனே, நீரிடை மூழ்கி - நீரி னுள்ளே முழுகி (மறைந்துநின்று அதனை ஜபித்து இறந்தவர்களைப் பிழைப் பித்து), நீங்கள் துஞ்சிட இன்னம் பொருவான் - நீங்கள் இறக்கும்படி இன் னமும் போர்செய்தற்கு, சூழ்ந்தனன் போலும் - ஆலோசித்தான் போலும், என்றான் - என்று சொன்னான், (கண்ணன்); (எ - று.)

போலும் என்றது - ஒப்பில்போலியாய், ஊகித்தற்பொருளில் நின்றது. நெஞ்சமர்வலிமை - மநோதைரியம். நீர் என்ற முன்னிலைப்பன்மைப்பெயர், நீம் எனத் திரிந்து, 'கள்' என்னும் விகுதியோடு சேர்ந்து, நீங்கள் என்று வழங்கும். துஞ்சுதல் - தூங்குதல்; இறத்தலைத் துஞ்சுதலென்பது, மங்கல வழக்கு: மீள எழுந்திராத பெருந்தூக்கமென்க. வஞ்சகமென்றதற்கு-இங்கே சந்தருப்பத்திற்கு ஏற்ப, இரகசியமெனப் பொருள்கொள்ளப்பட்டது; இனி, (பகைவரை) வஞ்சித்தற்குரிய எனினும் அமையும். (கஉகூ)

வீமன் அக்குளத்தையடைந்து சிலகூறத்தொடங்கல்.

மாயவனுரைத்தமாற்றமாருதிகேட்டுத்தந்தை
யாயவன்றன்னைப்போலவப்பெரும்பொய்கையெய்தித்
தூயதண்டுள்ளினானுந்துணைவருஞ்சூழ்ந்துநிற்பத்
தீயெனத்தீயநெஞ்சன்செவிசுடச்சிலசொற்சொல்வான்.

(இ - ள்.) மாயவன் உரைத்த மாற்றம் கேட்டு - மாயையில்வல்ல கண்ண பிரான் சொன்ன அவ்வார்த்தையைக் கேட்டு, மாருதி-வாயுகுமாரனான வீமன், தந்தை ஆயவன்தன்னை போல - தனதுபிதாவான வாயுபகவானைப்போல [வெகுவிரைவாக], அ பெரு பொய்கை எய்தி - அந்தப் பெரிய தடாகத்தை யடைந்து,—தூய தண் துளவினானும் துணைவரும் சூழ்ந்து நிற்ப - பரிசுத்த மான குளிர்ந்த திருத்துழாயையுடைய கண்ணனும் தன்னுடன் பிறந்தவர் நால்வரும் (அக்குளத்தைச்) சூழ்ந்துநிற்க, தீ என தீய நெஞ்சன் செவி சுட சில சொல் சொல்வான் - நெருப்புப்போலக் கொடிய மனமுடையவனான 'அத்துரியோதனனது காதுகள் வருந்தும்படி சிலவார்த்தைகளைக் கூறுபவ னானான்; (எ - று.)—அவற்றை, அடுத்த எழுகவிகளிற் காண்க. (௧௩௦)

வேறு.

இதுமுதல் ஏழுகவிகள் - துரியோதனனைக்குறித்து வீமன் கூறும் வார்த்தை.

கங்கைமகன்முதலாகக்காந்தாரன்முடிவாகக்களத்தில்வீழ்ந்த
துங்கமணிமுடிவேந்தர்சொல்லிமுடிப்பதற்கடங்கார்துரகமாவுஞ்
செங்கனகமணிக்கொடிஞ்சித்திண்டேரும்பெரும்பனைக்கைச்சிறுத்தசெங்கண்
வெங்கயமுமேறுமல்வீழ்கயத்திலேறினையோவேந்தர்வேந்தே.

(இ - ள்.) வேந்தர் வேந்தே - இராசராசனே! கங்கை மகன் முதல் ஆக - வீடுமன்முதலாக, காந்தாரன் முடிவு ஆக - காந்தாரதேசத்தரசனாகிய சகுனி ஈறாக, களத்தில் வீழ்ந்த - போர்க்களத்தில் அழிந்துவிழுந்த, துங்கம் மணி முடி வேந்தர் - சிறந்த இரத்தின கிரீடத்தையுடைய அரசர்கள், சொல்லி முடிப்பதற்கு அடங்கார் - (இன்னாரின்னாரென்றும் இத்தனைபேரென்றும்) விவரஞ் சொல்லிமுடித்தற்கு அடங்கார்கள் [எண்ணிறந்தவர்களென்றபடி;] (அவர்கள் அங்ஙனமாக, நீ), துரகம் மாவும் - குதிரையின்மேலும், செம் கனகம் மணி கொடிஞ்சி திண் தேரும் - செம்பொன்னினாற் செய்யப்பட்டு இரத்தினங்கள் பதித்த கொடிஞ்சி யென்னும் உறுப்பையுடைய வலியதேரின் மேலும், பெருபனை கை சிறுத்த செம் கண் வெம் கயமும் - பெரிய பனை மரம்போன்ற துதிக்கையையும் சிறிய சிவந்த கண்களையுமுடைய வெவ்விய யானையின்மேலும், ஏறுமல் - ஏறுவதையொழித்து, வீழ் கயத்தில் ஏறினையோ - வீழ்தற்குரியதடாகத்திற் பாய்ந்திட்டாயோ? (எ - று.)

கயம் என்ற சொல் - யானையென்றுங் குளமென்றும், ஏறுதல் என்ற சொல் - மேலேறுதலென்றும் உட்செல்லுதலென்றும் பொருள்படுதலால், அச் சொற்களில் சமத்காரங்கற்பித்து, 'வெங்கயமுமேறுமல் வீழ்கயத்திலேறினையோ' என்றானென்க. இதில் மடக்கு என்னுஞ் சொல்லணியமைந் திருத்தல் காண்க.. துரகமா - குதிரையாகிய விலங்கு என இருபெயரொட்டு. கநகம் - வடசொல். பெரும்பனைக்கைச் சிறுத்தசெங்கண் - பெரு சிறு என ஒன்றோடொன்று பொருள்மாறுபட்ட சொற்கள் வந்தது, முரண்தொடை.

கங்கைமகனென்ற விவரம் :—முன் ஒருகாலத்தில் தேவர்கள் யாவருங் கூடிய பிரமதேவனது சபையிற்சென்று கங்காநதியின் பெண்தெய்வம் வணங் கியபொழுது, அங்குவந்திருந்த வருணன், அவளழகை உற்றுநோக்கிக் காதல் கொண்டான்; கங்கையும், அவன்மீது காதல்கொண்டு எதிர்நோக்கினாள்; அதனையறிந்த நான்முகக்கடவுள், வருணனைப் பூமியில் மானுடப்பிறப்பெடுக் கவும், கங்கையை மானுடமகளாய் அவனைச் சிலநாள் மணந்திருக்கவுஞ் சபித் திட்டான்; அங்ஙனமே வருணன் குருகுலத்திற் சந்தனுவாய்ப் பிறந்தான்; கங்கையும் ஓர் மனிதமகளாகி 'யான் எந்தெந்தத் தீச்செயல் செயினும் மறுக்க லாகாது' என்னும் ஏற்பாட்டினோடு அவனை மணஞ்செய்துகொண்டாள். இது நிற்க, பிரபாசனென்னும் வசு தன் மனைவியின் சொல்லைக்கேட்டு

வசிட்டனிடமுள்ள காமதேனுவைக் கொள்ளைகொள்ள எண்ணினன்; மற்றையேழுவசுக்களும் அவனுக்கு உதவிசெய்யவே, எண்மரும் இரவிற்சென்று பசுவைக்கவர்ந்தனர்; அதனையறிந்த வசிஷ்டமகாமுனிவன், அஷ்ட வசுக்களையும் மானுடசன்மமெடுக்கவும், அவர்களுள் மனைவிசொற்கேட்ட பிரதானனை பிரபாசனைப் பூமியிற் பலநாள் வாழ்ந்து பெண்ணின்பமற்றிருக்கவும் சாபங்கொடுத்தான்: எட்டுவசுக்களும் சந்தனுவுக்குக் கங்கையின்வயிற்றிற் பிறந்தனர். முதலிற் பிறந்த எழு குழந்தைகளையும் தாய் பிறந்த அப்பொழுதே கங்காநதியில் எடுத்தெறிந்துவிட்டாள். எட்டாவது பிள்ளை பிறந்தவுடனே தந்தை 'இக்குழந்தையைக் கொல்லலாகாது' என்று மறுக்க, கங்கை கணவனைவிட்டு நீங்கினள். அவ்வெட்டாவது மகனே, இவ்வீடுமன்.

இதுமுதற் பதின்மூன்றுகவிகள் - இச்சருக்கத்தின் பதினோராங்கவி போன்ற அறுசீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரியவிருத்தங்கள். (கஙக)

நெஞ்சறியநீயெமக்குநிலைநின்றபழியாகநெடுநாட்செய்த
வஞ்சகமும்பொய்ம்மொழியுமனுநீதிதவறியதுமறந்தாய்கொல்லோ
துஞ்சியநின்சேனையெல்லாமீண்டுவாநீயறையுஞ்சுருதியிற்றை
வெஞ்சமரமுடித்தன்றோவறைவதிவைவீரருக்குவீரமாமோ.

(இ - ள்.) நிலை நின்ற பழி ஆக - (எந்நாளும் அழியாமல்) நிலைநிற்குந்தன்மையதான பழிப்பு உண்டாம்படி, நெஞ்சு அறிய - மனப்பூர்வமாக, நீ எமக்கு நெடு நாள் செய்த - நீ எங்களுக்கு வெகுநாளாகச் செய்துவந்த, வஞ்சகமும் - வஞ்சனையையும், பொய்மொழியும் - (நீ கூறிய) பொய்வார்த்தைகளையும், மனு நீதி தவறியதும் - மனுதரும சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்ட நீதியினின்று நீ வழுவியதையும், மறந்தாய் கொல் ஓ - மறந்துவிட்டாயோ? துஞ்சிய - இறந்த, நின் சேனை எல்லாம் - உனது சேனைகள் யாவும், மீண்டு வர - உயிர்பெற்றுத் திரும்பிவரும்படி, நீ அறையும் - நீ உச்சரிக்கிற, சுருதி - வேதமந்திரம், இற்றை வெம் சமரம் முடித்து அன்றோ - இன்றைய தினத்தின் கொடியபோரை முடித்தபின்பல்லவோ, அறைவது - உச்சரிக்கவேண்டுவது? (அங்ஙனம் இருக்க), இவை - (நீ செய்யும்) இச்செயல்கள், வீரருக்கு வீரம் ஆமோ - சுத்த வீரர்களுக்கு உரிய பராக்கிரமச் செயலாகுமோ? [ஆகாதென்றபடி]; (எ - று.)

இவை - முதலிற் பல தீங்குகளைச் செய்தலும், அவற்றிற்காக நேர்ந்த போரில் முன் நிற்கமாட்டாமல் ஓடியொளித்துத் தவந்தொடங்குதலும். 'எமக்கு நிலைநின்ற பழியாக' எனஎடுத்து, எங்களுக்கு என்றும் நிலைபட்ட பழி யுண்டாம்படி யென வுரைப்பினும் அமையும். துரியோதனன் பாண்டவர்க்குச் செய்த வஞ்சகமும், கூறிய பொய்மொழியும் மிகப்பல; வீமனுக்கு நஞ்சு ஊட்டியமை, அரக்குமாளிகையில் வைத்தமை, சூதாட்டம், வனவாச அஞ்ஞாதவாசங்களின்பின் கொடுப்பேனென்று வாக்குத்தத்தஞ்செய்த இராச்சியத்தை மீண்டுங் கொடாமை முதலாக நூல்முழுவதிலுங் காண்க. நீதி தவறியது - "மூத்தானிருக்க இளையா னரசாடல் கோத்தருமமன்று" என்ற இராசநீதி தவறித் தருமனினும் இளையவனான தான் அரசுபெற்று ஆளுதல். ச்ருதி என்ற வடசொல் - கேள்வியில் வருவதென்று காரணப்பொருள்படும்; வேதம் எழுதாக்கிளவியாய்க் குருசிஷ்யக்கிரமத்திலே கர்ணபரம்பரையாக வழங்கிவந்தமைபற்றி, சுருதியெனப் பெயர்பெறும். இன்று + வெஞ்சமரம் = இற்றைவெஞ்சமரம். மனுநீதி - மனுவினாற்சொல்லப்பட்ட நீதி யென மூன்றாம் வேற்றுமை யுருபும் பயனுமுடன் தொக்க தொகை. (கஙஉ)

அடிமாறிநீரிடைப்புக்கருமறைநீபுகன்றாலுமரவப்பைம்பொற்
கொடிமாறிக்குருகுலத்தார்கோவேநின்பேர்மாறிக்குலாவுமாலோ

முடிமாறியொருதனிமாமுத்தநெடுங்குடைநிழற்கீழாளுமுந்நீர்ப்
படிமாறியொழியவிடேன்புறப்படாய்மறைபடவிப்பகல்போமுன்னே.

(இ - ள்.) குரு குலத்தார் கோவே - குருவம்சத்து அரசர்களுக்கு அரசனே! நீ—, அடி மாறி - அடிகளைமாற்றிவைத்து, நீரிடை புக்கு - நீரினுள்ளே புகுந்து, அரு மறை புகன்றாலும் - அருமையான மந்திரத்தை ஜபித்துக்கொண்டிருந்தாலும்,— நின் - உன்னுடைய, அரவம் பைம் பொன் கொடி - பாம்பின் வடிவமெழுதிய பசும்பொன்னிலமைந்த தண்டத்தையுடைய துவசம், மாறி - ஒழிந்து, பேர் மாறி - (உனது) பெயர் ஒழிந்து, குலாவும் மாலை முடி மாறி - விளங்குகிற மாலையைத் தரித்த தலை துணிபட்டொழிந்து, ஒரு தனிமா முத்தம் நெடு குடை நிழல் கீழ் ஆளும் முந்நீர் படி மாறி ஒழிய - ஒப்பற்ற தனித்த சிறந்த முத்துக்களாலமைந்த பெரிய ஒற்றைவெண் கொற்றக்குடையின் நிழலிலிருந்து அரசாளுகிற கடல்சூழ்ந்த (உனது) இராச்சியமும் (உன்னைவிட்டு) நீங்கினாலொழிய, விடேன் - (உன்னை நான்) விடமாட்டேன்; (ஆதலால்), இ பகல் மறைபட போம் முன்னே - இந்தப் பகற்பொழுது மறையச்செல்லுதற்குமுன்னே, புறப்படாய் - வெளிப்பட்டு வருவாயாக; (எ - று.)

புகன்றாலும் விடேன் என இயையும். அரவம், அம் - சாரியை. பொன் - பொற்காம்புக்குக் கருவியாகுபெயர். குரு + குலம் = குருகுலம்; குரு என்பது உயிரீற்று உயர்திணைப் பெயராதலின், அதன்முன் வலி இயல்பாயிற்று: இதற்கு "இடையுரிவடசொலி னியம்பிய கொளாதவும்" என்னுஞ் சூத்திரவிதி பொருந்தாது; அது பொதுவிதிக்கு விலக்காயுள்ள இடத்திற்குமாத்திரமே உபயோகிக்கத்தக்க தாதலால், முந்நீர் - உலகத்தைப் படைத்தல் காத்தல் அழித்தலென்னும் மூன்று நீர்மையையுடையது; கடல்: பண்புத்தொகையன்மொழி. இதற்கு - ஆற்றுநீர் ஊற்றுநீர் வேற்றுநீர் [மழைநீர்] என்னும் மூவகை நீர்களையுடையதென்று காரணப்பொருள் கூறுவதுமுண்டு; அது சிறவாது: ஆற்றுநீரும் ஊற்றுநீரும் மழைநீரிலே யடங்குதலால். 'முன்னீர்' என்பது பாடமாயின், பழையநீரென்க. புறப்படாய் - உடன்பாட்டு ஒருமையேவல்; ஆய் - விகுதி. சூரியன் அஸ்தமிக்குமுன்னே யென்ற கருத்தை, 'மறைபட இப்பகல் போமுன்னே' என்று குறித்தார். நீர்சூழ்ந்த நிலவுலகை விட்டு நீ தொலைந்தாலொழிய உன்னைவிடக்கடவேனல்லாத நான் நீரிற்புகுந்தமாத்திரத்தால் விட்டிடுவேனோ வென்பான், 'நீரிடைப்புக்கு அருமறைபுகன்றாலும்' என்றும், 'முந்நீர்ப்படிமாறி யொழிய விடேன்' என்றுங் கூறினனென்க. (கஙங)

ஓதப்பைங்கடல்புடைசூழுலகாளுமுடிவேந்தருறுபோரஞ்சிப்
பாதத்தில்வீழ்வரோபாரரசர்கேட்டாலும்பழியேயன்றோ
மேதக்கவரமகளிர்கைப்பிடிக்கவிந்திரனும்விண்ணோர்தாமுங்
காதத்திலெதிர்கொள்ளக்கற்பகநீழலில்வைப்பன்கலங்கலம்மா.

(இ - ள்.) ஓதம் - அலைகளையுடைய, பைங் கடல் - பசிய கடலினால், புடை சூழ் - எல்லாப்பக்கங்களிலுஞ் சூழப்பட்ட, உலகு - பூமியை, ஆளும் - அரசாளுகிற, முடி வேந்தர் - கிரீடாதிபதிகளான அரசர்கள், உறு போர் அஞ்சி - மிக்க போருக்குப் பயந்து, பாதத்தில் வீழ்வரோ - காலில் [நீரில்] விழுவார்களோ? பார் அரசர் கேட்டாலும் - (உன்னைப்போலப்) பூமியை ஆளுகிற அரசர் செவியுற்றாலும், பழியே அன்றோ - (இது) பழிப்பேயாகுமன்றோ? மேதக்க - மேன்மைபொருந்திய, அர மகளிர் - தேவமாதரது, கை - கையை, பிடிக்க - நீபிடிக்கும்படியாகவும், இந்திரனும் விண்ணோர்தாமும் காதத்தில் எதிர்கொள்ள - தேவேந்திரனும் தேவர்களும் காததூரத்தில் (உன்னை) எதிர்கொண்டுவந்து அழைத்து உபசரிக்கும்படியாகவும், கற்பகம்

நீழலில் வைப்பன் - (உன்னைக்) கல்பகவிருக்ஷங்களின் நிழலில் வைப்பேன்: கலங்கல் - (நீ) கலக்கமடையாதே; (எ - று.)—அம்மா-ஈற்றசை.

கற்பகநீழலில் வைப்பன் - வீரசுவர்க்கத்திற் செலுத்துவேன் என்றபடி. கற்பகம் - கல்பக மென்ற வடசொல்லின் திரிபு; வேண்டுவார்க்கு வேண்டினவற்றைக் கற்பித்தலால், கல்பக மென்று பெயர்: கல்பித்தல் - உண்டாக்கிக் கொடுத்தல், சந்தாநம், மந்தாரம், பாரிஜாதம், கல்பகம், அரிசந்தந மெனக் கற்பகவிருக்ஷம் ஐந்தாம். தேவலோகத்தில் கற்பகவிருக்ஷத்தின்நிழல் இந்திரன் அரசாட்சிசெய்யுமிடமாதலே "இன்றளிர்க் கற்பக நறுந்தே னிடைதுளிக்கு நிழலிருக்கை" என்ற கம்பராமாயணத்தாலும் அறிக. நீழல் - நிழலென்பதன் நீட்டல். வைப்பன் என்பதில், அன்விகுதி தன்மையொருமைக்கு வந்தது. கலங்கல் - எதிர்மறையொருமையேவல்; எதிர்மறைவியங்கோளுமாம்: அல் - விகுதி. நிலவுலகத்து அரசாட்சியை யிழந்து ஒழிந்துவிடுகிறோமே யென்று கலங்காதே; இதனினுஞ் சிறந்த விண்ணுலகத்திற் செலுத்துவேனென்பான், 'கலங்கல்' என்றான்: இது, செருக்குமொழி. அரமகளிர் கைப்பிடிக்க - தேவமாதர்களை அங்கு நீ மணஞ்செய்துகொள்ள என்றபடி, விவாககாலத்தில் கணவன் தனதுவலக்கையால் மனைவியின் இடக்கையைப் பிடித்தல் மரபு; அதனால், விவாகத்துக்கு, 'பாணிக்கிரகணம்' என்று ஒருபெயர் வழங்கும். இனி, 'கைபிடிக்க' என்றும் பாடமுண்டு. தேவமாதர்கள் வேட்கைமிகுதியோடு வந்து உன்கையை வலியப்பற்ற வென்று உரைத்தலு மொன்று. அரமகளிர் - அமரமகளிர், அல்லது அரம்பைமகளிர், அல்லது அப்ஸரமகளிர் என்பதன் விகாரம். காதம் - எழரைநாழிகைவழி; இங்கு, நெடுந்தூர மென்ற மாத்திரமாய் நின்றது.

ஓதம் - வெள்ளமுமாம். பசுமையையுங் கருமையையும் சிறிதுவேறுபாடு கருதாது அபேதமாக் கூறுதல் கவிசமயமாதலால், கருங்கடல், பைங்கடலெனப்பட்டது: இனி, பசுமை குளிர்ச்சியுமாம். உறு - உரிச்சொல். பாதம் என்ற சொல் - காலென்றும், நீரென்றும் பொருள்படுதலால், அச்சொற் சிலேடைகொண்டு சமத்காரங்கற்பித்தவாறு. பாதமென்பது - நீரையுணர்த்துகையில், பாதஃ என்ற வடசொல்லின் திரிபு. போருக்கு அஞ்சிப் பாதத்தில் விழுதல் அரசர்க்குப் பெரும்பழிப்பென்பது பிரசித்தம். நீவெளிப்பட்டுவந்து என்னோடு போர்செய்து பழிப்புக்கு இடமின்றி வீரசுவர்க்கம் பெறுவா யென்றான்.

"அம்ம கேட்பிக்கும்" என்ற தொல்காப்பியத்தின்படி யான் கூறுகின்றதனைக் கேளென்று பொருள்பட்டு உரையசையாய் நிற்கும் 'அம்ம' என்னும் இடைச்சொல் 'அம்மா' என நீண்டுவந்ததாகக் கொள்ளுதல் பொருந்தாது; அவ்விடைச்சொல் விளியோடன்றித் தனியேவாராதாதலின். 'அம்மவென்ற அகரவீற்று இடைச்சொல் கேட்பித்து உரையசையாயவிடத்து "உரைப்பொருட்கிளவி நீட்டமும் வரையார்" என்பதனால் நீண்டு அதுபின்பு "அம்மவென்னு மசைச்சொல் நீட்டம்......விளியொடு கொள்ப தெளியுமோரே" என்பதனால் அம்மா கொற்றா என்றவழிக் கொற்றனென்றது எதிர்முகமாக்கத் தான் கேளா யென்னும் பொருள் தந்து நின்றதாதலின், பிரிந்துநின்று விளியேலாதென்று உணர்க. இதனால், பிள்ளாயென விளித்தல் பொருந்தாது' என்ற நச்சினார்க்கினியருரைவாக்கியம் இங்கு அறியத்தக்கது. (கஙச)

களந்தனிலெத்தனைகவந்தங்கண்களிக்கக்கண்டனை நீகைத்தண்டோடிக், குளந்தனிலிக்கவந்தமுங்கண்டேகுதற்குப்புகுந்தனையோ கொற்றவேநதே, வளந்தனிலிக்கோபமுமென்வஞ்சினமும்போகாதுவந்துன்பாவி,யுளந்தனிலிக்கவலையைவிட்டடற்றுதலல்லதுமற்றோருறுதியுண்டோ.

(இ - ள்.) கொற்றம் வேந்தே - வெற்றியையுடைய அரசனே! களந்தனில் - போர்க்களத்தில், எத்தனை கவந்தம் - எத்தனை கவந்தங்களை [தலையற்ற உடற்குறைகளை], நீ—, கண் களிக்க கண்டனை - கண்களிக்கப் பார்த்தாய்: இ குளந்தனில் - இக்குளத்திலேயுள்ள, இ கவந்தமும் - இந்தக் கவந்தத்தையும் [நீரையும்], கண்டு எருதற்கு - பார்த்துச்செல்லுதற்கு, கை தண்டோடு புகுந்தனையோ - கையிலுள்ள கதாயுதத்தோடு இதனுட் பிரவேசித்தாயோ? வளந்தனில் - மிகுதியாகவுள்ள, இ கோபமும் - இந்த (எனது) கோபமும், என் வஞ்சினமும் - எனது சபதமும், போகாது - வீண்போகாது: உன் - உனது, பாவி உளந்தனில் தீவினைக்கிடமான மனத்திலுள்ள, இ கவலையை - இந்தக்கவலையை, விட்டு - ஒழித்து, (நீ), வந்து - வெளிப்பட்டுவந்து, உடற்றுதல் அல்லது - போர்செய்தலே ,யல்லாமல், மற்று ஓர் உறுதி உண்டோ - (உனக்கு) வேறொரு நன்மையுள்ளதோ? [எதுவுமில்லையென்றபடி]; (எ-று,)

"புனலுஞ் செக்கும் புகன்றிடு கடியும், தலைக்குறைப்பிணமுங் கவந்தமாகும்" என்றபடி 'கவந்தம்' என்ற சொல் - உடற்குறையென்றும், நீரென்றும் பொருள்படுதலால், அப்பலபொருளொருசொல்லின் உதவியாற் சமத்காரங் கற்பித்தவாறு. 'வளந்தனில்' என்பதில், தன் இல்என்ற இரண்டும் - சாரியை. கோபமும் வஞ்சினமும் போகாது - இரண்டு ஒருமைச்சொற்கள் ஓர் ஒருமை முற்றைக் கொண்டுமுடிந்தது, பன்மையொருமைமயக்கம்; தனித்தனி போகாது எனக்கூட்டிப் பொருள்காண்க. இனி, போகாது என்பதற்கு - போகாமல் என வினையெச்சமாகப் பொருள்கொள்ளுதலும் ஒன்று. பாவியுளம் - தீய சிந்தனைகளையே எண்ணும் மனம். (௯௫)

இனத்திடைநின்றொருபதின்மேலெழுநாளுமொருவருடனிகல் செய்யாமற், றனத்திடைநின்றுளமகிழும்புலையரைப்போன்மதத்துடனேதருக்கிவாழ்ந்தாய், சினத்திடைவெம்பொறிபறக்கச்செயிர்த்திருகண்சிவப்பேறச்செருச்செய்யாமல், வனத்திடைசென்றொளிப்பரோமண்முழுதுந்தனியாளுமன்னராேனார்.

(இ - ள்.) ஒருபதின் மேல் எழுநாளும் - (கீழ்ப்போர்நடந்த) பதினேழுநாள்களிலும், (நீ), ஒருவருடன் இகல் செய்யாமல் - ஒருத்தருடனும் தனியே எதிர்த்து உக்கிரமாகப்போர்செய்யாமல், இனத்திடை நின்று - கூட்டத்தினிடையிலே கலந்துநின்று, தனத்திடை நின்று உளம் மகிழும் புலையரைபோல் - செல்வத்தினிடையே நின்று மனங்களிக்கிற நீசரைப்போல, மதத்துடனே தருக்கி வாழ்ந்தாய் - கொழுப்புடனே கர்வித்துவாழ்ந்துவந்தாய்; மண் முழுதும் தனி ஆளும் மன்னர் ஆனோர் - பூமிமுழுவதையுந் தனியே அரசாளும் அரசாயுள்ளோர், சினத்திடை வெம் பொறி பறக்க - கோபத்தினால் வெவ்விய நெருப்புப்பொறி பறக்க, செயிர்த்து - வலிமைகொண்டு, இருகண் சிவப்பு ஏற - இரண்டுகண்களும் (மிக்க கோபத்தால்) செந்நிறம்மிக, செருசெய்யாமல் - போர் செய்யாமல், வனத்திடை சென்று ஒளிப்பரோ - காட்டிலே [நீரினுள்ளே] போய் மறைவார்களோ? (எ - று.)

செல்வத்தினிடையிலேயிருந்துகொண்டு அதன்வளத்தால் தங்களுக்குப் பிறரெவராலும் யாதொருதீங்கும் நேரிடாதபடி செய்துகொண்டு தன்மதத்தால் செருக்கி வாழும் அற்பர்போல, நீ இனத்திடையிலேயிருந்துகொண்டு அதன்வளத்தால் உனக்குப் பிறரெவராலும் யாதொருதீங்கும் நேரிடாதபடி செய்துகொண்டு அதன் வளத்தால் இவ்வளவுநாளும் செருக்கிவாழ்ந்தாயென்றான். இதனால், அவனது போர்த்திறமையை யெடுத்துக்காட்டி யிகழ்ந்தவாறு. தனம்-வடசொல். "வனமே நீர் மிகுதி காடு" என்ற நிகண்டினால், வனமென்

பது காட்டையும் நீரையும் உணர்த்துதலை யறிக. வநம் - வடசொல். புலையர் என்பதிற் பகுதியாகிய புலை என்பது - 'ஐ' விகுதிபெற்ற பண்புப்பெயர்; புன்மையென்று பொருள். சினத்திடை யென்பதில், எழனுருபு மூன்றனுருபின்பொருளில் வந்ததனால், உருபுமயக்கம். (௧௬)

திரிபுவனங்களுஞ்சேரச்செங்கோன்மைசெலுத்தியநின்சீர்த்தி யிந்த, விரிபுவனந்தனிலொளித்தான்மிகுவசைபாய்ப்போகாதோவெருவலாமோ, புரிபுவனமுண்டுமிழ்ந்தோன்போரிலங்கைவழிகாணப் பொருதவாளி, யெரிபுவனநுகர்ந்ததுபோலித்தடமும்புகையாமுனே யெழுந்திராயே.

(இ - ள்.) திரிபுவனங்களும் - மூன்றுஉலகங்களிலும், சேர - ஒருசேர, செங்கோன்மை செலுத்திய - ஆளுகையை நடத்திய, நின் சீர்த்தி - உனது புகழ், இந்த விரி புவனந்தனில் ஒளித்தால் - இந்தப்பரவியநீரிலே நீ ஒளித்துக்கொண்டதனால், மிகு வசை ஆய் போகாதோ - மிக்கபழிப்பாய்விடாதோ? வெருவலாமோ - (இவ்வாறு நீ) அஞ்சலாமோ? புரி புவனம் உண்டு உமிழ்ந்தோன் - தான்படைத்த உலகங்களை விழுங்கியுமிழ்ந்தவனாகிய திருமால் [இராமபிரான்], போர் இலங்கை வழி காண - போர்செய்தற்குரிய இலங்கைக்குச் செல்லும்வழியைக் காணும்பொருட்டு, பொருத - (சமுத்திராசன் மேற்) செலுத்திய, வாளி எரி - ஆக்நேயாஸ்திரம், புவனம் நுகர்ந்ததுபோல் - அக்கடலின்நீரை உறிஞ்சத் தொடங்கியதுபோல, இ தடமும் புகையாமுன் - இந்தத் தடாகமும் (என்அஸ்திரத்தால்) புகைந்து எரிந்துபோவதற்கு முன்னமே, எழுந்திராய் - வெளிப்பட்டுவருவாய்; (எ - று.)

நீ இப்பொழுது விரைவில் வெளிவாராயாயின் இராமபிரான் ஆக்நேயாஸ்திரப்பிரயோகஞ்செய்து கடலை வற்றச்செய்யலுற்றாற்போல, யான் இப்பொய்கையை நீர்வற்றச்செய்து அதனுட் கிடக்கும் உன்னை யொழிப்பேனென்பதாம். இராமபாணம் கடலை வெதுப்பிய வரலாறு, கீழ் ௪௫ ஆங்கவியிற் கூறப்பட்டது. "உரவுத்திரைநீர்க்கடலடைப்பான் வருணற் பழிச்சி யுயர்கரையின், விரியுந் தருப்பசயனத்தின் மேவி யோரேழ்நாள் நோற்ப, வருணன் போதந்திலனுக வெகுண்டு வரிவெஞ்சிலையினெடும், புருவச்சிலைசால் குனித்திடலும் புகைந்த வோரேழ் புணரியுமே" என்ற கூர்மபுராணமுங் காண்க.

பிரமன் முதலிய பெருந்தேவர்களு முட்பட யாவும் அழிந்துபோகின்ற பிரளயகாலத்தில் திருமால் உலகங்களையெல்லாம் நலிவுபடாதபடி தனது திருவயிற்றில் அடக்கிவைத்துப் பாதுகாத்துப் பிரளயம் நீங்கும்பொழுது அவற்றை மீட்டும் வெளிப்படுத்துகின்றன னென்பது, நூற்கொள்கை.

த்ரிபுவநம் - சுவர்க்கம் பூமி பாதாளம் என்பன; இது - வடமொழித்தொடர். 'திரிபுவனங்களுஞ் சேரச் செங்கோல்செலுத்திய' என்றது, சீர்த்திக்கு அடைமொழி. மூவுலகத்திலும் தடையறப் பரவிய புகழென்றபடி. இங்கே, செங்கோன்மைசெலுத்துதல் - தடையறச்சென்று நிலைபெறுதல். அன்றி, 'நின்' என்பதற்கு அடைமொழியாக்கி, மூன்று உலகங்களிலும் துரியோதனன் நீதிதவறாத அரசாட்சியைச் செலுத்தின னென்பதற்கு இடமில்லாமை யுணர்க. "சீர்த்தி மிகுபுகழ்" என்ற தொல்காப்பியத்தால், சீர்த்தி யென்பது பெரும் புகழையுணர்த்துவதோர் உரிச்சொல்லாமென்றும், புகழ்மாத்திரத்தை யுணர்த்தும் கீர்த்தியென்னும் வடசொல்லின் திரிபன்றென்றுங் கொள்க. இலங்கை - லங்கா என்ற வடசொல்லின் திரிபு; கடலிடையிலேயுள்ள தீவு; இது, தென்கடலிடையே யுள்ளது. "புவனம் உலகும் புனலும் புவியுமாம்" என்ற பிங்கலந்தையினால், புவனமென்பது - உலகமும் நீருமாதலை யறிக; புவநம் - வடசொல். (௧௭)

அவைகேட்டுத் துரியோதனன் நீரினின்று வெளியெழுதல்.

பாவனனிப்படியுரைத்தபழிமொழியுந்தனதுசெவிப்பட்டகாலைச்
சீவனமுற்றையும்விடுவோனிருக்குமோமறையுடனேசேரவிட்டா
னாவனமற்றறியாமலழிவனமற்றறியாமலடுத்தோராவி
வீவனமற்றறியாமனினையுநினைவினுக்குவமைவேறிலாதான்.

(இ - ள்.) பாவனன் - வாயுகுமாரனான வீமன், இபடி உரைத்த - இவ்வாறுசொன்ன, பழி மொழியும் - நிந்தனைச்சொற்கள்யாவும், தனது செவி பட்ட காலை தன்னுடைய காதிற்பட்டபொழுது, ஆவன அறியாமல்-(தனக்கு) நன்மைவிளைப்பவை இன்னவையென்று அறியாமலும், அழிவன அறியாமல்-(தனக்குத்) தீமைவிளைப்பவை இன்னவையென்று அறியாமலும், அடுத்தோர் ஆவி வீவன அறியாமல் - தன்னைச்சார்ந்தவர்களது உயிர்கள் அழிந்துவிடுவனவென்பதையும் அறியாமலும், நினையும் - (தான் மனத்திலே மிகுதியாக) எண்ணுகிற, நினைவினுக்கு - தீயசிந்தனைகளுக்கு, வேறு உவமை இலாதான்-வேறு ஒப்புமை பெறாதவனான துரியோதனன்,—மறையுடனே சேர விட்டான் - மந்திர ஜபத்துடனே (நீரையும்) ஒருசேர விட்டிட்டான்; சீவனம் முற்றையும் விடுவோன் இருக்குமோ - சீவனம் முழுவதையும் விட்டொழியுமவன் (அச்சீவனத்தினுள்ளே) இருப்பானோ? [இரானென்றபடி]; (எ - று.)

'ஜீவநம்' என்ற வடசொல் - உயிர்வாழ்க்கையென்றும் நீரென்றும் பொருள்படுதலால், அச்சொல்லில் சமத்காரங்கற்பித்து, 'சீவனம்முழுதையும் ஒழியுமவன் அச்சீவனத்தின் ஒரு பகுதியிலே ஒளித்திருப்பானோ?' என்று கூறினான்; சிலேடையை அங்கமாகக்கொண்டு வந்த இப்பொதுப்பொருளால், துரியோதனன் நீரைவிட்டு எழுந்தானென்ற சிறப்புப் பொருளைச் சாதித்ததால், வேற்றுப்பொருள்வைப்பணியாம். பாவநன் - பவநனது குமாரன்; வடமொழித் தத்திதாந்தநாமம்: பவநன் - வாயு; இப்பெயர் வடமொழியில், பரிசுத்தமாக்குபவனென்றும், எங்குஞ் சஞ்சரிப்பவனென்றுங் காரணப் பொருள்படும். 'மற்று' எனவந்த மூன்றும் - அசை. பின்னிரண்டடிகளில், துரியோதனனது அவிவேகத்தையும், வரும்பொருளாராய்ச்சி யின்மையையும், மூர்க்ககுணத்தையும், தீய சிந்தனையையும் வெளியிட்டார். (௧௩௮)

துரியோதனன் நீர்நிலையினின்று வெளியெழுதலைப் பற்றிய வருணனை.

நீளமுறப்பரவையுறவானமுறக்கரைபரந்துநிமிர்ந்தநீத்த [நாவான்
நாளமலர்ப்பொய்கையினின்றெழுவான்மெய்ச்சுருதிமறைநவிலு
காளநிறக்கொண்டல்பெருங்கடன்முழுகிவெள்ளமெலாங்கவர்வுற்றண்ட
கோளமுறக்கிளர்ந்ததுபோற்றோன்றினான்மணியுரகக்கொடியினானே.

(இ - ள்.) மெய் சுருதி மறை - சத்தியமானவேதமந்திரத்தை, நவிலும்-உச்சரிக்கிற, நாவான்-நாக்கையுடையனாயிருந்த, மணி உரகம் கொடியினான் - மாணிக்கத்தையுடைய பாம்பின் வடிவமெழுதிய கொடியுடைய துரியோதனன்,—நீளம் உற - நீட்சிமிகவும், பரவை உற - பரப்புமிகவும், வானம் உற கரை பரந்து நிமிர்ந்த நீத்தம் - ஆகாயத்தையளாவக் கரையின்மேற் பரவியெழுந்துவழிகிற வெள்ளத்தையுடைய, நாளம் மலர் பொய்கையினின்று - உட்டுளையுள்ள தண்டையுடைய தாமரை நிறைந்த தடாகத்தினின்று, எழுவான்-மேலெழுபவன்,—பெருகடல் முழுகி-பெரியகடலினுள்ளே மூழ்கி, வெள்ளம் எலாம் கவர்வுற்று-நீரை நிரம்பக்கிரகித்து, அண்ட கோளம் உற - ஆகாயமுகட்டையளாவ, கிளர்ந்தது-மேலெழுந்ததான, காளம் நிறம்கொண்டல் போல் - கருநிறமுடைய மேகம்போல, தோன்றினான் - காணப்பட்டான்; (எ - று.)

அக்குளத்தின் நீட்சி பரப்பு ஆழம் நீர்மிகுதி யென்பவையும் துரியோதனனது கருநிறமும் தோன்ற, துரியோதனன் அக்குளத்தினின்று வெளியெழுந்ததற்கு, காளமேகம் கடலினின்று வெளியெழுதலை உவமை கூறினர். உவமையணி. நீளம் - 'அம்' விகுதிபெற்ற தொழிற்பெயர். பரவை - 'ஐ, விகுதிபெற்ற தொழிற்பெயர். நீத்தம்-நீந்தப்படுவதென்று காரணப்பொருள் படும்; அம் - செயப்படுபொருள்விகுதி; வலித்தல் - விகாரம். மெய்ச் சுருதி மறை - பயன்தவறாத வேதமந்திர மென்க. இங்கே அண்டகோள மென்றது, உலக வுருண்டையின் மேலிடத்தை. உரக மென்ற வடசொல் (காலின்றி) மார்பினாற் செல்வதென்று காரணப் பொருள்படும்; உரஸ் - மார்பு. (கஙக)

இதுமுதல் நான்குகவிகள் - ஒருதொடர்; இப்பொழுது போர்செய்யும் விதம் எப்படியென்று துரியோதனன் வினவுதலும், கண்ணன் மறுமொழி கூறுதலும்.

தோன்றிநெடுங்கரையேறிக்கரைமுழுதுநெருக்கமுறச்சூழ்ந்துநின்ற
தேன்றிகழ்தாரைவரையுஞ்செந்திருமாலையுநோக்கிச்சேனையோடு
மான்றிகழ்தேர்முதலானவாகனங்களொடுநின்றீர்வலிகூரென்கை
யூன்றியதண்டுடனின்றேனொருதமியேனெப்படியேயுடற்றுமாறே.

(இ - ள்.) (துரியோதனன்), தோன்றி-(நீரினின்று) வெளித்தோன்றி, நெடு கரை ஏறி-பெரிய அக்குளத்தின்கரைமேல் ஏறி, கரை முழுதும் நெருக்கம் உற சூழ்ந்து நின்ற - அந்தக் கரைமுழுவதிலும் நெருக்கமாகச் சூழ்ந்து நின்ற, தேன் திகழ் தார் ஐவரையும் - தேன்விளங்கும் மாலையையுடைய பஞ்சபாண்டவரையும், செம் திரு மாலையும் - செந்நிறமுடைய திருமகளிடத்து ஆசைப் பெருக்கமுடையவனான கண்ணபிரானையும், நோக்கி - பார்த்து,—'(நீங்கள்), சேனையோடும் - சேனைகளுடனும், மான் திகழ் தேர் முதலான வாகனங்களொடும் - குதிரைகள் விளங்கப்பெற்ற தேர்முதலிய வாகனங்களுடனும், நின்றீர் - நின்றுள்ளீர்; ஒரு தமியேன் - (வேறுதுணையில்லாத) தனிப்பட்ட யானொருவனே,—வலி கூர் - வலிமைமிக்க, என் கை ஊன்றிய தண்டுடன் - எனது கையிற்கொண்ட கதையுடனே, நின்றேன் - நின்றுள்ளேன்: உடற்றும் ஆறு எப்படி - (இப்பொழுது நாம்) போர்செய்ய வேண்டும் விதம் எவ்வாறு? (எ - று.)

பலவகை வாகனங்களுடனும் பலவகைச் சேனையுடனும் பலவகையாயுதங்களுடனும் பலராய்த் திரண்டுநின்ற உங்களோடு வாகனமொன்றுமின்றித் துணை யாவருமின்றி வேறு படைக்கலமுமின்றிக் கதாயுதமொன்றோடு தனியே நிற்கும் நான் போர் செய்யவேண்டும் வகை எப்படி? என்று வினவினனென்க. இக்கவியில் 'நோக்கி' என்பது, அடுத்தகவியில் 'என' என்பதைக் கொண்டு முடிந்தது, குளகமாம். (கசO)

ஐவரினுமிப்பொழுதிங்காரென்னோடமர்மலைவாரறுகான்மொய்க்குங்
கொய்வருதார்ப்புயவீரர்கூறுமெனத்திருநெடுமால்கூறலுற்றான்
செய்வருசேலினம்பூகமடலொடிக்குந்திருநாடாசெருச்செய்வானிம்
மெய்வருசொற்றவறாதவீமசேனனையொழிந்தால்வேறுமுண்டோ.

(இ - ள்.) ஐவரினும் - பாண்டவர் ஐந்துபேருள்ளும், இப்பொழுது—, இங்கு - இவ்விடத்தில், என்னோடு அமர் மலைவார் - என்னுடன் போர்செய்பவர், ஆர் - எவர்? அறுகால் மொய்க்கும் - வண்டுகள்மொய்க்கின்ற, கொய் வரு தார் - (மலர்களைப்) பறித்துவந்து தொடுத்ததனாலாகிய (போர்) மாலையைத் தரித்த, புயம் - தோள்களையுடைய, வீரர் வீரர்களே! கூறும் - சொல்வீராக', என - என்று (துரியோதனன்) வினவ,—திரு நெடு மால் - சிறந்த பெரிய கண்ணபிரான், கூறல் உற்றான் - (அதற்குவிடை) கூறத்தொடங்கினன்:

(எங்ஙனமெனின்),—செய் வரு - கழனிகளிற் பொருந்திய, சேல் இனம் - சேல்மீன்களும் அவற்றின் இனமாகிய பிறமீன்களும், பூகம் மடல் ஒடிக்கும் - (பக்கத்திற் சோலைகளிலுள்ள) பாக்குமரங்களின் பாளைகளை (த் தாம் துள்ளி யெழுந்து பாய்தலால்) ஒடிக்கிற, திரு நாடா - அழகிய குருநாட்டை யுடைய வனே! செரு செய்வான் - (உன்னோடு) போர்செய்தற்கு உரியவன், மெய் வரு சொல் தவறாத - உண்மைமொழியில் தவறுதலில்லாத, இ வீமசேனனை ஒழிந்தால் - இந்த வீமசேனனையன்றி, வேறும் உண்டோ - மற்றுமொருவன் உளனோ? [இல்லையென்றபடி]; (எ - று.)

'நானே உன்னைக் கொல்வேன்' என்று சபதஞ்செய்துள்ள வீமன்தானே அச்சபதத்தை நிறைவேற்றும்பொருட்டு இப்பொழுது உன்னோடு போர் செய்வானென்றான். ஆர் - யாரென்பதன் மரூஉ. அறுகால் - ஆறுகால்களை யுடையதெனப் பண்புத்தொகைப்புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை; இதனை அடையடுத்த சினையாகுபெயரென்றே கொள்ளவேண்டுமென்பாரு முளர். வீரர் - அண்மைவிளியாதலின், இயல்பாய்நின்றது; [நன் - பெயர் - ௩௯.] இனி, முன்னிலைக்குப் படர்க்கை வந்த இடவழுவமைதியுமாம்; [நன் - பொது - ௨௧.] கூறும் - உம் விகுதி பெற்ற ஏவற்பன்மை. கழனியை 'செய்' என்பது - அருவாநாட்டில் வழங்குந் திசைச்சொல்; இதனை 'நன்செய், புன் செய்' என வழக்கிலுங் காண்க. நீர்வளமிகுதியாற் கழனிகளிலுள்ள மீன்கள் அந்நீர்ச் செழுமையாலாகிய கொழுமையால் துள்ளி நெடுந்தூரந்தாவிப் பாக்கு மரத்தின் மடலை ஒடிக்கின்றனவென நாட்டுவளத்தை வருணித்தார். பூகம் - வடசொல். 'இளம் பூகம்' என்று பாடமோதி, இளமையான பாக்குமர மென்று உரைத்தல், சிறப்பன்று.

ஒருதொடராகிய நான்கு கவிகளில், கீழ்க்கவியும், இக்கவியின் முன்னிரண்டடியும் - துரியோதனன் வினாவென்றும், இக்கவியின் பின்னிரண்டடியும் அடுத்த இரண்டுகவிகளும் - கண்ணபிரான் விடையென்றுங் காண்க.

இளம்பருவமுதலுனக்குமிவனுக்கும்வயிர்ப்பெண்ணிலெண்ணொ ணாதா, துளம்புகலவரசவையில்வஞ்சினமும்பலபடநின்றுரையாநின் றான், களம்புகுதுநின்னொழிந்ததுணைவரையுந்தனதுதடக்கையாற் கொன்றான், விளம்புவதோவேறொருவர்நின்னுடன்போர்மலைவரோ வேந்தர்வேந்தே.

(இ - ள்.) வேந்தர் வேந்தே - அரசர்க்கு அரசனே! இள பருவம் முதல் இளமைப்பிராயம் முதலாக, உனக்கும் இவனுக்கும் வயிர்ப்பு - உனக்கும் இவ னுக்கும் உள்ள வயிரச்செயல், எண்ணில் - ஆலோசிக்குமிடத்து, எண் ஒணாது - கணக்கிட முடியாததாம்; (அன்றியும்), உளம் புகல - மனம் ஊக்கந் தூண்ட, அரசு அவையில் - இராசசபையில், நின்று - எழுந்துநின்று, வஞ் சினமும் - சபதங்களையும், பலபட - அநேகமாக, உரையாநின்றான் - கூறி நின்றான்; (மேலும்), களம் புகுதும் - போர்க்களத்துக்கு வந்த, நின் ஒழிந்த துணைவரையும் - நின்னையொருவனை யொழிய மற்றுமுள்ள (உனது) தம் பிமாரெல்லோரையும், தனது தட கையால் - தன்னுடைய பெரிய கையி னால், கொன்றான் - கொன்றிட்டான்; (ஆதலால்), வேறு ஒருவர் நின்னுடன் போர் மலைவரோ - (இவனையொழிய) வேறொருவர் உன்னுடன் (இப் பொழுது) போர்செய்தற்கு உரியரோ? [அல்லரென்றபடி]; விளம்புவதோ - (இதைப்பற்றிச்) சொல்லவும் வேண்டுமோ? (எ - று)—ஆல் - ஈற்றசை.

முதலடியிற் கூறியது, துரியோதனன் வீமனுக்கு நஞ்சூட்டியதும், அவ னைக் கயிறுகளாற்கட்டிக் கங்கையிலெறிந்ததும், கழுவேற்றத் தொடங்கியதும் முதலியவற்றையென்க. பர்வம்-வடசொல். வயிர்ப்பு - தொழிற்பெயர். 'எண்

ணில் எண்ணொணாது' என்பதற்கு - கணக்கினால் அளவிட முடியாதென்றும், மனத்தில் நினைத்தற்குங் கூடாதபடி மிகக்கொடியதென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். ஒணாது - ஒன்றாது என்பதன் மரூஉ. ஆசு அவை-வடசொல் திரிபு. திரௌபதியைத் துகிலுரிந்தகாலத்தில் வீமன் 'துரியோதனாதியர் நூற்றுவரையும் யானே கொல்வேன்' என்றும், 'துச்சாதனனைக் கொன்று அவனுடம்பினிரத்தத்தைக் குடிப்பதன்முன் யான் கையினால் நீரையெடுத்துக் குடிப்பதில்லை' என்றும், 'அதிக தாகமாகுமானால் எனது கதாயுதத்தால் நீரையடித்து அங்குத் தெறிக்குந் துளிகளையே உண்டு உயிர்வாழ்வேன்' என்றும் சபதஞ்செய்து போந்தனனென அறிக. புகுதும் என்ற பெயரெச்சத்தில், து - சாரியை. உரையா - உடன்பாட்டு இறந்தகால வினையெச்சம். உரையாநின்றான் என்பதை இருசொல்லாகக் கொள்ளாமல், ஒருசொல்லாகக்கொண்டு, நிகழ்கால வினைமுற்றாக்கி யுரைத்தற்கு, இங்கே இயைபின்று. (கசஉ)

வில்லாலும்வாளாலும்வேலாலும்பரிநெடுந்தேர்வேழத்தாலுந்
தொல்லாண்மைதவறாமற்செருமலைந்தோர்சான்றாகச்சூழ்ந்துநிற்பப்
புல்லாரைப்புறங்காணும்போர்வேலோயிருவருநீர்பொருதுநும்மில்
வல்லார்கள்வென்றிபுனைந்தவனிதலம்பெறுமிதுவேவழக்குமென்றான்

(இ - ள்.) புல்லாரை - பகைவர்களை, புறம் காணும் - வென்று முதுகு காணவல்ல, போர் வேலோய் - போர்த்தொழிற்குரிய வேல்வல்லமையுடையவனே! வில்லாலும் - வில்லைக்கொண்டும், வாளாலும் - வாளைக்கொண்டும், வேலாலும் - வேலைக்கொண்டும், பரி நெடு தேர் வேழத்தாலும் - குதிரையும் பெரியதேரும் யானையும் என்னும் இவற்றைக்கொண்டும், தொல் ஆண்மை தவறாமல் - தொன்றுதொட்டுவருகிற (தமது) பராக்கிரமந் தவறாமல், செருமலைந்தோர் - போர்செய்த வீரர்கள், சான்று ஆக - சாட்சியாக, சூழ்ந்து நிற்ப - சுற்றிநிற்க, நீர் இருவரும் - நீங்கள் இரண்டுபேரும், பொருது - போர்செய்து, நும்மில் வல்லார்கள் வென்றி புனைந்து - உங்களுள் வல்லவர்கள் வெற்றியையடைந்து, அவனிதலம் பெறும் - பூமியைப் பெற்றுக்கொள்ளுதலாகிய, இதுவே - இச்செயலே, வழக்கும் - நீதியுமாம், என்றான் - என்று (கண்ணன் கூறினான்; (எ - று.)

இன்னார் வெல்பவரென்பது துணியலாகாதென்னுங் கருத்துப்பட 'வல்லார்கள் வென்றிபுனைந்து' எனப் பன்மையாக் கூறினான். முதலடி - அறுவகைத் தானையையுங் கூறியது. புல்லார் - சேராதவரெனப் பொருள்படும் எதிர்மறை வினையாலணையும்பெயர். வென்றி - வெல்லுதல்: தொழிற்பெயர்; வெல் - பகுதி, றி - விகுதி, லகரம் னகரமானது - சந்தி: இதனைப் பண்புப்பெயரென்றல் பொருந்தாது; வினைப்பகுதியின்மேற் பிறந்ததனால். வழங்குவது வழக்கு எனக் காரணக்குறி. உம்மை - இறந்ததுதழுவியஎச்சம். 'நீர் இருவரும்' என்றது, முன்னிலைப் படர்க்கைவழுவமைதி; 'நீரிருவிரும்' என்பது வழாநிலையாம். அவனிதலம் - பூமியாகிய இடமென இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகையாகவாவது, பூமியினுடைய இடமென ஒற்றுமைக்கிழமைப் பொருளில் வந்த ஆறும் வேற்றுமைத் தொகையாகவாவது கொள்ளத்தக்கது. துரியோதனனுக்குப் போரில் உற்சாகத்தை மூட்டும்பொருட்டு 'புல்லாரைப் புறங்காணும் போர் வேலோய்' என்றும், 'இருவருநீர் பொருது நும்மில்வல்லார்கள் வென்றிபுனைந்து அவனிதலம்பெறுமிது' என்றுங் கூறியருளினான்; கீழ்வந்த 'செய்வரு சேலினம் பூகமடலொடிக்குந் திருநாடா', 'வேந்தர் வேந்தே' என்ற விளிகளும் இந்நோக்கம்பற்றி வந்தன. 'பொருது வென்றி புனைந்து அவனிதலம் பெறுமிதுவே வழக்கும்' என்றதனால், இதுவரையில் நீ வல்லடிவழக்காய் அரசுமுழுவதுங் கைப்பற்றி யாண்டுவந்தது நீதியன்று என்ற கருத்துந் தோன்றும். (கசங)

வேறு.

வீமனை நோக்கித் துரியோதனன் 'எந்த ஆயுதத்தாற் போர்செய்ய வேண்டும்?' என்றல்.

கொண்டனிகர்திருமேனிக்கோபாலனிவையுரைப்ப
வண்டுபடிவலம்புரித்தார்வயவேந்தனமனங்களித்துத்
திண்டிறல்வீமனைநோக்கிச்சிலைமுதலாம்படைகொண்டோ
தண்டெனுநின்படைகொண்டோசமர்விளைப்பாய்சாற்றென்றான்.

(இ - ள்.) கொண்டல் - நீர்கொண்ட காளமேகத்தை, நிகர் - போன்ற, திரு மேனி - திருவடிவத்தையுடைய, கோபாலன் - கண்ணபிரான், இவை உரைப்ப - இவ்வார்த்தைகளைச் சொல்ல,—வண்டு படி - வண்டுகள் படிந்து மொய்க்கிற, வலம்புரி தார் - நஞ்சாவட்டை மலர்மாலையையுடைய, வய வேந்தன் - வலிமையுள்ள துரியோதனராசன், மனம் களித்து - மனத்தில் உற்சாகங்கொண்டு, திண் திறல் வீமனை நோக்கி - மிக்கவல்லமையையுடைய வீமனைப்பார்த்து, 'சிலை முதல் ஆம் படை கொண்டோ - வில்முதலான ஆயுதங்களினாலோ, தண்டு எனும் நின் படை கொண்டோ - உனக்குரிய கதையென்னும் ஆயுதத்தினாலோ, சமர் விளைப்பாய் - (இப்பொழுது) போர் செய்வாய்? சாற்று - சொல,' என்றான் - என்று வினவினான்; (எ - று.)

கோபாலன் - வடசொல்; பசுக்களைக் காப்பவனென்று பொருள்; பூமியைக் காப்பவனென்றும், உயிர்களைக் காப்பவனென்றும் பொருள்கள் கொள்ளலாம். வய - உரிச்சொல்; "வய வலியாகும்" என்பது தொல்காப்பியம். திண் திறல் - ஒரு பொருட்பன்மொழி. வீமன் எல்லாவாயுதங்களினும் கதாயுதத்தில் மிகப்பயின்றவனாதலால், 'தண்டெனும் நின்படை கொண்டு' என்றான்; வீமனுக்குச் சத்துருகாதினியென்ற கதாயுதம் மயனென்ற அசுரத்தச்சனால் காண்டவ தகனத்தின்பின் கொடுக்கப்பட்டதென அறிக.

இதுமுதல் இருபத்திரண்டுகவிகள் - பெரும்பாலும் நாற்சீர்களும் காய்ச்சீர்களாகிய அளவடி நான்கு கொண்ட கலிவிருத்தங்கள்; இவற்றை நாற்சீர் நாலடித்தரவு கொச்சகமென்றலு மொன்று. (௧௩௪)

வீமன் கதாயுதத்தால் போர்செய்ய வேண்டுமென்றல்.

நினகாத்தின்மிசையேந்திநின்றதுநீள்கதையாகி
லெனகரத்திற்றண்டுகொண்டேயானுமுடற்றுவனென்றான்
றனகாற்குங்குமாற்குந்தண்டுழாய்முடியவற்குந்
தினகாற்கும்மேலானசிந்தையுடன்செருச்செய்தான்.

(இ - ள்.) தனகாற்கும் - குபேரனுக்கும், குமாற்கும்-முருகக்கடவுளுக்கும், தண் துழாய் முடியவற்கும் - குளிர்ந்த திருத்துழாய் மாலையைச் சூடிய திருமுடியையுடைய கண்ணனுக்கும், தினகாற்கும் - சூரியனுக்கும், மேலான - நன்குமதிக்கத்தக்க, சிந்தையுடன் - மனவுறுதியுடனே, செரு செய்தான் - போர் செய்தவனாகிய வீமன், (துரியோதனனை நோக்கி), 'நின காத்தின் மிசை - உனனுடைய கையிலே, ஏந்தி நின்றது - தரிக்கப்பட்டுள்ளது, நீள் கதை ஆகில் - நீண்ட கதாயுதமேயாதலால், என காத்தில் தண்டு கொண்டே - எனனுடைய கையிலுள்ள கதாயுதத்தைக்கொண்டே, யானும் உடற்றுவன் - யானும் போர் செய்வேன,' என்றான் - என்று விடை கூறினான்; (எ - று.)

வீமன் புஷ்பயாத்திரையாக அளகாபுரிக்குச்சென்று அங்குப் பூஞ்சோலைக்குக் காவலாகவுள்ளவரும் தனனையெதாத்துப் போர்செய்தவர்களுமான யக்ஷர் வித்தியாதரர் அரக்கர் முதலிய பல தேவசாதியாரைத் தான தனியேபொருது அழித்து வென்றிட்டபொழுது அவனது பலபராக்கிரமங்

களைக் குறித்து யக்ஷராசனான குபேரன் மிக்க வியப்படைந்தனனாதலாலும், அசுரர்களைக் கொல்லுதற்கென்றே தேவர்களின் வேண்டுகோளால் சிவகுமாரனாய்த் திருவவதரித்து அங்ஙனமே சூரபதுமன் முதலிய அசுரர்களையெல்லாம் அழித்த முருகக்கடவுளும் வியக்கும்படி வீமன் தவறாது எளிதிற் பகையழித்துவருதலாலும், வீமன் அலக்ஷ்யமாகச்செய்த சாசந்தவதம் முதலியவற்றை அருகிலிருந்து கண்டும் சடாசுரன்வதை மணிமான்வதை கீசகன்வதை முதலியவற்றைக் கேட்டும் கண்ணபிரான் வீமனது பலபராக்கிரமங்களைக் குறித்து மிகவும் ஆனந்தமடைதல் பற்றியும், கருமசாக்ஷியும் உலகத்துக்கெல்லாங் கண்ணுமான இருட்டொகுதியையழிக்கிற சூரியனும் அதிசயிக்கும்படி அவனினுஞ் சிறப்பாக வீமன் பகையிருளை வேரற ஒழித்து வந்தமைபற்றியும், 'தனகாற்குங் குமாற்குந் தணடுழாய் முடியவற்குந் தினகாற்கு மேலான சிந்தையுடன் செருச்செய்தான்' என்றார். தநகரன் - பொருளைச் சேர்ப்பவனெனக் காரணப்பொருள்படும் வடசொல். குமரன்-குமாரன் என்ற வடசொல்லின் குறுக்கல்; குமாரனென்ற பெயர் - குமாரன் எனப்பிரிந்து, (கு - குற்சிதம், மாரன் - மன்மதன்) மன்மதனையுங் குற்சிதரூபமுடையவனாக்கவல்ல கட்டழகுடையான் என்று பொருள்படும்.

தின, என என்பவற்றிலுள்ள அ-சாரியை; ஆறனுருபாகக் கொள்ளினும் தவறன்று; "ஆறனொருமைக் கதுவு மாதுவும், பன்மைக்கு அவ்வு முருபாம்" என்ற வரையறை இலக்கியங்களில் நியதிப்பட்டு வருவதில்லை. (கசரு)

எங்குப் போர்செய்வதென்று துரியோதனன் கேட்கக்
கண்ணன் விடைகூறத் தொடங்கல்.

எவ்விடை வீமனும்யானுமிகல்புரிதற்கிடமென்று
பொய்விடையேழடர்த்தோனைப்புயங்ககேதனன்கேட்ப
மெய்விடையானிரைப்பின்போய்வேயூதுந்திருநெடுமா
லவ்விடையாங்கிருவருக்குமாம்பரிசாலருள்புரிந்தான்.

(இ - ள்.) 'வீமனும் யானும்—, இகல் புரிதற்கு - போர் செய்வதற்கு, இடம் - உரிய இடம், எ இடை - எந்த இடம்?' என்று—, புயங்ககேதனன் - பாம்புக் கொடியையுடைய துரியோதனன், பொய் விடை ஏழ் அடர்த்தோனை - வஞ்சனையமைந்த எருதுகளேழைப் பொருது அழித்தவனான கண்ணபிரானை, கேட்ப - கேட்க,—மெய் விடை ஆன் நிரை பின் போய் - உண்மையான எருதுகளோடு கூடிய பசுக்கூட்டங்கள் என்னுமிவற்றின் பின்னே சென்று, வேய் ஊதும் - புல்லாங்குழலை ஊதின, திரு நெடு மால் - சிறந்த பெரிய கண்ணபிரான், ஆங்கு - அப்பொழுது, இருவருக்கும் ஆம் பரிசால் - (துரியோதனன் வீமன் என்ற) இரண்டுபேருக்கும் இசையும்விதமாக, அ இடை - (போருக்குரிய) அந்த இடம் இன்னதென்பதைக் குறித்து, அருள்புரிந்தான் - சொல்லியருள்பவனானான்; (எ - று.)

அருள்புரிதல் - அருளிச்செய்தல். அருள்புரிந்தான்-சொல்லத்தொடங்கினான் என்றபடி; சொன்னானென்று உரைத்தல் பொருந்தாது; அடுத்த கவியையும், கஅ௨, கஅ௩, கஅ௪ - ஆம் கவிகளையுங் காண்க. எ+இடை= எவ்விடை, அ+இடை=அவ்விடை; எகரவினாமுன்னும் அகரச்சுட்டின் முன்னும் உயிர்வர வகரந் தோன்றிற்று: [நன - உயிர் - கங.] மாயையால் அசுரர்கள் ஆவேசிக்கப்பெற்ற எருதுகளாதலின், 'பொய்விடையேழ்' என்றார். சிலவற்றை 'பொய்விடை' எனவே, பிறவற்றை 'மெய்விடை' என்ன வேண்டிற்று. புயங்கம் - புஜங்கமென்ற வடசொல்லின் திரிபு; அது - மார்பினாற் செல்வதென்றும், வளைந்து செல்வதென்றும் காரணப்பொருள்படும்.

விடையேழடர்த்த விவரம்:—கண்ணன் நப்பின்னைப் பிராட்டியைத் திருமணஞ் செய்துகொள்வதற்காக, அவள் தந்தையினேற்பாட்டின்படி, யாவர்க்கும் அடங்காத அசுராவிஷ்டமான ஏழெருதுகளையும் ஏழு திருவுருக் கொண்டு சென்று வலியடக்கித் தழுவினனென்பதாம். இவ்வாலாற்றால், கண்ணனது துஷ்ட நிக்கிரசக்தி விளங்கும்.

கண்ணன் இளமையில் கன்றுகாலிகளை மேய்த்துச் செல்லும்பொழுது அவற்றை உத்ஸாகப் படுத்தும்பொருட்டும், ஒருங்குசேர்த்தற் பொருட்டும் வேய்ங்குழலூதிவந்தமை, பிரசித்தம். வேய் - மூங்கில்; அதனாலாகிய குழலுக்குக் கருவியாகுபெயர். (௪௪௬)

அப்பொழுது அங்குப் பலராமனும் விதுரனும் வருதல்.

அரும்பெறலாயோதனமற்றவனுரைக்கும்வேலையினி
லிருப்புனலாடுதற்ககன்றோரிருவரும்வந்தவணெய்தக்
கரும்புயலேயனையானுங்காவலருங்கண்களித்து
விரும்பிமனங்களிகூரமேதகவேயெதிர்கொண்டார்.

(இ - ள்.) பெறல் அரு-கிடைத்தற்கு அருமையான [மிகச்சிறந்த என்றபடி], ஆயோதனம் - போர்செய்தற்கு உரிய இடத்தை, அவன் - அந்தக் கண்ணபிரான், உரைக்கும் வேலையினில் - சொல்லத் தொடங்குஞ் சமயத்தில்,—இருபுனல் ஆடுதற்கு அகன்றோர் இருவரும் அவண் வந்து எய்த - பெரிய [சிறந்த] புண்ணிய தீர்த்தங்களில் நீராடும்பொருட்டு (த் தீர்த்தயாத்திரை) சென்றுள்ளவரான (விதுரன் பலராமன் என்ற) இரண்டுபேரும் அவ்விடத்தில் வந்துசேர,—கரு புயல் ஏ அனையானும்-காளமேகத்தையே ஒப்பவனாகிய கண்ணனும், காவலரும் - (மற்றும் பாண்டவர் முதலிய) அரசர்களும், கண் களித்து - (அவர்களைப் பார்த்ததனால்) கண்கள் ஆனந்தமடையப்பெற்று, மனம் விரும்பி களிகூர-மனம் மகிழ்ந்து களிப்பு மிக, மேதக எதிர்கொண்டார்-மேன்மைபொருந்த எதிர்சென்று அழைத்து உபசரிப்பவரானார்கள்; (எ - று.)—மற்று - அசை.

பலராமன் - கண்ணனுக்குத் தமையன்; திருமாலின் எட்டாம் அவதாரம். இவனிடத்து ஆதிசேஷனது அம்சமும் கலந்திருந்தது. வசுதேவருடைய பத்தினிகளுள் தேவகியின் கருப்பத்தில் ஆறுமாசமும் ரோகிணியின் கருப்பத்தில் ஆறுமாசமும் இருந்து பிறந்தவன் இவன். இவனிடத்துத் துரியோதனனும் வீமனும் கதாயுதப் பயிற்சியை விசேஷமாகக் கற்றுக்கொண்டபொழுது தேகபலத்தின் மிக்கவீமனினும் துரியோதனன் தொழில்வகையிற் சிறந்துநின்றதனால், இவனுக்குத் துரியோதனனிடம் மிக்க அன்பு நிகழ்ந்தது. அதுபற்றி, தனது தங்கையான சுபத்திரையைத் துரியோதனனுக்கும், பின்பு தனது மகளான வற்சலையைத் துரியோதனனது மகனான லக்ஷணகுமாரனுக்கும் மணஞ் செய்விக்குமாறு இவன் அவ்வக்காலத்திற் கருதியிருந்த எண்ணம் நிறைவேறாதபடி கிருஷ்ணன் சுபத்திரையை அருச்சுனனுக்கும், வச்சலையை அருச்சுன குமாரனான அபிமந்யுவுக்கும் அப்பொழுதப்பொழுது தந்திரமாக மணஞ்செய்துவைத்தும் இவனுக்குப் பழைய அபிமானம் துரியோதனனிடத்தில் நீங்காதிருந்தது. அங்ஙனமிருந்தும் பாண்டவசகாயனான கண்ணனுக்கு மாறாகத் தான் எதிர்ப்பக்கத்தில் இருந்து போர்செய்தல் தகாதென்றும், துரியோதனன் அழிதலைத் தான் அருகிலிருந்து கண்ணுறப்பார்க்க மனமில்லாமலும் புறப்பட்டுத் தீர்த்தயாத்திரை போய்விட்டனன் இவனென்க.

விதுரன் - பாண்டவர்க்கும் துரியோதனாதியர்க்கும் சிற்றப்பன்முறையாகிறவன்; வீமன் அருச்சுனன்முதலிய சிறந்தவீரர்பலரையும் ஒருங்கேஎதிர்த்து வெல்லலாம்படி வில் முதலிய படைத்தொழில்களில் மற்றையாவரினும் மிக வல்லவன். இவனை யமதருமராசனது அம்சமென்றும், பரமபாகவதர்களி

லொருவனென்றும் நூல்கள் கூறும். கண்ணன் பாண்டவர்க்குத் தூதாய்வந்தமைபற்றி அவனையும், அவனுக்குத் தன்வீட்டில் இடங்கொடுத்து விருந்து செய்து உபசரித்தமைபற்றி விதுரனையும் துரியோதனன் பலவாறு இராச சபையில் தூஷிக்க, விதுரன் கடுங்கோபங்கொண்டு 'பாதகனாகிய உன்பொருட்டுப் போர்செய்யேன்; இத்தனைநாளாய் உன்சோற்றையுண்டமை பற்றி, உனக்கு எதிராகப் பாண்டவரோடு சேர்ந்தும் பொரேன்' என்றுசொல்லித் தனதுவில்லை இரண்டுதுண்டாக முறித்துப் போகட்டுவிட்டுப் பாரதயுத்தம் நடக்கையில் அங்கு இராமல் பலராமனுடன் தீர்த்தயாத்திரை சென்றிட்டனனென்க.

"மருங்குநின்ற இராமனும் பின்மதித்தபோர்முடிவளவும் யான், பொருங்கடும்புனல் நதிகளாடுவ னென்று நண்பொடு போயினான்", "போனவெம்பல பத்திரன் பொருபூசலிற் புகுதே னென, மான வெஞ்சிலை முன்னிறுத்த விதுரனோடு மகிழ்ந்துபோய்க், கானகங்களில் வரையில்வாழ் முனிகணம் விரைந் தெதிர் கொள்ளவே, நானமெங்கணுமாடுவா னிருநாலு திக்கிலு நண்ணினான்" என்று கீழ் அணிவகுப்புச் சருக்கத்தில் வந்தமை உணரத்தக்கது.

ஆயோதநம் - வடசொல்; இந்தப் போரின் பெயர், இங்கே போர்க்களத்துக்குத் தானியாகுபெயராம். அகன்றோர் - இவ்விடத்தைவிட்டு நீங்கிச்சென்றவர். எய்த என்ற வினையெச்சத்தில், எய்து - பகுதி. (இது எய் என்னும் பகுதியடியாப் பிறந்த இறந்தகாலப்பெயரெச்சமாய், பிரயோகித்த என்று பொருள்படுமிடமும் உண்டு.) காளமேகம் - கரியதிருநிறத்தில் மாத்திரமேயன்றி, கைம்மாறுகருதாது கருணைமழை பொழியுந் தன்மையிலும் எம்பெருமானுக்கு உவமையாம். மேதக எதிர்கொள்ளுதல் - மிக்கமரியாதையுடன் விசேஷ உபசாரங்களைச் செய்து எதிர்கொள்ளுதல். (கசஎ)

கண்ணனும் மற்றையோரும் அவர்கள் வரவைப் பாராட்டுதல்.

மதுரைநகர்க்கரசானமாயனுந்தம்முனைவணங்கி
விதுரனையுமெய்தழுவவேல்வேந்தரனைவோருங்
கதிரவரோரிருவரையுங்கண்டுகளிப்பவர்போல
வெதிரெதிர்போய்க்கைதொழுதாரிகலாண்மைக்கெதிரில்லார்.

(இ - ள்.) மதுரை நகர்க்கு அரசு ஆன - மதுராபுரிக்குத்தலைவனான. மாயவனும் - கண்ணபிரானும், தம் முனை வணங்கி - தனதுதமையனான பலராமனை நமஸ்கரித்து, விதுரனையும் மெய் தழுவ - விதுரனை உடம்பை ஆலிங்கனஞ் செய்தருள, இகல் ஆண்மைக்கு எதிர் இல்லார் - பலபராக்கிரமங்களில் தமக்குச்சமமில்லாதவர்களாகிய, வேல் வேந்தர் அனைவோரும் - வேல்முதலிய ஆயுதங்களில் வல்ல அரசர்களெல்லோரும், கதிரவர் ஓர் இருவரையும் கண்டு களிப்பவர்போல - ஒளியையுடையவரான (சந்திரன் சூரியன் என்ற) இரண்டு பேரையும் பார்த்து மகிழ்பவர்போலப் பலராமனையும் விதுரனையுந் தரிசித்ததனால் மனமகிழ்ந்து, எதிர் எதிர் போய் கைதொழுதார் - (தாம்தாம்) எதிர்கொண்டு சென்று கைகூப்பிவணங்கினார்கள்; (எ - று.)

இங்கே மதுரை யென்றது, வடமதுரையை. அதில் அரசாண்டுநின்ற கம்சனைக் கொன்று கண்ணன் அந்நகர்க்குத் தலைமைபெற்றனனென அறிக. மது என்பவனால் ஏற்படுத்தப்பட்டதனாலும், அழகியதாயிருத்தலாலும், அந்நகர்க்கு, 'மதுரா' என்று வடமொழியிற் பெயர்; அது மதுரையென ஈறுதிரிந்தது. விதுரன் என்ற பெயர் - வடமொழியில், ஞானமுடையவ னென்று காரணப்பொருள்படும். தம்மினும் மேலோரை வணங்குதலுங், கீழோரை ஆசீர்வதித்தலும், சமமானவரைத் தழுவியணைத்தலும், மரியாதை. இகல்

அன்மை - உம்மைத்தொகை; அஃறிணையாதலின், பன்மைவிகுதிபெறாது நின்றது. (கசஅ)

தீர்த்தயாத்திரை வரலாற்றை அவ்விருவருங் கூறுதல்.

அன்றுமுதலேகியநாளளவாகவிருவோருங்
குன்றிடமுங்கடலிடமுங்குறித்தநதிகளினிடமுஞ்
சென்றுசுரரும்படியுந்தீர்த்தங்கடிசைதோறு
மொன்றுபடமகிழ்ந்தாடிமீண்டவாறுரைசெய்தார்.

(இ - ள்.) அன்று முதல் - (பிரயாணம் புறப்பட்டுச்சென்ற) அந்நாள் முதல், ஏகிய நாள் அளவு ஆக - மீண்டுவந்த இந்நாள்வரையிலும், திசை தோறும் - ஒவ்வொருதிக்கிலும், குன்று இடமும் - மலைகளினிடங்களிலும், கடல் இடமும் - கடல்களினிடங்களிலும், குறித்த நதிகளின் இடமும் - (சிறந்தவையென்று) குறிக்கப்பட்ட நதிகளினிடங்களிலும், சென்று-போய், சுரரும்படியும் தீர்த்தங்கள்-மேலுலகிலுள்ள தேவர்களும் வந்துநீராடப்பெற்ற புண்ணியதீர்த்தங்களில், ஒன்றுபட-ஒருசேர, மகிழ்ந்து ஆடி - மனமகிழ்ச்சியோடு நீராடி, மீண்ட ஆறு - திரும்பிவந்த வரலாற்றை, இருவோரும் - அவ்விரண்டுபேரும், உரைசெய்தார் - (மற்றையோர்க்கு) எடுத்துக்கூறினார்கள்;

இங்கே தொகுத்துக்கூறப்பட்ட தீர்த்தயாத்திரைவரலாறு வியாசபாரதத்தில் இருபது அத்தியாயங்களில் வெகு அழகாகவும் விரிவாகவுங் கூறப்பட்டுள்ளது. சுரரும், உம் - உயர்வுசிறப்பு. (கசக)

பதினெட்டுநாளைப் போர் வரலாற்றைக் கண்ணன் அவ்விருவர்க்குங்கூறல்.

அறந்தருகாளையுமுகுரவானனன்காளையும்புரிந்த
மறந்தருபோர்வெங்களத்துமன்னவர்களனைவோரு
மிறந்தநிலையுந்தினங்களீரொன்பானிலுந்தோன்ற
மறந்திகழ்தோளிருவருக்குமாமாயன்கட்டுரைத்தான்.

(இ - ள்.) அறம் தரு காளையும் - தருமதேவனான யமன் பெற்ற பிள்ளையாகிய யுதிஷ்டிரனும், முகுர ஆனனன் காளையும் - கண்ணாடிபோலும் முகமுடைய திருதராட்டிரனது பிள்ளையாகிய துரியோதனனும், புரிந்த-செய்த, மறம் தரு போர் வெம் களத்து- கொலைநிகழ்தற்குஉரிய கொடிய போர்க்களத்தில், தினங்கள் ஈர் ஒன்பானிலும் - பதினெட்டுநாள்களிலும், மன்னவர்கள் அனைவோரும் - அரசர்கள்பலரும், இறந்த நிலையும் - மரித்த தன்மையையும், மா மாயன்-சிறந்தமாயையையுடைய கண்ணபிரான், மறம் திகழ் தோள் இருவருக்கும்-வலிமைவிளங்குந் தோள்களையுடைய (பலராமன் விதுரன் என்ற) அவ்விரண்டுபேருக்கும், தோன்ற கட்டுரைத்தான் - தெளிவாகக் கூறினான்.

அறந்தருகாளை - தருமபுத்திரன். தேவர்களை இருதிணையாலுங் கூறலாமாதலால், தருமராசனை 'அறம்' என அஃறிணையாற் கூறினார். காளை - இளவெருது; வீரனுக்கு உவமையாகுபெயர்; நடை வலிமை மேலானதோற்றம் இவற்றில் உவமம். 'முகுரவானனன்' என்றது - கண்ணாடி தான் பிறராற் காணப்பட்டுப் பிறரைத் தான்காணும் உணர்ச்சி யில்லாததுபோல, தான் பிறரால் காணப்பட்டுப் பிறரைத் தான்காணாத முகத்தையுடையவனென்றவாறு; பிறவிக்குருடனென்பது கருத்து. இனி, கண்ணாடிபோல விளக்கமுடைய முகமுடையவனென்பாருமுளர். அன்றியும், கண்ணாடிபுறங்காட்டாதவாறுபோல வீரத்தால் முதுகுகாட்டாத முகமுடையவனென்றலும் ஒன்று; திருதராட்டிரன் அங்ஙனஞ் சேர்ந்தவீரனாதலைச் சம்பவச்சருக்கத்தால் அறியலாம். இனி, பிறவிக்குருடனைக் கண்ணாடிபோலு முகமுடையானென இகழ்ச்சிபற்றிய பெயருமாம். முகுரம், ஆநநம்-வடசொற்கள். (கடுo)

பலராமன் இரக்கத்தோடு 'இப்பொழுது என்ன உத்தேசம்?' என்றல்.

கேட்டருளிநெடுந்தாலகேதனன்மாமனந்தளர்வுற்
றாட்டரவமுடையவற்கோவழிவுவருவதுபோரி
னாட்டமினியேதென்றுநராந்தகனைவினவுதலு
மீட்டுமவற்குரைசெய்தான்விரிதிரைநீர்மறந்தானே.

(இ-ள்.) நெடு தால கேதனன் - நீண்ட பனைமரத்தின்வடிவத்தை யெழுதிய கொடியையுடைய பலராமன், கேட்டு அருளி - (கண்ணன் கூறிய போர் வரலாறுகளைக்) கேட்டு, மா மனம் தளர்வுற்று - (தனது) சிறந்தமனம் தளர்ந்து, 'ஆட்டு அரவம் உடையவற்கோ போரில் அழிவு வருவது - படமெடுத்தாடுந் தன்மையுள்ள பாம்பின் வடிவமெழுதிய கொடியையுடைய துரியோதனனுக்கோ யுத்தத்தில் அழிவு உண்டாவது! இனி-இப்பொழுது, நாட்டம் எது - குறிக்குந்தொழில் யாது?' என்று—, நராந்தகனை வினவுதலும் - கண்ணபிரானை வினவியவளவிலே,—விரி திரை நீர் மறந்தான் - பரவுகிற அலைகளையுடைய திருப்பாற்கடலில் யோகநித்திரை செய்தலை விட்டு இங்குத் திருவவதரித்த திருமாலாகிய கண்ணபிரான், மீட்டும் அவற்கு உரைசெய்தான் - மறுபடியும் அந்தப் பலராமனுக்குக் கூறுபவனானான்;

உபசாரமாக 'கேட்டருளி' என்றார்; பெரியோர்கள் செய்யும் ஒவ்வொரு தொழிலும் அருளுடன் கூடியதென்பது கொள்கையாதலால், இங்ஙனங் கூறுதல், மரபு. ஆட்டு - ஆடு என்ற முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயர். அரவம்- அரா என்பது குறியதன்கீழ்ஆக் குறுகி 'அம்' சாரியை பெற்றது. 'ஆட்டரவமுடையவற்கோ அழிவுவருவது போரில்' என்றதனால், அவனதுமாமனம் தளர்வுற்றகாரணம் தானே விளங்கும்; தனது சிறந்த மாணாக்கனுக்கு அழிவு நேர்வதுபற்றி, மனந்தளர்ந்தனனென்க. துரியோதனனது பகையழிக்கத் தவறாத பராக்கிரமம் விளங்க, 'அரவமுடையவன்' என்ற பெயராற் கூறினார். ஓகாரம் - அவனது உயர்வையும், அவனுக்கு அழிவுவருவது தகுதியன்றென்ற கருத்தையும் விளக்கும். நாட்டம் - நாடுதல், தொழிற்பெயர்; நாடு- பகுதி, அம் விகுதி, விரித்தல் - விகாரம்: ஆகுபெயராய், உத்தேசிக்கப்பட்ட காரியத்தைக் குறிக்கும். 'இனி' என்ற இடைச்சொல், இங்கே, இப்பொழுதென்ற பொருளில் வந்தது. நராந்தகன் - நரகாந்தகன் என்பதன் விகாரம்; நரகனென்னும் அசுரனுக்கு அழிவுசெய்தவன்; அல்லது, அவனுக்கு யமனானவனென்று பொருள்.

நரகனைக்கொன்ற கதை:—திருமால் வராகாவதாரஞ்செய்து பூமியைக் கோட்டாற் குத்தியெடுத்தபொழுது அத்திருமாலினது பரிசத்தாற் பூமிதேவிக்குக் குமாரனாய்ப் பிறந்தவனும், அச்சமயத்திற்சேர்ந்து பெறப்பட்டவனாதலால் அசுரத்தன்மை பூண்டவனுமான நரகனென்பவன், பிராக்சோதிஷமென்னும் பட்டணத்தி லிருந்துகொண்டு, சகல பிராணிகளையும் மிக உபத்திரவித்து, தேவர் சித்தர் கந்தருவர் முதலானவர்களுடைய கன்னிகைகளையும் ராஜாக்களுடைய கன்னிகைகளையும் பற்பலரைப் பலாத்காரமாய் அபகரித்துக்கொண்டுபோய்த் தான் மணம்புணர்வதாகக் கருதித் தன் மாளிகையிற் சிறைவைத்து, வருணனுடைய குடையையும் மந்தரகிரிச் சிகரமானரத்தின பருவதத்தையும் தேவர் தாயான அதிதிதேவியின் குண்டலங்களையுங் கவர்ந்து போனதுமன்றி, இந்திரனுடைய ஐராவதயானையையும் அடித்துக்கொண்டு போகச் சமயம்பார்த்திருக்க, அஞ்சிவந்து பணிந்து முறையிட்ட இந்திரனது வேண்டுகோளால், கண்ணபிரான், கருடனை வரவழைத்து, பூமிதேவியமிசமான சத்தியபாமையுடன் தான் கருடன்மேலேறி, அந்நகரத்தை அடைந்து, சக்கராயுதத்தைப் பிரயோகித்து, அவன் மந்திரியான முரன் முதலிய பல அசுரர்களையும் இறுதியில் அந்நரகாசுரனையும் அறுத்துத் தள்ளியழித்திட்டனன் என்பதாம்.

'விரிதிரைநீர்மறந்தான்' என்றது, திருப்பாற்கடல்நாதனாகிய திருமால் தேவர்களின் வேண்டுகோளால் அங்குநின்று கண்ணனாக வந்து தோன்றினனாதலின்; "பனிக்கடலுட் பள்ளி கோளைப் பழகவிட் டோடிவந்தென், மனக் கடலில் வாழவல்ல மாய மணாள நம்பி" என்றாற்போல, 'விரிதிரைநீர் மறந்தான்' என்றார்: இங்ஙனங் கூறினது, உபசாரவழக்கு: திருப்பாற்கடலிலுள்ள வியூகநிலையினின்று விபவாவதாரஞ் செய்த சௌலப்பியத்தில் [அடியார்க்கெளிமையில்] ஈடுபட்டு இங்ஙனங் கூறினரென்க; இங்ஙனங் கூறினராயினும் "ஆதியஞ்சோதியுருவை அங்குவைத்து இங்குப்பிறந்த, வேதமுதல்வன்" என்றபடி திருப்பாற்கடலில் தனது மூலகாரணமான வடிவம் நிற்க அதனினின்று அம்சமாய் இங்கு அவதரித்தவனென்றே கருத்து: இங்ஙனங் கூறியது, அம்சாவதாரங்களுள்ளும் கிருஷ்ணாவதாரம் பூர்ணாவதாரமென்பதை விளக்கும். நீர் - கடலுக்கு இலக்கணை. பாற்கடல் நீரெனப்படுதலை "தாழி தரையாகத் தண்டயிர் நீராக" எனப் பிறவிடத்துங் காண்க. நீர் - நீரமென்னும் வடசொல்லின் விகாரமென்பர். (கநுக)

அதற்குக் கண்ணன் கூறும் விடை.

வீமனுக்கும்வீமனுடன்வெகுண்டமர்செய்வலம்புரித்தார்த்
தாமனுக்குமமர்புரியுந்தலமேதென்றுயாவுகின்றோ
நீமனத்தினிகழ்ந்தபடிநிகழ்த்துகெனநிலவொளியாற்
சோமனுக்குநிகரானோனிளவலைநீசொல்லென்றான்.

(இ - ள்.) 'வீமனுக்கும்—,வீமனுடன் வெகுண்டு அமர் செய்-வீமனோடு கோபித்துப் போர்செய்யும், வலம்புரி தார் தாமனுக்கும் - நஞ்சாவட்டைப்பூமாலையையுடைய துரியோதனனுக்கும், அமர் புரியும் - போர்செய்யத்தக்க, தலம் - இடம், ஏது - எது? என்று - என்பதைக்குறித்து, உயர்வுகின்றோம் - ஆராய்ச்சிசெய்கிறோம்; நீ மனத்தில் நிகழ்ந்தபடி நிகழ்த்துக - (அதைக் குறித்து) உன்மனத்திலுள்ள கருத்தை நீ கூறுவாய்,' என - என்று (கண்ணன் பலராமனை நோக்கிக்) கூற,—நிலவு ஒளியால் சோமனுக்கு நிகர் ஆனோன் - விளங்குகிற தனது வெண்ணிறமான தேககாந்தியால் சந்திரனுக்கு ஒப்பான பலராமன், இளவலை - தனது திருத்தம்பியான கண்ணபிரானை நோக்கி, நீ சொல் என்றான் - நீயே உன்கருத்தின்படி கூறுவாயென்றான்; (எ - று.)

பலராமன் வெண்ணிறமுடையவனாதலால், 'நிலவொளியாற்சோமனுக்கு நிகரானோன்' என்றார். அவன் வெள்ளைநிறமுடைமை பிரசித்தம்: இதுபற்றி, 'வெள்ளை' என்றே அவனுக்கு ஒருதிருநாமம் நிகண்டுகளிற் கூறப்பட்டுள்ளது. தார் - இங்கே, மலர். உயர்வுதல்=உசாவுதல். நிகழ்த்துகென - தொகுத்தல், ஸோமன் - வடசொல். (கநுஉ)

இதுவும், வருங்கவியும் - குளகம்; கண்ணன் போர்க்களங்குறித்தல்,

தாவெழுமாமணிநெடுந்தேர்த்தபனனிகர்மழுப்படையோன்
மூவெழுகான்முடிவேந்தரனைவரையுமுடிப்பித்து
நாவெழுபான்மையினுடையோன்களிக்கநாமேதஞ்செய்
பூவெழுநீவினுஞ்சிறந்துபொன்னுலகோடொத்துளதால்.

(இ - ள்.) தாவு-தாவிச்செல்லுகிற, எழு மா - ஏழுகுதிரைபூண்ட, மணி நெடு தேர் - அழகிய பெரிய தேரையுடைய, தபனன் - சூரியனை, நிகர் - ஒத்து விளங்குகிற, மழு படையோன் - கோடாலியை ஆயுதமாகவுடைய பரசுராமன், மூ எழு கால் - இருபத்தொருதலைமுறை, முடி வேந்தர் அனைவரையும் - கிரீடாதிபதிகளான அரசர்களெல்லாரையும், முடிப்பித்து - அழியச்செய்து, நா எழு பான்மையின் உடையோன் களிக்க-நாக்கை ஏழு பகுதி

யாகவுடைய அக்கினிதேவன் மகிழும்படி, நரமேதம் செய் - நரமேதம்பண்ணின, பூ - இடம், எழு தீவினும் சிறந்து - ஏழுதீவுகளுள்ளுஞ் சிறப்புற்று, பொன் உலகோடு ஒத்து உளது - சுவர்க்கலோகத்தோடு ஒத்துள்ளது; (எ - று.)—ஆல் - ஈற்றசை.

சந்திரவம்சத்துப்பிறந்த அரசனும் பலபராக்கிரமங்களிற் சிறந்தவனும் ஆயிரந்தோள்களுடையவனும் இராவணனை ஒருகால் வென்றிட்டவனுமான கார்த்தவீரியார்ச்சுனன் ஜமதக்நிமுனிவனது ஓமதேனுவைக் கவர்ந்தது காரணமாக அம்முனிவனது குமாரனான பரசுராமன் அக்கார்த்தவீரியார்ச்சுனனைக் கொன்றுவிடவே, அவனது குமாரர்கள் பழிக்குப்பழி வாங்கவேண்டுமென்று நிச்சயித்துப் பரசுராமன் இல்லாத சமயம்பார்த்துப் பர்ணசாலையினுட்சென்று சமதக்கினிமுனிவனைத் தலைதுணித்துப்போக, பின்புவந்த பரசுராமன் பெருஞ் சினங்கொண்டு சென்று அவ்வர்ச்சுனகுமாரர்களையும் உலகத்திலுள்ள செருக்குக்கொண்ட அரசர்கள் பலரையும் அழித்தொழித்துச் சகலக்ஷத்திரியவம்சவிநாசகாரணனாயினன். ஜமதக்நிமுனிவனது தலையைக் கார்த்தவீரியார்ச்சுனகுமாரர் துணித்திட்டபோது, அவனது மனைவியான ரேணுகாதேவி இருபத்தொருமுறை தன் மார்பில் அடித்துக்கொண்டு புலம்பினதுபற்றி அரசர்களை இருபத்தொரு தலைமுறை பரசுராமன் ஒழித்திட்டானென்றும், பரசுராமன் தான் முதலில் வீரவாதமாகப் பிரதிஜ்ஞைசெய்தபடி அவ்வரசர்களது இரத்தவெள்ளத்தால் ஸ்யமந்தபஞ்சகமென்ற ஐந்துதடாகங்களை யேற்படுத்தி அவற்றில் தந்தைக்கு ஜலதர்ப்பணஞ் செய்திட்டானென்றும், தன்னாற்கொல்லப்பட்ட அரசர்களது தலைகளை ஆகுதியாக நெருப்பிற்பெய்து ஒரு வேள்விச்சடங்கை முடித்து அவ்யாகத்தின் முடிவில் தனக்குச் சுவாதீனமாகவுள்ள பூமிமுழுவதையுங் காசியபமுனிவனுக்குத் தானஞ்செய்துவிட்டு மகேந்திரமலைக்குச் சென்றிட்டானென்றும் வரலாறு உணர்க. நரமேதம் - மனிதரைக் கொன்று செய்யும் யாகம். அக்கினிக்கு உள்ள ஏழுவகைக் கிரணங்களை ஏழுநாக்குக்களாகக் கூறுதல் மரபாதலின், 'நாவெழுபான்மையினுடையோன்' என்றார்: "அமிழ்தென எழுநாவெச்சில் மெச்சி நாணாளும் விண்ணோர் மிசைகுவர்" என்றவிடத்தில் 'எழுநா' என்றதுங் காண்க; வடமொழியில் 'ஸப்தஜிஹ்வா' என்று பெயர்.

'தபனனிகர்' என்ற அடைமொழி - மழுவுக்கும், பரசுராமனுக்கும் பொருந்தும். மூவெழுகால் - பண்புத்தொகை. பூ - வடசொல். தீவு - த்வீபமென்ற வடசொல்லின் திரிபு. ஏழுதீவு-ஜம்பூ, பிலட்சம், குசம், கிரௌஞ்சம், சாகம், சால்மலி, புஷ்கரம் என்பன. பொன்னுலகு பொன்மயமாயுள்ள உலகம்.

அந்நிலமேயிருவருக்குமமர்புரியலானவிட
மன்னவர்தம்முடற்சோரிவழிந்துசமந்தபஞ்சகமா
மென்னநிலைபெற்றதடங்களுமங்கேயங்கேயுண்
டுன்னிலெதிரில்லதனுக்கொலிகடல்சூழ்நிலத்தென்றான்.

(இ - ள்.) அ நிலமே - (பரசுராமன் நரமேதஞ்செய்த) அந்தஇடமே, இருவருக்கும் - இவ்விரண்டுபேருக்கும், அமர் புரியல் ஆன இடம் - போர் செய்தற்குத் தக்க இடமாம்: மன்னவர்தம் - (பரசுராமனாற்கொல்லப்பட்ட) அரசர்களுடைய, உடல் சோரி - உடம்பின் இரத்தம், வழிந்து - பெருகியதனால், சமந்த பஞ்சகம் ஆம் என்ன நிலைபெற்ற - ஸ்யமந்தபஞ்சகமென்று பிரசித்தமாக நிலைபெற்றுள்ள, தடங்களும் - (ஐந்து) தடாகங்களும், அங்கே அங்கே உண்டு - அவ்விடத்தில் அடுத்தடுத்து உள்ளன; உன்னில் - ஆலோசிக்குமிடத்து, ஒலி கடல் சூழ் நிலத்து - ஒலிக்கின்ற கடல்சூழ்ந்த நிலவுலகத்தில், அதனுக்கு - அந்த இடத்துக்கு, எதிர் இல் - ஒப்பான இடம் வேறில்லை, என்றான் - என்று (கண்ணன்) கூறியருளினான்; (எ - று.)

வழிந்து - வழிய என்னும் எச்சத்தின் திரிபு. (௧௩௪)

கண்ணன்கூறியவுடன் யாவரும் அவ்விடஞ் செல்லுதல்.

அத்தலத்தின்றிசைநோக்கியனீகினியுமனைவோரு
முத்தநெடுங்குடைநிழற்றமூவகைவாகனமேறிக்
கொத்துடனேநெறிபடாக்கொற்றவர்கொற்றவன்றானுங்
கைத்தலமுந்தண்டமுமாக்கால்வேகமுறச்சென்றான்.

(இ-ள்.) அ தலத்தின் திசை நோக்கி-அந்தஇடமுள்ளதிக்கைக்குறித்து, அனிகினியும் - சேனைகளும், அனைவோரும்-(பாண்டவர் முதலிய அரசர்கள்) எல்லோரும், முத்தம் நெடு குடை நிழற்ற - முத்துக்களாலாகிய பெரிய வெண்கொற்றக்குடை நிழலைச்செய்ய, மூவகை வாகனம் ஏறி (யானை தேர் குதிரை என) மூன்றுவகைப்பட்ட வாகனங்களிலேறிக்கொண்டு, கொத்துடனே நெறி படா - கூட்டமாக வழிச்செல்ல, கொற்றவர் கொற்றவன் தானும் - இராசராசனான துரியோதனனும், கைத்தலமும் தண்டமும் ஆ - கையுங் கதையுமாக, கால் வேகம் உற சென்றான் - கால்களால் வேகமாக நடந்துசென்றான்; (எ - று.)

துரியோதனனுக்குச் சேனையுந் துணையும் வாகனமு மில்லாமை, நான் காமடியில் விளங்கும். 'கால்வேகமுற' என்பதற்கு-காற்றின்வேகமாக என் றும் பொருள்கொள்ளலாம். அனைவர்-அனைவோர் என ஈற்றயல் அகரம் ஓவா யிற்று. வாஹநம் - வகிப்பது; வடசொல்: வகித்தல் - சுமத்தல். (௧௫௫)

தருமனைப்பார்த்துத் துரியோதனன் பொறாமைப்படுதல்.

தம்பியர்கள்புடைசூழத்தருமன்மகன்பல்லியமும்
பம்பியெழநடக்கின்றபரிசுதனைமுகநோக்கி
யெம்பியருமெங்கிளையுமிறக்கவிருந்தனமென்றே
வெம்பிமனமிகத்தளர்ந்தான்விதிதனக்குவிதிபோல்வான்,

(இ - ள்.) தம்பியர்கள் புடை சூழ - தம்பிமார்நால்வரும் பக்கங்களிலே சூழ்ந்துவரவும், பல் இயமும் பம்பி எழ - பலவகைப்பட்ட வாத்தியங்களும் நெருங்கி மிக்கொலிக்கவும், தருமன் மகன் - தருமபுத்திரன், நடக்கின்ற-சிறப் பாகச்செல்லுகிற, பரிசுதனை-விதத்தை, முகம் நோக்கி-எதிரிலே பார்த்து,— விதிதனக்கு விதி போல்வான் - ஊழ்வினைக்கும் ஓர்ஊழ்வினை போல்பவனான துரியோதனன்,—'எம்பியரும் - எமதுதம்பிமார்களும், எம் கிளையும் - எமது பந்துவர்க்கமும், இறக்க—, இருந்தனம் - (நாம்மாத்திரம் தனித்து) நின்றோம்,' என்றே - என்றுஎண்ணியே, மிக மனம் வெம்பி தளர்ந்தான் - மிகவும் மனந் தவித்துத் தளர்ச்சியடைந்தான்; (எ - று.)

பல்லியம் - கொட்டுவன ஊதுவன முதலியன. கிளை - மரத்திலைக் கிளை போல ஒருவனைத் தழுவிநிற்குஞ் சுற்றத்தார்; உவமவாகுபெயர். இருந்தனம்- உயர்வுபற்றிய தனித்தன்மைப்பன்மை; இப்படிப்பட்ட எளியநிலைமையை யடைந்த சமயத்திலும் 'இருந்தனம்' என உயர்வுபற்றிவந்த தன்மைப்பன் மையாற் கருதுதலில், துரியோதனனது மிக்கசெருக்கு விளங்கும். 'விதி தனக்கு விதிபோல்வான்' என்றது, ஊழ்வினையின்படி தான் தொழில்செய் கின்றவனென்பதின்றித் தனது செயலின்படி ஊழ்வினைநிகழ்வ தென்னும் படி தான் நினைத்தவாறெல்லாம் இதுவரையில் தொழில்செய்து தடையற முடித்துவந்தவனென்றவாறு; அன்றி, யாவரையும் வருத்துகிற ஊழும் அஞ்சத்தக்க தீச்செயலையுடையவனென்பாரு முளர். விதியாவது - இரு வினைப்பயன் செய்தவுயிரையே சென்றடைதற்கு ஏதுவாகிய நியதி. 'விதி தனக்கு' என்பதில் உயர்வுசிறப்பும்மை விகாரத்தால் தொக்கது; அது, அத னது தவறுதலுறுதியில்லையை விளக்கும். 'முகநோக்கி' என்பதற்கு - கண்ணாற் பார்த்து என்று கூறி, முகம் என்றதை இடவாகுபெயரென்றலும் ஒன்று.

தருமன் துரியோதனனுக்குச் சமாதானங் கூறந்தொடங்கல்.

முடிக்குலமன்னவர்தத்தமுடிகளினூற்சிவக்கின்ற
வடிக்கமலநடந்துசிவப்பாவதேயெனவிரங்கிக்
கொடிக்கண்முரசெழுதியவக்கோவேந்தன்கொடித்தேர்விட்
டிடிக்குமுரசெனப்புகல்வானிராசராசனுக்கம்மா.

(இ - ள்.) 'முடி - கிரீடத்தையுடைய, குலம் மன்னவர் தத்தம் - சிறந்த குலத்து அரசர்களுடைய, முடிகளினூல் - கிரீடங்கள்படுவதனால், சிவக்கின்ற - செந்நிறமடைகிற, அடி கமலம் - (துரியோதனனது) தாமரைமலர்போன்ற பாதம், நடந்து சிவப்பு ஆவதே - நடந்து அதனாற் செந்நிறமடைவதா?" என இரங்கி - என்று எண்ணி (மனத்தில்) இரக்கங்கொண்டு,—கொடிக்கண் முரசு எழுதிய அ கோ வேந்தன் - தனது துவசத்தில் முரசவாத்தியத்தின் வடிவத்தை யெழுதியுள்ள அந்தச் சிறந்த அரசனான தருமபுத்திரன், கொடி தேர் விட்டு - கொடிகட்டிய தனது தேரைவிட்டு இறங்கி(ச்சென்று), இராசராசனுக்கு - அரசர்க்குஅரசனான துரியோதனனுக்கு, இடிக்கும் முரசு என புகல்வான் - முழங்குகிற முரசவாத்தியம் போல (க் கம்பீரமானகுரலுடன் சிலவார்த்தை) கூறுவான்; (எ - று.)—அவற்றை, அடுத்த இரண்டுகவிகளிற் காண்க.

அரசர்கள்பலரும் தங்களுக்கு அரசனான துரியோதனனது கால்களில் தம்தமது தலைபடும்படி சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து நமஸ்கரிக்கும்பொழுது அவர்களது கிரீடம் படுதலால் இவனது கால் சிவக்கு மென்க. பாதத்துக்குத் தாமரைமலர், செம்மைமென்மையழகுகளில் உவமம். தத்தம் - தந்தம் என்பதன் விகாரம்; தங்கள்தங்களுடைய என்று பொருள். சிவப்பு - செம்மை யென்னும் பண்பினடி விகாரப்பட்டு வினைத்தன்மையடைந்து 'பு' விகுதி பெற்றது. ஆவதே என்ற ஏகாரம் - இரக்கத்தை விளக்கும். மிகக்கொடிய அளவிறந்த தீங்குகளைத் தங்களுக்குச் செய்துவந்த பகைவனான துரியோதனன்பக்கல் தருமனுக்கு இங்ஙனம் இரக்கம்நிகழ்ந்த தென்பதனால், அவனது மிக்ககருணை புலப்படும். கொடிக்கண், கண் - ஏழனுருபு. தருமன் விரைவில் அரசுபெறும் நிலையிலுள்ளமை தோன்ற, 'கோவேந்தன்' என்றார். அம்மா என்ற இடைச்சொல் - தருமனது கருணையைப்பற்றி வியந்தவாறு. (௧௫௭)

தருமன் துரியோதனனுக்கு அரசுகொடுப்பேனென்றல்.

என்றுணைவருடன்யானுமேவியநின்றொழில்புரிந்து
வன்றுணையாய்ச்சேவிப்பமடங்கலாசனமேறி
யின்றுணைவர்குருகுலத்தாரெனுமிசைபோய்த்திசையேற
நன்றுணைவாவாளுதியோஞாலமெலாநின்குடைக்கீழ்.

(இ - ள்.) நல் துணைவா - நல்ல தம்பியே! என் துணைவருடன் - எனது தம்பிமார்களுடன், யானும் - நானும், ஏவிய நின் தொழில் புரிந்து - உன்னாற் கட்டளையிடப்படுங் குற்றேவல்களைச் செய்துகொண்டு, வல் துணை ஆய் சேவிப்ப-வலிய துணைவீராய் (உனக்கு) ஊழியஞ்செய்ய, மடங்கல் ஆசனம் ஏறி-(நீ) சிங்காசனத்தில் ஏறிவீற்றிருந்து, குரு குலத்தார் இன் துணைவர் எனும் இசைபோய் திசை ஏற - குருகுலத்தில் தோன்றிய அரசர்கள் (ஒருவர்க்கொருவர்) இனியதுணைவராயினரென்னும் புகழ்சென்று எல்லாத்திக்குகளிலும் மிக்குப்பரவ, ஞாலம் எலாம் - பூலோகம்முழுதையும், நின் குடைக்கீழ் - உனதுஒற்றைவெண்கொற்றக்குடையின்கீழ், ஆளுதியோ - ஆளுவையா? (எ - று.)

போரையொழித்துப் பகைமையின்றிச் சமாதானத்தில் மீண்டும் அரசுபெற்றுவாழ உனக்குப் பிரியமா? என்று வணங்காமுடிமன்னனைக் கருணை

வள்ளல் விளுவினன். மடங்கலாசனம் - சிங்கத்தின்வடிவம் சிறிதுசிறிது தோன்றச் சித்திரித்துச்செய்யப்பட்ட பீடம். ஆளுதி என்ற முன்னிலை யொருமைமுற்றில், த் - எழுத்துப்பேறு; இகரவிகுதியே எதிர்காலங்காட்டிற்று; [நன்-பத-௧௪௮.] ஒ-வினை. அரசாட்சியைக் குடையென்றல், மரபு; 'நன்துணைவா' என விளித்தான், அஜாதசத்துருவான தனக்கு அவனிடம் பகைமை இன்றுதலால். (௧௯அ)

தருமன்கூறின சமாதானத்துக்குத் துரியோதனன் உடன்படாமை.

தப்பாதென்மொழியென்றுதருமன்மாமதலைமுகி
லொப்பானதிருமேனியும்பர்பிரான்சான்றாகச்
செப்பாதவாய்மையெலாஞ்செப்பினன்செப்பவுமக்
கைப்பானவன்னெஞ்சக்கடுங்கண்ணன்கண்மறுத்தான்.

(இ - ள்.) என் மொழி தப்பாது - யான்சொன்ன இவ்வார்த்தை தவறாது, என்று —, தருமன் மாமதலை-சிறந்த தருமபுத்திரன், முகில் ஒப்பு ஆன திருமேனி உம்பர் பிரான் சான்று ஆக - மேகத்துக்குச்சமானமான கரிய திருமேனியையுடைய தேவாதிதேவனான கண்ணபிரான் சாட்சியாக, செப்பாத வாய்மை எலாம் செப்பினன்-(இதுவரையில் எவரும் என்றும்) சொல்லியிராத உறுதிவார்த்தைகளையெல்லாம் கூறினன்: செப்பவும் - அவ்வாறு சொல்லவும், அ கைப்பு ஆன வல் நெஞ்சம் கடு கண்ணன் - வெறுப்புக்கு உரிய வலியமனத்தையும் கொடியதன்மையையுமுடைய அந்தத் துரியோதனன், கண்மறுத்தான் - (உடன்படாமல்) தாக்ஷிண்ணியமின்றித் தடுத்திட்டான்;

என்மொழிதப்பாது, அங்ஙனமே நிறைவேற்றுவேன் என்று கிருஷ்ண சாட்சியாகத் தருமன் பலவாறு பிரமாணங்கூறினு னென்பது, முதல்வாக்கியத்தின் கருத்து. உம்பர் என்ற மேலிடத்தின் பெயர் - அங்குள்ள தேவர்க்கு இடவாகுபெயராம்; இதன் எதிர்மொழி, இம்பர். பிரான் - ப்ரபு என்ற வடசொல்லின் சிதைவு என்பர். கண்மறுத்தான் - கண்ணோட்டமில்லாதவனானு னென்றவாறு; அன்றி, கண் என்பதை உபசர்க்கமாகக் கொள்ளினும் அமையும். (௧௯௯)

துரியோதனன் கூறும் விடை.

எங்கிளைஞரென்றுணைவரென்பொருட்டாலிறந்தேக
வுங்களருள்பெற்றிருக்குமுயிர்வாழ்வினினிதன்றோ
வங்கமெலாம்வேறுபடவாறுபடுகுருதியின்வாய்க்
கங்கமுங்காகமுங்கொத்தக்களத்தவிந்தானெனும்பெயரே.

(இ - ள்.) எம் கிளைஞர் - எமதுசுற்றத்தார்களும், என் துணைவர்-எனது தம்பிமார்களும், என்பொருட்டால் - எனக்காக, இறந்து ஏக - மாண்டொழிய, உங்கள் அருள் பெற்று இருக்கும் - உங்கள்கருணையைப்பெற்று அதனால் நான் வாழும், உயிர் வாழ்வின் - உயிர்வாழ்க்கையைக்காட்டிலும்,— அங்கம் எலாம் வேறு பட - உடம்பினுறுப்புக்களெல்லாம் தனித்தனி துணிபடவும், ஆறு படு குருதியின் வாய்-ஆறாக இரத்தம்பெருகும் புண்வாயில், கங்கமும் காகமும் கொத்த - கழுகுகளும் காக்கைகளும் மூக்கினால் கொத்திக்கிளறவும், களத்து அவிந்தான் - போர்க்களத்தில் இறந்திட்டான், எனும் பெயர் - என்கிற பிரசித்தியை யடைதல், இனிது அன்றோ - இனிமையானதன்றோ? (எ - று.) —அன்று ஓ=அல்லவா; தேற்றம்.

கிளைஞர் - கிளைபோல்பவர்; ஞ் - பெயரிடைநிலை. பொருட்டு-நான்காம் வேற்றுமைச் சொல்லுருபு. ஆல் - அசை. எனும்பெயர் - என்னும்வார்த்தையென்றபடி. தனதுதம்பிமாரையும் உளப்படுத்தி, 'எம்கிளைஞர்' எனப் பன்மையாற் கூறினன். அவிந்தான் - தன்னைப் பிறன்போற் கூறியது; தன்மைப் படர்க்கை. காகம் - கா என்று கத்துவது; காரணக்குறி. (௧௩௦)

பின்பு பலரும் விரைந்து செல்லுதல்.

எனத்தருமன்வார்த்தைதனக்கிசையாமலிவனேக
வனைத்துவருகினிகளொடுமைவருமாங்குடனேகக்
கனத்தில்வடிவுடையோனுங்காதலுறுமுன்னோனும்
வினைத்தடந்தேர்விதுரனொடும்விரைவுடனேகினரம்மா.

(இ - ள்.) என - என்றுசொல்லி, தருமன் வார்த்தைதனக்கு இசையாமல் - யுதிஷ்டிரனது வார்த்தைக்கு இணங்காமல், இவன் ஏக - துரியோதனன் செல்ல,— அனைத்து வருகினிகளொடும் - எல்லாச்சேனைகளுடனும், ஐவரும் - பஞ்சபாண்டவர்களும், ஆங்கு உடன் ஏக - அவ்விடத்திற் கூடச்செல்ல,— கனத்தில் வடிவு உடையோனும் - மேகம்போலத் திருமேனியையுடைய கண்ணனும், காதல் உறு முன்னோனும் - (அவனிடத்து) ஆசை மிக்க தமையனை பலராமனும், வினை தட தேர் விதுரனொடும் - தொழில்முற்றிய பெரிய தேரையுடைய விதுரனுடன், விரைவுடன் ஏகினர் - துரிதமாகச் சென்றார்கள்; (எ - று.)— அம்மா - ஈற்றசை.

காதல் உறு - (துரியோதனனிடத்து) அன்புமிக்க எனினுமாம்; அன்றி, வேட்கைமிக்க என்றலும் ஒன்று: 'காமபாலன்' என்ற பலராமன்பெயராலும், அவன் மிக்ககாதலுடையானென்பது அறிக. முன்னோன் - முன்பிறந்தவன். சிறந்த தேர்வீரன் [அதிரதாதிபன்] என்பதுதோன்ற, 'வினைத்தடந்தேர்விதுரன்' என்றார். வினையென்பதை விதுரனுக்கு அடைமொழியாக்கி, போர்த்தொழிலிற் சிறந்த வென்றும் உரைக்கலாம். கனத்தில், இல்-ஐந்தனுருபு.ஒப்பு.

யமுனைகடந்து சமந்தபஞ்சகஞ்சேர்ந்து போர்தொடங்கல்.

கலங்கள்பலவினமேறிக்காளிந்திக்கரையேறித்
தலங்களினற்றலமானசமந்தபஞ்சகமெய்தி
வலங்கொள்படைத்தலைவரெலாம்வளைத்தகடலெனவாள
விலங்கலெனச்சூழ்நிற்பவெஞ்சமரந்தொடங்கினரே.

(இ - ள்.) பல இனம் கலங்கள்ஏறி - பலவகைப்பட்ட மரக்கலங்களிலேறி, காளிந்தி கரை ஏறி - யமுனாநதியைக் கடந்து அதன் அக்கரையில் ஏறி, தலங்களில் நல் தலம் ஆன சமந்தபஞ்சகம் எய்தி - புண்ணியஸ்தலங்களுள் சிறந்த தலமான ஸமந்தபஞ்சகத்தை யடைந்து,— வலம் கொள் படைத்தலைவர் எலாம் - வலிமைகொண்ட சேனைத்தலைவர்களெல்லோரும், வளைத்த கடல் என - (பூமியைச்) சூழ்ந்துள்ள கடல் போலவும் வாளம் விலங்கல் என— (அக்கடலைச் சூழ்ந்துள்ள) சக்கரவாளகிரிபோலவும், சூழ் நிற்ப - சூழ்ந்து நிற்க, வெம்சமரம் தொடங்கினர் - (துரியோதனனும் வீமனும்) கொடிய போரைச் செய்யத்தொடங்கினார்கள்; (எ - று.)

சூழ்நிற்ப என்பதில், சூழ் என்ற பகுதியே சூழ்ந்து என வினையெச்சப் பொருள்பட்டது; இதில் வினையெச்சவிகுதி முதலியன புணர்ந்துகெட்டனென்க. இனி, நில் என்பதைத் துணைவினையெனக் கொண்டு, சூழ்நிற்ப-சூழ எனினுமாம். கலங்கள் பலஇனம் பெரும்படகு சிறுபடகு தோணிமுதலியன. காளிந்தீ-களிந்த மென்னும் மலையினின்று உண்டாவது எனக் காரணப்பொருள்படும் வடமொழிப்பெயர். வலம் - வெற்றியுமாம். படைத்தலைவர் - திட்டத்துய்மனுதியர். சக்கரவாளம் என்பது, வாள மென முதற்குறையாய் நின்றது. விலங்கல்-(ஒருபுறத்தே) விலகிநிற்ப தென்பதுபற்றிய காரணப்பெயர்.

இருவரும் போர்க்குச் சித்தராய்ச் சிங்கநாதஞ் செய்தல்.

பூங்கவனத்துட்புகுந்துபூணனைத்துந்திருத்திமணி
யோங்கலிவையிரண்டுயிர்பெற்றுடற்றுகின்றதெனவுரைப்ப

வாங்கியதண்டமுந்தோளுமலர்க்காமும்வலிகூர
வாங்குலகுசெவிடுபடவடலரிநாதமுஞ்செய்தார்.

(இ - ள்.) பூங்கவனத்துள் புகுந்து - (அங்குள்ளதொரு) பூஞ்சோலையினுள்ளே சென்று, பூண் அணைத்தும் திருத்தி (தந்தமது) ஆபரணங்களையெல்லாம் ஒழுங்குபட அமைத்துக்கொண்டு, மணி ஓங்கல் இவை இரண்டு உயிர் பெற்று உடற்றுகின்றது என உரைப்ப - அழகியமலைகளிரண்டு உயிர்பெற்றுப் போர்செய்கிற விதமென்று உவமைகூறும்படி, வாங்கிய தண்டமும் தோளும் மலர் காமும் வலி கூர - கைக்கொண்ட கதாயுதமும் தோள்களும் தாமரைமலர்போன்ற கைகளும் வலிமைமிக, ஆங்கு - அப்பொழுது, (அவ்விருவரும்), உலகு செவிடுபட - உலகமுழுதும் (ஒலிமிகுதியைப் பொறுக்கமாட்டாமற்) செவிடாம்படி, அடல் அரிநாதமும் செய்தார் - வலிமைக்குரிய சிங்கநாதத்தையுஞ் செய்தார்கள்; (எ - று.)

சிங்கநாதஞ்செய்தல் - சிங்கம் கர்ச்சிப்பதுபோலக் கர்ச்சித்தல். பூண்திருத்துதல், போர்செய்கையில் தடையாகாமைப் பொருட்டென்க. பூங்கவனம் - பூங்காவன மென்பதன் குறுக்கல். ஓங்கல் - உயர்ச்சி; அதனை யுடைய மலைக்குத் தொழிலாகுபெயர். செவிடுபடுதல் - செவிப்புலனிழத்தல். (கசுரு)

இதுவும், அடுத்தகவியும் - வீமனது வீரவாதம்.

கந்தநறுமலர்க்கூந்தற்காந்தாரிபுதல்வனையக்
குந்திமகன்முகநோக்கிக் கொடுஞ்சொற்கள்சிலசொல்வான்
கந்தருவரன்றுன்னைக்கட்டியதோள்வலிகொண்டோ
சிந்தைதனின்வலிகொண்டோசெருச்செயநீபுகுந்தாயே.

(இ - ள்.) கந்தம் - இயற்கைமணமுள்ளதும், நறு மலர் - பரிமளமுள்ள பூக்களைச் சூடியதுமான, கூந்தல் - தலைமயிரையுடைய, காந்தாரி - காந்தாரியினது, புதல்வனை - புத்திரனான துரியோதனனை, அ குந்தி மகன் - குந்திதேவியின்குமாரனான அவ்வீமன், முகம் நோக்கி - முகத்தைப் பார்த்து, கொடு சொற்கள் சில சொல்வான் - கொடிய சிலவார்த்தைகளைக் கூறுவான்; (அவை யாவையெனின்),—அன்று - முன்னொருசமயத்தில், உன்னை—, கந்தருவர் - (சித்திரசேனன் முதலிய) கந்தர்வர்கள், கட்டிய - (கயிறுகொண்டு) கட்டின, தோள்வலி கொண்டோ - தோள்களின்வலிமையைக்கொண்டுதானோ, அன்றி - சிந்தைதனின் வலி கொண்டோ - மனத்திலுள்ள துணிவுகொண்டுதானோ, நீ செருசெய புகுந்தாய் - நீ (என்னோடு) போர்செய்யத்தொடங்கினாய்? (எ - று.)

எம்மால் எளிதில் வெல்லப்பட்ட சித்திரசேனன் முதலியோரால் எளிதிற்கட்டப்பட்ட தோள்களையுடையை யாதலால், நீ என்னோடு போர்செய்தற்கு ஏற்ற புஜபல முடையாயல்லை; ஆராய்ச்சியில்லாத உன்மனத்தில் விடாப்பிடியாகக்கொண்டுள்ள துணிவினாலேயே போர்தொடங்குகின்றாய் போலு மென இகழ்ந்தவாறு. சிந்தைதனின்வலி - மனோபலம், தைரியம். உத்தமசாதிமகளிரின்கூந்தலில் இயற்கைநறுமண முண்டென்றல், மரபு. காந்தாரி - காந்தார தேசத்து அரசன் மகள்; வடமொழித் தத்திதாந்தநாமம். கந்தருவர் - பதினெட்டுத்தேவகணங்களுள் ஒருசாதியார்.

மூன்றாமடியிற் குறித்த கதை:—பாண்டவர் வனவாசஞ்செய்கையில் ஒருகால், துரியோதனன் தன்பெருமையைக்காட்டிப் பாண்டவரை அழுங்கச் செய்யவேண்டு மென்று தீயசிந்தனைகொண்டு வெகு ஆடம்பரத்துடனே குடும்பத்தோடுஞ் சென்று அவர்கள்வசிக்கிற இடத்துக்கு அருகில் ஒருகுளத்தின்கரையிலே தங்கி உண்ணுதல் பூசுதல் ஆடல்பாடல்களை நடப்பித்தல் முதலிய பலவிளையாட்டுக்களைச் செய்துகொண்டு களித்திருந்தபோது, இந்திரனேவலால் சித்திரசேனனென்னுங் கந்தருவராசன் மற்றும்பலதேவசாதியாருடனே வந்து துரியோதனனைக் கயிற்றாற்கட்டி வானத்தில் தூக்கிக்

கொண்டுபோகப் பிரயத்தனப்பட, அப்பொழுது கர்ணன்முதலாயினோர் எதிர்த்துப்பொருது தோற்றுஓட, பின்பு துரியோதனனது பரிதாபமானநிலைமையை அவனது பரிவாரத்தால் அறிந்த தருமபுத்திரனது கட்டளையால் வீமன் அருச்சுனனோடுசென்று கந்தருவரைவென்று துரியோதனனை மீட்டுக் கட்டவிழ்த்துவிடுவித்தனன் என்பது, ஆரணியபருவத்து வரலாறு.(கசுசு)

இடிப்பதுமின் றிருகதையுமென்கதையாலிடியுண்டு
துடிப்பதுமின் றுன்னுடலமுயிர் துறக்கங்குடியேற
முடிப்பதுமின் றழற்பிறந்தாண்முகிலோதிமுகில்பொழிநீர்
குடிப்பதுமின் றொருவேனின் குருதிநீர்குடித்தாலே.

(இ - ள்.) இரு கதையும் - (நம்இருவரது கையிலுள்ள) கதாயுதங்கள் இரண்டும், இடிப்பதும் - தாக்குவதும், இன்று - இன்றைக்கே: என் கதையால் இடியுண்டு - எனதுகதையினால் தாக்கப்பட்டு, உயிர் துறக்கம் குடி ஏற - (உனது) உயிர் வீரசுவர்க்கத்தில் ஏறிச்செல்ல, உன் உடலம் துடிப்பதும் - உனதுஉடம்பு துடிப்பதும், இன்று - இன்றைக்கே: அழல் பிறந்தாள்-யாகாக்கினியினின்று தோன்றியவளான திரௌபதி, முகில் ஓதி - மேகம்போலக் கரிய கூந்தலை, முடிப்பதும் - முடித்துக்கொள்வதும், இன்று - இன்றைக்கே: ஒருவேன் - ஒப்பற்றவனான நான், நின் குருதி நீர் குடித்தாலே - உனது இரத்தப்பெருக்கைக் குடித்தபின்பே, முகில் பொழி நீர் குடிப்பதும் - மேகம் பொழிகிற தண்ணீரைக் குடிப்பதும், இன்று - இன்றைக்கே; (எ - று.)

"அரசவையி லெனை யேற்றி யஞ்சாமல் துகில்தீண்டி யளகந்தீண்டி, விரைசெ யளியினம் படி தார் வேந்தரெதிர் தகாதனவே விளம்பு வோரைப், பொருசமரில் முடிதுணித்துப் புலால்நாறு வெங்குருதி பொழிய வெற்றி, முரசறையும் பொழுதல்லால் விரித்தகுழ லினியெடுத்து முடியே னென்றாள்", "பாஞ்சாலிக் கரசவையிற் பழுதுரைத்தோ னுட லெனது படையா மேழி, போஞ்சாலி னிணஞ்சொரியத் துணைவரொடு குலமாளப் பொருவேன் யானே, தீஞ்சாலிவிளைபழனத் திருநாட்டீர் கேண்மி னெனச் செந்தீமூள, வேஞ்சாவினறுநெய்போல் வெஞ்சினத்தான் வஞ்சினமும் விளம்புவானே", "வண்டாருங் குழல்பிடித்துத் துகிலுரிந்தோ னுடற்குருதி வாரியள்ளி, யுண்டாகங் குளிர்வதன்மு னிக்கரத்தாற் புனலுண்ணே னொருகா லென்கைத், தண்டால் வெம்புனலெற்றி மீதெழுந்துவிழுந்திவலை தண்ணீராகக், கொண்டாவி புரந்திடுவனிதுவிரத மெனக்கெனவுங் கூறினானே" என்று கீழ்ச்சூதுபோர்ச்சருக்கத்திற்கூறியபடி திரௌபதியும் வீமனும் சபதஞ்செய்துள்ளா ராதலால், இங்ஙனம் வீமன் வீரவாதங்கூறினான்.

கீழ்க்காட்டிய கவிகளுள் மூன்றாவதில் 'குழல்பிடித்துத்துகிலுரிந்தோன்' என்றது இரட்டுறமொழிதலால் - இயற்றுதற்கருத்தாவின்மேலும் ஏவுதற்கருத்தாவின்மேலும் நின்று, கூந்தல்கைப்பற்றித் துகிலுரிந்த துச்சாதனனையும், அங்ஙனஞ் செய்வித்த துரியோதனனையும் ஒருங்கேயுணர்த்துமென நுண்ணிதின் உணர்க; இங்ஙனங் கொள்ளாவிடின் இங்கு 'நின்குருதிநீர் குடித்தாலே முகில்பொழிநீர் குடிப்பதும்' என்றது இயையாதாம்.

திரௌபதியை 'அழற்பிறந்தாள்' என்ற விவரம் :—அங்கிவேசமுனிவனிடத்தில் துரோணாசாரியனுடன் வில்வித்தையைக் கற்றுவந்தபொழுது 'எனக்கு இராச்சியங்கிடைத்தபின் பாதி உனக்குப் பங்கிட்டுக் கொடுப்பேன்' என்று அவனுக்கு வாக்குத்தத்தஞ்செய்திருந்த பாஞ்சாலராசனாகிய துருபதன், பின்பு ஒருகாலத்தில் அவன்வந்து தன்குழந்தைக்குப் பாலுக்காகப் பசு வேண்டுமென்று கேட்டபொழுது, முகமறியாதவன்போல 'நீ யார்?' என்று

வினவிச் சிலபரிகாச வார்த்தைகளைச்சொல்லிச் சபையிற் பங்கப்படுத்த, அப்பொழுது, துரோணன் 'என் மாணாக்கனாகிய இராசகுமாரனைக்கொண்டு உன்னைவென்று கட்டிக்கொணரச்செய்து உன் அரசையுங் கைக்கொள்வேன்' என்று சபதஞ்செய்துவந்து, பின் அங்ஙனமே அருச்சுனனைக்கொண்டு பங்கப்படுத்தி அப்பிரதிஜ்ஞையை நிறைவேற்றிவிட, துருபதன் துரோணன்மீது மிகக்கறுக்கொண்டு, அவனைக் கொல்லும்பொருட்டு ஒரு புத்திரனும், அருச்சுனனது பல பராக்கிரமங்களைக்கண்டு மகிழ்ந்து அவனுக்கு மணஞ்செய்து கொடுக்கும்பொருட்டு ஒரு புத்திரியும் உதித்தல் வேண்டுமென்று புத்திரகாமயாகஞ்செய்விக்க, அவ்வோமத்தீயினின்று திருஷ்டத்யும்நனும் திரௌபதியும் தோன்றினரென்பதாம்.

வீரவாதமாதலால், 'ஒருவேன்' என்று தற்புகழ்ச்சியாக் கூறினன். இடியுண்டு என்பதில், உண் - செயப்பாட்டுவினைப்பொருளுணர்த்தும் விகுதி: 'படு' என்பதுபோல. [1]உடலம், அம் - சாரியை. துறக்கம் - (இவ்வுலகத்தைத்) துறந்து செல்லு மிடமெனக் காரணப்பெயரென்பர்; இனி, சுவர்க்கமென்ற வடமொழி துறக்கமெனச் சிதைந்த தென்பாரும் உளர். முகிலோதி - உவமைத்தொகை. இன்று - இகரச்சுட்டடியாப் பிறந்து ஏழாம்வேற்றுமையிடப்பொருளுணர்த்திநின்ற இடைச்சொல். (கசுடு)

வேறு.

துரியோதனன் வீமனைப் போர்தொடங் கென்றல்.

இனிவிடுமேன்மேலுரைக்கும்வாசகமென துயிர்நீகோறலிற்றை நாளிடை,யுனதுயிர்வானேறவிட்டுநானுலகொருகுடைமாநீழல்வைத் தலேதுணி, வனிகமுமாயோனடத்துதேருடை யருசனும்வாளாண் மையற்றமூவரு, நினைவுடனேகாணவச்ரவாயுதநிகர்கதைவீமாவெடுத்திநீயென.

இதுமுதல் மூன்று கவிகள் - குளகம்.

(இ - ள்.) 'வீமா - வீமனே! இனி-இனிமேல், மேல் மேல் உரைக்கும் வாசகம் - மிகுதியாகச்சொல்லும் வீரவாதங்களை, விடு - விட்டுவிடு; இற்றை நாளிடை - இன்றைத்தினத்திலே, எனது உயிர் நீ கோறல் - என்னுடைய உயிரை நீ கொல்லுதல், (அல்லது), நான்—, உனது உயிர் வான் ஏற விட்டு - உன்னுடையவுயிரை வீரசுவர்க்கத்தின்மீது ஏறிச்செல்லுமாறு அனுப்பிவிட்டு [உன்னைக்கொன்று என்றபடி], உலகு - பூலோக முழுவதையும், ஒரு குடை மா நீழல் - (எனது) ஒற்றைவெண்கொற்றக்குடையின் பெரியநிழலில், வைத்தலே - வைத்தல் (ஆகிய இரண்டிலொன்று), துணிவு-நிச்சயம்; அனிகமும் - (உனது) சேனையும், மாயோன் நடத்து தேர் உடை அருசனும் - மாயவனாகண்ணனாற் செலுத்தப்படுந் தேரையுடைய உன்தம்பியான அருச்சுனனும், வாள் ஆண்மை அற்ற மூவரும் - ஆயுதத்தேர்ச்சியில்லாத (தருமன் நகுலன் சகதேவன் ஆகிய உன்னுடன்பிறந்தவர்) மற்றை மூன்று பேரும், நினைவுடனே காண - (யாவர்வெல்வரோ வென்னுஞ்) சிந்தையுடனே பார்க்க, வச்ர ஆயுதம் நிகர்கதை நீ எடுத்தி - வச்சிராயுதத்தையொத்த கதாயுதத்தை நீ (போர்செய்தற்கு) எடுத்துக்கொள்வாய்,' என - என்று (துரியோதனன்) சொல்ல, (எ - று.)

வீணாகமேன்மேற் பலவார்த்தை சொல்லுதலிற் பயனென்ன? தொழிலில் திறமைகாட்டுதலே தகுதி யென்பான், 'இனி விடு மேன்மேலுரைக்கும் வாசகம்' என்றான். என்றும் அழியாது நித்தியமாகிய உயிருக்குக் கொல்லுதலென்றது, உடம்பினின்று ஒழித்தலேயாம். உலகு ஒருகுடைமாநீழல் வைத்தல் - பூமிமுழுதையுந் தனியே அரசாளுதல். நீழல்-நிழலென்பதன் நீட்டல்விகா

ரம். அநீகமென்ற வடசொல், அனிகமெனத் திரிந்தது. மூன்றாமடியால், துரியோதனன் பஞ்சபாண்டவருள் வீமனையொழிய மற்றையோரை ஒரு பொருளாகச் சிறிதும்மதியாமை நன்குவெளியாம்; இதுபற்றியே, வீமனைக் கொன்றமாத்திரத்தால்பிறரையழித்து அரசுரிமை முழுவதும் பெறுதல் எளி தென்பதுபட இரண்டாமடியிற் கூறியவாறு. உன் உடன்பிறந்தார் நால்வ ருள் அருச்சுனனிடத்து மதிக்கப்படுகிற சிறிதுபல பராக்கிரமமும் அவனுக்கு இயல்பாய் அமைந்ததன்று; கண்ணன் தேர்செலுத்துதலாலாகிய செயற்கை யாற்றலேயாம்: அந்தக் கண்ணன்தானும் நேர்படநின்று வெற்றிகாட்டுந் திற முடையானல்லன்; மாயையை மேற்கொண்டே தொழில்செய்யுந் தா முடையானென்று பழிப்பான், 'மாயோனடத்து தேருடையநுசன்' என் ருன். அநுஜன் - வடசொல்; பின்பிறந்தவனென்று பொருள். வாளாண்மை- ஆயுதங்களாற் செய்யுந் திறமை; வாள் - இங்கே, ஆயுதப்பொது. மூவர் - தொகைக்குறிப்பு. வஜ்ரம் - வடசொல். வச்சிராயுதம், இந்திரனுக்கு உரியது; நூறுகூர்நுனியுடையது. அது மலைகளையும் இறகறுத்த வலிமையுடைய தாதலால், அதனை உவமையாக எடுத்துக் கூறினன்.

இதுமுதற் பன்னிரண்டு கவிகள் - முதற்சீரும் ஐந்தாஞ்சீரும் கருவிளச் சீர்களும், இரண்டாஞ்சீரும் ஆறாஞ்சீரும் தேமாச்சீர்களும், மூன்றாஞ்சீரும் ஏழாஞ்சீரும் புளிமாச்சீர்களும், நான்காஞ்சீரும் எட்டாஞ்சீரும் கூவிளச்சீர்களு மாகிய கழிநெடிலடி நான்கு கொண்ட எண்சீராசிரிய சந்தவிருத்தங்கள்.

தனதன தானா தனத்த தானன தனதன தானா தனத்த தானன—என் பது, இவற்றிற்குச் சந்தக்குழிப்பாம். (கசுசு)

இருவரும் போர் தொடங்கல்.

நடையொழியாதோன்விறற்குமாரனு நயனமிலாதோன்முதற் குமாரனு, மடலொடுகார்வானிடிக்குமாறென வதிர்வுறவேயோடிமத் தவாரணம், விடையரிமாவேறெனப்ரதாபமும் விசயமுமேன்மேன் மிகுத்துமேவிடு, கடையுகநாள்வாயுவொத்துநீடிய கதைகெழுபோ ராதரித்துமூளவே.

(இ - ள்.) நடை ஒழியாதோன் - (எப்பொழுதும்) சஞ்சரித்தல் இடை யறாதவனான வாயுதேவனது, விறல் குமாரனும்-வெற்றியையுடைய மகனான வீமசேனனும், நயனம் இலாதோன் - கண்களில்லாதவனான திருதராட்டிர னது, முதல் குமாரனும் - முதல்மகனான துரியோதனனும்,—அடலொடு கார் வான் இடிக்கும் ஆறு என - வலிமையோடு கார்காலத்துமேகம் இடியிடிக் கும் விதம்போல, அதிர்வு உற - அதிர்ச்சியுண்டாக, ஓடி - விரைந்துவந்து நெருங்கி,—மத்தம் வாரணம் (என) - மதயானைகள்போலவும், விடை (என)- விருஷபங்கள்போலவும், அரி மா ஏறு என - ஆண்சிங்கங்கள்போலவும், ப்ர தாபமும் விசயமும் மேல் மேல் மிகுத்து - பராக்கிரமமும் வெற்றியும் மேன் மேல் அதிகமாகப்பெற்று,—யுகம் கடை நாள் மேல் இடு வாயு ஒத்து-கற்பாந்த காலத்தில் மிகுதியாக வீசுகிற ஊழிப்பெருங்காற்றைப் போன்று [மிக உக்கிர மாய்], நீடியகதை கெழு போர் ஆதரித்து மூள - நீண்ட கதாயுதங்களைக் கொண்டு செய்யும் போரை விரும்பிமுயல, (எ - று.)

நடை - நடத்தல்; 'ஐ' விகுதிபெற்ற தொழிற்பெயர்; நட என்ற பகுதி யின் ஈற்று அகரம் தொக்கது. வாயு, சதாகதியாதலால், 'நடையொழியா தோன்' எனப்பட்டான். கார் - கருமை யென்னும் பண்பின் விகாரம்; இது- அந்நிறமுடைய மேகம் மழைபொழியுங் காலத்துக்கு இருமடியாகுபெயராம். மத்தவாரணம், ப்ரதாபம் - வடசொற்கள். (கசுஎ)

இ-ம் ஐந்துகவிகள் - இருவருஞ் செய்யும் கதைப்போர்த்திறம்.

ஒருமணிநீலாசலத்தினோடெதி ரொருமுழுமாநீலவெற்புநீடமர் [ர்க
புரிவதுபோன்மேலசைத்துமீமிசை பொறியெழமாறுமலொத்தவீர
ளிருவருமாகாயமுட்டநாகர்க ளிறைகொளநாலுநாலுதிக்குநாகரும்
வெருவரநீணாகருட்கவீசினர் விசையுடனேபோர்விறற்கதாயுதம்.

(இ - ள்.) ஒரு மணி நீல அசலத்தினோடு - நீல ரத்தினமயமான ஒருமலையுடனே, எதிர் - எதிரில், ஒரு முழு மா நீலம் வெற்பு - பெரியசிறந்த நீலரத்தினமயமான மற்றொருமலை, நீடு அமர் புரிவது போல் - மிக்கபோரைச் செய்வதுபோல,—மாறுமல் ஒத்த வீரர்கள் இருவரும் - மாறுபடாமல் (ஒருவரையொருவர் வலிமையால்) ஒத்த வீரர்களாகிய (வீமன் துரியோதனன என்ற) இரண்டு பேரும்,—போர் விறல் கதா ஆயுதம் - போருக்குரிய வலிமையையுடைய தங்கள் கதாயுதங்களை, மீமிசை பொறி எழ மேல் அசைத்து - ஆகாயத்தின்மேல் நெருப்புப்பொறி பறக்கும்படி மேலெடுத்து அசைத்து,—ஆகாயம் முட்ட - மேலுலகத்தைத் தாக்கும்படியாகவும், நாகர்கள் இறை கொள - (அங்குள்ள) தேவர்கள் சிதறும்படியாகவும், நால் நாலு திக்கு நாகரும் வெருவர - எட்டுத்திசையிலுள்ள (திக்குப்பாலகர்களாகிய) தேவாகளும் அஞ்சும்படியாகவும், நீள் நாகர் உட்க - நீண்ட பாதாளலோகத்தார் அஞ்சும்படியாகவும், விசையுடனே வீசினர் - வேகத்தோடு சுழற்றினார்கள்; (எ - று.)

நீலாசலம் - தீர்க்கசந்திபெற்ற வடமொழித்தொடர்; 'ஒருமணிநீளாசலத்தினோடு' என்று பாடமோதி, நீண்ட ஒரு மாணிக்கமலையினோடு என்று உரைப்பாருமுளர்; அப்பொழுது, அசலமென்பது ஆசலமென நீட்டல் விகாரம்பெற்றதென்க. முழுநீலம் - உத்தம இலக்கணம் முழுவதும் அமைந்த நீலரத்தினம். நீலமென்பது - நீலநிறமுள்ள இரத்தினத்தைக் குறிக்கும்போது, பண்பாகுபெயரென்பது, தமிழர்கொள்கை: வடநூலின்படி அது ஆகுபெயரன்றி, உரியபெயரேயாம்; விசேடணச்சொல் விசேடியவாசகமாயினதென்க. மீமிசை - ஒரு பொருட்பன்மொழி. இருவரும் பதினாயிரம் யானைபலங்கொண்ட குருகுலத்து அரசர்களாதலால், 'மாறுமலொத்தவீரர்கள்' என்றார். ஆகாசம் - வடசொல். கம் - சுகம், அது அல்லாதது, அகம்; அதாவது - துக்கம்: அது இல்லாத இடம் - நாகம்; எனவே, சுவர்க்கமாம்: அங்குஉள்ளார், நாகர். இறைகொள - இறைய; கொள் - துணைவினை; இனி, நோய்கொள்ள என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். நாலுநாலு - உம்மைத்தொகை; நாலும் நாலும். அஷ்டதிக்பாலகர் - கிழக்குமுதலாக முறையே இந்திரன், அக்கினி, யமன, நிருருதி, வருணன், வாயு, குபேரன், ஈசானன் எனக்காண்க.

உகவையினாலேசிரிப்பர்நீள்சின முறுதலினாலேமடிப்பர்வாய்மலர்
புகையெழவேதீவிழிப்பர்மார்பொடு புனைகிரிபோலேதடிப்பர்தோளிணை
யிகல்புரிநூலோடுகற்றசாரிகை யிடம்வலமேமேபாவர்வட்டமாகுவர்
முகடுறமேதகுதிப்பர்பார்மகண் முதுகுறமேநமேருதிப்பர்மீளவே.

(இ - ள்.) (இரண்டுபேரும்), உகவையினாலே - (போர்செய்தலிலுள்ள) உற்சாகத்தினாலே, சிரிப்பர் - சிரிப்பார்கள்; நீள் சினம உறுதலினாலே-மிக்க கோபம்பொருந்துதலினாலே, வாய் மலர் மடிப்பர் - தாமரைமலர்போன்ற தங்கள் வாயிதழ்களை மடிப்பார்கள்; புகை எழ-புகை கிளம்பும்படி, தீ விழிப்பர்-நெருப்புப் புறப்பட உக்கிரமாகக் கண்விழித்துப் பார்ப்பாகள்; புனை கிரி போலே - அழகிய மலைகள்போலுள்ள, மார்பொடு - மார்பும், தோள் இணை - இரண்டு தோளகளும், தடிப்பர் பருத்துப் பூரிப்பார்கள்; இகல் புரி நூலோடு-போர் செய்யும் வகையைக் கூறுகிற நூல்களின்படி, கற்ற - தாம் பயின்ற,

சாரிகை - சஞ்சாரக்கிரமத்தால், இடம் வலமே போவர் - இடசாரியும் வலசாரியுமாகச் செல்வார்கள்; வட்டம் ஆகுவர் - மண்டலமாகச் சுழன்றுவருவார்கள்; முகடு உற - ஆகாயமுகட்டையளாவ, மீதே குதிப்பர் - மேலெழும்புவார்கள்; பார் மகள் முதுகு உற - பூமிதேவியினது முதுகு வருந்தும்படி, மீள-மீண்டும், நேரே குதிப்பர் - நேராகவே குதிப்பார்கள்; (எ - று.)

உகவை - உகத்தல், மனங்களித்தல்; தொழிற்பெயர்: உக - பகுதி, வை - விகுதி. நீள்சினம் - வினைத்தொகை. "பூவெனப்படுவது பொறிவாழ் பூவே" என்றபடி, எல்லாமலர்களுள்ளுஞ் சிறந்ததாகிய தாமரை, அடைமொழி கொடாமல் 'மலர்' எனப்பட்டது. வாய்க்குத்தாமரைமலர், செம்மைமென்மையழகுகளால் உவமம். இனி, மலர் ஆம்பல்மலருமாம்; அதனையும் வாய்க்கு உவமை கூறுதலுண்டு. மார்பொடு தோளிணை தடுப்பர்-"உயர்திணைதொடர்ந்த பொருள்முதலாறும், அதனொடு சார்த்தின் அத்திணைமுடிபின" என்றபடி உயர்திணையைச் சார்ந்த அஃறிணையாகிய சினைப்பெயர் அவ்வுயர்திணை முடிபையே கொண்ட திணைவழுவமைதி. சாரிகை - நடைவிகற்பம். வலசாரி - வலப்புறமாகச் செல்லுதல். இடசாரி-இடப்புறமாகச் செல்லுதல். வட்டம் - மண்டலமாகச் சுற்றிவருதல். வட்டம - வ்ருத்தமென்ற வடசொல்லின் சிதைவு. ஆகுவர் என்பதில், ஆ - பகுதி, கு - சாரியை; ஆகு - பகுதியென்றலும் உண்டு; 'போகு' என்பதிலும் இவ்வாறே. உற - ஊறடைய. (கசுகு)

ஒருகையினாலேசுழற்றிவான்முக டுடைபடமேலேகிளப்பிநீள்கதை
யிருநிலமீதேமறித்துவீழுமு னிருகையினாலேதரிப்பர்சார்பொடு
விரைவுடனேதாளமொத்தியோடுவர் விசையுடனேகாலொதுக்கிமீளுவர்
பரிதிகள்போலேவிருத்தமாமுறை பவுரிகொளாவீசிநிற்பர்வீரரே.

(இ - ள்.) வீரர் - அவ்விரண்டு வீரர்களும், நீள் கதை - நீண்டகதாயுதங்களை, ஒரு கையினாலே சுழற்றி - ஒருகையாற் சுற்றி, வான் முகடு உடைபட மேலே கிளப்பி - அண்டகோளத்தின் மேல்முகடு உடைபடும்படி அதனை மேலேவீசி, இரு நிலம்மீதே மறித்து வீழுமுன்-பெரியதரையின்மேல் மீண்டு விழுவதற்குமுன்பே, இரு கையினாலே சார்பொடு தரிப்பர் - (தமது) இரண்டு கைகளாலும் ஆதாரமாக ஏந்திக்கொள்வார்கள்: விரைவுடனே - வேகத்தோடு, தாளம் ஒத்தி - தாளவடைவு போட்டுக்கொண்டு, ஓடுவர் - விலகியோடுவார்கள்: விசையுடனே - வேகத்துடனே, கால் ஒதுக்கி - கால்களை ஒதுங்கவைத்துக்கொண்டு, மீளுவர் - திரும்புவார்கள்: பரிதிகள் போலே - பரிவேஷங்கள் போல, விருத்தம் ஆம் முறை - வட்டமாகிய நிலைமையுண்டாம்படி, பவுரிகொளா - சுழற்சியைக்கொண்டு, வீசி நிற்பர் - (கதைகளைச்) சுழற்றிக்கொண்டு நிற்பார்கள்; (எ - று.)

பவுரிகொள்ளுதல் - தாம்சுழலுதல். பரிதி - சூரியனைச்சூழ்ந்து அருகில் தோன்றும் வட்டம; ஊர்கோளெனப்படும்; வடசொல். சுழன்றுகொண்டே கதையைச் சுழற்றும்போது கதைச்சுழற்சியின் வட்டத்துக்குப் பரிவேஷமும், சுழற்றும் வீரனுக்குச் சூரியனும் உவமையெனக் காண்க. வருத்தம் - வடசொல். பரிதி - சூரியமண்டலமுமாம். (கஎ௦)

மலரடிதாளூருவட்டமார்தனம் வயிறுமனோகரபற்பமார்பொடு
குலகிரிநேர்தோள்கழுத்துநீடணல் குறுநகைகூர்வாய்கதுப்புவார்குழை
யிலகுபுரூரநனெற்றியானன மெனவுடைவேகூறுறுப்பியாவையு
முலைவுறமேன்மேன்மிகுத்தமூளையுமுதிரமுமாறுதுகுக்கமோதியே.

(இ - ள்.) மலர் அடி - தாமரைமலர்போன்ற பாதங்களும், தாள் - கால்களும், ஊரு - துடைகளும், வட்டம் ஆர் தனம் - வட்டவடிவாயமைந்த தனப்பிரதேசமும், வயிறு - வயிறும், மனோகர பற்பம் - அழகியதாகவுள்ள நாபீ

கமலமும், மார்பொடு - மார்பும், குல கிரி நேர் தோள் - குலபருவதங்களை யொத்த புயங்களும், கழுத்து - கழுத்தும், நீடு அணல் - நீண்ட கீழ்வாயும், குறு நகை கூர் வாய் - புன்சிரிப்பு மிக்க வாயும், கதுப்பு - கன்னமும், வார் குழை-தொங்குகிற குண்டலத்தையுடைய காதுகளும்; இலகு புரூரம்-விளங்குகிற புருவமும், நல் நெற்றி - அழகிய நெற்றியும், ஆனனம் - முகமும், என - என்று, அடைவே கூறு - முறையே சொல்லப்பட்ட, உறுப்பு யாவையும் - உறுப்புக்களெல்லாம், உலைவு உற - சிதைவடையவும், மேல் மேல் மிகுத்த மூளையும் - மேலு மேலும் அதிகப்பட்ட மூளைநிணமும், உதிரமும் - இரத்தமும், மாறு ஆ உகுக்க-இடையறாது சிந்தவும், மோதி (கதாயுதத்தால்) தாக்கி, (எ - று.)—'இருவரும் போர்செய்தார்கள்' எனச் சொல்வருவித்துமுடிக்க.

ஊரு, ஸதநம், மநோஹரம், குலகிரி - வடசொற்கள். பற்பம், புரூரம், உதிரம் - பத்மம், ப்ரூ, ருதிரம் என்ற வடசொற்களின் சிதைவு. மநோஹரம் - (அழகினால்) காண்பவர்மனத்தைக் கவர்வது. பற்பம் - தாமரைமலர். குலகிரி - சிறந்தமலைகள்; அவை இமயம், மந்தரம், நிஷதம், விந்தியம் ஹேமகூடம், கைலை, நீலம், கந்தமாதநம் எனப்படும். வார்குழை - அடையடுத்த தானியாகு பெயராகவாவது, வினைத்தொகை யன்மொழியாகவாவது காதைக் குறிக்கும்.

கதைகதையோடேயடிக்குமோதைகொல் கதையுடையோர்தா நகைக்குமோதைகொ, லெதிர்மொழியோவாதிசைக்குமோதைகொ லிணையுடலூடேயிடிக்குமோதைகொல், பதயுகமாறுடிவைக்குமோ தைகொல் பணைபலசூழ்போதமொத்துமோதைகொ, றிதியொடுவா னூடுசெற்றும்வானவர் செவிசெவிடாமாறதிர்க்குமோதையே.

(இ - ள்.) திதியொடு - நிலையாக, வானூடு - மேலுலகில், செற்றும் - நிறைந்துள்ள, வானவர் - தேவர்களுடைய, செவி - காதுகள், செவிடு ஆம் ஆறு - செவிடுபடும்படி, அதிர்க்கும் - ஆரவாரிக்கிற, ஓதை - ஓசை,—கதை கதையோடே அடிக்கும் ஓதைகொல் - ஒருகதை மற்றொருகதையோடு தாக்குதலா லாகும் ஓசையோ, கதை உடையோர் தாம் நகைக்கும் ஓதைகொல் - கதையையுடையவராகிய இருவீரரும் சிரித்தலாலாகும் ஓசையோ? ஓவாது எதிர்மொழி இசைக்கும் ஓதைகொல் - இடைவிடாமல் (ஒருவர்க்கொருவர்) எதிரிலே வீரவாதமான வார்த்தைகளைக் கூறுதலாலாகும் ஓசையோ? இணை உடலூடே இடிக்கும் ஓதைகொல் - இரண்டு உடம்புகளிலும் தாக்குதலினாலாகிய ஓசையோ? பத யுகம் மாறுடி வைக்கும் ஓதைகொல் - இரண்டு கால்களையும் ஒன்றுமாறியொன்று அடைவுபட வைத்தலாலாகும் ஓசையோ? பல பணை சூழ்போதமொத்தும் ஓதைகொல் - பலவகை யுத்தவாத்தியங்கள் சுற்றிலும் அடிக்கப்படுதலாலாகிய ஓசையோ? (எ - று.)

இங்ஙனம் ஐயவணிபட விகற்பித்துக் கூறினாராயினும், 'கதை கதையோடே யடிக்கு மோதை' முதலிய ஓசைகளெல்லாம் அங்குத் தேவர் செவிகளும் செவிடாம்படி மிக்கு முழங்கினவென்றே கருத்துக்கொள்க. 'கொல்' என்ற இடைச்சொல் - ஐயப்பொருளில் வந்தது. ஓவாது என்பதில், ஓவு - பகுதி; இது, ஒருவு என்பதன் மரூஉவெனப்படும். பதயுகம் - வடமொழித் தொடர். திதி - ஸ்திதி என்ற வடசொல் திரிந்தது. இங்குக்கூறிய நகை, வீரத்து எழுந்த வெகுளி நகை. உடலூடு, ஊடு - ஏழனுருபு. சூழ்போத - சூழ; போது - துணைவினை.

"இருவரும் புயங்களினப்பிமொத்தின ரிகல்புரிந்து கண்டிறகப்பிடித்தனர், மருவியொன்றோடொன்றனல் கக்கமொத்தினர் வலமிடங்கொள் மண்டலமுற்பயிற்றின, ரருகுசென்றுசென் றடிவைத்தடுத்தன ரகலின்றுநின் றெரிமைப்பின்முட்டினர், திருகுவெஞ்சினத் திடியொத்தார்ப்பினர் திசை

யின்மண்டி பக்கிரிசிந்தியிட்டவே," "வெகுளிகொண்டு கொண்டெதிர்கொக் கரித்தனர் விசையுடன் கிளர்ந்துயாக்குதித்தன, ருகலைவிஞ்சவெங்கதை யைச் சுழற்றின ருயர்விசும்பெறிந் தொருகைப்பிடித்தனர், முகமலர்ந்து நின்றகிரச்சிரித்தனர் முதிரவஞ்சினம் பலகட்டுரைத்தனர், மகிபர்கண்டகண் டவர்சித்தமுட்கிடவரை யிரண்டுவெஞ்சமர் கற்பதொக்கவே," "இகலிவெங் கொடுங்கதையொத்துமொத்தொலி யிடியின்வெங்கொடுங் குரலொத்தொலித் தன, மகிதலம்பிளந்தது சற்பவர்க்கமும் வயிறழன்று நஞ்சுகக் கக்கியிட்டன, திகிரியந்தடங்கிரி பக்குநெக்கது செவிடுகொண்டதிர்ந்தது திக்கயக்குல, முகடு விண்டதண்டமுமப்புறத்துற முகில்களும் பெருங்குகைபுக்கொளித்தவே," விழிகளுஞ் சிவந்தன நெற்றியிற் பொறிவெயர்வு வந்தரும்பின விப்பிமுத் தென, மொழிகளுங் கிளம்பின நெட்டிடிப்பென முரிமுரிந்தவண்புருவச் சிலைத்துணை, பெழிலுடன் பரந்திறுகத்தடித்தன விமயமந்தரங்களொடொத்த பொற்புய, மழியுமங்கமென் றொருசற்றிளைத்தில ரமரிலன்றருங் கதையிட் டடிக்கவே" என்று கீழ்ச்சருக்கத்தில் வீமனுக்கும் துச்சாசனனுக்கும் நடந்த கதாயுத்தத்தை வருணித்துள்ள செய்யுட்கள் இங்கு ஒப்பு நோக்கத்தக்கன. ()

துரியோதனன் வீமனை 'உனது உயிர்நிலை கூறு' என்றல்.

அரிவயமாவேறுயர்த்தசூரனு மழல்விடநாகேறுயர்த்தவீரனு
மிருவருமேவாலிசுக்கிரீவர்க ளெனவமர்மோதாவிளைத்தகாலையில்
வரைமுடிமேனாளொடித்தகாளைதன் மதலையையேழ்பாரடர்த்தகோமக
னுரைதடுமாறுவுயிர்த்துநீயுன துயிர்நிலைகூறாயெனக்கெனாமுனம்.

இதுவும், அடுத்த கவியும் - குளகம்.

(இ - ள்.) வய - வலிமையையுடைய, அரிமா ஏறு - ஆண்சிங்கவடிவ மெழுதிய கொடியை, உயர்த்த - உயரநாட்டியுள்ள, சூரனும் - வீரனான வீமனும், அழல் - நெருப்புப்போலக் கொடிய, விடம் - விஷத்தையுடைய, நாக ஏறு - சிறந்த பாம்பின் வடிவமெழுதிய கொடியை, உயர்த்த - உயரநாட்டியுள்ள, வீரனும் - வீரனான துரியோதனனும், இருவரும் - ஆகிய இரண்டு பேரும், வாலி சுக்கிரீவர்கள் என - வாலியும் சுக்கிரீவனும்போல, அமர் மோதா - தாக்கிப் போர்செய்து, இளைத்த காலையில் - இளைப்படைந்த சமயத்தில், ஏழ் பார் அடர்த்த கோமகன் - ஏழுதீவுகளாகவுள்ள பூமி முழுதையும் வென்ற அரசனான துரியோதனன், உரை தடுமாறு-சொற்குழறி, உயிர்த்து-பெருமூச்சுவிட்டு, வரை முடிமேல் நாள் ஒடித்த காளைதன் மதலையை-மேருமலைச் சிகரத்தை முன்பொருகாலத்தில் முறித்தெறிந்த வீரனான வாயுவினது குமாரனாகிய வீமனை நோக்கி, உனது உயிர்நிலை நீ எனக்கு கூறாய் எனா முனம் - 'உன்னுடைய உயிர் பிரதானமாக நிற்குமிடமான மர்மஸ்தானத்தை நீ எனக்குச் சொல்வாய்' என்று வினவுமுன்னே, (எ - று.)—'வீமன் சிரத் திலேயென வுரைத்தபோது' என்று வருங்கவியோடு தொடரும்.

துரியோதனன் வினவியவுடனே சிறிதுங் காலதாமதஞ் செய்யாமல் வீமன் விடை கூறினனென்பதை நன்குவிளக்குதற்கு 'என்று வினவாத முன்னே' என்றார். இப்படி காரியவிரைவைக் காட்டும்பொருட்டுக் காரணத் தைப்பின்னும்காரியத்தைமுன்னும்நிகழ்ந்தனவாக, காரணகாரியங்களின் முன் பின் நிகழ்தலாகிய முறையில் முறைபிறழ்வை யேற்றிக்கூறுதல், மிகை யுயர்வுநவிற்சியணியாம்; வடநூலார் 'அத்யந்தாதிசயோக்தி' என்பர். உயிர் நிலை - எந்த இடத்தில் தாக்குண்டால் உயிர் நிலைகுலையுமோ அப்படிப்பட்ட முக்கியத்தானமென்றபடி. உரைதடுமாறியதும், உயிர்த்ததும், போரிளைப் பால். கூறாய் - உடன்பாட்டு ஏவலொருமை. நாகேறு - நாகவேறு என்ப தன் தொகுத்தல். வாலிசுக்கிரீவர் - பன்மைவிகுதிபெற்ற உயர்திணையும் மைத்தொகை. சிறந்ததையும் பெரியதையும் 'ஏறு' என்றல், மரபு. வாலி

சுக்கிரீவர் அமர்மோதியவாலாறு - உடு-ஆங் கவியிலும், வரைமுடியொடித்த வாலாறு- எஉ - ஆங்கவியிலும் கூறப்பட்டன. (கருங)

வீமன் உயிர்நிலைகூற அதில் துரியோதனன் தாக்கல்.

இருவினைகூறுவறத்தின்மாமக னிளவல்விதாதாவொடொத்தகே ள்விய,னுரைதவறுதான்மறைக்குமோவென துயிர்துணைவாகேள்சிர த்திலேயென, வரிமகவாஞேனுரைத்தபோதிவ னவன்முடிமேலேபு டைக்கவீமனு, முருமுறுமாமேருவெற்பதாமென வுரைதடுமாறுவுழ ற்றினனரோ.

(இ - ள்.) இரு வினை கூறு - மாறுபட்டதொழிலை வாயாற் சொல்லு தலுமில்லாத, அறத்தின் மா மகன் - சிறந்த தருமபுத்திரனது, இளவல்-தம்பி யும், விதாதாவொடு ஒத்த கேள்வியன் - பிரமதேவனுக்குச் சமமான நூற் கேள்விகளையுடையவனும், உரை தவறுதான் - வாய்மைதவறுதனும் ஆகிய, அரி மகவு ஆனோன் - வாயுகுமாரனான வீமன், மறைக்குமோ - (உண்மையை) மறைப்பானோ? (மறையான் ஆதலால்). துணைவா - உடன்பிறந்தவனே! கேள் - (யான் சொல்லுகிறேன்) கேட்பாயாக; எனது உயிர் சிரத்திலே - என்னுடைய உயிர் நிலை எனது தலையிலேயாம்,' என - என்று, உரைத்த போது - சொன்னபொழுது, இவன் - துரியோதனன், அவன் முடிமேலே புடைக்க வீமனது சிரசின்மேல் தாக்க, (அதனால்), வீமனும்—, உரும் உறும் மா மேரு வெற்பு அது ஆம் என - இடிவிழப்பெற்ற மகாமேருமலைபோல, உரை தடுமாறு உழற்றினன்-சொற்குழறிச் சுழன்றுவிழுந்தான்; (எ-று.)— அரோ - ஈற்றசை.

இருவினை - 'மனம்வேறு சொல்வேறு மன்னுதொழில்வேறு' ஆனவை. விதாதா - விதிக்குங்கடவுள்; வடமொழிப்பெயர். கேள்வி கேட்டற்கு உரிய நூற் பொருள்களை அறிந்தார்கூறக் கேட்டல், தருமோபதேசம் பெறுதல்; இது கல்வியினும் மேம்பட்டதாதலின், தலைமையாக எடுத்துக்கூறப்பட்டது. ஆதிகாலத்தில் திருமால் அன்னவடிவங்கொண்டு அருமறைகளை உபதேசிக்க, பிரமன் கேட்டறிந்த மாட்சிமையுடையானாதலின், அவனை நூற்கேள்விக்கு உவமையெடுத்துக் கூறினரென்க. வீமன் வாய்மை தவறாதவனென்பதை, "தெம்முனையினுஞ் செவ்விமென்போகமாமகளிர், தம்முனையினு நாத்தவறு வடல் வீமன்" என்று கீழ்ப் புட்பயாத்திரைச் சருக்கத்துக் கூறியதனாலும் உணர்க. வீமன் துரியோதனனுக்கு உள்ளபடி உயிர்நிலையைக் கூறினா னென்ற சிறப்புப்பொருளை 'இருவினை கூறுவறத்தின்மாமகனிளவல் விதா தாவொடொத்தகேள்வியன் உரைதவறுதான் மறைக்குமோ' என்ற பொதுப் பொருள்கொண்டு விளங்கவைத்ததனால், வேற்றுப்பொருள்வைப்பணி; வட நூலார் அர்த்தாந்தர ந்யாஸாலங்காரம்' என்பர். உள்ளத்திலொன்றும் உதட்டி லொன்றுமாகக் கூறாத யுதிஷ்டிரனது தம்பி, பிரமதேவன்போல நூற்கேள் வியிற் சிறந்தவன், எப்பிடிப்பட்ட அரிய சமயத்திலும் சொல்தவறாதவன் என்ற விசேஷணவாக்கியங்கள் வீமன் உண்மைமறைக்க உரியனல்ல னென் னுங் கருத்தை விளக்குதலால், இங்குக் கருத்துடையடையணியும் அமைந் திருக்குமாறு உணர்க. ஹரி என்ற வடசொல்லின் திரிபாகிய அரி யென்னும் பலபொருளொருசொல், இங்கே வாயுவைக் குறித்தது;இச்சொல்லுக்கு,மிகப் பல பொருள்கள் உண்டு: இடம்நோக்கி யுணர்க.உழன்றான் என்றபொருளில், உழற்றினன் எனநின்றது, தன்வினைப் பொருளில்வந்த பிறவினையாம்.

வீமன்துரியோதனனை உயிர்நிலைவினவ அவன் மாற்றிக்கூறல்.

மகிதலமேல்வீழ்தலுற்றமீளவும் வலியுடனேபோர்குறித்துமேல்வரு பகைவனைநீயாவிநிற்பதோர்நிலை பகரெனமாறுடேசர்ப்பகேதுவு

மிகனுதலூடேயெனக்குமாருயி ரெனமதியாதேயுருத்துவீமனு
முகுதருசெந்நீர்பரக்கமோதினனுயர்கதையாலேசிரத்தின்மேலுமே.

(இ - ள்.) மகிதலம்மேல் வீழ்தல் உற்றும் - தரையிற்சுழன்றுவிழுந்தும், மீளவும் - பின்பு, வலியுடனே போர்குறித்து - (சிறிதுஇளைப்புத்தீர்ந்து) வலிமையுடனே போர்செய்யக்கருதி, வீமனும்—, மேல் வரு பகைவனை - தன்மேல் எதிர்த்து வருகிற பகைவனான துரியோதனனை நோக்கி, நீ ஆவி நிற்பது ஓர் நிலை பகர் என - 'உனது உயிர்நிலைத்தானத்தைத நீ சொல்வாய்' என்று சொல்ல,—மாறுடு சர்ப்பகேதுவும் - உண்மைதவறுந்தன்மையுள்ள பாம்புக்கொடியனான துரியோதனனும், எனக்கும் ஆர் உயிர் இகல் நுதலூடே என - 'எனக்கும் அரியஉயிர்நிலை வலியநெற்றியினிடத்தே' என்றுசொல்ல, மதியாதே - (அதைப் பொய்யென்று) கருதாமலே [நம்பி என்றபடி], (வீமனும்), உருத்து - உக்கிரங்கொண்டு, உகுதரு செந்நீர் பரக்க - சிந்துகிற இரத்தம் எங்கும்பரவும்படி, உயர் கதையாலே - சிறந்த தனதுகதாயுதத்தால், சிரத்தின்மேலும் மோதினன் - (அவனது) தலைமேல் தாக்கினான்; (எ - று.)

துரியோதனன் பொய்ம்மைபேசுபவனென்பது பிரசித்தம்; "பொய் வளர்ந்த மொழிமன்னன்" என்றார், கீழ் உத்தியோகபருவத்திலும். தனது உயிர்நிலை தொடையிலாகவும் அதனைமறைத்துத் துரியோதனன் மாறுபாடாக நெற்றியிலென்று பொய்கூறியதனால், 'மாறுடு சர்ப்பகேது' என்றார். இவனது உயிர்நிலை தொடையிலென்பதை, ௧௮௨ - ஆங் கவியாலும் உணர்க. 'மாறுடு சர்ப்பகேது' என்ற தொடரில், தனக்குக் கொடியில் அடையாளமாகவிருக்கும் பாம்புபோலவே துரியோதனன் நாவிரண்டுடையானென்ற கருத்துத் தொனிக்குமாறு உணர்க. வீமன் கபடமற்றவனாதலால், தன்னைப்போலவே பகைவனையும் உண்மைகூறியவனாகக் கருதினனென்பதை 'மதியாதே' என்பதனால் விளக்கினார்; அவன்சொன்னது உண்மையோ அன்றோ வென்று ஆராய்ச்சி செய்யாமலேயென்றவாறு. 'குறித்து' என்ற வினையெச்சம் 'என' என்பதைக் கொள்ளும். (௧௭௫)

துரியோதனன் போரில் நிலைகுலைய, வீமன் 'இளைப்பாறு' என்றல்.

உரியகதாபாணியர்க்குளோதவொ ருவமையிலாதானடித்தபோதுயர்
சிரமுடியூடேபிளக்கநாலிரு திசையினும்வார்சோரிகக்கிவீழ்தர
விருநிலமீதேபதைத்துவீழ்தலுமிரிதரமோதாமல்விட்டுநீயினி [னே.
விரைவுடனாறாறெனத்தனாண்மையை விருதர்முன்மேன்மேல்விளக்கவீம

இதுமுதல் மூன்று கவிகள் - குளகம்.

(இ - ள்.) உரிய கதாபாணியர்க்குள் - (போருக்கு) உரிய கதாயுதத்தையேந்திய கையையுடைய வீரர்களுள், ஓத - எடுத்துச்சொல்லுதற்கு, ஓர் உவமை இலாதான் - ஓர்ஒப்புமையில்லாதவனான வீமன், அடித்த போது - கதைகொண்டு தாக்கியபொழுது, உயர் சிரம் - உயர்ந்த தலை, முடியூடே பிளக்க - உச்சியிலே பிளவுபட, நால் இரு திசையினும் - எட்டுத்திக்குக்களிலும், வார் சோரி - மிக்க இரத்தம், கக்கி வீழ்தர - வெளிப்பட்டுவழிய, இரு நிலம்மீதே பதைத்து வீழ்தலும் - பெரிய தரையிலே (துரியோதனன்) துடித்துவிழுந்தவளவிலே, வீமன்—, இரிதர மோதாமல் விட்டு - அழியும்படி (அச்சமயத்துத்) தாக்காமலொழிந்து, நீ இனி விரைவுடன் ஆறு ஆறு என - 'நீ இப்பொழுது விரைவாக இளைப்பாறு இளைப்பாறு' என்று பலமுறைகூறி, தன் ஆண்மையை விருதர் முன் மேல் மேல் விளக்க - தனது பராக்கிரமத்தை வீரர்கள்முன்னிலையிலே மிகுதியாக விளங்கச்செய்ய, (எ - று.)—'வருகளையாறு' என வருங்கவியோடு தொடரும்.

துரியோதனன் இளைப்புற்ற நிலையில் வீமன் அவனைத் தாக்கிக் கொன்றிடாமற் போரை நிறுத்தி 'நீ விரைவில் இளைப்பாறு' என்று கூறினது, தழிஞ்சி யென்னும் புறப்பொருள் துறையின்பாற்படும்; அது, சாய்ந்தவர்மேற் செல்லாமல் தழுவுவது; இது, வஞ்சியென்னும் புறப்பொருள் திணைக்கு உரிய துறைகளில் ஒன்று: இராவணன் முதல்நாட்போரில் தன்சேனைமுழுதும் அழியப்படைக்கலமும்ஒழிந்து நின்ற நிலைமையை நோக்கி இராமபிரான் 'இன்றுபோய் நாளை நின்சேனையோடு போர்க்கு வா' என்றுகூறி விட்டதும் இது. இளைத்து விழுந்த சமயத்தில் மேலும் அடிக்காமல் இப்படிகூறியதனால் வீமனது போர்த்திறமை நன்குவிளங்குதல்பற்றி, 'எனத் தன் ஆண்மையை விருதர்முன் மேன்மேல் விளக்க வீமன்' என்றார். வீமன் ஒப்பில்லாதவனெனவே, உயர்வில்லாதவனென்பது தானேபெறப்படும். இரிதா, தா - துணைவினை. கதாபாணி - வடமொழித்தொடர். (கஎசு)

துரியோதனன் சிறிது தெளிந்து வீமனைத் தாக்கல்.

வருகளையாறுவுயிர்ப்புறுவிழி மலர் திறவாநாவறட்சிபோயுகு
குருதியுகாமேதுடைத்துவீழ்தரு குருகுலபூபாலனுக்ரவேகமொ
டுருமெறிமாமேகமொத்தகாயமு முதறிமனோவீரமுற்றுமீளவு
மருகொருபான்மேவிநிற்கும்வீமனை யடுகதையாலோடிமுட்டிமோதவே.

(இ - ள்.) வீழ்தரு - (வீமன்கதையால் அடிபட்டுக்) கீழேவிழுந்த, குருகுல பூபாலன் - குருகுலத்து அரசனாகிய துரியோதனன், வரு களை ஆறு - உண்டாகிய மூர்ச்சை தணிந்து, உயிர்ப்பு உறு - மூச்சுவிடுதலையடைந்து, விழி மலர் திறவா - தாமரைமலர்போன்ற கண்களைத் திறந்து, நா வறட்சி போய் - நாக்கு வறண்டுபோகுந்தன்மை நீங்கி [நாவில் நீர்சுரக்கப்பெற்று], உகு குருதி உகாமே துடைத்து - பெருகுகிற இரத்தத்தை வழியாதபடி துடைத்துக்கொண்டு, உக்ரவேகமொடு - கொடிய வேகத்துடனே, உரும் எறி மா மேகம் ஒத்த காயமும் உதறி - இடியிடிக்கிற கரிய காளமேகத்தையொத்த தனது உடம்பையும் உதறிக்கொண்டு, மனோ வீரம் உற்று - மனத்தைரியத்தையடைந்து, மீளவும் - மறுபடியும், அருகு ஒரு பால் மேவி நிற்கும் வீமனை - சமீபத்தில் ஒருபக்கத்திற் பொருந்தி நிற்கிற வீமசேனனை, அடு கதையால் - கொல்லுதற்குரிய கதாயுதத்தினால், ஓடி முட்டி மோத - விரைந்து சென்று நெருங்கித் தாக்க, (எ - று.)—'அமராடினர்' என வருங் கவியோடு முடியும்.

களை - களைத்தல்; இளைப்பு; முதனிலைத் தொழிற்பெயர். உயிர்ப்பு - உயிர்த்தல்; 'பு' விகுதிபெற்ற தொழிற்பெயர். வறட்சி - வறளுதல்; 'சி' விகுதிபெற்ற தொழிற்பெயர். உகாமே - 'மே' விகுதிபெற்ற எதிர்மறை வினையெச்சம். உதறுதல் - சிதற அசைத்து வீசுதல். உக்ரவேகம், மேகம், காயம், மனோவீரம் - வடசொற்கள். மாமேகமொத்தகாயம் - நிறத்தில் உவமம். 'வரட்சி' என்றும், 'அருகொருபார்மேவி' என்றும் பாடமுண்டு; பொருள் அதுவே. பூபாலன் - பூமியைக் காப்பவன். (கஎஎ)

வேறு.

இருவரும் கடும்போர்செய்தல்.

ஓமவுண்டிகொள்பேரழலோடடலூதைவெஞ்சமராடியவாறென
வாமரங்களினான்மதியாதம ராடுகின்றநிசாசராமென
வீமனுந்துரியோதனநாமனும் வேகமொன்றியவீரியராயடு
சேமவன்கதையாலமராடினர் தேறிநின்றனர்வாள்விழிமூடவே.

(இ - ள்.) ஓமம் உண்டி கொள் - (மந்திரபூர்வகமாக) ஓமஞ்செய்யப்படும் (ஹவிஸ்ஆகிய) உணவை உட்கொண்டு வளருந்தன்மையுள்ள, பேர் அழலோடு

பெரிய நெருப்புடனே, அடல் ஊதை - வலிமையையுடைய காற்று, வெம் சமர் ஆடிய ஆறு என - கொடிய போரைச் செய்தாற்போலவும்,—மதியாது - லட்சியஞ்செய்யாமல் [அலட்சியமாக], ஆ மரங்களினல் அமர் ஆடுகின்ற - ஆச்சாமரங்களைக்கொண்டு போர்செய்கிற, நிசாசரர் ஆம் என - அரக்கர்கள் போலவும்,—வீமனும் துரியோதன நாமனும் - வீமசேனனும் துரியோதன னென்னும் பேரையுடையவனும், வேகம் ஒன்றிய வீரியர் ஆய் - உக்கிரம் பொருந்திய பராக்கிரமமுடையவராய், தேறி நின்றவர் வாள் விழி மூட - பார்த்துக்கொண்டுநின்ற வீரர்கள் (காணுதற்குக்கூசி) ஒளியுள்ள தங்கள் கண்களை மூடிக்கொள்ளும்படி, அடு சேமம் வல் கதையால் அமர் ஆடினர் - பகையழிப்பனவும் காவலாகவுள்ளனவுமான வலிய கதாயுதங்களாற் போர் செய்தார்கள்; (எ - று.)

நெருப்புங் காற்றும் ஒன்றோடொன்று போர்செய்தாற்போல என்பது, முதலடியின் பொருள். ஓமவுண்டி - நெய் முதலிய தேவருணவுகள். ஹோமம் - வடசொல்; மந்திரஞ் சொல்லி நெருப்பிலிடப்படுவது. உண்டி - உண்ணப்படுவது; இ - செயப்படுபொருள்விகுதி, ட் - எழுத்துப்பேறு; அல்லது, து - சாரியை, உகரங்கெட்டு, டகரமாகத் திரிந்தது. பெரியமரமாதலின், ஆச்சாமரத்தைக் கூறினர். ஆ - ஓரெழுத்தொருமொழி. ஆம் மரங்களினல் எனப் பதம்பிரித்து, கிடைத்த மரங்களைக்கொண்டு என்று உரைத்தலும் ஒன்று. நிசாசரர் - இரவில் (வலிமைகொண்டு) சஞ்சரிப்பவர்; வடசொல்: அரக்கர்க்குப் பகலினும் இரவில் வலிமை மிகுதியாதலின், இப்பெயர். ஆம் அசை. சேமம் - தமது பாதுகாப்பிலுள்ள எனினுமாம். தேறிநின்றவர் - சாட்சியாகப் பார்த்துநின்ற கண்ணன் பலராமன் முதலியோர். வாள் - உரிச்சொல்.

இதுமுதல் எட்டுக்கவிகள் - முதற்சீர் தேமாச்சீரும், இரண்டு மூன்று நான்காஞ் சீர்கள் கூவிளச்சீர்களுமாய் நேரசைமுதலதாதலின் ஒற்றொழித்து பதினேரெழுத்துப் பெற்றுவந்தது அரையடியாகவும், அஃது இரட்டிகொண்டது ஓரடியாகவும் நின்ற கழிநெடிலடி நான்குகொண்ட சந்தக் கட்டளைக்கலிப்பாக்கள். கீழ்வந்த கசுகூ - ஆம் கவி முதலியன, இங்ஙனமே நிரையசை முதலதாய் அரையடிக்கு ஒற்றொழித்துஎழுத்துப் பன்னிரண்டுபெற்று வந்தனவாயினும்முதலில்மாச்சீர்பெற்றுவாராமையால் கட்டளைக்கலிப்பாவாகக் கொள்ளப்படாமல் எண்சீராசிரிய விருத்தமாகக் கொள்ளப்பட்டன வென்க.

தான தந்தன தானன தானன தான தந்தன தானன தானன—என்பது, இவற்றிற்குச் சந்தக்குழிப்பாம். (கஎஅ)

அந்த உக்கிரயுத்தத்தால் உலகத்திலுண்டான குழப்பம்.

மேவுசிங்கவியாளவிலோதனர் வீசுகின்றகதாரவமேலிட
வாவுவெம்பரியாதபனுந்தடு மாறிநின்றனன்வானவர்தானவர்
நாவடங்கினர்மாமுனிவோரொடு நாகரஞ்சினர்நான்முகனாதிய
மூவருஞ்செயலேதெனநாடினர் மோழைகொண்டது மூடியகோளமே.

(இ - ள்.) மேவு - பொருந்திய, சிங்க வியாள விலோதனர் - சிங்கத்தின் வடிவத்தையும் பாம்பின்வடிவத்தையும் முறையே எழுதிய கொடியையுடைய வீமனும் துரியோதனனும், வீசுகின்ற - வீசித்தாக்குகிற, கதா - கதாயுதங்களின், ரவம் - ஓசை, மேல்இட - அதிகப்படுதலால்,—வாவு வெம் பரி ஆதபனும் - தாவிச்செல்லுகிற வெவ்விய தேர்க்குதிரைகள் பூண்ட சூரியனும், தடுமாறி நின்றனன் - தடுமாற்றமடைந்து நின்றான்; வானவர் தானவர் - தேவர்களும் அசுரர்களும், நா அடங்கினர் - பேச்சு ஒடுங்கினர்கள்; மா முனிவோரொடு - சிறந்த முனிவர்களும், நாகர் - பாதாளலோகத்தவரும், அஞ்சினர் - பயப்பட்டார்கள், நான்முகன் ஆதிய மூவரும் - பிரமன் முதலிய திரிமூர்த்திகளும், செயல் ஏது என நாடினர் - செய்தற்குரியது யாதென்று ஆலோசித்

தார்கள்; மூடிய கோளம் - (உலகத்தைக்) கவிந்துமூடியுள்ள அண்டகோளம், மோழை கொண்டது - (ஒருபுறத்தில்) வெடிப்பையடைந்தது; (எ - று.)

வ்யாளம், கதாரவம், கோளம் - வடசொற்கள். தாநவர் - தநுவின்மக்கள். நான்முகன் - நான்குதிசையையும் நோக்கிய நான்குமுகமுடையவன். மூவர்- பிரமவிஷ்ணுருத்திரர். செயல் - இதற்குப் பரிகாரமாகச் செய்யுந் தொழில். இனி, செயல் எது என நாடினர் - இங்ஙனங் குழப்பமுண்டாதற்குக் காரண மான செய்கை யாதென்று நோக்குவாராயினர் எனினுமாம். மோழைகொண் டது - உடைந்தது என்றபடி. முனிவர் - முனிவோர் என, ஈற்றயல் அகரம் ஓகாரமாயிற்று. இது, உயர்வுநவிற்சியணி. (கஎக)

துரியோதனனைக் கொல்லும் வகையாதென்று அருச்சுனன் கண்ணனை வினவல்.

தார்வலம்புரியானொடுபோரழி தாழ்வுகண்டனன்வீமனைவாசிகொ
டேர்விடுந்திருமாலடிநீண்முடி சேரநின்றுரையாடினன்மாருதி
நேர்தளர்ந்தனன்யாதுகொலோசெய னீமொழிந்தருள்வாயெனவானவ
ரூர்புரந்தவனோதமுராரியு மோதினன்பரிவோடவனோடிவை.

(இ - ள்.) தார் வலம்புரியானொடு - நஞ்சாவட்டைப் பூமாலையையுடைய துரியோதனனோடு செய்கிற, போர் - யுத்தத்தில், வீமன் - வீமசேனன், அழி - வலிமைகுறைகிற, தாழ்வை - சிறுமையை, கண்டனன் - பார்த்து, வானவர் ஊர் புரந்தவன் - தேவர்களுடைய உலகத்தைப் பாதுகாத்தவனான அருச்சுனன், வாசி கொள் தேர் விடும் திருமால் அடி நீள் முடி சேர நின்று- குதிரைகள் பூண்ட தனது தேரைச் செலுத்தும் சாரதியான கண்ணபிரா னது திருவடிகளிலே நீண்ட தனது கிரீடம் படும்படி (சாஷ்டாங்கமாக நமஸ் கரித்து) நின்று, உரை ஆடினன் - பேசுபவனாய், 'மாருதி நேர் தளர்ந்தனன் - வாயுகுமாரனான வீமன் துரியோதனனெதிரில் நிற்கத் தளர்ந்தான்: செயல் யாதுகொலோ - (இப்பொழுது) செய்தற்கு உரியது யாதோ? நீ மொழிந் தருள்வாய்-நீ கூறியருளுவாய்,' என - என்று, ஓத - சொல்ல,—முராரியும் - கண்ணனும், பரிவோடு - அன்புடன், அவனோடு - அவ்வருச்சுனனோடு, இவை - இந்தவார்த்தைகளை, ஓதினன்-சொன்னான்; (எ - று.)—அவற்றை அடுத்த இரண்டு கவிகளிற் காண்க.

தார்வலம்புரியான் - வலம்புரித்தாரான் எனச் சொல்மாறுக. வீமனையழி தாழ்வுகண்டனன் - வீமன் அழிதாழ்வைக் கண்டனன் என உருபுபிரித்துக் கூட்டப்பட்டது. அக்கினிபகவானால் அருச்சுனனுக்குக் காண்டவதகன காலத்திற் கொடுக்கப்பட்ட சிறந்த தேர் அந்தத் தேவனாற் கொடுக்கப்பட்ட தெய்வத்தன்மையுள்ள நான்கு வெள்ளைக் குதிரைகள் பூண்ட மேன்மை யுடையதாதலின், 'வாசிகொள் தேர்' எனப்பட்டது. வினாவடியாப்பிறந்த 'யாது' என்னுங் குறிப்புமுற்றின்மேல், கொல் ஓ - அசைகள். இந்திரன் முத லிய தேவர்களால் வெல்லமுடியாத நிவாதகவசர் காலகேயரென்னும் அசுரர் களை அருச்சுனன் பொருது அழித்துத் தேவர்களைச் சுவர்க்கத்தில் இடையூ றின்றி இனிதுவாழ வைத்தனனாதலாலும், அப்பொழுது அருச்சுனன் தேவ லோகத்திற் சென்று இந்திரனால் அருத்தாசனங்கொடுக்கப்பட்டு அதில்வீற்றி ருந்து தேவலோகத்து இளவரசுமுடிசூட்டப்பெற்றவனாதலாலும், 'வானவரூர் புரந்தவன்' எனப்பட்டான். முராரி யென்ற வடமொழித் திருநாமம்-முர+ அரி எனப்பிரிந்து, முரனென்னும் அசுரனுக்குப் பகைவனென்று பொருள் படும்: இவ்வசுரன், நரகாசுரனுக்கு மந்திரி; இவனைக்கண்ணபிரான்கொன்றதும் அவனைக்கொன்ற காலத்திலேயாம்: வரலாறு, கஉகக-ஆங்கவியிற்கூறப்பட்டது.

துரியோதனனைக் கொல்லும் வகையைக் கண்ணன் கூறல்.

நீயவந்தனைக்களுறும்போரிடை நேர்மலைந்திடுவோரிருவோரினு
மாநிலன்பலவானதிலேமுகு ரானனன்றருசேய்வினையாதிக

னியம்பறகாதிவராயிர நாண்மலேந்தனராயினும்வீவொடு
வானகம்புகுதாரிருவோர்களும் வாசவன்றருபூணணிமார்பனே.

இதுவும், அடுத்தகவியும் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) வாசவன் தரு - இந்திரன் கொடுத்த, பூண் - ஆரமாகிய ஆபரணத்தை, அணி - அணிந்த, மார்பனே - மார்பையுடையவனே! நீ நயந்தனை கேள் - (நான்சொல்வதை) நீ விரும்பிக்கேள்: உறு போரிடை - நேர்ந்துள்ள போரிலே, நேர் மலைந்திடுவோர் - எதிர்த்து நின்று போர்செய்பவர்களான, இருவோரினும் - இரண்டு வீரர்களுள்ளும், ஆநிலன்-வாயுகுமாரனான வீமன், பலவான் - பலசாலி; முகுர ஆனனன் தரு சேய் - திருதராட்டிரன் பெற்ற புத்திரனான துரியோதனன், அதிலே வினை ஆதிகன் - வீமசேனனுடையதனினும் போர்த்தொழிற்றிறம் மேம்பட்டவன்: நான் இயம்பல் தகாது - நான் ஒன்றையுஞ் சொல்லுதல் தகுதியன்று: இவர் இருவோர்களும் - இவ்விரண்டு பேரும், ஆயிரம் நாள் மலைந்தனர் ஆயினும் - மிகப்பலநாள் போர்செய்தாராயினும், வீவொடு - மரணத்தோடுகூடி, வானகம் புகுதார் - சுவர்க்கலோகத்தைச் சேரார்.

நயந்தனை - முன்னிலையொருமை யிறந்தகாலமுற்றெச்சம். ஆநிலன் - அநிலன்மகன்; தத்திதாந்தநாமம். பலவாந்-வடசொல்; தேகபலத்தை மிகுதியாகவுடையவன். அதில் என்பதில், இல் என்பது - ஐந்தனுருபு, எல்லைப்பொருளது. ஆதிகன் - அதிகனென்பதன் நீட்டல். வாஸவன் என்ற வடசொல் - அஷ்டவசுக்களுக்குத் தலைவனென்றும், ஐசுவரியமுடையவனென்றும் (வசு - செல்வம்) காரணப்பொருள்படும். இந்திரன் அருச்சுனனைத் தன்னுலகத்துக்கு அழைத்துப் போனபொழுது அவனுக்கு ஆரம்முதலிய ஆபரணங்களைக் கொடுத்ததை "ஆடையுங் கலனு மந்த்ரத்துட னடற்படையு நல்கி, யடவி ழலங்கலானோராசனத் திருத்தியென்றும், தேடுதற்கரிய தூய வமுது செம்பொற்கலத்திற், கூடவுண் டமரர்க்கெல்லாங் குரிசிலாஞ் சிறப்புச் செய்தான்" என்று கீழ் நிவாதகவசர் காலகேயர்வதைச் சருக்கத்தில் வந்ததனால் உணர்க. வீவு - தொழிற்பெயர்; வு - விகுதி; உ - விகுதியெனின், வ் - எழுத்துப்பேறு. இரண்டுவீரர் எதிர்த்துத் தொந்தயுத்தஞ் செய்கையில் மத்தியஸ்தராய் நிற்பாருள் ஒருவன் இடையில் ஒன்றைச்சொல்லுதல் அநீதியென்பான், 'நானியம்பல்தகாது' என்றான். (கஅக)

மாறுகொண்டவராவிகொணீள்கதை மாருதன்சுதனோடிவணோருரை
கூறலிங்கிதமேயலவோருரை கூறில்வஞ்சகமாமிவனாண்மையி
னூறுமைந்தரினாதிபனாகிய நூனலந்திகழ்மார்பனையாருயி
ரீறுகண்டிடலாமவனூருவை யேறுபுண்படவேயெதிர்மோதிலே.

(இ - ள்.) மாறுகொண்டவர்-பகைமைகொண்டவர்களது, ஆவி-உயிரை, கொள் - வாங்குகிற, நீள் கதை - நீண்ட கதாயுதத்தையுடைய, மாருதன் சுதனோடு - வாயுகுமாரனான வீமனுடன், இவண் - இவ்விடத்தில் [அல்லது இப்பொழுது], ஓர் உரை கூறல் - (நான்) ஒரு வார்த்தை சொல்லுதல், இங்கிதமே அல - இனிமையானதன்று: ஓர் உரை கூறில் - (அன்றி) ஒருவார்த்தையைச் சொன்னாலோ, வஞ்சகம் ஆம் - (அது) வஞ்சனைக்கு இடமாம்; இவன் - வீமன், ஆண்மையின் - (தனது) பராக்கிரமத்தால், அவன ஊருவை - துரியோதனனது தொடையை, ஏறு புண் பட - மிக்கவிரணப்படும்படி, எதிர் மோதில் - எதிரிலேதாக்கினால், நூறு மைந்தரின் ஆதிபன் ஆகிய - (திருதராட்டிர) குமாரர் நூற்றுவருள் தலைவனான, நூல் நலம் திகழ் மார்பனை - சாமுத்திரிக சாஸ்திரத்திற்கூறிய நல்லிலக்கணம் விளங்கும் மார்பையுடைய துரியோதனனை, ஆர் உயிர் ஈறு கண்டிடல் ஆம் - அரிய உயிர் அழியச் செய்திடலாம். (எ-று.)

வீமன்கதைக்குரிய சத்துருகாதினியென்ற பெயரின் பொருளை விவரித்து, 'மாறுகொண்டவராவிகொள்நீள்கதை' எனப்பட்டது. இங்கு இதம் என்று பிரித்து, இப்பொழுது நன்மையன்று என்று உரைப்பினுமாம்; இதம்-ஹிதம். அல - அல்லவெனபதன் தொகுத்தல்; அது - வேறு இல்லை உண்டு என்பன போல ஐம்பால் மூவிடத்துக்கும் பொதுவான குறிப்புமுற்று: இங்குப் படர்க்கையொன்றன்பாலுக்கு வந்தது. ஆதிபன் - அதிபனென்பதன் நீட்டல். நூனலம் - உத்தமவிலக்கணமாகிய மூன்றுஇரேகை முதலியன; இனி, 'நூல் நலந்திகழ் மார்பன்' என்பதற்கு - முப்புரிநூல் நன்குவிளங்கும் மார்பையுடையவனென்று உரைப்பாருமுளர். ஆருயிர் என்பதில், அருமையென்னும் பண்பு ஆர் என விகாரப்பட்டது. ஈறு - இறுதல், இறுதி; இறு என்னும் முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயர். கண்டிடலாம் என்பதில், காணுதலென்பது - செய்தலென்னும் பொருளில் வந்தது. ஸூதன் - வடசொல். இவண் ஓர் உரை கூறல் - இப்பொழுது ஒருவார்த்தை சொல்லுதல், இங்கிதமே அல - குறிப்பினாற் செய்யத்தக்கதேயன்றி, ஓர் உரை கூறில்-(வெளிப்படையாக) ஒருவார்த்தையெடுத்துச்சொன்னால், வஞ்சகம் ஆம் - வஞ்சனையாய் முடியும் என்று உரைப்பாரும் உளர். இங்கிதம் - குறிப்பால்நிகழும் உறுப்பின் தொழில்; கண் கை கால் முதலிய உறுப்புக்களின் சைகையால் ஏதேனும் ஒருகருத்தைப் பிறர்க்குத்தெரியாதபடி அவனுக்குக் குறிப்பாகப் புலப்படுத்திற் படுத்தலாமேயன்றி, வாயால் ஒன்றும் வெளிப்படையாக்கூறுதல் தகுதியென் றென்பது, உட்கோள். (சஅஉ)

அருச்சுனன் வீமனுக்குக் குறிப்பால் உபாயம் உணர்த்தல்.

ஏழ்பெருங்கடல்சூழ்புவிபாரமு மேதமுங்கெடவேதமிலைவரும்
வாழவன்றுயர்நாரணனார்திரு வாய்மலர்ந்தசொலான்மகிழாமிக
வூழினும்புரிதாள்வலிதேயென வூருவின்புடைசேர்காநாண்மலர்
காழ்நெடுங்கிரியேயனையான்விழி காணநின்றனன்வானரிகாளையே.

(இ - ள்.) ஏழ் பெரு கடல் சூழ் - ஏழு பெரிய கடல்களாற் சூழப்பட்ட, புவி - பூமியினது, பாரமும் - சுமையும், ஏதமும் - (அதனாலாகிய) துன்பமும், கெட - அழியும்படியாகவும், ஏதம் இல் - குற்றமில்லாத, ஐவரும் - (பாண்டவர்) ஐந்துபேரும், வாழ - உயிர்வாழும்படியாகவும், அன்று - அப்பொழுது, உயர் நாரணனார் - (யாவரினுஞ்சிறந்த) கண்ணபிரான், திருவாய் மலர்ந்த - அழகிய வாய்மலரைத் திறந்து கூறிய, சொலால் - வார்த்தையினால் மிக மகிழா - மிகவும் மகிழ்ந்து, வான் அரி காளை - தேவலோகத்தையாளுகிற இந்திரனது புத்திரனான அருச்சுனன், புரி தாள் ஊழினும் வலிதே என - செய்யும் முயற்சி விதிப்பயனினும் வலிமையுடையதேயா மென்று எண்ணி, ஊருவின் புடை சேர் காம் நாள் மலர் - (தனது) தொடையினிடத்துவைத்த அன்றுமலர்ந்த தாமரைப்பூப்போன்ற (தனது) கையை, காழ் நெடு கிரியே அனையான் விழி காண - வலியபெரிய மலையையே யொத்த வீமனது கண்கள் காணும்படி, நின்றனன் - நின்றான்; (எ - று.)

துரியோதனனைக் கொல்லும் உபாயத்தைக் கண்ணன் கூறியவுடனே கேட்டு மகிழ்ந்து, அருச்சுனன், முயற்சி வீண்படாதாதலின் அதனை நாம் செய்ய வேண்டுவதென்று துணிந்து, வீமன் கண்காணும்படி தனதுதொடையிற் கைவைத்துநின்றனனென்பதாம். கண்ணன்கூறிய உபாயத்தை அருச்சுனன் இங்கிதத்தால் வீமனுக்குப் புலப்படுத்தினனென்க. கொடியதுஷ்டனான துரியோதனனது நாசம் பூமிபாரந் தீரவிருத்தியாதற்கும், பாண்டவரதுவாழ்க்கைக்கும் காரணமாதலால், 'புவிபாரமும் ஏதமுங் கெட ஏதமில் ஐவரும் வாழத் திருவாய்மலர்ந்த சொல்' எனப்பட்டது. ஊழினும் என்ற உம்மை - உயர்வுசிறப்பு; அது "ஊழிற் பெருவலியாவுள மற்றொன்று, சூழி

னுந் தான் முந்துறும்'' என்றபடி ஊழ்வினைக்குள்ள தவறாத உறுதிநிலையை விளக்கும். 'ஊழினும் புரிதாள் வலிதே' என்பதை ''ஊழையு முப்பக்கங் காண்ப ருலைவின்றித், தாழாதுஞற்று பவர்'' என்ற திருக்குறளினாலும் அறிக; 'ஊழ் ஒருகாலாக இருகாலாக அல்லது விலக்கலாகாமையின், பலகால் முயல்வார் பயனெய்துவர்', 'தெய்வத்தான் இடுக்கண்வரினும், முயற்சி விடற் பாலதன்று' என்ற அதனுரைவாக்கியங்கள் உணரற்பாலன.

எழ்கடல் - உவர்நீர், கருப்பஞ்சாறு, கள், நெய், தயிர், பால், நன்னீர்என்னும் இவற்றின்மயமானவை. நாரணன் - நாராயண னென்பதன் விகாரம்; 'ஆர்' என்ற பலர்பால்விகுதி, உயர்வுப்பொருளில் வந்தது. கூறியென்ற பொருளில், 'திருவாய்மலர்ந்து' என்பது, உபசாரம். வலிதே, ஏ - தேற்றம். பின்னிரண்டடிகளுக்கு - ஊழ்வினையினும் முயற்சியே வலிமையுடையது என்று வாயாற்சொல்லிக் கையால் தொடையைத் தட்டினான் என்று உரைப்பாருமுளர்; 'ஊழினும் புரிதாள் வலிதே' என்றது, முயற்சியைக் கைவிடாது மேன்மேலும் போர்செய் என்று வீமனுக்கு உறுதிகூறியவாறு. (௧௮௩)

அதனையறிந்து வீமன் துரியோதனன் தொடையில் தாக்கல்.

ஞானபண்டிதன்வாயுகுமாரனு நாரணன்பணியாலிளையோன்மொழி
மோனவண்குறிதானுணராவெதிர் மோதினன்கதைபூபதியூருவின்
மானகஞ்சுகனாறடியேழடி மாறிநின்றிடவேபிழைபோதலின்
மேன்முழங்கினவானவர்தூரிய மேல்விழுந்ததுபூமழைசாலவே.

(இ - ள்.) ஞான பண்டிதன் - அறிவுவல்லவனான, வாயு குமாரனும் - வாயுவின் மகனானவீமனும், நாரணன் பணியால் இளையோன் மொழி மோனம் வண்குறி தான் உணரா - கண்ணபிரானது வார்த்தையினால் தனது தம்பியான அருச்சுனன் தெரிவித்த மௌனமான நல்லகுறிப்பைத் தான் அறிந்துகொண்டு, பூபதி ஊருவின் - துரியோதனராசனது தொடையிலே, கதை - தனதுகதாயுதத்தால், எதிர் மோதினன் - எதிர்த்துத்தாக்கினான்; (தாக்கவே), மான கஞ்சுகன் - மானத்தையே கவசமாகக்கொண்ட துரியோதனன், ஆறு அடி எழு அடி மாறி நின்றிட - ஆறு அல்லது எழடிதூரம் கால்கள்நிலைபெயர்ந்து பின்னிட்டு நிற்க, பிழை போதலின் - (உறுதிநிலை) தப்பிப் போனதனால், வானவர் தூரியம் - தேவதுந்துபிவாத்தியங்கள், மேல் முழங்கின - வானத்தில் மிக ஒலித்தன; பூமழை - (தேவர்கள்சொரிந்த) புஷ்பவர்ஷம், சால - மிகவும், மேல் விழுந்தது - வீமன்மேலே விழுந்தது; (எ - று.)

கண்ணன்சொற்படி அருச்சுனன் காட்டிய குறிப்பை யுணர்ந்த வீமன் துரியோதனனது உயிர்நிலைத்தானமான தொடையிலே தாக்கவே, அவன் அத்தாக்குதல்பொறாமற் பின்னிட்டனனாக, அதுகண்ட தேவர்கள் இவன் அழிதலும் பாண்டவர் வெல்லுதலும் தவறாவென்று கருதிக் களித்துத் துந்துபிமுழக்கித் தேவலோகத்துக் கற்பகமலர்களை வீமன்மேல் மழைபோல மிகுதியாகச் சொரிபவராயினர் என்பதாம். சமயத்திற் குறிப்பறிந்துகொண்ட நுட்பத்தைப் பாராட்டி, 'ஞானபண்டிதன்' எனக் கொண்டாடினார். மொழி மோன வண்குறி - வாயினாற்பேசாமல் தெரிவித்த நல்ல குறிப்பு. மொழி - பேசாதது பேசினது போலச் சொல்லப்பட்டது; மரபுவழுவமைதி; [நன் - பொது ௫௮] ''முன்னம் முகம்போல முன்னுரைப்பதில்'' என்றவிடத்தில், 'உரைப்பது' என்பதற்குப் போல, இங்கே 'மொழி' என்றதற்கு - தெரிவித்த என்று பொருள். மௌநம் என்ற வடசொல், மோனம் என விகாரப்பட்டது; கௌசிகன் - கோசிகன், கௌதமன் - கோதமன், கௌசல்யை - கோசலை, மௌலி - மோலி என்பனபோல. துரியோதனன் மானத்தையே

தனது உயிர்க்காவலாகப் பாவித்து அதனைக் கைவிடாது நின்றதனால், 'மானசஞ்சுகன்' எனப்பட்டான். மாநகஞ்சுகன், தூர்யம் - வடசொற்கள். (சஅரு)

மீண்டும் வீமன் துரியோதனனது தோடையில் தாக்கல்.

மாறிநின்றசுயோதனன்மீளவும் வாயுமைந்தனைவாகுவுமார்பமு
நீறெழும்படிசாடியபோதவ னீணிலந்தனிலோடிவிழாதுத
னூறின்மிஞ்சியபேருடலோடெதி ரோடிவன்றொடைகீறிடமாறடும்
வீறுகொண்டகதாயுதம்வீசினன் வீரனம்புவிமீதுறவீழவே.

(இ - ள்.) மாறி நின்ற - (ஆறுஎழு அடி பின்னிட்டு) நிலைமாறிநின்ற, சுயோதனன் - துரியோதனன், மீளவும் - மறுபடியும், வாயு மைந்தனை - வீமனை, வாகுவும் மார்பமும் நீறு எழும்படி சாடியபோது - தோள்களும் மார்பும் பொடிபடும்படி (கதைகொண்டு) தாக்கியபொழுது, அவன் - வீமன், நீள் நிலந்தனில் ஓடி விழாது - நீண்ட நிலத்தில் ஓடிவிழாதபடி (அரிதில் நின்று), தன் - தனது, ஊறின் மிஞ்சிய பேர் உடலோடு - வலிமையால் மிக்க பெரிய உடம்புடன், எதிர் ஓடி - எதிரில் ஓடிவந்து, வல்தொடை கீறிட - (துரியோதனனது) வலியதொடை பிளக்கும்படியாகவும், வீரன் அம் புவிமீது உற வீழ - வீரனான துரியோதனன் அழகியதரையிலே பொருந்த விழும்படியாகவும், மாறு அடும் வீறு கொண்ட கதா ஆயுதம் - பகைவரையழிக்கும் மேன்மையைக் கொண்ட தனது கதாயுதத்தால், வீசினன் - வேகத்தோடு தாக்கினான்; (எ - று.)

வாகு - பாஹு என்ற வடசொல் திரிந்தது. ஸுயோதநன் என்ற பெயர் - நல்ல போரையுடையவனென்று பொருள்படும்; வெற்றி நிகழும்படி போர்செய்ய வல்லவனெனக. 'ஊறின்மிஞ்சிய பேருடல்' என்பதற்கு - துரியோதனன் தாக்கியதனாலாகிய தழும்புகளால் மிக்க பெரிய உடம்பு என்று பொருளுரைப்பினுமாம். மாறு - மாற்றார்க்குப் பண்பாகுபெயர். மாறடும் வீறுகொண்ட கதாயுதம் - சத்ருகாதினி. அம்புவியென்று பூமிக்குப் பொலிவுடைமை கூறினர், அது பாரந்தீர்ந்து இன்பமுறுஞ் சமயமாதலின். இங்ஙனம் கண்ணபிரான் கூறியருளிய குறிப்பைக்கொண் டன்றி வீமனால் நேரிற்கொல்லலாகாத துரியோதனனது ஆற்றலை விளக்குவார் 'வீரன்' என்றார். ஊறின், இன் - ஐந்தனுருபு, எது. (சஅ௬)

வேறு.

வீமன் துரியோதனனை நெருக்கி மார்பிற் குத்தல்.

அரிப்பதாகனுரகப்பதாகனையதிர்த்துமேலுறவடர்த்துநீ
டுருப்பினோடதிசயிக்கவூருவையொடிக்கவேயவனுடற்றலு
நெருப்புருவிழிசிவத்துவார்கடைநிமிர்ப்புறாதபுருவத்தனாய்
மருப்புநாலுறுமதத்தமாவெனமதத்துமார்பின்மிசைகுத்தினான்.

(இ - ள்.) அரி பதாகன் - சிங்கக்கொடியுடையவனான வீமன், உரகம் பதாகனை-பாம்புக்கொடியுடையவனான துரியோதனனை, அதிர்த்து-அதட்டி, மேல் உற அடர்த்து - மேற்கொண்டு நெருக்கி, நீடு உருப்பினோடு - மிக்க கோபத்துடனே, அதிசயிக்க (கண்டவர்) வியக்கும்படி, ஊருவை ஒடிக்கவே- தொடையை முறிக்கவே,—அவன்-அத்துரியோதனன், உடற்றலும்-பெருங் கோபங்கொண்டு மீட்டும் போர்தொடங்கியவளவில்,—(வீமன்), விழி சிவத்து நெருப்பு உரு - கண்கள் சிவந்து நெருப்பின்தன்மை யடையப்பெற்று, வார் கடை நிமிர்ப்பு உறாத புருவத்தன் ஆய்- நீண்ட கோடிகள் வளைவுமாறாதபுருவங்களையுடையவனாய், மருப்பு நால் உறு மதத்த மா என - நான்கு தந்தங்கள் பொருந்திய மதம்பிடித்த ஐராவதயானை போல, மதத்து - கோபாவேசங்

மார்பின்மிசை குத்தினன் - (துரியோதனனது) மார்பின்மேற் குத்தினன்;
உருப்பு - உருத்தல்; 'பு' விகுதிபெற்ற தொழிற்பெயர். அதிசயிக்க - அதிசயமென்னும் வடசொல்லினடியாப் பிறந்த செயவெனெச்சம். சிவத்து- சிவந்து என்பதன் வலித்தல். கடைநிமிர்ப்புருவ புருவத்தனாய் - புருவத்தை நெறிவுபட வளைத்தவனாய். 'மருப்பு நாலுறு மதத்த மாவென மதத்து' என்றது, வீமனுக்குச்சேரும்; அன்றி, ஐராவதயானைபோலும் வலிமையுடைய மார்பின்மேல் என்று மார்புக்கு அடைமொழியாக்கலும் ஒன்று; "மதவே மடனும் வலியு மாகும்" என்ற தொல்காப்பியத்தால், மதவென்பது - வலிமை யுணர்த்துவதோர் உரிச்சொல்லாதலறிக; அதன்மேல் அத்துச்சாரியைவருகையில், நிலைமொழியீற்று அகரத்தின்முன் சாரியைமுதல் அகரம் கெட்டது; [நன் - உருபு - கரு.]

இதுமுதல் ஐந்துகவிகள் - பெரும்பாலும் முதற்சீர் புளிமாச்சீரும், மூன்று ஐந்தாஞ் சீர்கள் தேமாச்சீர்களும், இரண்டு நான்கு ஆறாஞ்சீர்கள் கூவிளங் காய்ச்சீர்களும், எழாஞ்சீர் கூவிளச்சீருமாகிய கழிநெடிலடி நான்கு கொண்ட எழுசீராசிரியச்சந்த விருத்தங்கள்.

தனத்த தானனன தத்த தானனன தத்த தானனன தத்தனா—என்பது, இவற்றிற்குச் சந்தக்குழிப்பாம். (கஅசு)

வீமன் துரியோதனனைச் சிதைந்துவீசுதல்.

கதுப்பும்வாயுநெரியக்கதாயுதகரத்தினனனிகலக்கினா [தினா
னெதிர்த்தயானையையடர்த்தகேசரியெனப்பொன்மௌலியையிருத்
னுதைத்துமேலிருபதத்தினாலவனூரத்தைவாகுவையொடித்துநீள்
விதத்தினாலிருநிலத்தின்மீதுடல்விதிர்த்துவீசினன்வியக்கவே.

(இ - ள்.) கதுப்பும்-(துரியோதனனது) கன்னமும், வாயும்—, நெரிய- நொருங்கும்படி, (வீமன்), கதாயுத கரத்தினால்-கதாயுதத்தையேந்திய தனது கையால், நனி கலக்கினான் - மிகவுங்கலங்கச்செய்து,—எதிர்த்த யானையை அடர்த்த கேசரி என - எதிர்த்துநின்ற யானையை நெருக்கிப் பொருதழிக்கிற சிங்கம்போல, பொன் மௌலியை - பொன்மயமான (அவனது) கிரீடத்தை, இருத்தினான் - தரையிலே அழுந்தப்பண்ணி,—மேல் - மேலே, இரு பதத்தினால் - (தனது) இரண்டுகால்களாலும், உதைத்து—, அவன் - அத்துரியோதனனுடைய, ஊரத்தை - மார்பையும், வாகுவை - தோள்களையும், ஒடித்து - முறித்து, நீள் விதத்தினால் - மிக்கபலவகைகளால், உடல் விதிர்த்து - அவனுடம்பை உதறி, வியக்க - (காண்பவர்) அதிசயிக்கும்படி, இரு நிலத்தின் மீது - பெரிய தரையிலே, வீசினன் - எறிந்தான்; (எ - று.)

நனி-மிகுதிப்பொருளுணர்த்தும் விசேடித்த உரிச்சொல். சிங்கம் யானையை மத்தகத்திற் பாய்ந்து அழித்தல் இயல்பாதலின், வீமன் துரியோதனனது முடியை யழுத்துதற்கு உவமைகூறப்பட்டது. (கஅஎ)

இதுவும், அடுத்தகவியும் -'துரியோதனன் கண்ணனைப் பழித்தல்.

நிறத்தநீலகிரியொக்கவேயிருநிலத்தின்வீழ்குருகுலத்தினே
னுறைத்துமீளவுமுயிர்த்துமாயனெடுருத்துவாசகமுறச்சொல்வான்
குறிப்பினால்விசயனைக்கொடாருயிர்குதிக்கமாமதிகொளுத்தினா
யறத்தினாலடன்மறத்தினீர்மையினையற்பராயாறிகிற்பரோ.

இதுமுதல் மூன்று கவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) நிறத்த - நிறம்விளங்கப்பெற்ற, நீல கிரி ஒக்க - நீலரத்தினமயமானதொரு மலை போல, இரு நிலத்தின் வீழ் - பெரியதரையிலே விழுந்திட்ட, குரு குலத்தினோன் - குருவம்சத்து அரசனான துரியோதனன், மீளவும்-பின்பு, உறைத்து-உறுதிபெற்று, உயிர்த்து-பெருமூச்சுவிட்டு, உருத்து-

கோபங்கொண்டு, மாயனொடு - கண்ணபிரானுடன், வாசகம் - வார்த்தைகளை, உறசொல்வான் - அதிகமாகப் பேசுபவனானான்; (அவை யாவையெனின்):— (நீ), குறிப்பினால் - குறிப்பாக, விசயனை கொடு - அருச்சுனனைக்கொண்டு, ஆர் உயிர் குதிக்க மா மதி கொளுத்தினாய் - (எனது) அரியஉயிர் (உடம்பினின்று) நீங்குமாறு (வீமனுக்குச்) சிறந்தஅறிவை உண்டாக்கினாய்; அறத்தினால் அடல் - தருமத்தோடு போர்செய்கிற, மறத்தின் - பராக்கிரமத்தின், நீர்மையினை - தன்மையை, அற்பர் ஆயர் - இழிந்தவர்களான இடையர்கள், அறிகிற்பரோ - அறியமாட்டுவார்களோ? [அறியமாட்டார்க ளென்றபடி];

நீ க்ஷத்திரியசாதியிற் பிறந்தவனாயினும் அச்சாதியாரிடத்தில் வளராமல் இழிவான இடையர்கள் குழாத்தில் வளர்ந்தவனாதலால், தருமயுத்தஞ்செய்யும் முறைமையின் பெருமையைச் சிறிதுமறியாய்: ஆனதுபற்றி, யானும் வீமனும் எதிர்த்துச் சமமாகத் தொந்தயுத்தஞ் செய்கையில் இங்ஙனம் வஞ்சனையாக அருச்சுனனைக்கொண்டு வீமனுக்கு எனது உயிர்நிலையைப் புலப்படுத்தி என்னை யழித்தாயென்று இகழ்ந்தான். உயர்ந்த சந்திரகுலத்தில் வசுதேவகுமாரனாய்த் தேவகிவயிற்றிற் பிறந்திருந்தும் தாழ்ந்தஇடையர்குலத்தில் யசோதைமகனாய் நந்தகோபன்மனையில் வளர்ந்தது மாத்திரத்தைக் கொண்டு கண்ணனைத் துரியோதனன் இடையனென இகழ்ந்தான். வடமதுரையில் வசுதேவனும் தேவகியும் கம்சனாற் சிறையிலிருக்கப்பட்டுத் தளை பூண்டிருக்கையில், திருமால் தேவகியினிடம் எட்டாவது கருப்பத்தில் கண்ணனாய் அவதரிக்க, அக்குழந்தையைக் கம்சன் முன்னையகோட்பாட்டின்படி கொன்றுவிடுவனே யென்கிற அச்சத்தால் தாய்தந்தையர் அத்தெய்வக்குழவியின் அனுமதி பெற்று அந்தச்சிசுவை அது பிறந்த நடுராத்திரியிலேயே கோகுலத்திலே நந்தகோபனது கிருகத்திலே இரகசியமாகக்கொண்டு சேர்த்துவிட்டு அங்கு அப்பொழுது யசோதைக்கு மாயையின் அம்சமாய்ப் பிறந்திருந்ததொரு பெண்குழந்தையை யெடுத்துக்கொண்டு வந்துவிட, அதுமுதல் கம்சனைக் கொல்லுகிறவரையில் இளம்பருவத்திலெல்லாம் கண்ணபிரான் அவ் வாய்ப்பாடியிலேயே பலவகைத் திருவிளையாடல்கள் புரிந்து வளர்ந்தனனென்பது வரலாறு.

ஆயர் - பசுக்களையுடையவரென இடையர்க்குக் காரணப்பெயர்; ஆ - பகுதி, பசு; அர்-விகுதி, ய் - எழுத்துப்பேறு. அறிகிற்பர் என்பதில், கில்- ஆற்றலுணர்த்தும் இடைநிலை. துரியோதனனுக்கு நீலகிரி - நிறத்திலும் பருமை வலிமைகளிலும் உவமம். வாசகம் - வடசொல். ஈற்று ஓகாரம்-எதிர்மறை. அற்பர் - அல்ப ரென்ற வடசொல்லின் திரிபு. கொளுத்துதல்-கொள்ளச்செய்தல்; இங்கே, கொளுத்து - கொள் என்பதன் பிறவினை; இதில், உ - சாரியை, து-பிறவினைவிகுதி. தீப்பற்றவைத்த லென்ற பொருளில், கொளுந்து என்ற தன்வினைப்பகுதி மெல்லொற்று வல்லொற்றாகிய பிறவினையாம். (கஅஅ)

மலைத்தபோர்தொறுமெனக்குநீசெய்பிழைமற்றுளோர்செபநினைப் [பரோ
குலத்திலேயிழிகுலத்தரானவர்குறிப்பிலாதிவைபிறக்குமோ
சலத்தினால்வினையியற்றுவார்முடிதரித்தகாவலரொடொப்பரோ
நிலத்தில்வாழ்வவர்பெறக்கொடாயினிநினைத்தகாரியமுடித்தியே.

(இ - ள்.) மலைத்த போர் தொறும் - எதிர்த்துச்செய்த யுத்தந்தோறும், எனக்கு நீ செய் பிழை - எனக்கு நீ செய்த துரோகங்களை, மற்று உளோர் - பிறர், செப நினைப்பரோ - செய்யக்கருதுவார்களோ? [கருதார் என்றபடி]; குலத்திலே இழி குலத்தர் ஆனவர் குறிப்பு இலாது - குலங்களுள் இழிகுலத்திற்பிறந்தவர்களது இங்கிதக்குறிப்பு இல்லாமல், இவை பிறக்குமோ-இப்படிப்பட்ட அக்கிரமச்செய்கைகள் உண்டாகுமோ? [உண்டாகா என்றபடி]; சலத்தினால் வினை இயற்றுவார் - வஞ்சனையாகத் தொழில்செய்பவர்கள், முடி

தரித்த காவலரொடு ஒப்பரோ-கிரீடந்தரித்து அரசாளும் சிறந்த அரசர்களுக்குச் சமானமாவர்களோ? [ஆகார் என்றபடி]; இனி - (இங்ஙனம் நீ பற்பல துரோகங்கள் செய்த) பின்பு, நிலத்தில் வாழ்வு அவர் பெற கொடாய் - இந்த நிலவுலகத்தில் அரசுபெற்றுவாழும் வாழ்க்கையை அந்தப் பாண்டவர்கள் பெறும்படி கொடுத்திடு; நினைத்த காரியம் முடித்தி - நீஎண்ணிய காரியங்களை முடித்துக்கொள்; (எ - று.)

முதல் மூன்றடிகளிற் கூறியது நிந்தைவார்த்தையும், நான்காமடியிற் கூறியது நிட்டூரவார்த்தையுமாம். இப்படி பிழைசெய்தாலொழிய என்னைக் கொன்று பாண்டவர்க்கு வாழ்க்கைகொடுக்கவும், நீ எண்ணிய காரியத்தை முடிக்கவும் ஆகாதென்னுங் கருத்துத் தோன்ற, 'நிலத்தில்வாழ்வு அவர்பெறக் கொடாய், இனி நினைத்தகாரியம் முடித்தி' என்றான். 'நினைத்தகாரியம்' என்றது, துரியோதனனுதியர் நூற்றுவரையும் பற்றறத் தொலைத்தல்; பூமி பாரநிவிருத்தியுமாம். போர்தோறும் கண்ணன் துரியோதனனுக்குச் செய்த பிழையாவன - போர்த்தொடக்கத்தில் துரியோதனனுக்குப் போர்ப்பலியாதற்கு உடன்பட்டிருந்த இராவணனைப் பாண்டவர்க்குப் போர்ப்பலியாகுமாறு செய்தமை, துரியோதனன் போர்ப்பலிசெலுத்துதற்கு நாட்கொண்டிருந்த அமாவாசையை முந்தினநாளிலேயே வருவித்து அதிற் பாண்டவர்போர்ப் பலிசெலுத்தச்செய்தமை, மூன்றாம்போரில் எதிர்ப்பவரில்லையாம்படி கடும்போர்செய்த வீடுமனை யழித்தற்குச் சக்கரமேந்திக்கொண்டு சென்றமை, பத்தாம்போரில் வீடுமன்முன் சிகண்டியைக்கொண்டு நிறுத்தி அவனெய்யும் அம்புகளுடன் அருச்சுனனையும் அம்புசெலுத்தச்சொல்லி அவற்றால் வீடுமனைச் சிதைத்தமை, பன்னிரண்டாம்போரில் பகதத்தன் அருச்சுனன்மேல் எறிந்த தனது வேற்படையைத் தான்முன்னின்று மார்பிலேந்திப் பயன்படாதாக்கினமை, பதின்மூன்றாம்போர்நாளிரவில் மறுநாட்செய்யவேண்டும் சைந்தவவதத்திற்காக அருச்சுனனைக் கயிலைக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய் அவனுக்குச் சிவபிரானைக்கொண்டு சிறந்த பல ஆயுதங்களைக்கொடுப்பித்தமை, பதினான்காம்போரில் சுதாயு அருச்சுனன்மேலெறிந்த வரம்பெற்ற கதாயுதத்தை நிராயுதனாகிய தான் மார்பிலேற்று அதனால் அவனைக் கொல்வித்தமை, அருச்சுனனுக்கு ஒருமந்திரமுபதேசித்து அதன்பலத்தால் அவன் ஆயிரவாகுவைக் கொல்லச் செய்தமை, அருச்சுனன் போர்செய்தற்குச் சோரும் சமயத்தில் தான் பாஞ்சசன்னியமென்னுஞ் சங்கத்தை வாயில் வைத்தூதி அதன்பெருமுழக்கத்தாற் சேனையை மூர்ச்சிக்கச்செய்தமை, சூரியாஸ்தமனத்துக்கு முந்தியே சூரியனைச் சக்கரத்தால் மறைத்து அப்பொழுது வெளிப்பட்ட சயத்திரதனையும் அவன் தந்தையையும் ஒருங்கே அருச்சுனனைக்கொண்டு கொல்வித்தமை, பதினைந்தாம்போரில் அசுவத்தாமா இறந்ததாகத் தருமனைக்கொண்டு கற்பனைவார்த்தைகூறுவித்து அதுகேட்டதனால் துரோணன் படைக்கலமொழிந்து அழியச் செய்தமை, தந்தையிறந்ததனால் அசுவத்தாமன் கோபங்கொண்டு தவறாதநாராயணாஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்தபொழுது பாண்டவரை நிராயுதராய் வாகனமொழிந்து கீழ்நின்று வணங்கச்செய்து அதனினின்றுங் காத்தமை, பதினேழாம்போரில் கர்ணன் நாகாஸ்திரம் பிரயோகித்தபொழுது அருச்சுனனதுதேரைப் பன்னிரண்டு அங்குலம் நிலத்திலழுந்தும்படி அழுத்தி அதனால் அது அருச்சுனன் தலையாகிய இலக்கைத் தவறி அவனது கிரீடத்தை யிடறியமாத்திரத்தோடு செல்லச் செய்தமை முதலியன காண்க.

இங்கே, 'இழிகுலம்' என்றது, இடைச்சாதியை. சந்திரகுலத்தில் நகுஷனது குமாரனான யயாதி சுக்கிரசாபத்தால் கிழத்தனமடைந்து தனது மூத்த குமாரனான யதுவையும் அடுத்த குமாரர்களான துர்வசு த்ருஹ்யு அநு என்பவர்களையும் தனித்தனி 'உன் இளமையைக்கொடுத்து என்முதுமையைக் கைக்

கொள்' என்று வேண்டி, அவர்கள் அதற்கு உடன்படாதொழிந்தபின், கடைசிக்குமாரனான பூருவை வேண்ட, அவன் அதற்கு இணங்கி மூப்பைப்பெற்றுக்கொண்டு யௌவநத்தைக் கொடுத்ததனால், அரசன் மகிழ்ந்து தன்கருத்துக்கு இசையாத யது முதலிய மூத்தமக்கள் நால்வர்க்கும் முடிசூடியாசாளுஞ் சிறப்பு இல்லையாகச்செய்து சிற்றரசாக்கி இளையமகனான பூருவைச் சகல பூமண்டலத்துக்கும் அதிபதியாக நிறுத்தி முடிசூட்டிப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்து வைத்திட்டான்; அக்குமாரர்களுள் மூத்தவனாய்த் தனக்குரிய அரசாட்சியைத் தந்தையின் சாபத்தால் இழந்த யதுவின் குலத்திற் பிறந்தவன் கிருஷ்ணன். இளையவனாய்த் தனக்குரியதல்லாத அரசாட்சியைத் தந்தையின அனுக்கிரகத்தாற் பெற்ற பூருவின் குலத்திற் பிறந்தவன், துரியோதனன்; ஆகவே, முடிதரித்தரசாளுஞ் சிறப்புத் துரியோதனன் குலத்தார்க்கு உண்டு: அச்சிறப்புக் கண்ணன் குலத்தார்க்கு இல்லை; இந்த உயர்வுதாழ்வுகளை உள்ளத்திற்கொண்டு, சலத்தினால் வினையியற்றுவார் முடிதரித்தகாவலரோடொப்பரோ' என்றான்.

மலைத்த - மலைந்த என்பதன் வலித்தல். நீசெய்தாற்போலப் பிறர் செய்யாரென்பதேயன்றி, செய்யநினைக்கவும்மாட்டாரென. அந்தத் துரோக காரியங்களின் இழிவை விளக்கினான். சலம்-வடசொல். கொடாய், முடித்தி-ஏவலொருமை முற்றுக்கள். (கஅகூ)

வீமன் துரியோதனனை உதைக்கப் பலராமன் சீறுதல்.

எனச்சில்வாசகமிழற்றிமீளவுமெதிர்ப்பதாகியெழலுற்றபோ
தனற்சகாயன்முனளித்தகாளைதனடற்சரோருகபதத்தினா [கவே
லுனக்குவாழ்வினியெனக்கொலாமென வுதைத்துமௌலியையுடைக்
சினத்தலாயுதனிறத்தவாள்விழிசிவக்கவாய்மைசிலசெப்புவான்.

(இ - ள்.) என - என்று, சில் வாசகம் - சிலவார்த்தைகளை, மிழற்றி - வாய்குழறச்சொல்லி, (துரியோதனன்), மீளவும் எதிர்ப்பது ஆகி எழல் உற்றபோது - மறுபடியும் (வீமனைத்தான்) எதிர்த்துப்பொருவதாகக் கருதி யெழுந்திருக்கத் தொடங்கியபொழுது,—அனல் சகாயன் முன் அளித்த காளை - அக்கினிக்குத்துணைவனான வாயுதேவன் முன்புபெற்ற புத்திரனான வீமன், இனி உனக்கு வாழ்வு என கொல் ஆம் என - 'இன்னமும் உனக்கு வாழ்க்கை என்னோ?' என்று (துரியோதனனை நோக்கிச்) சொல்லி, தன் அடல் சரோருக பதத்தினால் - வலிமையையுடையதும் செம்மையிலும் மென்மையிலும்) தாமரை மலர்போல்வதுமான தனது கால்களால், உதைத்து—, மௌலியை உடைக்க - தலையை உடைக்க, (அப்பொழுது), சினத்து அலாயுதன் - கோபகுணமுடைய பலராமன், நிறத்த வாள் விழி சிவக்க - நிறத்தையுடைய ஒளியுள்ள கண்கள் (கோபத்தாற்) சிவக்க, சில வாய்மை செப்புவான் - சிலவார்த்தைகளைக் கூறுபவனானான்; (எ - று.)—அவற்றை, அடுத்த இரண்டு கவிகளிற் காண்க.

மிழற்றுதல் - நிரம்பாதசொற்கூறுதல். காற்றையும் நெருப்பையும் ஒருவர்க்கொருவர் நண்பாகக்கூறுதல், மரபு. ஸஹாயன், ஸரோருஹம், ஹலாயுதன், மௌலி - வடசொற்கள். சரோருகமென்றது - குளத்தில் முளைப்பதென்ற காரணப்பொருள்படும்; தாமரைக்குக் காரணவிடுகுறிப்பெயர். ஹல + ஆயுதன் = ஹலாயுதன்; கலப்பையைப் படைக்கலமாக வுடையவன். எவன் என்ற அஃறிணைப்பொது வினாவினைக்குறிப்புமுற்று, வகரம்கெட்டு அகரச்சாரியைபெற்று 'என்ன' என நிற்கவேண்டுவது, தொகுத்தலாய், எனவென நின்றது. அதன்மேல் 'கொல்' என்ற அசைநிலையிடைச்சொல்லின் முதல் வலி 'எனக்கொல்' என இரட்டிவந்தது, சந்தவின்பம் நோக்கிய விரித்தல் விகாரத்தினாலாம். (ககo)

வேறு.

பலராமன் கோபித்துக் கண்ணனோடு சிலகூறுதல்.

எம்பிரானைமுராரியைமாயனை யிம்பரேழ்கடல்சூழ்புவிமேலொரு
தம்பியாவுடையானவனோடெதிர் சந்தியாவெகுளாவிழிதீயெழ
நம்பிகேளரியோடுடன்மேவிய நஞ்சுபோலுநரேசர்முன்னேயுடல்
கம்பியாவிழவூருவின்மோதுதல் கண்டபோதெனதாருயிர்போனதே.

இதுவும், அடுத்த கவியும் - குளகம்.

(இ - ள்.) எம் பிரானை - எமக்கெல்லாந் தலைவனும், முர அரியை - முர னென்னும் அசுரனுக்குப் பகைவனானவனும், மாயனை - மாயையையுடைய வனுமான கண்ணபிரானை, எழ் கடல் சூழ் புவிமேல்-ஏழுவகைக் கடல்களாற் சூழப்பட்ட பூலோகத்தில், இம்பர் - இத் திருவவதாரத்தில், ஒரு தம்பி ஆ உடையான் - ஒப்பற்ற தம்பியாகப் பெற்றுள்ளவனான பலராமன், அவனோடு- அக்கண்ணபிரானுடனே, எதிர் சந்தியா - எதிரிலே சமீபித்து, விழி தீ எழ வெகுளா - கண்களில் நெருப்புப்பொறி கிளம்பக் கோபித்து,—'நம்பி கேள் - தம்பீ! (நான்சொல்வதைக்) கேட்பாயாக; அரியோடு உடன் மேவிய - பாம் புடன்கூடவே பொருந்திய, நஞ்சு போலும் - விஷம்போன்ற, நரேசர் முன்னே - அரசர்களுக்கு எதிரிலே, உடல் கம்பியா விழ - உடம்புதுடித்து விழும்படி, ஊருவில்மோதுதல் - (வீமன் துரியோதனனைத்) தொடையிலே தாக்கியதனை, கண்டபோது - பார்த்தபொழுது, எனது ஆர் உயிர் போனது - எனது அரிய உயிர் (உடம்பைவிட்டு) நீங்கும் நிலையடைந்தது; (எ - று.)— ஈற்று ஏகாரம் - தேற்றத்தோடு இரக்கம். இக்கவியில், உடையான் சந்தியா வெகுளா என்ற சொற்கள், அடுத்தகவியில் வரும் 'ஓடினான்' என்ற முற்றைக் கொண்டு முடியும்.

கொடிய அக்கிரமச்செய்கையைக் கண்ணெதிரிற் கண்டால் பெரியோர் மனம் பொறுதாதலாலும், அவர்க்கு மரணவேதனைக்குச் சமானமான வருத் தம் விளையுமாதலாலும், 'எனது உயிர் நீங்கினாற்போலாயிற்று' என்றான். அரியோடுடன் மேவிய நஞ்சுபோலு நரேசர் - பகையழித்தலில்தவறாத பராக்கிரமத்தாற் கொடியவரென்றபடி; யாவரிடத்தாயினும் குற்றம்கண்ட போது கண்ணோட்டமின்றித் தண்டிப்பதில் கடியவ ரென்றவாறுமாம். அரி- ஹரி; அகப்பட்ட பொருளை யழிப்பது, எம் என்ற தன்மைபன்மை-எல்லா வுயிர்களையும் உளப்படுத்தியது. எம்பிரானை, முராரியை, மாயனை என்ற ஒரு பொருட் பலபெயர்கள் - 'உடையான்' என்ற ஒருமுடிக்குஞ் சொல்லைக் கொண்டன. திருமாலினது அம்சமும் ஆதிசேஷனது அம்சமுங் கூடிப் பிறந்த பலராமன், பரமபதத்தில் எம்பெருமானது திருமேனியில் ஐக்கியமும், அப்பெருமானுக்குச் சகலவித கைங்கரியங்களையுஞ் செய்யும் நித்தியத் தொண்டனாயிருந்த நிலைமையும், இதற்கு முந்தியதான இராமாவதாரத்தில் அப்பெருமானுக்குத் தான் தம்பியாகப்பிறந்திருந்த தன்மையும் போலன்றி இப்பிறப்பில் தமையனாகத்தோன்றியுள்ள சிறப்புடையவனென்பார் 'மாயனை யிம்ப ரேழ்கடல் சூழ்புவி மேலொரு தம்பியாவுடையான்' என்றார். சந்தியா - அருகில் வந்து. நம்பி - அண்மைவிளி; ஆதலின், இயல்பாய் நின்றது; [நன்- பெயர் - ருசு.] நம்பி - ஆண்பாற் சிறப்புப்பெயர்: ஆடவரிற்சிறந்தவனென்று பொருள்; இதற்கு - 'நம்முதனிலையாக நமக்கு இன்னனென்னும் பொருள் பட வருவதோர் உயர்ச்சிச்சொல்' என்று பொருளும் இலக்கணமுங் கூறி யுள்ளார் ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர்: இப்பொருளில், பி - முறைப்பெயர் விகுதி. இனி, யாவராலும் நம்பிச்சரணமடையத்தக்கவ னென்றும் பொருள் கொள்ளலாம்; இப்பொருளில், இ - செயப்படுபொருள்விகுதி. இச் சொல் லுக்கு - பூர்ணனென்று பொருள்கூறுதல், சம்பிரதாயம். நரேசர் - நர+

ஈசர்; மனிதர்க்குத் தலைவர். கம்பியா - கம்பமென்னும் வடமொழிப்பெயரி னடியாப் பிறந்த இறந்தகாலவினையெச்சம்; நடுங்கி யென்று பொருள்.

இச்செய்யுள் - கீழ் கஎஅ - ஆங் கவிபோன்ற கட்டளைக்கலிப்பா. தந்த தானன தானன தானன தந்த தானன தானன தானன—என்பது, இதற்குச் சந்தக்குழிப்பு. (ககக)

வேறு.

பலராமன் வீரவாதங்கூறி வீமனோடு போர்செய்யத் தொடங்குதல்.

கதையெடுத்துடற்றுமாடவர்கள் கடிதடந்தனக்குமேலொழிய
வதிர்வுறப்புடைப்பரோதொடையி லடிபடத்துகைப்பரோமுடியி
லெதிரியைச்சலத்தினாலென்விழி யெதிர்வழக்கழித்தபாவனனை
முதுகிடப்புடைப்பல்யானுமெனமுசலகைத்தலத்தொடோடினனே.

(இ - ள்.) கதை எடுத்து - கதாயுதத்தையேந்தி, உடற்றும் - போர்செய்கிற, ஆடவர்கள் - வீரர்கள், கடிதடந்தனக்கு மேல் ஒழிய - இடைக்குமேல் அடிப்பதேயல்லாமல், தொடையில்—, அதிர்வு உற - துடிப்புண்டாம்படி, புடைப்பரோ - அடிப்பார்களோ? [அடியார் என்றபடி]; (அன்றியும்), முடியில் - தலையில், அடி பட - கால்படும்படி, துகைப்பரோ - உதைப்பார்களோ? [உதையார் என்றபடி]; (அங்ஙனமன்றி இப்பொழுது தொடையிலடித்தும் முடியில் உதைத்தும்), எதிரியை - தன்பகைவனான துரியோதனனை, சலத்தினால் - மாறுபாடுகொண்ட வயிரத்தால், என் விழி எதிர் - எனது கண்ணெதிரிலே, வழக்கு அழித்த - நீதியின்றி அழித்திட்ட, பாவனனை - வாயுகுமாரனான வீமனை, முதுகு இட யானும் புடைப்பல் - புறங்கொடுக்கும்படி நான் தாக்குவேன், என - என்று சொல்லி, (பலராமன்), முசல கைத்தலத்தொடு - உலக்கையை ஆயுதமாக ஏந்திய கையுடன், ஓடினன் - (வீமன்மேல்) விரைந்து சென்றான்; (எ - று).

பலராமனுக்குக் கலப்பையேயன்றி உலக்கையும் உரிய ஆயுதமென வுணர்க. ஆடவர் - ஆண்மையையுடையவர். கடிதடம் - வடசொல். அதிர்வுற - நடுங்க. அடிபட - ஊறுபட எனினுமாம். வழக்கழித்த - யுத்ததருமத்தை அழியச்செய்த. பாவனன் - பவநன்மகன்; தத்திதாந்தநாமம். புடைப்பல், 'அல்' - தன்மையொருமைவிகுதி; இது எதிர்கால இடைநிலையோடு மாத்திரமே வரும். யானும் என்ற உம்மை - உயர்வு சிறப்பாய், இந்தப் போரில் தலையிடுவதில்லையென்று ஒழிந்து தீர்த்தயாத்திரைசென்ற யானும் என்றவாறும். எதிரி - எதிர்த்தவன்; இ - கருத்தாப்பொருள் விகுதி.

இச்செய்யுள் - முதற்சீரும் நான்காஞ்சீரும் கருவிளச்சீர்களும், இரண்டாஞ்சீரும் ஐந்தாஞ்சீரும் புளிமாச்சீர்களும், மூன்றாஞ்சீரும் ஆறாஞ்சீரும் கூவிளங்காய்ச்சீர்களுமாகிய கழிநெடிலடி நான்கு கொண்ட அறுசீராசிரியச் சந்தவிருத்தம். தனனனத் தனந்த தானனன தனனனத் தனத்த தானனன—என்பது, இதற்குச் சந்தக்குழிப்பு. (ககஉ)

வேறு.

பலராமனுக்குக் கண்ணன் சமாதானங் கூறத்தொடங்கல்.

மதியிரவியோடுபோர்செயுமாறென வலியதிறல்வீமன்மேலிவ
னோடவு, மிதயமலர்தோறுமேவருநாயக னிவனைவிரைவோடுபோய்
விலகாவிரு,பதுமநிகரானதாள்பணியாமிகு பரிவினொடுசீறுமாண்மை
தகாதென, வதிமதுரவாய்மையால்வெகுளாவகை யடிகளிவைகேண்
மினோவெனமேவாதினன்.

(இ - ள்.) மதி - சந்திரன்; இரவியோடு - சூரியனுடனே, போர் செயும் ஆறு என - போர்செய்யச்செல்லும்விதம்போல, இவன் - பலராமன், வலிய

திறல் வீமன்மேல் - வலிய வெற்றியையுடைய வீமன்மீது, ஓடலும் - (போர் செய்தற்கு) விரைந்து கடந்தவளவிலே,—இதயம்மலர் தோறும் மேவருநாயகன் - (பிராணிகளுடைய) உள்ளத்தாமரைமலர்களிலெல்லாம் பொருந்தியுள்ள தலைவனான கண்ணபிரான், விரைவோடு போய் - துரிதமாகச் சென்று, இவனை விலகா - இந்தப்பலராமனைத் தடுத்து, பதுமம் நிகர் ஆன இரு தாள் பணியா-தாமரைமலருக்கு ஒப்பான இரண்டு பாதங்களிலும் விழுந்து நமஸ்கரித்து, வெகுளா வகை - (அவன்) கோபங்கொள்ளாதபடி, அதி மதுரம் வாய்மையால் - மிகவும் இனிமையான வார்த்தைகளால், மிகு பரிவினொடு சீறும் ஆண்மை தகாது என - '(துரியோதனன் பக்கலுள்ள) மிக்க அன்போடு நீகோபங் கொள்ளுந்திறம் தகுதியன்று' என்றுசொல்லி, அடிகள் இவை கேண்மினே என - 'பெரியோய்! இவற்றைக்கேளும்' என்றுங்கூறி, ஓதினன் - (சில) சொல்பவனான்; (எ - று.)—அவற்றை அடுத்த இரண்டுகவிகளிற் காண்க.

பலராமனது வெண்ணிறமும், அவனினும் வீமன் மிக்கவலிமையுடையானென்பதும் தோன்ற, பலராமன் வீமனொடுபோர்தொடங்குதற்குச் சந்திரன் சூரியனோடு போர்தொடங்குதலை உவமைகூறினர்; இல்பொருளுவமை. இதயமலர் - ஹ்ருதயகமலம். "மலர்மிசை யேகினான்" என்றபடி எல்லோருள்ளத்திலும் எம்பெருமான் குடிகொண்டிருப்பவனென்க. விலகா=விலக்கா; பிறவினைப்பொருளில் வந்த தன்வினை. மிகுபரிவு - வரம்புகடந்த அன்பு. மிகுபரிவினோடு சீறும் என இயையும். மிகுபரிவினோடு ஓதினன் என இயைத்துப் பாண்டவர்பக்கல் மிக்க கருணையுடனே கண்ணன் கூறினனெனினும் அமையும். பத்மம், அதிமதுரம் - வடசொற்கள். வாய்மை - உண்மையான சொல். அடிகள் - பாதாஃ என்னும் வடசொல்லின் மொழிபெயர்ப்பாய் நின்று, பெரியோரைக் குறிக்கும். அடிகள் கேண்மின் என்றது, உயர்வுப்பன்மை.

இச்செய்யுள் - முதற்சீரும் ஐந்தாஞ்சீரும் கருவிளங்காய்ச்சீர்களும், இரண்டாஞ்சீரும் ஆறுஞ்சீரும் தேமாச்சீர்களும், மற்றைநான்கும் கூவிளச்சீர்களுமாகிய கழிநெடிலடி நான்குகொண்ட எண்சீராசிரியச்சந்தவிருத்தம். தனனன தான தானன தானன தனனன தான தானன தானன—என்பது, இதற்குச் சந்தக்குழிப்பு. (ககரு)

வே று.

இதுவும், அடுத்தகவியும் - கண்ணன்கூறும் சமாதானவார்த்தைகள்.

முகுரானனன்மைந்தனும்வீமனுமே முடியாதபெரும்பகையாளர்கள்காண், மகிபாலர்திருந்தவையூடுரையா வழுவாதனவஞ்சினமோதினனி, யிகல்வார்சிலையின்குருவானவர்தா மிடுசாபமுமுண்டு திரௌபதியார், பகர்சாபமுமுண்டதனாலிதிரே படுமேயிவன்வெங்கதையாலவனே.

(இ - ள்.) முகுர ஆனனன் மைந்தனும் - கண்ணாடிபோலும் முகத்தையுடையனான திருதராட்டிரனது புத்திரனாகிய துரியோதனனும், வீமனும்-, (ஆகிய இருவரும்), முடியாத பெரு பகையாளர்கள் காண் - (ஒருவரோடொருவர்) முடிவில்லாத மிக்கபகையையுடையவர்களன்றோ? (அன்றியும்), மகிபாலர் திருந்து அவையூடு - அரசர்கள் அழகிதாகக்கூடியுள்ள சபையிலே, உரையா சொல்லுதற்கு அரிய, வழுவாதன - தவறுதலையான, வஞ்சினம் - சபதவார்த்தைகளை, நனி - மிகுதியாக, ஓதி - (வீமன்) கூறியுள்ளதனால், இகல்வார் - (இவ்விரண்டுபேரும்) மாறுபட்டுப் பொருவார்கள்: (அன்றியும்), சிலையின் குரு ஆனவர்தாம் - வில்வித்தையில்தேர்ந்த ஆசிரியரான மைத்ரேயர், இடு - (துரியோதனனுக்கு) இட்ட, சாபமும்—, உண்டு - உள்ளது; அதுவுமல்லாமல்), திரௌபதியார் பகர் சாபமும் உண்டு - திரௌபதிதேவி

கூறியுள்ள சாபமும் உள்ளது; அதனால் - ஆதலால், இவன் வெம் கதையால்-வீமனது கொடிய கதாயுதத்தால், அவன் - துரியோதனன், எதிரே படுமே - எதிரிலே இறந்தேதீர்வான்; (எ - று.)

துரியோதனனும் வீமனும் இளமைதொடங்கி ஒருவர்க்கொருவர் தீராத வைரமுடையவ ரென்பது பிரசித்தமென்பதை முதலடி விளக்கும். வீமனுமே, ஏ - அசை. காண் என்ற ஏவலொருமைமுற்று, இடைச்சொல் தன்மைப்பட்டுத் தேற்றப்பொருளை விளக்கும். மஹீபாலர் - வடசொல்; பூமியைக் காப்பவர். ஓதி - ஓத என்னும் எச்சத்தின் திரிபு. குசீலவமுனிவரது குமாரரும் பராசரமுனிவரது மாணாக்கருமான மைத்திரேயமுனிவர் பாண்டவர்கள் காமியவனத்தில் வசித்தபொழுது அவர்களிடத்தினின்று வந்து துரியோதனனுக்கு இதோபதேசஞ்செய்ய அவன் அதனைக்கேளாமல் அவரைப் பரிகசித்தனனாதலால், அவர் மிகவுங்கோபித்து 'வீமனுடைய கதையினடியால் தொடை முறிந்து இறப்பாய்' என்று சபித்துச்சென்றனரென்பது வரலாறு. துரோணர் கிருபர் பரசுராமர் என்பவர்போல இம்முனிவர் வில்வித்தையில் தேர்ந்தவரென்பது விளங்க, 'சிலையின்குரு' எனப்பட்டார். அன்றி, துரோணர் சபித்ததாகவும் கூறுவதுண்டு. ஆனவர்-முதல்வேற்றுமைச்சொல்லுருபு. இடுசாபம், பகர்சாபம் - இறந்தகாலவினைத்தொகைகள். திரௌபதி துரியோதனனைச் சபித்ததை, கீழ்ச் சபாபருவத்தில் ''தந்தைவிழியிருள்போலத் தருமனத்தோனுந் துச்சாதனனைநோக்கிப், பைந்தொடியைக் கொணர்ந் தினியென் மடியின் மிசை யிருத்துகெனப் பணித்திட்டானே,'' ''புன்தொழிலோன் யானிருக்கக் காட்டிய தன்தொடைவழியே புள்வாய் குத்தச், சென்றிடுக வாருயிரென் றெவரும் வெருவுறச் சபித்தாள் தெய்வமன்னாள்'' என்றவற்றால் அறிக. படுமே, ஏ - தேற்றம். த்ரௌபதீ - வடசொல்: தந்திதாந்த நாமம்; துருபதன்மகள்.

இச்செய்யுள்-எல்லாச்சீர்களும் புளிமாச்சீர்களாகிய கழிநெடிலடி நான்குகொண்ட எண்சீராசிரியச் சந்தவிருத்தம். தனனா தனதந் தனனா தனனா தனனா தனதந் தனனா தனனா—என்பது, இதற்குச் சந்தக்குழிப்பு. இனி, இதனை முதற்சீரும் நான்காஞ்சீரும் புளிமாங்கனிச்சீர்களும், இரண்டாஞ்சீரும் ஐந்தாஞ்சீரும் கூவிளச்சீர்களும், மூன்றாஞ்சீரும் ஆறாஞ்சீரும் கூவிளங்காய்ச் சீர்களுமாகக் கொண்ட அறுசீராசிரியச் சந்தவிருத்தமாக்கி, தனனான தந்தன தானனா தனனான தந்தன தானனா எனச் சந்தக்குழிப்புக் காட்டுதலும் ஒன்று. (௧௧௪)

வேறு.

வெஞ்சிலைவிதுரனவனுநீவிரு மிஞ்சியபுனல்கள்படியவேகினிர்
பஞ்சவர்களொடுவயிரியாயொரு பண்பறவினைசெய்சமரபூமியில்
வஞ்சனைவழியிலொழியநேர்பட வன்பொடுமறமுமறமதாம்வகை
யெஞ்சியபதினெண்வகைகொணாளினுமின்றமர்பொருததுரககேதுவே.

(இ - ள்.) வெம் - (பகைவர்க்குக்) கொடிய, சிலை - வில்லில் தேர்ந்த, விதுரனவனும் - விதுரனும், நீவிரும் - நீரும், மிஞ்சிய புனல்கள் படிய-மிக்க புண்ணிய தீர்த்தங்களிலே ஸ்நானஞ்செய்வதற்கு, ஏகினிர் - சென்றீர்கள்; (இங்கு), பஞ்சவர்களொடு - பஞ்சபாண்டவர்களுடன், வயிரி ஆய் - தீராப் பகைமை கொண்டவனாய், ஒரு பண்பு அற - தகுதி சிறிதுமில்லாமல், வினை செய் - போர்த்தொழிலைச் செய்த, சமர பூமியில் - யுத்தகளத்தில், உரக கேது - பாம்புக்கொடியனான துரியோதனன், வஞ்சனை வழியில் ஒழிய - வஞ்சகவழியினாலல்லாமல், நேர்பட - நேராக, வன்பொடு - வலிமையோடு, மறமும் - பராக்கிரமமும், அறமது ஆம் வகை - தருமமாக அமையும்படி, அமர் பொருதது - போர்செய்தது, எஞ்சிய பதினெண்வகை கொள் நாளினும் - கழிந்த பதினெட்டு நாள்களுள்ளும், இன்றே - இப்பொழுது மாத்திரமேயாம்; (எ - று.)

"விதுரனும் நீரும் இங்குப் போர்க்குநில்லாமல் தீர்த்தயாத்திரைசென்று இப்பொழுதே மீண்டுவந்தீர்கள்" என்றதனால், இவ்வளவுநாளாய் இங்கு நடந்த போர்வகைகளின் நிலைமையை நீங்கள் அறியீர்; இங்கு உடனிருந்து கண்ட நானே அறிவேன் என்றவாறு. இப்பொழுது உங்கள் கண்காணத் துரியோதனன் செய்த போரொன்றொழிய இதுவரையிலும் பதினெட்டு நாள்களிலும் அவன் செய்தும் செய்வித்தும் வந்த போர்களெல்லாம் அநீதி நிறைந்தனவே யெனக்கூறிக் கண்ணன் பலராமனைச் சமாதானப்படுத்துபவனானான். இவ்வளவு நாளாய் அவன்செய்த அக்கிரமங்கள் பலவற்றையும் நோக்குமிடத்து இவ்வளவு நாளாய்த் தருமயுத்தமே செய்துவந்த பாண்டவருள் வீமன் இன்று ஒருபொழுது சிறிதுமுறை பிறழச்செய்த இது பெரும் பிழையாகப் பாராட்டற்பாலதன்று என்பதாம். செய்யுளிறுதியிலுள்ள பிரி நிலையேகாரம், பிரித்து 'இன்று' என்ற இடைச்சொல்லோடு கூட்டப்பட்டது. இனி, 'இன்று' என்பதை எதிர்மறை யொன்றன்பாற் குறிப்புமுற்றாக்கொண்டு, துரியோதனன் பதினெட்டு நாள்களிலுந் தருமயுத்தஞ்செய்த தில்லை யென்று உரைத்தல், அத்துணையாச்சிறவாது.

"வெற்றிவிதுரன்கை வில்லிருக்க மேதினியில், மற்றவனை வெற்றி கொள்ளு மாறுண்டோ" என்றபடி விதுரன் வில்வித்தையில் ஒப்புயர்வற யாவரினும் வல்லவனாதலால், 'வெஞ்சிலைவிதுரன்' எனப்பட்டான். விதுரனவன், அவன் - முதல்வேற்றுமைச் சொல்லுருபு. நீவிர் முதல்வேற்றுமையில் மாத்திரமே வரும் முன்னிலைப்பன்மைப்பெயர்; [நன் - பெயர் - ந.எ.] மிஞ்சிய - விஞ்சிய என்பதன் மரூஉ. விதுரனும் நீவிரும் ஏகினிர் - "முன்னிலைகூடிய படர்க்கையும் முன்னிலை" என்றபடி வந்த இடவழுவமைதி. பஞ்சவர் - பஞ்ச என்னும் வடசொல்லினடியாப் பிறந்த பலர்பாற்பெயர்; இங்கே, தொகைக்குறிப்பு: பஞ்ச - ஐந்து. வைரீ, ஸமாபூமி - வடசொற்கள். வயிரி - முதற்போலி. திருக்குறளில் பரிமேலழகர் 'பண்பாவது - பெருமை சான்றாண்மைகளில் தாம்வழுவாது நின்றே எல்லாரியல்புகளும் அறிந்து ஒத்து ஒழுகுதல்' என உரைத்தது, இங்கு அறியத்தக்கது. உரகேது - வேற்றுமைத்தொகையன்மொழி; வடசொல்.

இச்செய்யுள் - ஒன்று இரண்டு ஐந்து எட்டாஞ்சீர்கள் கூவிளச்சீர்களும், மற்றைநான்கும் புளிமாச்சீர்களுமாகிய கழிநெடிலடி நான்கு கொண்ட எண்சீராசிரியச்சந்தவிருத்தம். தந்தன தனன தனன தானன தந்தன தனன தனன தானன—என்பது, இதற்குச் சந்தக்குழிப்பாம். (கசுடு)

வேறு.

பலராமன் செல்ல, துரியோதனன் குற்றுயிராய்க் கிடத்தல்.

வெற்றிபுனைபலபத்ராமனு மெய்த்துணைவனிவைசொற்றகாலையின்
மற்றையநுசனொடுற்றநீள்களம் வட்டமிட்டொரிமைப்பினேகினன்
அற்றையடலமரிற்சுயோதன னற்பவுயிர்நிலைநிற்பநீடுடன்
முற்றுமுகுகுருதிக்கண்மூழ்குறமொய்த்தகழுகினிழற்கண்மேவினன்.

(இ - ள்.) வெற்றிபுனை - சயத்தை அழகிதாகக்கொண்ட, பலபத்ராமனும் - பலராமனும், மெய் துணைவன் இவை சொற்ற காலையில் - உண்மையன்புடைய தம்பியான கண்ணன் இவ்வார்த்தைகளைச் சொன்னவளவில், மற்றை அநுசனொடு - மற்றொருதம்பியான சாத்தகியுடனே, உற்ற நீள் களம் வட்டம் இட்டு ஓர் இமைப்பின் ஏகினன்-பொருந்தியபெரியபோர்க்களமாகிய அந்தச் சமந்தபஞ்சகத்தைப்பிரதக்ஷிணஞ்செய்து ஒருமாத்திரைப்பொழுதிலே விலகிச்சென்றான்; அற்றைஅடல்அமரில் - அன்றைத்தினத்தில்நடந்தவலிய போரில், சுயோதனன்-துரியோதனன், அற்பம் உயிர் நிலை நிற்ப - தனது உயிர் உடம்பிற்சிறிதளவே நிலைபெற்றிருக்க, நீடு உடல் முற்றும்-நீண்டஉடம்புமுழுவதும், உகு குருதிக்கண் மூழ்குற - பெருகுகிற இரத்தத்திலே முழுகும்படி,

மொய்த்த கழுகின் நிழற்கண் - (அங்குவந்து) சூழ்ந்த கழுகுகளின் நிழலிலே' மேவினன் - கிடந்தான்; (எ - று.)

சிறந்த புண்ணியக்ஷேத்திரமாதலின், சியமந்தபஞ்சகத்தை வலஞ்செய்து சென்றன னென்க. பலபத்ர னென்ற திருநாமம் - வடமொழியில், வலிமையினால் விளங்குகிறவ னென்று காரணப்பொருள்படும். சொற்ற என்ற இறந்த காலப்பெயரெச்சத்தில், ற் - இடைநிலை. அல்பம் - வடசொல்.

இச்செய்யுள் - ஒன்று மூன்று ஐந்து ஏழாஞ் சீர்கள் தேமாச் சீர்களும், இரண்டு ஆறுஞ் சீர்கள் கருவிளச்சீர்களும், நான்கு எட்டாஞ் சீர்கள் கூவிளச் சீர்களுமாகிய கழிநெடிலடி நான்கு கொண்ட எண்சீராசிரியச்சந்த விருத்தம். தத்த தனனன தத்த தானன தத்த தனனன தத்த தானன—என்பது, இதற்குச் சந்தக்குழிப்பாம். (கசுசு)

வேறு.

சூரியன் அஸ்தமித்தலும், பாண்டவர் படைவீட்டுக்கு மீளுதலும்.

மைந்தினாற்பெரியோனெனும்வாயுவின் மைந்தனாற்றுரியோதனன்மாமுடி, சிந்தவார்த்தனர்நீடிசைகாவலர் சிந்திவாழ்த்தினர்பூமழைதேவர்கண், முந்தவோட்டியதேரொடுகாய்கதிர்மொய்ம்பன்மேற்கடன்மூழ்கினன்மாலைகொ, ளந்திவாய்த்தமபாசறைமேவினரைந்துபார்த்திவரானவர்தாமுமே.

(இ - ள்.) மைந்தினால் பெரியோன் எனும் - வலிமையினாற் பெரியவனென்று சொல்லப்படுகிற, வாயுவின் மைந்தனால் - வாயுகுமாரனான வீமனால், துரியோதனன் மா முடி சிந்த - துரியோதனனது பெரியதலை சிதைய, (அதுகண்டு), நீள் திசை காவலர் - நீண்டதிக்குக்கள்தோறும் நின்று காவல் செய்கிற திக்பாலகர்கள், ஆர்த்தனர் - மகிழ்ந்து ஆரவாரித்தார்கள்; தேவர்கள்—, பூ மழை சிந்தி வாழ்த்தினர் - (வீமன்மேற்) பூமாரிசொரிந்து வாழ்த்துக்கூறினார்கள்; காய் கதிர் மொய்ம்பன்-தபிக்கிற கிரணங்களின் வலிமையையுடைய சூரியன், முந்த ஓட்டிய தேரொடு - விரைந்துசெலுத்துந் தேருடனே, மேற்கடல் மூழ்கினன் - மேற்குக்கடலில் முழுகினான் [அஸ்தமித்தானென்றபடி]; மாலை கொள் அந்திவாய் - அந்த அந்திமாலைப்பொழுதில், ஐந்து பார்த்திவர் ஆனவர் தாமும் - பாண்டவரைவரும், தம பாசறை மேவினர் - தமது படைவீட்டுக்குத் திரும்பிவந்தனர். (எ-று)

பாசறை - பகைமேற்சென்றோர் உறையுமிடம்; பாடிவீடெனவும்படும். வீமன் பதினாயிரம் யானை பலங்கொண்டவனாதலால், 'மைந்தினாற் பெரியோனெனும்' என்ற அடைமொழி அவனுக்குக் கொடுக்கப்பட்டது; அன்றி, இவ்வடைமொழி, கீழ் சஅக-ஆங் கவியில் "ஆனிலன் பலவான்" என்றதைக் குறிப்பதுமாம். இவ்வடைமொழி, வாயுவோடு இயைத்தற்குந் தகும். முச்சுடர்களுள் முதற்சுடராகிய சூரியன் மற்றையிருசுடராகிய சந்திர அக்கினியர்போலப் பதினாறு எழுகிரணங்களையே யுடையனாகாமல் ஆயிரங்கிரணங்களோடுங் கூடி அவற்றுட் சிலவற்றை அவ்விருசுடர்க்குங் கொடுத்துவாங்குந் தன்மையனாய்ச் சிறத்தலால், 'காய்கதிர்மொய்ம்பன்' எனப்பட்டான். மேற்கு +கடல்=மேற்கடல்; "திசையொடு திசையும்" என்னுஞ் சூத்திர விதி. சிலப்பதிகாரத்தில் 'அந்திமாலைச்சிறப்புச்செய்காதை' என்றாற்போல, 'மாலைகொளந்தி' என்றார்; அங்கு அந்திமாலை என்பதற்கு - 'அந்திக்காலத்துமாலை' என்று பொருள்கூறியுள்ளார் அடியார்க்குநல்லார். மாலையென்ற சிறப்புப்பெயர் முன்வந்ததனால், பின்வந்த அந்திஎன்ற சிறப்புப்பெயரைப் பொதுப்பெயர்ப்பொருளதாய்க் காலமென்பது மாத்திரமாக்கி மாலைப்பொழுதெனப் பொருளுரைக்க. அந்தி - ஸந்த்யா என்ற வடசொல்லின் சிதைவு; இது, காலைச்சந்திக்கும் பொதுவாதலால், 'மாலைகொளந்தி' என்பது இனம்விலக்க

வந்த அடைமொழி யென்றல், நேர். வாய் - ஏழனுருபு. தம, அ-ஆறனுருபு; "ஆறனொருமைக்கு அதுவும் ஆதுவும், பன்மைக்கு அவ்வும் உருபாம்" என்ற வரையறை நியதியன் றாதலால், இங்கு அகரவுருபு, பாசறையென வருமொழி ஒருமையாயிருக்கையில் வந்தது; இனி, இங்கு, அ-சாரியையென்றலும் ஒன்று. பார்த்திவர் - பிருதிவியை ஆள்பவர்; வடமொழித் தத்திதாந்த நாமம்: பிருதிவி - பூமி; பிருதுவென்னும் அரசனாற் சீர்திருத்தப்பட்டது: இதுவும் தத்திதாந்தநாமமே.

இச்செய்யுள் - கீழ் கஎஅ - ஆங் கவி போன்ற சந்தக்கட்டளைக்கலிப்பா. தந்த தாத்தன தானன தானன தந்த தாத்தன தானன தானன—என்பது, இதற்குச் சந்தக்குழிப்பு. (ககஎ)

வேறு.

பாண்டவர்களைக் கண்ணன் வேறு இடத்திற்கு அழைத்துச்செல்லுதல்.

மிடன்மிஞ்சுமேவலர்வானிடைபோதா வினைவென்றகாவலர்பா சறைசேருதல், கடனன்றெனமுனிமாமகன்வாள்வலி கருதுந்தனீர் மையைவேறறியாவகை, யடல்கொண்டசேனையெலாமவண்வாழ்வுற வவரைந்துவீரருமேவரவேயொரு, புடைதங்குகானிடைபோயினனு னனிபொழிகொண்டல்போறிருமேனிமுராரியே.

(இ - ள்.) 'மிடல் மிஞ்சு - வலிமை மிக்க, மேவலர் - பகைவர்கள், வானிடை போதா-விண்ணுலகத்திலே செல்லும்படி [இறந்துவீரசுவர்க்கமடையும்படி], வினை வென்ற - போர்த்தொழிலில் வெற்றிகொண்ட, காவலர் - அரசர்கள், பாசறை சேருதல்-(அன்றைத்தினத்திற்) படைவீடுசேர்ந்து அங்குவசித்தல், கடன் அன்று - முறைமையன்று', என - என்றுகூறி,—நனி பொழி கொண்டல் போல் திருமேனி முராரி - மிகுதியாக மழைபொழிகிற நீர் கொண்ட காளமேகம்போன்ற அழகிய வடிவத்தையுடைய கண்ணபிரான்,— முனி மாமகன் வாள் வலி கருதும் தன் நீர்மையை வேறு அறியா வகை - சிறந்த துரோணகுமாரனான அசுவத்தாமனது வாட்படையின் வலிமையைத் தான் சிந்தித்தறிந்த தனது தன்மையைப் பிறரெவரும் அறியாதபடி (மறைத்து),—அடல்கொண்ட சேனை எலாம் அவண் வாழ்வு உற-வெற்றிகொண்ட சேனைகள்யாவும் அப்பாசறையினிடத்தே தங்கியிருக்க, அவர் ஐந்து வீரருமே வர - அந்தப் பாண்டவவீரரைவர்மாத்திரமே (தன்னோடு) வர, புடை தங்கு ஒரு கானிடை போயினன் - பக்கத்திலே பொருந்தியதொரு காட்டினிடத்துச் சென்றான்; (எ - று.)—ஆல் - ஈற்றசை.

துரியோதனன் தொடைமுறிந்து விழுந்து கிடப்பதைக் கண்டு இரங்கும் அசுவத்தாமன், மனம்மிகக்கொதித்து, சூரியோதயத்துக்குமுன் பாண்டவர்பாசறையிற்புகுந்து அவர்களையும் அவர்களைச் சேர்ந்தவ ரனைவரையும் அழித்து மீள்வேனென்று துரியோதனனெதிரில் வீரவாதங்கூறிக் கிருபாசாரியனையுங் கிருதவர்மாவினையுந் துணையாகக்கொண்டு சென்று தான் சிவபெருமானிடம் பெற்றதொரு வாட்படையால் அனைவரையும் கொல்லக் கருதுவான்; அதனைத் தனதுதெய்வத்தன்மையால் முந்தியுணர்ந்த கண்ணன் பூமிபாரநிவிருத்திக்காக மற்றையோரையெல்லாம் அழிக்கவும், தனது பஞ்சபிராணன்களுக்கீடான பாண்டவரைவரைமாத்திரமே அழியாதுமிகுத்தவும் திருவுள்ளங்கொண்டவனாதலால், அந்த அசுவத்தாமன் செய்தியை எவர்க்குங் கூறாமலே மறைத்துவிட்டுத் தான் வேறு வியாஜங்கூறிப் பாண்டவரை மாத்திரம் பிறிதிடத்திற்கு அழைத்துச் சென்றன னென்பதாம். இங்ஙனம் பாண்டவர்பக்கல் வரம்புகடந்த திருவருளுடைமையும் விளங்க, 'நனிபொழி கொண்டல்போல் திருமேனி முராரி' என்றார்.

மேவலர் - விரும்பிச்சேராதவர்; எதிர்மறை வினையாலணையும்பெயர்; மேவு - பகுதி, அல் - எதிர்மறையிடைநிலை, அர் - பலர்பால்விகுதி. 'ஐந்து வீரருமே' என்பதில், உம்மை - முற்றுப்பொருளது; ஏகாரம் - பிரிநிலை. வீரரும் மேவா எனப்பதம்பிரித்து, வீரர்களுந் தன்னோடு பொருந்திவா என்று உரைக்கவும் இடமுண்டு.

இச்செய்யுள் - முதற்சீரும் ஐந்தாஞ்சீரும் புளிமாங்காய்ச்சீரும், மற்றையாறும் கூவிளச்சீர்களுமாகிய கழிநெடிலடி நான்கு கொண்ட எண்சீராசிரியச்சந்தவிருத்தம். தனதந்த தானன தானன தானன தனதந்த தானன தானன தானன - என்பது, இதற்குச் சந்தக்குழிப்பு. (கக௬அ)

வேறு.

அசுவத்தாமன் துரியோதனனுள்ளவிடஞ் சார்தல்.

ஆனகமலமலர்வாவியிடையேமுழுகி யாவியுதவுமறையோக பானாகிமொழி, மானகவசவரராசதுரியோதனனைவாயுகுமரன்முதிர் போரிலெதிர்வீழும்வகை, தானகரடகரிமாவையரிமாபொருத தாய மெனவுழறினனெனுமுன்வேதமுனி, ஞானசரிதகுருவாகியதுரோ ணன்மக னாடுகளமணுகினனொருவிநாழிகையில்.

(இ - ள்.) ஆன - அழகியவையான, கமலம் - தாமரைகள், மலர் - மலரப்பெற்ற, வாவியிடையே - தடாகத்திலே, முழுகி —, யோக பரன் ஆகி - யோகப்பயிற்சியில் ஊன்றியவனாய், ஆவி உதவு மறை - (இறந்தவர்க்கு மீண்டும்) உயிரைத்தருகிற சஞ்சீவிநிமந்திரத்தை, மொழி - ஜபித்த, மான கவச வர ராச துரியோதனனை - மானத்தையே (தன்னைப்பாதுகாக்குங்) கவசமாகக் கருதுகிற சிறந்த அரசனாகிய துரியோதனனை, முதிர் போரில்-மிக்கபோரிலே, எதிர் வீழும் வகை - எதிரில்வீழ்ந்திடும்படி, தான கரட கரிமாவை அரிமா பொருததாயம் என - மதசலத்தையுடைய கன்னங்களையுடைய யானையைச் சிங்கம் எதிர்த்தழித்தவகைபோல, வாயு குமரன் - வீமன், உழறினன் - கலக்கினான், எனும் முன் - என்று (சிலர்) சொல்லுமுன்னே,—வேதம் முனி ஞான சரித குரு ஆகிய துரோணன் மகன் - வேதம்வல்லமுனிவனும் தத்துவஞானத்தையும் நல்லொழுக்கத்தையு முடைய வில்லாசிரியனுமான துரோணனது புத்திரனாகிய அசுவத்தாமன், ஒரு விநாழிகையில் - ஒருவிநாழிகைப்பொழுதிலே, நாடு களம் அணுகினான் - ஆராய்ந்து குறிக்கப்பட்ட அப்போர்க்களத்தை யடைந்தான். (எ-று)

சிங்கம் வீமனுக்கும், யானை துரியோதனனுக்கும் உவமை; எளிதில் அழித்தலும் அழிக்கப்படுதலுமாகிய இயல்பை விளக்கும். துரியோதனனது நிலைமையைக் கேட்டவுடனே சிறிதுங்காலதாமசஞ்செய்யாமல் ஓடிவந்து அவ்விடஞ் சேர்ந்தன னென்பதை அக்கிரமாதிசயோக்தி [முறையிலுயர்வு நவிற்சி] யலங்காரவகையால், 'உழறினனெனுமுன் நாடுகளம் அணுகினன்' என்றார். இப்பொழுது போர்செய்தற்குரிய இடம்யாதென்று துரியோதனன் வினவக் கண்ணன் ஆராய்ந்துகூறிய சிறந்த இடமாதலின், சியமந்தபஞ்சகம் 'நாடுகளம்' எனப்பட்டது. வாவி, விநாழிகை - வாபீ, விநாடிகா என்ற வடசொற்களின் திரிபுகள். விநாழிகை-ஒருநாழிகைப்பொழுதின் அறுபதில் ஒருபங்கு. காலநுட்பத்தைக் காட்டுதற்கு, இதனை யெடுத்துக்கூறினார். "நிச்சயமெனுங் கவசந்தான் நிலைநிற்பதன்றி, யச்சமென்னுமீ தாருயிர்க் கருந்துணையாமோ" என்றாற்போல இவன் மானத்தையே எல்லாவற்றினும் முக்கியமாகக்கொண்டுள்ள இராசராசனாதலால், 'மானகவச வராச துரியோதனன்' என்றார். 'வேதமுனி' என்பது, துரோணன் மகனுக்குஞ் சேர்க்கத்தகும். உழறினன்=உழற்றினன்; தன்வினை பிறவினைப்பொருளில் வந்தது; சுழற்றிவருத்திப் புரட்டினா னென்றபடி. யோகபரன், மானகவசவர

ராஜ துர்யோதநன், தாநகாடகரி, தாயம், வேதமுநி, ஜ்ஞாநசரிதகுரு - வடசொற்கள். சரிதம் - நடத்தை.

இச்செய்யுள் - முதற்சீரும் ஐந்தாஞ்சீரும் தேமாச்சீர்களும், இரண்டாஞ் சீரும் ஆறுஞ்சீரும் கருவிளங்காய்ச்சீர்களும் மற்றைநான்கும் கூவிளங்காய்ச் சீர்களுமாகிய கழிநெடிலடி நான்குகொண்ட எண்சீராசிரியச் சந்த விருத்தம். தான தனனனன தானனன தானனன தான தனனனன தானனன தானனன என்பது, இதற்குச் சந்தக்குழிப்பாம். (கசுகூ)

வேறு.

அசுவத்தாமன் துரியோதனனைக் கண்டு எடுத்துச் சோகித்தல்.

உரகதுவசனயர்கின்றவாவியினுணர்வொடுதுயில்வதுகண்டுபேருடல்
கரதலமலர்மிசைகொண்டுவார்புனல்கலுழ்தருவிழியினனன்பினாலமர்
பொருகளனிடைதனதந்தைவீடியபொழுதினுமனமிகநொந்துளானுயிர்
சுரர்களுமுருகவிரங்கினான்வரிதொடுசிலைவிசயதுரங்கதாமனே.

(இ - ள்.) உரக துவசன் - பாம்புக்கொடியனான துரியோதனன், அயர்கின்ற ஆவியின் - தளர்கின்ற உயிருடனே [குற்றுயிரோடு], உணர்வொடு துயில்வது - சிறிது அறிவோடு உறங்குவதை, கண்டு - பார்த்து,—வரி தொடு சிலை விசய துரங்க தாமன் - கட்டமைந்த அம்புதொடுத்தற்குரிய வில்லின் தொழிலில் வெற்றியையுடைய அசுவத்தாமன்,—பேர் உடல் - (அவனது) பெரிய உடம்பை, கரதலம் மலர்மிசை - தாமரைமலர்போன்ற தனது கைகளினால், கொண்டு - ஏந்திக்கொண்டு,—வார் புனல் கலுழ்தரு விழியினன் - மிக்கநீர்பெருகுகிற கண்களை யுடையவனாய்,—நண்பினால் - (அவனிடத்து உள்ள) சிநேகத்தால், அமர்பொரு களனிடை தன தந்தை வீடிய பொழுதினும் மனம் மிக நொந்துளான் - போர்செய்யுங் களத்திலே தன்னுடைய தந்தையாகிய துரோணன் இறந்தபொழுது தான் அடைந்த வருத்தத்தினும் அதிகமாக இப்பொழுது மனம் வருந்தியவனாய், சுரர்களும் உயிர் உருக இரங்கினான் - (காண்கிற) தேவர்களும் உயிர் கரையும்படி அழுதான்; (எ - று.)

துயில்வது - மூர்ச்சித்துக்கிடப்பது என்றபடி; இது மங்கலவழக்கின்பாற்படும். நண்பினால் மனம்மிக நொந்துளானெனன இயையும்.

இச்செய்யுள் - ஒன்று இரண்டு ஐந்து ஆறுஞ் சீர்கள் கருவிளச்சீர்களும், மூன்று ஏழாஞ்சீர்கள் தேமாச்சீர்களும், நான்கு எட்டாஞ் சீர்கள் கூவிளச் சீர்களுமாகிய கழிநெடிலடி நான்குகொண்ட எண்சீராசிரியச் சந்த விருத்தம். தனதன தனனன தந்த தானன தனதன தனனன தந்த தானன—என்பது, இதற்குச் சந்தக்குழிப்பாம். (உ௦௦)

வேறு.

இதுமுதல் மூன்று கவிகள் - குளகம்; பாண்டவரை இன்றிரவிற் கொல்வேனென்றுகூறி அசுவத்தாமன் துரியோதனனிடம் விடைபெறுதல்.

முனைத்தலையழிந்துடல்சோரவும்யான்வினை முடிப்பனெனுநெஞ்
சுடைவாள்வயவீரனை, யனைத்துலகினுங்குருவானசராசன னளித்த
முனியன்புறமார்புதழீஇன, னினைத்தநினைவின்படியே மிகுபோர்
செய்து நினக்குவனிதந்திடநீதலைநாளினி, லெனைத்தனிதெளிந்திலை
யாதவன்மாயையி னெனப்பரிவுகொண்டுசில்வாய்மைகள்கூறியே.

(இ - ள்.) முனைத்தலை - போர்க்களத்திலே, உடல் அழிந்து சோரவும் - உடம்பு சிதைந்து தளரவும், யான் வினை முடிப்பன் எனும் - 'நான்கருதிய தொழிலை [பாண்டவரைக்கொல்லுதலை] நிறைவேற்றக் கடவேன்' என்று எண்ணுகிற, நெஞ்சு உடை - வன்மனத்தையுடைய, வாள் வய வீரனை -

ஆயுதவலிமையையுடைய வீரனான துரியோதனனை, அனைத்து உலகினும் குரு ஆன சராசனன் அளித்த முனி - எல்லாவுலகங்களிலும் குருவென்று பிரசித்திபெற்ற வில்வித்தையில் வல்லவனாகிய துரோணன் பெற்ற புதல்வனான அசுவத்தாமன், அன்பு உற - அன்புமிக, மார்பு தழீஇனன் - மார்பிலே அணைத்துக்கொண்டு,—'நினைத்த நினைவின்படியே - நீ எண்ணிய எண்ணத்தின்படியே, மிகு போர்செய்து - மிக்கபோரைச் செய்து, நினக்கு அவனி தந்திட - உனக்கு (நான்) பூமி முழுதையும் உரியதாகக் கொடுத்திடும்படி, நீ—, தலை நாளினில் - முற்காலத்தில், எனை - என்னை, யாதவன் மாயையின் - கண்ணன்செய்த மாயையால், தனி தெளிந்திலை - தனியே நம்பினாயில்லை,' என - என்று, பரிவுகொண்டு சில் வாய்மைகள் கூறி - அன்பு கொண்டு சில வார்த்தைகள் சொல்லி, (எ - று.)—'கூறி' யென்ற வினையெச்சம், ௨௦௩ - ஆங் கவியில் மூன்றாம் அடியில் வரும் 'என' என்ற வினையெச்சத்தைக் கொள்ளும்.

அசுவத்தாமனைத் துரியோதனன் சேனாபதியாக்கினால் அவனையழித்தல் எவராலுமாகாதே யென்று பாண்டவர் கவலைப்பட்டதைத் திருவுளத்திற் கொண்டு, கண்ணன், துரியோதனனிடந் தூதுசென்று மீளும்பொழுது, (விசுவரூபத்தின்பின்), சபையாரனைவருங் காண அசுவத்தாமனைத் தனியே யழைத்துச் சென்று அவனோடு சில பேசிக்கொண்டிருக்கையில் தனது கைம் மோதிரத்தைக் கீழே நழுவவிட, அதனை அவன் எடுத்துக்கொடுக்கையில் கண்ணன் 'சூரியனைப் பரிவேஷம் சூழ்ந்துள்ளதுபார்' என்று சொல்லி அவன் சூரியனைப் பார்த்தபின் மோதிரத்தை வாங்கிக்கொண்டான்: இதனால், பிறன்கைம்மோதிரத்தைத் தான் வாங்கிப் பூமியைத்தொட்டு ஆகாயத்தைநோக்கிச் சூரியன் சாட்சியாகச் செய்துகொடுப்பதாகிய ஒரு பிரதிஜ்ஞையை அசுவத்தாமன் கண்ணனுக்குச் செய்துகொடுத்ததாகப் பார்ப்பவர்க்குத் தோன்றிற்று; அதனால், துரியோதனாதியர் யாவர்க்கும் அசுவத்தாமனிடத்தில் நம்பிக்கை போய்விட்டது. இங்ஙனம் கண்ணன் அப்பொழுது செய்த சூழ்ச்சியைக் குறித்து இங்கு அசுவத்தாமன் 'நீ தலைநாளினில் எனைத் தனிதெளிந்திலை யாதவன் மாயையின்' என்றான். "தனிவந் தகலுந் தூதனைப் போய்த் தானே யணுகித் தடஞ்சாப, முனிவன்புதல்வன் மோதிரந் தொட் டருஞ்சூள் முன்னர்மொழிகின்றா, னினிவந் துறவாய்நின்றாலு மெங்ஙன், தெளிவதிவனையெனத் துனிவந் தரசர்முகநோக்கிச் சொன்னா னிடியேறன்னானே" என்ற கிருட்டிணன்றூதுசருக்கத்துச் செய்யுள் இங்கே காணத்தக்கது. நீ என்னிடத்து நம்பிக்கைகொண்டு என்னைச் சேனாதிபதியாக்கியிருந்தால் நான் எனது திறமைமுழுதையுங் காட்டி மிக்க ஊக்கத்தோடு பெரும் போர்செய்து யாவரையும் அழித்து அரசாட்சி முழுவதையும் உனக்கே நிலைநிறுத்தியிருப்பேன் என்று கூறினான். பரிவு - கழிவிரக்கமுமாம். முதலடியால், துரியோதனனது தீராப்பகைமையும் அடங்காத்துணிவும் விளங்கும்.

ஶராஸநம் என்ற வடமொழிப்பெயர் - சர அஸநமெனப் பிரிந்து அம்புகளைத் தள்ளுவதென்றும், சர ஆஸநமெனப் பிரிந்து அம்புகளுக்கு இடமாவதென்றுங் காரணப் பொருள்படும். தழீஇனன் - தழுவினன் என்பதன் அளபெடை; சொல் விகாரப்பட்டு அளபெடுத்ததனால், இது சொல்லிசையளபெடை. மாயை - வஞ்சனை, யாதவன் - சந்திரவம்சத்தில் யதுவென்னும் அரசனது குலத்திற் பிறந்தவன்; வடமொழித் தத்திதாந்தநாமம். சோரவும், உம் - இழிவு சிறப்பு.

இச்செய்யுள் - முதற்சீரும் ஐந்தாஞ்சீரும் கருவிளங்காய்ச்சீர்களும், மற்றையாறும் கூவிளச்சீர்களுமாகிய கழிநெடிலடி நான்கு கொண்ட எண்சீராசிரியச்சந்த விருத்தம். தனத்தனன தந்தன தானன தானன தனத்தனன தந்தன தானன தானன—என்பது இதற்குச் சந்தக்குழிப்பாம். (௨௦௪)

வேறு.

அருளுறவழக் கழிவுறாதோர்மாற்றமு மறனுடனழுக்காறணு
குறுவேற்றமு, மிருநிலமதித்திடவினிதுகோலோச்சுத லியல்புநிருப
ர்க்கெனுமுறைமையோபார்த்திலை, நரைகெழுமுடித்தலையென்பிதா
மீப்படு நதிமகன்முறித்தவில்விதுரனேபோற்பல, குரவருமுரைத்த
சொலுறுதிநீகேட்டிலை குருமரபினுக்கொருதிலகமாமூர்த்தியே.

(இ - ள்.) குரு மாபினுக்கு - குருகுலத்துக்கு, ஒரு திலகம் ஆம்-ஒருதிலகம்போல அழகுசெய்து சிறக்கிற, மூர்த்தியே - பெருமையுடையவனே! அருள் உற - கருணைபொருந்த, வழக்கு அழிவு உறாதது - இராசநீதி அழியப் பெறாததான, ஓர் மாற்றமும் - ஒப்பற்ற சொல்லையும், அறனுடன் - தருமத்தோடுகூடி, அழுக்காறு அணுகுறு - பொறாமை அணுகப்பெறாத, ஏற்றமும்- உயர்வையும், இரு நிலம் மதித்திட - பெரிய உலகத்திலுள்ளார் கொண்டாடும்படி, இனிது கோல் ஓச்சுதல் - (யாவர்க்கும்) இனிமையாகச் செங்கோல் செலுத்தல், நிருபர்க்கு இயல்பு - அரசர்களுக்குரிய இயற்கை, எனும் - என்கிற, முறைமையோ - ஒழுங்கையோ, பார்த்திலை - சிறிதும் நோக்கினாயில்லை; நரை கெழு முடி தலை-நரைத்தல்பொருந்திய மயிர்முடியையுடைய தலையையுடைய, என் பிதா - எனது தந்தையான துரோணனும், மீ படு நதி மகன் - மேலுலகத்திற் பொருந்திய ஆகாசகங்காநதியின் குமாரனான பீஷ்மனும், முறித்த வில் விதுரனே - ஒடித்தெறிந்த வில்லையுடைய விதுரனும், போல்- என்னும் இவர்போன்ற, பல குரவரும்-மற்றும்பல பெரியோர்களும், உரைத்த- சொன்ன, சொல் உறுதி - உறுதிமொழிகளை, நீ கேட்டிலை - நீ கேட்டு அவற்றின்படி நடந்தாயில்லை; (எ - று.)

அருள் நீதி முறைமை இன்சொல் அறம் என்னும் இவை அடைதற்கு உரியவை யென்றும், கடுஞ்சொல் அதருமம் பொறாமை கொடுங்கோன்மை என்னும் இவை அடைதற்குரியவையல்ல வென்றும் சிறிதும் உணராமல் நீ அருளின்றி நீதியழிந்து கடுஞ்சொற்கூறி அறத்தைக் கைவிட்டுப் பொறாமை பூண்டு பழிப்படைந்து கொடுங்கோல்செலுத்தினாய்: இங்ஙனம் தானறியாமையோடு அறிவுடைய பெரியோர் பலர் நீதிபோதிக்கக் கேட்டு அவற்றின்படி நடவாமல் அவற்றை யிகழ்தலுஞ்செய்தாய்; ஆதலின், -இப்படிப்பட்ட இழிவான நிலைமையை யடைந்தாயென்றபடி. அறிவினாலும் ஒழுக்கத்தாலுமாகிய முதிர்ச்சியோடு பிராயமுதிர்ச்சியையு முடைமையைக் காட்டுவான், 'நரைகெழுமுடித்தலை' என்ற அடைமொழிகொடுத்தான். இந்த அடைமொழி, துரோணன் வீடுமன் விதுரன் என்ற மூவர்க்கும் உரியது.

அருளாவது - தொடர்புபற்றாது இயல்பாக எல்லாவுயிர்களின்மேலும் செல்வதாகிய கருணை. வழங்குவது வழக்கு என எதுப்பெயர். அழுக்காறு எனினும், அழுக்கறுத்தலெனினும் ஒக்கும்; அழுக்காறு - அழுக்கறு என்ற முதனிலை திரிந்ததொழிற்பெயர். அழுக்கறு - ஒருசொல்; அழுக்கு அறு எனப்பிரித்து. குற்றத்தை நீக்குதலெனப் பொருள்தாக்கூடிய இது குற்றமுடையனாதலென்ற பொருளை யுணர்த்துதலை எதிர்மறையிலக்கணையென்றலுமுண்டு. "கொடுப்பதழுக்கறுப்பான் சுற்ற முடுப்பதூஉ, முண்பதூஉ மின்றிக் கெடும்" என்றபடி அழுக்காறு தன்னையுடையாரையே யன்றி அவரைச் சார்ந்தாரையும் அழிக்கும் மிக்ககொடுங்குணமாதலால், இது சமீபத்திலும் வரவொட்டாதபடி அஞ்சப்படுவ தென்பது தோன்ற, 'அழுக்காறணுகுறு வேற்றம்' எனப்பட்டது. நிலம் - இடவாகுபெயர். அரசனாற் செய்யப்படும் நிஷ்பக்ஷபாதமான முறைமை ஒருபாற்கோணாது செவ்விய கோல்போலுதலால், கோலென்றும், செங்கோலென்றுங் கூறப்படும்: வடநூலாரும் தண்டமென்றார். முறைமையோ, ஓ - உயர்வு சிறப்போடு, கழி

விரக்கம். நரை மயிர்வெளுத்தல்; முதனிலைத் தொழிற்பெயர். முறித்தவில் விதான்-வில்முறித்தவிதான். குரவர் - குரு என்பதன் பன்மையான குரவ: என்னும் வடசொல்லின் திரிபு. சொல் உறுதி - சொற்களிலுள்ள நல்ல நீதி. திலகம் - நெற்றிப் பொட்டு: வடசொல். திலகமாம்மூர்த்தி - திலகரூபமாயிருப் பவனென்க.

இச்செய்யுள் - நான்காஞ்சீரும் எட்டாஞ்சீரும் கூவிளச்சீர்களும், மற்றை யாறும் கருவிளச்சீர்களுமாகிய கழிநெடிலடி நான்கு கொண்ட எண்சீராசிரி யச்சந்தப்போலிவிருத்தம்.

தனனன தனத்தன தனனனு தாத்தன தனனன தனத்தன தனனனு தாத்தன—என்ற சந்தக்குழிப்பு, 'உறுதயோர்', 'அழுக்காறு', 'என்பிதா' என்ற இடங்களில் ஒத்துவாராததால், இது சந்தமாகாது சந்தப்போலியாயிற்று. 'உறவிலோர்', 'அழுக்கறவணுகுரு', 'எனபிதா' என்று பாடங்கொள்ளின் சந்தத்துக்கு ஒக்கும். (உ0உ)

வேறு.

அசுவத்தாமன் சபதஞ்செய்யத் துரியோதனன் சிகாமணியளித்தல்.

இடியிடித்திடுசிகரிகளாமெனவெறிமருச்சுதன்முதலிகலோர்தலை
துடிதுடித்திடவவரவர்சேனைகடுணிபடப்பொருதெழுபுவிநீபெற
விடிவதற்குமுன்வருகுவன்யானெனவிடைகொடுத்தனனரவவிலோதனன்
முடியுடைத்தனதுடையசிகாமணிமுனிமகற்கினிதருள்செய்துமீளவே.

(இ - ள்.) இடி இடித்திடு சிகரிகள் ஆம் என - இடிவிழப்பெற்ற மலை கள்போல, எறி மருத் சுதன் முதல் இகலோர் தலை துடிதுடித்திட-கதாயுதங் கொண்டு தாக்குகிற வாயுகுமாரனான வீமன் முதலிய பகைவர்களுடைய தலை கள் பதைபதைத்து விழும்படியாகவும், அவர் அவர் சேனைகள் துணிபட - அந்தந்தப் பகைவீரர்களுடைய சேனைகள் துண்டுபடும்படியாகவும், எழு புவி நீ பெற - எழுதீவுகளாகவுள்ள பூமி முழுவதையும் நீ பெறும்படியாகவும், விடி வதற்கு முன் - இவ்விரவுகழிவதற்குமுன்னே, பொருது - போர்செய்து, யான் வருகுவன் - நான் மீண்டுவருவேன், என - என்று (அசுவத்தாமன்) சொல்ல,—அரவம் விலோதனன் - பாம்புக்கொடியையுடையவனான துரி யோதனன், தனது உடைய முடி உடை சிகாமணி - தன்னுடைய கிரீடத் தின் மேலணிவதான சிரோரத்தினத்தை, முனிமகற்கு-துரோணபுத்திரனான அசுவத்தாமனுக்கு, இனிது அருள் செய்து - மகிழ்ச்சியோடு கொடுத்து, மீள விடை கொடுத்தனன் - (போய் வெற்றியோடு) திரும்பிவரும்படி அனுமதி கொடுத்தனுப்பினான்; (எ - று.)

இவ்விரவு கழிவதற்குமுன் நான்சென்று போர்செய்து பகைவர்யாவரை யும் அழித்துப் பாண்டவர் தலையைக் கொய்துவருவேன்; நீ பின்பு நிலவுலக முழுவதையுந் தனியரசாட்சி செய்யலாம் என்று அசுவத்தாமன் கூறக்கேட் டுத் துரியோதனன் மகிழ்ச்சிகொண்டு தனது தலையிலணிவதொரு சிறந்த இரத்தினாபரணத்தை அவனுக்கு வெகுமதியாகக் கொடுத்து அனுப்பின னென்பதாம். சிகரம் - உச்சி; அதனையுடையது, சிகரீ; வடசொல். ஆம் - அசை. மருத்ஸூதன் என்ற வடசொல், திரிந்தது. துடிதுடித்தல் - இரட் டைக்கிளவி. தனதுடைய என்பதில் 'உடைய' என்பது - உருபுமேல் உருபு. சிகாமணி - வடசொல்.

இச்செய்யுள் - முதற்சீருங் ஐந்தாஞ்சீரும் புளிமாச்சீர்களும், மூன்றாஞ் சீரும் ஏழாஞ்சீரும் கருவிளச்சீர்களும், மற்றைநான்கும் கூவிளச்சீர்களுமாகிய கழிநெடிலடி நான்குகொண்ட எண்சீராசிரியச் சந்தவிருத்தம். தனன தத் தன தனனன தானன தனன தத்தன தனனன தானன—என்பது, இதற் குச் சந்தக்குழிப்பு. (உ0௩)

வேறு.

அசுவத்தாமனும் கிருபனும் கிருதனும் பாண்டவர்பாசறை சேர்தல்.

பூசுரர்பெருந்தகைபரித்தாமாவிரியல் போனகிருபன்கிருதவன் மன்மூவருமுன், வாசவன்விரிஞ்சனுமைபாகனிவர்முதல வானவர் வழங்கியவிதப்போர்வாளிகளி, லாசுகன்மகன்றனையுமப்போதேதுணைவ ரானவரையுந்தலைதுணிப்பமெனநாடியவர், பாசறைபுகுந்தனர் பரித்தேரியானையொடு பாரதமுடிந்தபதினெட்டாநாளிரவே.

(இ - ள்.) பூசுரர் பெருந்தகை - அந்தணர்தலைவனான, பரித்தாமா - அசுவத்தாமனும், இரியல்போன-(முன்பு பகைவர்க்குத்) தோற்றோடின, கிருபன்-கிருபாசாரியனும், கிருதவன்மன் - கிருதவர்மாவும், மூவரும் - ஆகிய மூன்று பேரும்,—முன் - முன்பு, வாசவன் - இந்திரனும், விரிஞ்சன் - பிரமனும், உமை பாகன் - உமாதேவியை இடப்பக்கத்திலுடைய சிவபிரானும், இவர் முதல - (என்னும்) இவர்கள் முதலிய, வானவர்-தேவர்கள், வழங்கிய-கொடுத்துள்ள, விதம்-பலவகைப்பட்ட, போர் வாளிகளின்-போர்செய்யவல்ல அம்புகளால் [அஸ்திரங்களால்], ஆசுகன் மகன் தனையும் - வாயுகுமாரனான வீமனையும், துணைவர் ஆனவரையும் - (அவனது) உடன்பிறந்தவரான மற்றைய பாண்டவர்களையும், அப்போதே - அப்பொழுதே, தலை துணிப்பம் - தலையறுத்து விடுவோம், என நாடி - என்று எண்ணி, பரி தேர் யானையொடு பாரதம் முடிந்த பதினெட்டாம் நாள் இரவு - குதிரைகள் தேர்கள் யானைகள் என்பவைகளோடு பாரதயுத்தம் முடிந்த பதினெட்டாம் போர்நாளின் இராத்திரியில், அவர் பாசறை புகுந்தனர் - அந்தப் பாண்டவர்களுடைய படைவீட்டைச் சேர்ந்தார்கள்.

'பரித்தேர் யானையொடு பாரதம் முடிந்த பதினெட்டா நாளிரவு' என்றதனால், அப்பொழுது பாண்டவர் பக்கத்தில் சதுரங்கங்களாகிய சேனைகள் யாவும் ஒழிந்திட வீரர்கள் மாத்திரமே சிலர் மிச்சமாயுள்ளாரென விளங்கும். பூசுரர் - பூமியில் தேவர்போலச் சிறப்பவர்; வடமொழிக் காரணக்குறி. பெருந்தகை - பெருமையாகிய குணத்தை யுடையவன்; பண்புத்தொகையன்மொழி. தகை - தகுதி, சற்குணம்: இது, வினைப்பகுதியடியாப் பிறந்ததாயினும் பொருளாற் பண்புப்பெயர்; இதில், தகு - பகுதி, ஐ - விகுதி. விரிஞ்சி - வடசொல்; பஞ்சபூதங்களையும் படைப்பவனென்றும், அன்னப்பறவையாற் சுமக்கப்படுபவனென்றும் அவயவப்பொருள்படும். ஆசுகன் - விரைந்துசெல்பவன்.

உமா என்ற வடசொல், உமையெனத் திரிந்தது; பார்வதிதேவி ஐந்துபிராயமானவுடனே பரமசிவனை மணஞ்செய்வதற்குத் தவஞ்செய்யவிரும்பியவளாய்த் தன் கருத்தைப் பெற்றோர்க்குத் தெரிவிக்கையில், இமயமலையரையனும் அவன் மனைவியான மேனையுமாகிய அத்தந்தைதாயர்களால் "அன்னை கேள் எம்மின் நீங்கி அருந்தவமாற்றற்கு ஒத்தது, இன்னதோர் பருவமன்றால் யாண்டுமோரைந்தே சென்ற, மின்னுடல் பொறுதாலீண்டு இங்கிலமையைத் தவிர்தி" என்றுகூறி முதலில் மறுக்கப்பட்டதனால், அவளுக்கு உமையென்று ஒரு பெயருண்டாயிற்று; உ, மா என்பதற்கு - அம்மா, வேண்டாம் என்று பொருள். உமைபாகன் - அம்பிகைக்குத் தன் வடிவத்தில் இடப்பக்கத்தைக் கொடுத்துத் தான் வலப்பக்கத்தை மாத்திரங் கொண்டு அர்த்தநாரீசுவரனாகியவன். இங்ஙனம் ஆன விவரம்:—பிருங்கியென்னும் மகாமுனி பரமசிவனை மாத்திரம் பிரதக்ஷிணஞ் செய்யக்கண்ட பார்வதிதேவி, தன்பதியை நோக்கி 'முனிவர் என்னைப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்யாமைக்கு ஏது என்ன?' என்று வினவ, உருத்திரமூர்த்தி 'இஷ்டசித்தி பெறவிரும்புபவர் உன்னையும், மோக்ஷம் பெறவிரும்புபவர் என்னையும் வழிபடுவர்' என்ன, அதுகேட்டதேவி பெருமானோடு பிரியாதிருக்குமாறு தவம்புரிந்து வாமபாகம் பெற்றனள் என்பதாம்.

இச்செய்யுள் - பெரும்பாலும் மூன்றாஞ்சீரும் ஏழாஞ்சீரும் மாச்சீர்களும், மற்றையாறும் காய்ச்சீர்களுமாகிய கழிநெடிலடி நான்கு கொண்ட எண்சீராசிரியச் சந்தப்போலிவிருத்தம். தானனன தந்தனன தத்தா தானனன தானனன தந்தனன தத்தா தானனன—என்ற சந்தக்குழிப்பு பெரும்பாலும் ! ஒத்தும் சிறுபான்மை ஒவ்வாமையால், இது சந்தமாகாது சந்தப்போலியாம். (உ௦௬)

சல்லியபருவம்

முற்றுப்பெற்றது.

பத்தாவது

சௌப்திகபருவம்.

பாண்டவரைச் சேர்ந்த படைவீரர்கள் படைவீட்டில் தூங்கிக்கொண்டிருக்கையில் அவர்களை அசுவத்தாமன் கொன்ற செய்தியைக் கூறும் பாகம். ஸுப்தி - தூக்கம்: அதில் நிகழுஞ்செயல் - சௌப்திகம்; இது, வடமொழித் தத்திதாந்தநாமம்.

வேறு.

அசுவத்தாமன் முதலிய மூவரும் காலமறிதல்.

வேலமர்தடக்கைவீரரிப்பாடிவீடுசென்றணைதலும்புறத்தோ
ராலமர்சினையிற்பல்பெருங்காகமரும்பகல்கழித்தகூகையினாற்
சாலவுமிடருற்றலமரக்கண்டுதம்மிலேமுகமுகநோக்கிக்
காலமுமிடனுமறிந்தமர்செகுத்தல்கடனெனக்கருதினரன்றே.

(இ - ள்.) வேல் அமர் - வேலாயுதம்பொருந்திய, தட கை - பெரியகையையுடைய, வீரர் - வீரர்களான அசுவத்தாமன் முதலியோர், இ பாடிவீடு சென்று அணைதலும் - பாண்டவர்களுடைய படைவீட்டைப் போய்ச்சேர்ந்த வளவிலே,—புறத்து - (அப்படைவீட்டுக்கு) வெளியில், ஓர் ஆல் அமர் சினையில் - ஒரு ஆலமரத்திற் பொருந்திய கிளையிலே, பல் பெரு காகம் - பல பெரிய காக்கைகள், அரு பகல் கழித்த கூகையினால் - அருமையாக [வருத்தத்தோடு] பகற்பொழுதைக்கழித்த கோட்டானினால், சாலவும் இடர் உற்று அலமர - மிகவுந் துன்பமடைந்து வருந்த, கண்டு - (அதனைப்) பார்த்து,— தம்மிலே முகம் முகம் நோக்கி - தங்களுள்ளே (ஒருவர் ஒருவருடைய) முகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு, காலமும் இடனும் அறிந்து அமர் செகுத்தல் கடன் என கருதினர் - 'காலத்தையும் இடத்தையும் அறிந்து போரிற் பகையழித்தல் கடமை' என்று அறிந்து கொண்டார்கள்; (எ - று.)—அன்றே - ஈற்றசை; அப்பொழுதே எனினுமாம்.

இரவில் தாங்கள் செல்லும் வழியில் ஒருமரத்தின்மேல் பலகாக்கைகளைக் கோட்டான் காலமறிந்து அழித்தலைக் கண்ணுற்று அதனால், பகைவெல்லும் வீரர்க்கு அதற்கேற்றகாலம் இன்றியமையாதென்பதை மனத்திற்கொண்டன ரென்பதாம். காக்கை தன்னினும் வலிய கோட்டானைப் பகற்பொழுதில் அதற்குக் கண்தெரியாதாதலால் அச்சமயம்நோக்கி வெல்லுதலும், காக்கைக்கு இரவிற்கண்தெரியாதாதலால் அச்சமயம் நோக்கிக் கோட்டான் காக்கையை வெல்லுதலும் இயல்பு; "பகல்வெல்லுங் கூகையைக் காக்கை இகல்வெல்லும், வேந்தர்க்கு வேண்டும் பொழுது" என்ற திருக்குறள் இங்கு அறியத்தக்கது. இன

மாதலின், இடமறிதலும் உடன்கூறினர். பகைவர்யாவரும் சிந்தையின்றித் துயிலும் இரவில் அவர்களைப் படைவீட்டிலேயே அழித்திடுதற்குத் துணிந்தனரென்றவாறு. காகம் - கா என்று கத்துவது; வடசொல். கூகை - கூக மென்ற வடசொல்லின் திரிபு; கூ என்று கூவுவது.

இதுமுதற் பதினேழு கவிகள் - பெரும்பாலும் இரண்டு நான்கு ஏழாஞ் சீர்கள் மாச்சீர்களும், மற்றைநான்கும் விளச்சீர்களுமாகிய கழிநெடிலடி நான்குகொண்ட எழுசீராசிரியவிருத்தங்கள். (உ௦௫)

ஒருபூதம் இவர்களை வலியழித்துத் தடுத்துவிடுதல்.

உரத்துவாரணங்கண்மதமிகுத்தென்னவூக்கமோடொன்றையுமதியார்
புரத்துவாரத்துப்புகுதலும்வெகுண்டுபொங்கழல்போல்வதோர்பூதம்
பரத்துவாசனையுமாதுலன்கிருதபன்மனென்றிவரையுமுனைந்து
கரத்துவார்சிலையுங்கணைகளுமுறித்துக்கடவுதிண்டேர்களுங்கலக்கி.

இதுவும், அடுத்தகவியும் - குளகம்.

(இ - ள்.) உரத்து - (இயல்பில்மிக்க) வலிமையையுடைய, வாரணங்கள் - யானைகள், மதம் மிகுத்து என்ன - மதம்மிகப்பெற்றாற்போல, ஊக்கமோடு - மிக்கபோர்க்களிப்புடன், ஒன்றையும் மதியார் - யாதொன்றையும் லக்ஷியஞ் செய்யாதவர்களாய், (அசுவத்தாமன் முதலிய மூவரும்), புரம் துவாரத்து புகுதலும் - அப்படைவீட்டின்வாயிலிலே நுழையுமளவில்,—பொங்கு அழல் போல்வது ஓர் பூதம் - தாவியெரிகிற நெருப்புப் போல்வதொரு [மிகக்கொடிய] பூதமானது, வெகுண்டு - கோபங்கொண்டு (வந்து), பரத்துவாசனையும் - பரத்துவாசகுலத்துப்பிறந்தவனான அசுவத்தாமனையும், மாதுலன் கிருதபன்மன் என்ற இவரையும் - (அவனது) மாமனான கிருபன் கிருதவர்மா என்ற இவர்களையும், முனைந்து - எதிர்த்துப்பொருது, கரத்து - அவர்கள்கைகளிலுள்ள, வார் - நீண்ட, சிலையும் - விற்களையும், கணைகளும் - அம்புகளையும், முறித்து - ஒடித்தெறிந்து, கடவு திண் தேர்களும் - (அவர்கள்) ஏறிச்செலுத்திவந்த வலிய தேர்களையும், கலக்கி - நிலைகுலையச்செய்து [சிதைத்து], (எ - று.)— 'மலைந்து' என அடுத்த கவியோடு இயையும்.

வாரணம், த்வாரம் - வடசொற்கள். ஊக்கம் - ஊக்குதல்; அம் விகுதி பெற்ற தொழிற்பெயர்; உற்சாகங்கொள்ளுதல். அகப்பட்டதைத் தவறாது அழித்தற்கு, அழலுவமை கூறினர். பாரத்வாசனது குலத்திற்பிறந்தவனென்று பொருள்படும் பாரத்வாஜனென்ற வடமொழிப்பெயர், எதுகைப் பொருத்தம் நோக்கி, பரத்துவாசனெனக் குறுகிற்று; அன்றி, பேரனைப் பாட்டன்பெயராற் குறித்ததோர் உபசாரவழக்குமாம். கிருதவன்மன் என்பது, கிருதபன்மனெனத் திரிந்தது, மோனைக்காக. புரம் - பட்டணம், இங்கே சேனைதங்குமிடம். (உ௦௬)

முன்புகுவிசயமுனிமகன்றன்னைமுரணெடுந்தோள்களுமுரனு
மென்புடனிணமுந்தசைகளுஞ்சிந்தவிணைக்கருஞ்சிறுகுறுங்காத்தால்
வன்புகையெழுமாறுள்ளுறமலைந்துமற்றுளோர்கொற்றமுமழித்துப்
பின்புகலறுமாதுரந்ததப்பூதப்பெருமையாம்பேசுறுந்தகைத்தோ.

(இ-ள்.) முன் புகு - (அம்மூவரில்) முந்திவந்து (பாசறையினுள்) நுழைய லுற்ற, விசய முனி மகன் தன்னை - போர்வெற்றியையுடைய துரோணாசாரியனது புத்திரனான அசுவத்தாமனை, முரண் நெடு தோள்களும் - வலிமையையுடைய நீண்டதோள்களும், உரனும் - மார்பும், என்புடன் நிணமும் தசைகளும் சிந்த - எலும்பையும் கொழுப்பையும் சதைகளையும் வெளிச்சிந்தும்படி, இணைகரு சிறு குறு காத்தால் - கரிய சிறந்த குள்ளமான (தனது) இரண்டு கைகளாலும், வல் புகை எழும் ஆறு - (உக்கிரத்தால்) மிக்க புகை கிளம்பும்படி,

உள் உறமலைந்து - ஊக்கத்தோடு எதிர்த்துப்போர்செய்து, மற்று உளோர் கொற்றமும் அழித்து-மற்றையிருவருடைய திறமையையும் அழியச்செய்து, பின் புகல்அறும் ஆ துரந்தது - பின்புஉட்செல்லுதலொழியும்படி துரத்தி விட்டது; அபூதம் பெருமை யாம் பேசுறும் தகைத்தோ-அந்தப்பூதத்தினது மகிமை நாம் சொல்லக்கூடிய தன்மையையுடையதோ? [அன்றென்றபடி];

'அப்பூதப்பெருமை யாம்பேசுறுந்தகைத்தோ' என்றது, கவிக்கூற்று; இந்தப் பொதுப்பொருளால் வேற்றுப்பொருள்வைப்பணி யென்னலாம். புகல் - புகுதல், தொழிற்பெயர். ஆ-ஆறு என்பதன் விகாரம். பூதமாதலின், 'கருஞ்சிறுகுறுங்காம்' என்றார். 'முரணும்' என்ற பாடத்துக்கு - வலிமையு மெனக. அசுவத்தாமன் தலைமையான வீரனென்பது தோன்ற, அவனுக்கு 'விசயம்' என்ற அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது. (உ0எ)

மூவரும் மீண்டு ஆலமரத்தி னடியிற் சேர்தல்.

மாதவன்விதியாலகன்பெரும்பாடிமாநகர்காவல்கொண்டுற்ற
பூதமேபொருதுதுரத்தலின்மீண்டுபோய்வடதருநிழற்புகுந்து
பேதுறவெருவோடிருந்தனர்கரியபெரியவக்கங்குலிற்றுரோண
சாதனன்மதலையென்செய்துமென்னத்தன்மனத்தெத்தனைநினைந்தான்.

(இ - ள்.) மாதவன் விதியால் - கண்ணபிரானது கட்டளையால், அகல் பெரு பாடி மா நகர் காவல் கொண்டு உற்ற - பரந்த பெரிய சிறந்த படைவீட்டைக் காவல்செய்யுந்தொழிலை ஏற்றுக்கொண்டு பொருந்திய, பூதமே - பூதந் தானே, பொருது துரத்தலின் - போர்செய்து துரத்திவிட்டதனால், (அம்மூவரும்), மீண்டு போய் - திரும்பிச்சென்று, வட தரு நிழல் புகுந்து - ஆலமரத்தின்நிழலிலே சேர்ந்து, பேது உற - மனக்கலக்கமுண்டாக, வெருவோடு- அச்சத்தோடு, இருந்தனர் - இருந்தார்கள்; கரிய பெரிய அ கங்குலில்-(இருளினால்) கருமைநிறமுடைய பெரிய அவ்விராத்திரிகாலத்திலே, துரோணசாதனன் மதலை-துரோணாசாரியனது குமாரனான அசுவத்தாமன், என் செய்தும் என்ன தன் மனத்து எத்தனை நினைந்தான் - 'இனி என்னசெய்வோம்' என்று தன்மனத்தில்எவ்வளவோநினைத்தான்[மிகப்பலவாறுசிந்தித்தனன்என்றபடி]:

மாதவ னென்ற பெயர்—மா - இலக்குமிக்கு, தவன் - கணவன் என்று பொருள்படும். காவல் - தொழிற்பெயர். பூதமே யென்ற ஏகாரம் - பிரிநிலையோடு இழிவுசிறப்புப்பொருளையும் உணர்த்தி, படைவீட்டினுள் இருக்கின்ற வீரர்கள் போர்செய்யவேண்டாதபடி அதற்குக் காவலாகவுள்ளதுதானே பொருது வெளியிலேயே துரத்திவிட்ட தென்ற கருத்தை விளக்கும். வட தரு என்ற இருபெயரொட்டுப்பண்புத்தொகை, வடநூல்முடிபு. பேது - பேதமென்ற வடசொல்லின் விகாரம்; மாறுபடுதலென்று பொருள். வெருவு- முதனிலைத்தொழிற்பெயர். மனத்திலுண்டான சிந்தையால் பொழுது நீள்வதாக அவர்களுக்குத் தோன்றுதல் விளங்க, 'பெரியகங்குல்' என்றார்; அன்றி, பகையழித்தற்குச் சிறந்தகால மென்பதுபற்றி, கங்குலுக்கு 'பெரிய' என்ற அடைமொழி கொடுத்தாருமாம். ஸாதநம் - பயிற்சி; கல்விப்பயிற்சிசெய்விப்பவனாதலால், சாதனனென்று ஆசிரியனுக்குப் பெயர்: அன்றி, எத்தொழிலையும் நினைத்தபடி சாதிக்கவல்லானென்னும் பொருளதுமாம். துரோணஜாதன்நல்மதலையெனக் கொண்டு, துரோணனிடத்தினின்று தோன்றியவனான நல்லமகனென்று உரைத்தல் சிறப்பன்று. செய்தும் - தன்மைப் பன்மை யெதிர்காலமுற்று. (உ0அ)

அசுவத்தாமனது சிந்தை.

எஞ்சினநிருபனுயிரினைநிறுத்தியிவ்விரவகல்வதன்முன்னர்
வெஞ்சினமுறச்சென்றுன்பகைமுடித்துமீளுதுமெனப்பலபடியும்

வஞ்சினமுரைத்துவந்தனமின்னம்வன்குறட்பாரிடந்தன்னாற்
றுஞ்சினமெனினுமமையுமென்றெண்ணந்துணிந்தனன்றுயிலறுகண்ணான்.

(இ - ள்.) 'இ இரவு அகல்வதன் முன்னர் - இந்த இராத்திரி கழிவதன் முன், வெம் சினம் உற சென்று - கொடிய கோபம் மிகப் போய், உன் பகை துணித்து - உனது பகைவர்களை யொழித்து, மீளுதும் - திரும்பிவருவோம்,' என - என்று, பல படியும் - பலவகைகளாலும், வஞ்சினம் உரைத்து - சபத வார்த்தைகளைக் கூறி, எஞ்சின நிருபன் உயிரினை நிறுத்தி - வலியொடுங்கிய துரியோதனராசனது உயிரை ஒழியாதுநிற்கச்செய்து, வந்தனம் - வந்தோம்: (ஆதலால்), இன்னம் - இனி, வல் குறள் பாரிடந்தன்னால் - வலிய குறுகிய வடிவமுடைய பூதத்தால், துஞ்சினம் எனினும் - நாம் இறந்துவிட்டோமாயினும், அமையும் - தகுதியாம், என்று—, துயில் அறு கண்ணான் - தூக்கமொழிந்த கண்களையுடையவனாய், (அசுவத்தாமன்), எண்ணம் துணிந்தனன் - மனத்தில் நிச்சயித்தான்; (எ - று.)

பொழுதுவிடிவதற்குள் பகையழித்து மீள்வதாகத் துரியோதனனெதிரிற் பலசபதங்களைச்சொல்லி அவனுக்கு ஆசையையூட்டி அதனால் அவன் அரிதில் உயிர்தரித்திருக்குமாறு செய்துவந்த நாம் சும்மாவிருத்தல் சிறிதுந் தகுதியன்றாதலின், மீண்டுஞ்சென்று பாசறையுள் நுழையமுயல்வோம்; அங்கு அப்பூதத்தால் முன்போல ஊறுபட்டு மீளாமல் இனி இறக்கநேரினும் நேர்க என்று அசுவத்தாமன் இரவிற் கண்ணுறக்கமின்றிச் சிந்தித்தனனென்பதாம். செய்த சபதத்தை நிறைவேற்றாது உயிர்வாழ்தலினும் இறத்தலே தகுதியென்று கருதினனென்க. எஞ்சின நிருபன் - குற்றுயிராய்க்கிடக்கிற அரசன்; அன்றி, உற்றார்யாவரும் இறக்கத் தான்மாத்திரமே மிச்சமாயுள்ள அரசனெனினுமாம்.

மீளுதும் என்ற தன்மைப்பன்மைமுற்றில், உ - சாரியை. இன்னம் - இடைச்சொல். குறள்-குறுமை; 'அள்' விகுதிபெற்ற பண்புப்பெயர். ஆகுபெயராய்க்குறுகியவடிவத்தைக்குறிக்கும். துயில்-முதனிலைத்தொழிற்பெயர்.

அசுவத்தாமன் சிவபூசை செய்தல்.

எண்ணியகருமமுடியினுமுடியாதொழியினுமீசனைத்தொழுதல்
புண்ணியமெனுமாறுன்னியாங்கொருதண்பொய்கையிற்புனல்படிந்தேறிப்
பண்ணியலிசையின்படிவமாந்தெரிவைபங்கனைப்பங்கயமலர்கொண்
டண்ணியகருத்திலிருத்தியஞ்செழுத்தாலாகமப்படியடிபணிந்தான்.

(இ - ள்.) எண்ணிய கருமம் முடியினும் - நினைத்த காரியம் (நினைத்தபடியே) முடிவதானாலும், முடியாது ஒழியினும் - (அது அப்படி) முடியாமற் போவதானாலும், ஈசனை தொழுதல் புண்ணியம் - சிவபிரானைப் பூசித்தல் நற்றொழிலேயாம், எனும் ஆறு உன்னி - என்ற விதத்தை ஆலோசித்து, ஆங்கு ஒரு தண் பொய்கையில் புனல் படிந்து ஏறி - அவ்விடத்திலுள்ளதொரு குளிர்ந்த தடாகத்தில் நீராடிக் கரையேறி, பண் இயல் இசையின் படிவம் ஆம் தெரிவை பங்கனை - சுவரங்களின் வடிவமாயமைந்த சங்கீதத்தின் சொரூபமாகிய உமாதேவியை இடப்பக்கத்தில் உடையவனான சிவபிரானை, அண்ணிய கருத்தில் இருத்தி - பொருந்திய தன்மனத்திலே நாட்டி, பங்கயம்மலர்கொண்டு - தாமரைமலர்களை (அருச்சனைப்பொருளாக)க் கொண்டு, அஞ்சு எழுத்தால் - பஞ்சாக்ஷர மகாமந்திரத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு, ஆகமம்படி - சைவாகம முறைமைப்படி, அடி பணிந்தான் - திருவடிகளில் விழுந்துவணங்கினான்;

இம்மையில் நினைத்தகாரியத்தை முடித்தலாகிய காமியபலசித்தி அழித்தற்கரிய பிராரப்தகருமத்தால் ஒருகால் தடைப்படினும் மறுமையில் பேரின்பமனுபவித்தலாகிய பயன் தவறாதாதலின் கடவுளைப்பூசித்தல் தகுதியேயென்று கருதினனென்க. ஈசனென்ற பெயர் - ஐசுவரியமுடையவனென்று பொருள்

படும். புண்யம், ஆகமம் - வடசொற்கள். 'இசையின்படிவமாம்' என்ற அடைமொழி-தெரிவைக்கும், தெரிவைபங்கனுக்குந் தகும். தெரிவை யென்னும் பெயர் - இங்கே பருவப்பெயராகாமல் பெண்ணென்றமாத்திரமாய் நின்றது; அப்பருவத்துக்கு வயதெல்லை - இருபத்தாறுமுதல் முப்பத்தொன்றளவும். மனம் எப்பொருளையும் நினைத்தமாத்திரத்தில் அணுகக்கூடிய இயல்பினதாதலும், கடவுள் அன்பால்நினைவாரது உள்ளக்கமலத்தில் அவர்நினைத்தவடிவத்தோடு விரைவிற்சென்று வீற்றிருக்குந்தன்மையுடைதலும் தோன்ற, கருத்துக்கு 'அண்ணிய' என்ற அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது. கருத்தில் இருத்தி - மனத்தில் தியானித்துப் பிரதிஷ்டைசெய்து; "மார்வமென்பதோர் கோயி லமைத்து மாதவனென்னுந் தெய்வத்தை நாட்டி" என்றாற்போலக் கொள்க. ஆகமம் - ஒருகாலத்தில் சிவபிரானது திருமுகத்தினின்று தோன்றியவையும், சிவபிரானைப் பூசித்தல் முதலிய விதங்களை விவரமாகக் கூறுபவையும் ஆன காமியம் முதலிய இருபத்தெட்டு நூல்கள். அஞ்சு - ஐந்து என்பதன் முழுப்போலி. (உகo)

சிவபிரான் பிரசன்னமாய் அவனுக்கு ஆயுதமளித்தல்.

அன்றவன்மறையின்முறையினாற்புரிந்தவருச்சனைதனையுவந்தருளி
நின்றனன்விழியுமிதயமுங்களிப்பநீறுடையேறுடைக்கடவுள்
வன்றிறன்முனிவன்மதலையும்விதலைமாறிமாறடர்ப்பதோர்படைநல்
கென்றனனென்றவுரைமுடிவதன்முனேதியொன்றீசனுமீந்தான்.

(இ - ள்.) அன்று - அப்பொழுது, அவன் - அசுவத்தாமன், மறையின் முறையினால் - வேதங்களிற்கூறியுள்ள முறைமைப்படி, புரிந்த - செய்த, அருச்சனைதனை - பூசையை, நீறு உடை ஏறு உடை கடவுள் - விபூதியையுடையவனும் ரிஷபத்தையுடையவனுமான சிவபிரான், உவந்து அருளி - ஏற்றுக்கொண்டு மகிழ்ந்து கருணைகொண்டு, விழியும் இதயமும் களிப்ப நின்றனன் - (அசுவத்தாமனது) மனமும் கண்களும் களிப்படையும்படி (அவனுக்குத் தரிசனந்தந்து) நின்றான்; (அப்பொழுது), வல் திறல் முனிவன் மதலையும் - கொடிய வலிமையையுடைய அந்தணனாகிய துரோணாசாரியனது குமாரனான அசுவத்தாமனும், விதலை மாறி - மனக்கலக்கமொழிந்து, மாறு அடர்ப்பது ஓர் படை நல்கு என்றனன் - 'பகைவர்களைத் தவறாமல் அழிப்பதொரு ஆயுதத்தை (எனக்குக்) கொடுத்தருள்வாய்' என்று வேண்டினான்; என்ற உரை முடிவதன் முன் - என்று இங்ஙனம் பிரார்த்தித்த வார்த்தை முடிவதற்குமுன் [உடனே என்றபடி], ஈசனும் - சிவபிரானும், ஏதி ஒன்று - ஓராயுதத்தை, ஈந்தான் - கொடுத்தருளினான்; (எ - று.)

சிறப்புநூலாகிய ஆகமத்திலும் பொதுநூலாகிய ஆரணத்திலும் ஆக இரண்டினும் கூறப்பட்டுள்ள விதிமுறை வழுவாமற் பூசித்தமை தோன்ற, கீழ்க் கவியில் 'ஆகமப்படி யடிபணிந்தான்' என்றும், இக்கவியில் 'மறையின் முறையினாற்புரிந்த'வருச்சனை' என்றுங் கூறினார். அர்ச்சநா - வடசொல். சிவபிரான் தரிசனந்தந்தமாத்திரத்தில் தான் அப்பிரானருள்பெற்றுத் தனது சபதத்தை நிறைவேற்றிவிடலா மென்று தைரியங்கொண்டமை தோன்ற, 'விதலைமாறி' என்றார். மாறு - மாற்றார்க்குப் பண்பாகுபெயர். குமாரனான பக்தனது வேண்டுகோளின்படி கடவுள் கருணைசெய்த விரைவை விளக்குவார், 'என்ற வுரை முடிவதன்முன் ஈந்தான்' என்றார். ஏதி - ஹேதி என்ற வடசொல்லின் விகாரம். சிவபிரானுக்கு நீறு, தரிக்கப்படும் பொருள்; ஏறு, வாகனம். (உகக)

பின்பு பூதம் அசுவத்தாமனுக்குத் தோற்றல்.

பாதிமெய்நீலமாகியபவளப்பருப்பதம்விருப்புடனளித்த
வேதிபெற்றுவகையுடனிமைப்பளவினிருந்தவவ்வீருந்தானும்

வீதிகொள்பாடிவீடுறப்பூதமீளவந்தடர்த்திவன்கரத்தி
லாதிநல்கியவெம்படையினாலஞ்சியாவிகொண்டோடியதன்றே.

(இ - ள்.) பாதி மெய் - பாதிவடிவம் [இடப்பக்கம்], நீலம் ஆகிய - நீல நிறமடைந்துள்ள, பவளம் பருப்பதம் - பவழமயமான மலைபோன்ற சிவபிரான், விருப்புடன் அளித்த - அன்போடு தந்தருளிய, எதி - ஆயுதத்தை. பெற்று - பெற்றுக்கொண்டு, (அசுவத்தாமன்), உவகையுடன் - மகிழ்ச்சியுடனே, இமைப்பு அளவின் - ஒருமாத்திரைப்பொழுதிலே, இருந்த அ வீரரும் தானும் - தன்வரவை எதிர்பார்த்து இருந்த அந்த வீரர்களான கிருபனும் கிருதவர்மாவும் தானுமாக, வீதி கொள் பாடி வீடு உற - நெடுந்தெருக்களைக்கொண்ட படைவீட்டை மீண்டும்சேர,—பூதம் - (அங்குக்காவலாய் நின்ற) பூதம், மீளவந்து அடர்த்து - மறுபடிவந்து போர்செய்து, இவன் கரத்தில் ஆதி நல்கிய வெம் படையினால் அஞ்சி - இவன்கையில் தலைவனான சிவபிரான் கொடுத்துள்ள கொடிய ஆயுதத்தைக் கண்டு அதனால் பயந்து, ஆவி கொண்டு ஓடியது - அரிதில் உயிர்பிழைத்து ஓடிப்போயிற்று; (எ - று.) அன்றே - ஈற்றசை.

சிவபிரானது அர்த்தநாரீசுவரவடிவத்திற் பார்வதீரூபமான இடப்பக்கம் நீலநிறமாயிருக்க, சிவரூபமான வலப்பக்கம்மாத்திரமே தனக்குரிய செந்நிறத்தோடு இருத்தலால், 'பாதிமெய்நீலமாகிய பவளப்பருப்பதம்' என்றார்; "வலப்பாகஞ் செழும்பவளச் சோதியென்ன வாணீலச் சோதியென்ன மற்றைப்பாகம், கலப்பான திருமேனியணிந்த நீற்றாற் கதிர்முத்தின் சோதியென மேனியீன்ற, குலப்பாவையுடன் கயிலைக்குன்றில் வாழ் விற்குன்றுடையோன் திருக்கோலம்" எனக் கீழ் அருச்சுனன்தவநிலைச்சருக்கத்திலும், "பங்கெலா மரகதமாம் பவளநிறப் பொருப்பு" எனக் கீழ்ப் பதின்மூன்றாம் போர்ச்சருக்கத்திலும் வந்தமை காண்க. பாதி - பகுதி யென்பதன் மரூஉ. பவளம், பருப்பதம் - ப்ரவாளம், பர்வதம் என்ற வடசொற்களின் சிதைவுகள். பருப்பதம் - இங்கே உவமவாகுபெயர். அளக்கலாகாத பேரளவும், அளவிறந்த பொருளுடைமையும், எப்பொழுதும் சலித்தலில்லாத நிலைமையும், கம்பீரமான தோற்றமும்பற்றி, சிவபிரானை 'பருப்பதம்' என்றார்; முன்னொரு சமயத்தில் பெரிய அக்கினி வடிவமாய் நின்றமைபற்றியுமாம். சிவபிரான் பூதநாதனாதலால், அவன்படைக்கலத்துக்குப் பூதம் அஞ்சிற்று; இத்தன்மையை 'ஆதி' என்ற சொல்லின் குறிப்பினாற் புலப்படுத்தினார். ஓடிச்செல்லாமல் உறுதிகொண்டு முன்னேநின்று பொருதால், உயிர் அழிந்திடும்; அங்ஙனமன்றி உயிர்தப்பியோடிய தன்மை விளங்க, 'ஆவிகொண்டோடியது' எனப்பட்டது. (௨௧௨)

அசுவத்தாமன் படைவீட்டினுள் திட்டத்துய்மனைத் தலைதுணித்தல்.

பருவரலகற்றியிருவர்வீரரையும்பாசறைவாயிலினிறுத்தி
மருவருங்கமலமாலையான்கடப்பமாலையானெனமனங்களித்துப்
பொருவருமுனைக்குக்குரிசிலாயெல்லாப்போரினும்புறமிடாதடர்த்த
துருபதன்மதலைவரிசிலைத்திட்டத்துய்மனை மணித்தலை துணித்தான்.

(இ - ள்.) பருவரல் அகற்றி - (பூதத்தின்தடையினாலாகிய) துன்பத்தை (இவ்வாறு) நீக்கி,—இருவர் வீரரையும் - (கிருபன் கிருதன் என்ற) இரண்டு வீரர்களையும், பாசறை வாயிலில் நிறுத்தி - அப்படைவீட்டின் வாயிலிலே நிற்க வைத்து,—மரு வரும் கமல மாலையான் - வாசனைபொருந்திய தாமரை மலர்மாலையையுடைய அசுவத்தாமன்,—கடப்பம் மாலையான் என - கடப்பம் பூமாலையையுடைய முருகக்கடவுள்போல, மனம் களித்து - மனத்தில் உற்சாகங்கொண்டு, (படைவீட்டினுள்ளே தான்சென்று),—பொருவரு முனைக்கு குரிசில் ஆய் - எதிர்த்துப் போர்செய்துவந்த பகைவர்சேனைக்குத் தலைவனாய்,

எல்லாப் போரினும் புறம் இடாது அடர்த்த - பதினெட்டுநாட்போர்களிலும் முதுகுகொடாமல் நெருக்கிப்போர் செய்துவந்த, துருபதன் மதலை - துருபத ராசனது குமாரனாகிய, வரி சிலை திட்டத்துய்மனை - கட்டமைந்தவில்லை யுடைய த்ருஷ்டத்யும்நனை, மணி தலை துணித்தான் - அழகிய தலையை அறுத்திட்டான்; (எ - று.)

தனது தந்தையான துரோணனைக் கொன்றவனாகிய திட்டத்துய்மன் மேல் அசுவத்தாமன் கறுக்கொண்டு அவனைத் தூங்கிக்கொண்டிருக்கையில் முதலில் தலைதுணித்துப் பழிதீர்த்துக்கொண்டனன் என்பதாம். படைவீட்டி னுள்ளேயுள்ளவர்கள் வெளிச்சென்று தப்பிஉய்ந்து போகாதவண்ணம் தடுத் தற்பொருட்டு இருவரையும் வாயிலிற் காவலாக நிறுத்தினனென்க. தாமரை மலர்மாலை அந்தணர்க்கு உரியதாதலால், 'கமலமாலையான்' என்றார்; இனி, தாமரைமணிமாலையுமாம். அசுவத்தாமன் சிவாநுக்கிரகத்தாற் பிறந்தவனாதலால், அவனுக்குச் சிவகுமாரனான முருகக்கடவுளைப் பலபராக்கிரமங்களில் உவமை கூறினர். கடப்பமலர்மாலை முருகனுக்கு அடையாளப்பூமாலை யாதலால், அவனுக்கு 'கடம்பன்' என்று ஒருபெயர் வழங்கும்.

பருவரல், பருவா - பகுதி. வாயில் - இல்வாய் என்பது முன்பின்னாகமாறிய இலக்கணப்போலி; வீட்டின் முன்னிடமென்று பொருள்படும். கடம்பு என்றமென்றொடர், வன்றொடராய் 'அம்' சாரியைபெற்று, கடப்பம் என நின்றது. குரிசில் - பெருமையிற் சிறந்தவன்; ஆண்பாற்சிறப்புப்பெயர்; இதனை 'குருஸ்ரீ' என்ற வடசொல்லின் சிதைவென்பர். (உ௪௩)

அதனையறிந்து பாஞ்சாலர் பலர் அசுவத்தாமனை யெதிர்த்தல்.

கயில்புரிகழற்காற்றந்தையைச்செற்ற காளையைப்பாளயத்திடையே
துயில்புரியமையத்திமைக்குமுன்சென்னிதுணித்தனன்சுதனெனக்கலங்கி
வெயில்புரிவதன்முன்வல்லிருளிடையேயுணர்ந்தவர்வெருவுடனரற்றப்
பயில்புரிசிலைக்கைச்சிகண்டியைமுதலோர்பலரும்வந்தனர்கள்பாஞ்சாலர்.

(இ - ள்.) கயில் புரி - கயிலென்னும் உறுப்பு அமைந்த, கழல் - வீரக்கழலையணிந்த, கால் - பாதத்தையுடைய, தந்தையை - தனது தந்தையான துரோணனை, செற்ற - கொன்ற, காளையை - இளவீரனை திட்டத்துய்மனை, பாளயத்து இடையே - படைவீட்டினுள்ளே, துயில் புரி அமையத்து - தூக்கங்கொண்டிருக்குஞ் சமயத்தில், இமைக்கு முன் - நொடிப்பொழுதினுள், சுதன் - துரோணபுத்திரனான அசுவத்தாமன், சென்னி துணித்தனன் - தலையறுத்திட்டான், என - என்று அறிந்து, கலங்கி - மனங்கலங்கி, வெயில்புரிவதன் முன் வல் இருளிடையே உணர்ந்தவர் - சூரியனுதிப்பதன்முன் வலிய இருட்பொழுதிலேயே தூக்கம்விழித்துள்ளவர்கள், வெருவுடன் - அச்சத்தோடு, அரற்ற - கதறியொலிக்க,—பயில் புரி சிலை கை சிகண்டியை முதலோர் - பழகுதல்பொருந்திய வில்லையேந்திய கையையுடைய சிகண்டிமுதலானவர்களான, பாஞ்சாலர் பலரும் - பாஞ்சாலதேசத்து அரசர்கள் பலரும், வந்தனர்கள் - (அவனையெதிர்த்து) வந்தார்கள்; (எ - று.)

இயல்பாக நடுராத்திரியில் தூக்கம்விழித்துள்ளவர்கள் சிலர்அசுவத்தாமன் திட்டத்துய்மனைத் தலைதுணித்ததைக்கண்டுநிலைகுலைந்துஅஞ்சி ஆரவாரஞ்செய்ய,அத்திட்டத்துய்மனதுஉடன்பிறந்தவரான சிகண்டிமுதலிய பாஞ்சாலதேசத்துவீரர்கள் அநேகர் அசுவத்தாமனை வந்துஎதிர்த்தார்கள் என்பதாம். கயில் - ஆபரணக்கடைப்புணர்வு. அமையம் - ஸமய மென்ற வடசொல்லின் திரிபு, வெயில்புரிவதன்முன் - வெயில்புறப்படுவதன்முன் என்றபடி. சிகண்டி - துருபதனது குமாரரில்ஒருவன்; காசிராசனதுபெண்கள்மூவரையுந் தன்தம்பியான விசித்திரவீரியனுக்கு மணம்புரிவிக்கும்பொருட்டுச்சுயம்வரத்தில் வீடுமன்வலி

யத் தேரேற்றிக் கொண்டு செல்லுகையில், அரசர்கள் பலர் வந்து பொருது தோல்வியடைய, அவர்களுள் சிறிது போரில்முன்னிட்ட சாலுவனிடத்து அம்பையென்பவள் மனத்தைச்செலுத்தி வீடுமனினின்று நீங்கிச் சாலுவனிடம் சென்று சேர, அவன் 'பகைவர் கவர்ந்துபோன உன்னை யான் தொடேன்' என்று மணம் மறுத்துவிட்டதனால், அவள் பின்பு வீடுமனை மணஞ்செய்யும் பொருட்டுப் பலவாறுமுயன்றும் பயன்படாமையால், வனஞ்சென்று தவஞ்செய்து வரம்பெற்று அவ்வீடுமனைக் கொல்லுமாறு சிகண்டியென்னும் அலிவடிவாகத் துருபதனிடத்துப் பிறந்து அங்ஙனமே பத்தாநாட்போரில் வீடுமன் அழிதற்குக் காரணமாய் முன் நின்றனளென அறிக. அள விறந்த அழிவற்ற செல்வவொளிகளுக்கு, சிகண்டம் என்று பெயர்; அதனையுடையவன், சிகண்டீ: இது திருமாலின் ஆயிரநாமங்களுள் ஒன்று; அதுவே இவனுக்குப் பெயராக இடப்பட்டது போலும். (உகச)

அசுவத்தாமன் பலரையுங் கொன்று உபபாண்டவரை யடுத்தல்.

உத்தமோசாவுமுதாமனுமுதலிட்டுள்ளவர்யாவரும்பிறருந்
தத்தமோகையினால்வந்தெதிர்மலைந்தோர்தலைகளாற்பலமலையாக்கி
மெத்தமோகரித்துப்பாரதமுடித்தவீரரைத்தேடிமேல்வெகுளுஞ்
சித்தமோடெங்குந்திரிந்துளானவர்தஞ்சிறுவரைவரையுமுன்சேர்ந்தான்.

(இ - ள்.) உத்தமோசாவும் - உத்தமௌஜஸ் என்பவனும், உதாமனும் - யுதாமந்யு என்பவனும், முதல் இட்டு - முதலாக, உள்ளவர் யாவரும் - உள்ள பாஞ்சாலராசர்க ளெல்லோரும், பிறரும் - மற்றும் பலவீரர்களும், தத்தம் ஓகையினால் வந்து எதிர்மலைந்தோர் - தம் தமது ஊக்கத்தோடு வந்து எதிரிற் போர் செய்தனராக அவர்களுடைய, தலைகளால் - தலைகளைத் துணித்துத் தள்ளி அவற்றால், பல மலை ஆக்கி - அநேக மலைகளை உண்டாக்கி, மெத்த மோகரித்து - மிகவும் வீராவேசங்கொண்டு,—பாரதம் முடித்த வீரரை தேடி - பாரதப்போரை முடித்த வீரர்களான பாண்டவர்களைத் தேடிக்கொண்டு, மேல் வெகுளும் சித்தமோடு - மேன்மேற் கோபங்கொள்ளும் மனத்துடனே, எங்கும் திரிந்துளான் - அப்படை வீடு முழுவதிலும் திரிந்துவருபவனான அசுவத்தாமன், (அங்கொருபக்கத்தில் படுத்துள்ள), அவர்தம் சிறுவர் ஐவரையும் முன் சேர்ந்தான் - அப்பாண்டவர்களுடைய புத்திரர்கள் ஐந்துபேரையும் எதிரிற்கண்டு சமீபித்தான்; (எ - று).

உத்தமோஜா - உத்தமௌஜா: என்ற வடசொல் திரிந்தது; அது உத்தம ஓஜஸ் எனப்பிரிந்து, மேலான ஒளியுடையானெனப் பொருள்படும். இவன் பெயர் உத்தமபானுவென்று வழங்குதலும் உண்டு; பொருள் இதுவே. உதாமன் - யுதாமந்யு என்ற வடசொல் திரிந்தது; அதற்கு - போரிற்கோபமுடையா னென்று பொருள். இவ்விருவரும், துருபதனுக்கு உறவினரான பாஞ்சாலராசர், பாஞ்சாலவீரரிற் சிறந்தவர்; ஓகை - போரில் உற்சாகம்; உவகை யென்பதன் மரூஉ. பஞ்சபாண்டவர்க்குத் திரௌபதியினிடம் பிறந்த குமாரரைவரும் உபபாண்டவ ரெனப்படுவர். இவர்கள் பெயர் - முறையே விந்தன், சோமன், வீரகீர்த்தி, புண்டலன், சயசேனன் என்பன; பிரதிவிந்தியன், சுதசோமன், சுருதகீர்த்தி, சதாநீகன், சுருதசேனன் என்று பெயர் வழங்குதலும் உண்டு. இவர்கள் வடிவத்தில் தம்தம் தந்தையை முற்றிலும் ஒத்திருப்பர். (உகரு)

உபபாண்டவர்கள் அசுவத்தாமனைக் காணுதல்.

பூதலமுழுதுங்கவர்ந்ததந்தையர்கள்புறத்திடைப்போயதுந்துயின்ற
மாதுலன்முனிவன்மதலைகைப்படையான்மடிந்திடத்தடிந்ததுமுணரார்

தாதலாலங்கற்சமரவான்முனியைத்தழலிடைவருபெருந்தையல்
காதலம்புதல்வர்கண்டுயில்புரிவோர்கனவுகண்டனரெனக்கண்டார்.

(இ - ள்.) பூதலம் முழுதும் கவர்ந்த - நிலவுலகமுழுவதையும் (தங்களுடையதாகக்) கைப்பற்றிய, தந்தையர்கள் - தங்கள் தகப்பன்மாரான பாண்டவர்கள், புறத்திடை போயதும் - (படைவீட்டினுள் இல்லாமல் கண்ணபிரானுடன்) வெளியிலே சென்றதையும்,—துயின்ற மாதுலன் - தூங்கிக்கொண்டிருந்த (தங்கள்) மாமனான திட்டத்துய்மன், முனிவன் மதலை கை படையால் மடிந்திட - துரோணபுத்திரனான அசுவத்தாமனது கையிலுள்ள ஆயுதத்தால் இறக்கும்படி, தடிந்ததும் - (திட்டத்துய்மனை அசுவத்தாமன்) தலையறுத்திட்டதையும், உணரார் - அறியாதவர்களாய், கண் துயில் புரிவோர் - கண்மூடித் தூக்கங்கொண் டிருந்தவர்களான, தழலிடை வரு பெரு தையல் காதல் அம் புதல்வர் - (துருபதராசனது) ஓமாக்கினியிலே தோன்றிய சிறந்த மகளான திரௌபதியின் அன்புக்குரிய அழகிய பிள்ளைகளான உபபாண்டவர்கள், தாது அலர் அலங்கல் சமரம் வாள் முனியை - பூவிதழ்கள் மலர்ந்த போர்மாலையைத் தரித்த போருக்குரிய வாளாயுதத்தையேந்திய அந்தணனான அசுவத்தாமனை, கனவு கண்டனர் என கண்டார் - கனாக்கண்டாற்போலத் தூக்கத்திற் சிறிது கண்டார்கள்; (எ - று.)

பூதலமுழுதுங் கவர்ந்த - பகைவரை முற்றிலும் வென்று அவர்களுடைய இராச்சிய முழுவதற்கும் உரிமைபூண்ட. போயது என்ற தொழிற்பெயரில், ய் - இறந்தகால இடைநிலை. திரௌபதி பஞ்ச கன்னிகைகளுள் ஒருத்தியென்னும்படி அடைந்துள்ள சிறப்புத்தோன்றவும், அவள் மற்றைச் சாதாரண மனிதர்போல ஒருதாயின் கருப்பத்தின் வாய்ப்பட்டுப் பிறவாமல் பரிசுத்தமான அக்கினியினின்று வரமாகத்தோன்றிய உயர்வு விளங்கவும், 'பெருந்தையல்' என்றார். தையல் - அழகு; அதனையுடையாளுக்குப் பண்பாகுபெயர். கனவு - கனா என்பது குறுகி உகரமேற்றது; [நன்-உயிர் - ௨௨].

அவர்களைப் பாண்டவர்களென்று கருதி அசுவத்தாமன் அழித்தல்.

கண்டவர்தத்தம்படையெடுப்பதன்முன்காசினிமுழுவதும்வென்று
கொண்டவரிவரென்றெண்ணியேசுடரிற்கொளுத்தியசுடரனையாரைத்
திண்டவர்தமக்குச்சிகாமணியனையான்சிக்குறக்கலங்கிவண்டேற(ன்.
லுண்டவர்தமைப்போன்மதத்தினால்வாளாவொருநொடியினிற்றலைதுணித்தா

(இ - ள்.) கண்டவர் - (இங்ஙனம்) பார்த்த பாண்டவகுமாரர்கள், தம் தம் படை எடுப்பதன் முன் - (போர்செய்தற்குத்) தம்தமக்குஉரிய ஆயுதத்தை யெடுத்துக் கொள்வதன்முன், சுடரில் கொளுத்திய சுடர் அனையாரை - ஒருவிளக்கினின்று ஏற்றிய மற்றொரு விளக்குப்போல விளங்குகிற அவர்களை, திண்தவர்தமக்கு சிகாமணி அனையான் - வலியதவத்தையுடைய முனிவர்களுக்குத் தலையிலணியும் இரத்தினம்போலச் சிறந்தவனாய் விளங்குகிற அசுவத்தாமன்,—காசினி முழுவதும் வென்று கொண்டவர் இவர் என்று எண்ணியே - பூலோக முழுவதையும் சயித்துத் தங்களுடையதாக்கிக்கொண்ட பாண்டவர்கள் இவர்களே யென்று நினைத்து, சிக்கு உற கலங்கி - பிழைபாடாகத் தடுமாறி, வண்தேறல் உண்டவர்தமை போல் - முதிர்ந்தகள்ளைக் குடித்தவர்போல, மதத்தினால் - களிப்பு மயக்கங்கொண்டு அதனால், வாளா - வீணாய், ஒரு நொடியினில் - ஒருகைந்நொடிப்பொழுதிலே, தலை துணித்தான் - தலையறுத்திட்டான்; (எ - று).

பாண்டவர்களைக் கொன்றிருந்தால் இவனது சபதம் நிறைவேறுதல் மாத்திரமாவது நிகழக்கூடும்; உபபாண்டவரைக் கொன்றிட்டது அங்ஙனமும் உதவாமல் அவர்கள் குலத்தை நாசம்பண்ணுவதாய் முடிந்து பெரிய பழியை

யும் பாவத்தையுமே தருகிற கொடுமை விளங்க, 'வாளா தலைதுணித்தான்' என்றார். வாளா - சும்மா; இது - பயனின்மைப்பொருளை யுணர்த்துவதோர் இடைச்சொல். 'தந்தையரொப்பர் மக்கள்' என்றபடி தந்தையரோடு மைந்தர் வடிவத்திற் சிறிதும் வேறுபாடின்றி விளங்குதற்கு 'சுடரிற்கொளுத்திய சுடரனையார்' என உவமைகூறினர். தவத்துக்குத் திண்மை - எப்பொழுதும் மனநிலை கலங்காமை. காசினி - காச்யபீ என்ற வடசொல்லின் திரிபு. முன்னொருகாலத்திற் பரசுராமரால் கசியபமுனிவர்க்குத் தானஞ் செய்யப்பட்டமைபற்றி, பூமிக்குக் காச்யபீ என்று ஒருபெயர். கொளுத்திய என்பதில், கொளுந்து என்பதன் பிறவினையான கொளுத்து - பகுதி. (௨௬௭)

அப்பொழுது சோழன் அசுவத்தாமன்மேற் போருக்கு எழுதல்.

துருபதன்மைந்தரனைவரும்பஞ்சத்திரௌபதியருந்துயில்பொழுதிற், புரவியந்தாமாநினைவறப்புகுந்துபொன்றுவித்தனனெனப்புலம்ப, விரவிடையமர்மற்றென்னைகொலென்னுவிரவிதன்றிருக்குலத்திறைவன், பெருமையோடெழுந்தான்பகைவன்மேலவன்முன்பின்னிடப்பொருதிடும்பெரியோன்.

(இ - ள்.) துருபதன் மைந்தர் அனைவரும் - துருபதராசனது புத்திரர்களெல்லோரும், பஞ்ச திரௌபதியரும் - திரௌபதியினிடத்திற் பிறந்த உபபாண்டவர்களைந்துபேரும், துயில் பொழுதில் - தூங்கும்பொழுதில், அம் புரவி தாமா - அழகிய அசுவத்தாமன், நினைவு அற புகுந்து - நினைத்தற்கும் இடமில்லாமல் (படைவீட்டினுள்) நுழைந்து, பொன்றுவித்தனன் - (அவர்களை) அழித்திட்டான், என - என்று, புலம்ப - (கண்டவர் யாவரும்) கதறியழ, (அதுகேட்டு),—இரவிடை அமர் என்னைகொல் என்னு - 'இராத்திரியிற் போர் என்னடா?' என்றுசொல்லி யதட்டிக்கொண்டு, அவன் முன் பின் இட பொருதிடும் பெரியோன் - அந்த அசுவத்தாமன் முன்பு தோல்வியடையும்படி போர்செய்த பெருமையையுடையவனாகிய இரவிதன் திரு குலத்து இறைவன் - சூரியனது மேலான குலத்ில் தோன்றிய அரசனான சோழன், பெருமையோடு - பராக்கிரமத்துடனே, பகைவன்மேல் - பகைவனான அந்த அசுவத்தாமன்மேல், எழுந்தான் - (போர்செய்யப்) புறப்பட்டான்; (எ - று.) - மற்று - வினைமாற்று.

இப்படி ஒருசோழன் பதினெட்டுநாட்போரிலும் இறவாமல் பாண்டவர்க்கு உதவிசெய்த சிறப்பை "தாங்கள் பாரத முடிப்பளவு நின்று தருமன் தன் கடற்படைதனக் குதவிசெய்த வவனும்" என்று கலிங்கத்துப் பரணியில் இராசபாரம்பரியத்துக் கூறியமைகொண்டும் உணர்க. இச்சோழன் அசுவத்தாமனை முன்பு வென்றிட்டதை இச்சருக்கத்தின் ௯௧ - ஆங் கவியிற் காண்க. பதினேழாம் போர்ச்சருக்கத்தில் ௧௨௦ - ஆங் கவிமுதல் பதினொரு கவிகளிலுங் காணலாம். இவன் அசுவத்தாமனிடம் பகைமைகொண்டமை, இச்சருக்கத்தின் ௯௪ - ஆங் கவியால் விளங்கும். கீழ்ச்சருக்கத்திலும் அதனை விளங்கக் கூறியுள்ளார். ஆகிய இத்தன்மைபற்றியே, இங்கு 'எழுந்தான் பகைவன்மேல் அவன் முன் பின்னிடப் பொருதிடும் பெரியோன்' என்றார்.

த்ரௌபதியர் - வடமொழித்தத்திதாந்தநாமம். 'புரவித்தாமா' என்ற பெயரினிடையில் அம் என வந்தது சாரியையென வொதுக்குதல் நேர். நினைவறப் புகுந்து - எவரும் எதிர்பாராதவண்ணம் பிரவேசித்து. பெருமை - பெருமிதம். (௨௬௮)

சோழன் பரிவாரத்தோடு அசுவத்தாமனால் இறத்தல்.

பொன்னிநன்னதியுரேரியம்பொருப்பும்புகாரெனுநகரியும்ப

டைத்த சென்னியுமவன்றன்சேனையின்விதமுஞ்சேனைமண்டலீக

ருஞ்சேர முன்னியசிலைக்கைம்முனிமகனுடன்போய்மோதியவேதி
யான்மடிந்தார் பின்னியசடையோன்வழங்கியபடைமுன் பிழைத்த
வர்யாவரேபிழைத்தார்.

(இ - ள்.) பொன்னி நல் நதியும் - சிறந்த காவேரிநதியையும், நேரி அம் பொருப்பும் - நேரியென்னும் அழகிய மலையையும், புகார் எனும் நகரியும் - காவிரிப்பூம் பட்டினமென்ற நகரத்தையும், படைத்த-தனக்கு உரியனவாகக் கொண்ட, சென்னியும் - சோழனும், அவன் தன் சேனையின் விதமும் - அவனுடைய சேனையின் வகைகளும், சேனை மண்டலீகரும்-அச்சேனையிலுள்ள மண்டலாதிபதிகளான அரசர்களும், சேர - ஒருசேர, முன்னிய சிலை கை முனி மகனுடன் போய் - (யாவராலும்) கருதிக்கொண்டாடப்படுகிற வில்லையேந்திய கையையுடைய துரோணாசாரியனது புத்திரனான அசுவத்தாமனோடு (போர்செய்யச்) சென்று, மோதிய ஏதியால் மடிந்தார்-அவன் தாக்கிய ஆயுதத்தினால் இறந்தார்கள்; பின்னிய சடையோன் வழங்கிய படைமுன் - திரித்துவிட்ட சடையையுடைய சிவபிரான் கொடுத்த அந்த ஆயுதத்திற்கு முன், பிழைத்தவர் யாவரே பிழைத்தார் - (முன்பு போரில்) உய்ந்த வீரருள் எவர்தாம் தப்பிப்பிழைத்தவர்? [எவருமிலர் என்றபடி]; (எ - று.)

பதினெட்டுநாட் போர்களிலும் தமது திறமையாற் பகைவென்று தாம் இறவாது உயிர்வாழ்ந்த வீரர் யாவரும் அழித்தற்றொழிற் கடவுளான சிவபிரான் தந்த ஆயுதத்தால் இறந்தொழிந்தார்கள் என்ற பொதுப்பொருளைக் கொண்டு சோழனும் அவன் சேனையோரும் அசுவத்தாமனால் கொல்லப்பட்டார்களென்ற சிறப்புப்பொருளைச் சாதித்தலால், வேற்றுப்பொருள்வைப்பணி. பொன்னைக் கொழித்துக்கொண்டு வருதலால், காவேரிக்கு 'பொன்னி' என்று பெயர்; இ-பெயர்விகுதி. காவிரிக்கு நன்மை - தன்னில் ஒருகால் மூழ்கினார்க்கும் அருவினையழித்து உயர்பதம் அளித்தல். சென்னி - தலை; உத்தமாங்கமாகிய தலைபோல யாவரினுஞ்சிறப்பவனென்ற பொருளால், சோழனுக்குச் சென்னியென்று பெயர் வந்ததென்பர். சென்னியும், சேனையின்விதமும், மண்டலீகரும் மடிந்தார் - உயர்திணையும் அஃறிணையும் விரவியெண்ணிச் சிறப்பினாலும் மிகுதியாலும் உயர்திணைமுடிபை யேற்றது; திணைவழுவமைதி; [நன் - பொது - உஎ.] முன்னுதல் - மூற்படுதலுமாம். ()

அசுவத்தாமன் தனியே அனைவரையும் அழித்த திறமை.

புகலரும்பதினெண்பூமிமுற்றுடையபூபதிகளுமவர்படைத்த
விகலருந்தந்திதேர்பரிகாலாளென்பனயாவையுஞ்சேரப்
பகலருஞ்சமரிற்பதின்மடங்காகப்பாதிநாளிரவினிற்படுத்தான்
றகலருங்கேள்வித்தாமனேதாமச்சடையவன்றனயனாதலினால்.

(இ - ள்.) தகல் அரு கேள்வி - தகுதியான அரியநூற்கேள்விகளையுடைய, தாமனே - அசுவத்தாமனொருவனே,—(தான்), தாமம் சடையவன் தனயன் ஆதலினால் - (கொன்றை) மாலையைத் தரித்த (கபர்த்தமென்னுஞ்) சடையையுடைய சிவபிரானது குமாரனாதலால்,—புகல் அரு பதினெண் பூமி முற்று உடைய பூபதிகளும்-வருணித்துச் சொல்லுதற்கரிய பதினெட்டுவகை நாடுகள் முழுவதையுந் தமதாகவுடைய அரசர்களையும், அவர் படைத்த - அவர்கள் (தமதாகப்) பெற்றுள்ள, இகல் அரு தந்தி தேர் பரி காலாள் என்பன யாவையும் - எதிர்த்தற்கு அரிய யானைகள் தேர்கள் குதிரைகள் பதாதிகள் என்னும் நால்வகைச் சேனைகளெல்லாவற்றையும், சேர - ஒருசேர, பகல் அரு சமரில் பதின்மடங்கு ஆக - பகற்பொழுதில் நடந்த அரியபோரினும் பத்துமடங்கு அதிகமாக, பாதிநாள் இரவினில் - அந்நாளின் நடுராத்திரியிலே, படுத்தான் - அழித்திட்டான்; (எ - று.)

அழித்தற்றொழிற்கடவுளான சிவபிரானது குமாரனாதலால், அசுவத்தாமனொருவன் தானே மிகப்பலவீரர்களையும் அவர்களுடைய அளவிறந்த சேனைகளையும் அழித்திட்டன னென்பதாம். கீழ்நடந்த பதினெட்டுநாட்பகற்போர்களிலும் பலபகைவர் திரண்டு கூடிப்பொருதும் அழித்திடப்படாதவரை அன்றையொருநாளிரவின் ஒருபகுதியில் ஒருவன் அழித்த திறத்தைக் கூறுவார், 'பகலருஞ்சமரிற் பதின்மடங்காகப் பாதிநாளிரவினிற் படுத்தான்' என்றார். பதினென்பூமி - சிங்களம் சோனகம் சாவம் சீனம் துளுவம் குடகம் கொங்கணம் கன்னடம் கொல்லம் தெலுங்கம் கலிங்கம் வங்கம் கங்கம் மகதம் கடாரம் கௌடம் கோசலம் திரவிடம் என்பன; இவையே பதினெட்டுப் பாஷைகள் வழங்குந் தேயங்களாம். இதற்கு வெவ்வேறு வகைகூறலும் உண்டு. தந்தமுடையது தந்தியெனக் காரணக்குறி. காலாள் - (வாகனமின்றிக்) கால்களால் நடக்கும் ஆடவரென மூன்றும் வேற்றுமையுருபும்பயனு முடன்தொக்கதொகை. தகல் - அல்விகுதிபெற்ற தொழிற்பெயர். தாமம் - ஒளியுமாம். சடை-ஜடா என்ற வடசொல் திரிந்தது. தநயன் வடசொல். (உ௰)

அசுவத்தாமன் உபபாண்டவர்தலைகளுடன் துரியோதனனை யடைதல்.

உள்ளியபடியேகடுஞ்சினங்கன்றியுள்ளவர்யாரையுமுருக்கித் [ட்டித்
துள்ளியவிடைபோற்செருக்கியப்புரத்தின்றுவாரநின்றவரையுங்கூ
தெள்ளியகுமரர்சென்னியைந்தினையுந்தேவருந்திகைத்திடத்தூக்கி
வெள்ளியங்குருவந்தெழுமுனேகுருவின்மிகுகுலவேந்தைவந்தடைந்தான்.

(இ - ள்.) (அசுவத்தாமன்), உள்ளியபடியே - தான்நினைத்தபடியே, கடுசினம் கன்றி - மிக்க கோபம் வெதும்பப்பெற்று, உள்ளவர் யாரையும்முருக்கி - (அப்படைவீட்டில்) உள்ளாரெல்லாரையும் அழித்து, துள்ளிய விடை போல் செருக்கி - துள்ளிக்குதிக்குந்தன்மையுள்ள காளையெருதுபோலக் களிப்புக்கொண்டு, அ புரத்தின் துவாரம் நின்றவரையும் கூட்டி - அந்தப்படைவீட்டின் வாயிலிற் காத்துநின்றுள்ள கிருபனையும் கிருதனையுங் கூட அழைத்துக்கொண்டு, தெள்ளிய குமரர் சென்னி ஐந்தினையும் - தெளிவுள்ள பாண்டவ குமாரர்களுடைய தலைகளைந்தையும், தேவரும் திகைத்திட தூக்கி - தேவர்களுங் கண்டு பிரமிக்கும்படி (கைகளால்) தூக்கிக்கொண்டு, வெள்ளி அம் குரு வந்து எழுமுனே - அழகிய (அசுர) குருவான சுக்கிரன் வந்து உதிக்கும் முன்னே [இரவின் நடுப்பொழுதிலேயே], குருவின் மிகு குலம் வேந்தை - குருவென்னும் அரசனது சிறப்புமிக்க குலத்திலே பிறந்த துரியோதனராசனை, வந்து அடைந்தான் - வந்துசேர்ந்தான்; (எ - று.)

அசுவத்தாமன் தான் பாண்டவர் தலைகளைக் கொய்திட்டதாகக் கருதிக் களிப்புறுந்தன்மை விளங்க, 'உள்ளியபடியே கடுஞ்சினங் கன்றி யுள்ளவர் யாரையும் முருக்கித் துள்ளியவிடைபோற் செருக்கி' என்றார். முருக்கி, முருங்கு என்பதன் பிறவினையான முருக்கு - பகுதி. வெண்ணிறமுடைமையால், சுக்கிரனுக்கு வெள்ளியென்று பெயர்; இ - பெயர்விகுதி. கிழக்கில் சுக்கிரனது தோற்றம் இரவின் இறுதிப்பாகத்திலே உளதாவது. (உ௧)

வேறு.

அசுவத்தாமன் தனது திறமையைக் கூறுதல்.

வந்தனேனையமாதவனேவலான்
முந்துபூதமுதுகிடமாமுடி
சிந்தயாரையுஞ்செற்றகன்பாசறை
யைந்துவீரர்தம்மாவியுங்கொண்டரோ.

(இ - ள்.)ஐய - தலைவனே! மாதவன் ஏவலால் - கண்ணனுடைய கட்டளையால், முந்து-முற்பட்டுப் போருக்கு வந்த, பூதம்-பூதமானது முதுகு இட-

புறங்கொடுக்கும்படி (செய்து), அகல் பாசறை - பரந்தபடைவீட்டினுள்ளே, மா முடி சிந்த - பெரிய தலைகள் சிதறும்படி, யாரையும் செற்று - யாவரையுங் கொன்று, ஐந்து வீரர்தம் ஆவியும் கொண்டு - பஞ்சபாண்டவர்களது உயிர்களையுங் கவர்ந்துகொண்டு, வந்தனேன் - இதோ வந்து சேர்ந்திட்டேன், (நான்) ; (எ - று.)—அரோ - ஈற்றசை ; தேற்றமுமாம்.

இங்ஙனம் தான் துரியோதனன் முன்னிலையிற் சபதஞ் செய்தபடி அவனது தொன்றுதொட்ட பகைவர்களை வேரறத்தொலைத்துவந்த களிப்பை அசுவத்தாமன் அவனெதிரிற் கூறி அவனுக்கு மகிழ்ச்சியை விளைப்பவனானான். வந்தனேன், அன் - சாரியை.

இதுமுதற் பதின்மூன்று கவிகள் - பெரும்பாலும் முதற்சீரொன்று மாச்சீரும், மற்றைமூன்றும் கூவிளச்சீர்களுமாகிய அளவடி நான்குகொண்ட கலிவிருத்தங்கள். (௨௨௨)

அசுவத்தாமன் தான்கொணர்ந்த தலைகளைத் துரியோதனனுக்குக் காட்டல்.

சொன்னசிங்கத்துவசனையாதியா
மன்னரைவருமாண்டனர்மற்றவர்
சென்னியென்றுசிறுவர்தஞ்சென்னியை
முன்னர்வைத்தனனுன்முனிமைந்தனே.

(இ - ள்.) சொன்ன சிங்கம் துவசனை ஆதி ஆ - (யாவராலுஞ் சிறப்பித்துக்) கூறப்பட்ட சிங்கக்கொடியையுடைய வீமனை முதலாகவுள்ள, மன்னவர் ஐவரும் - பாண்டவராசர்கள் ஐந்துபேரும், மாண்டனர் - இறந்தொழிந்தார்கள்; அவர் சென்னி - அவர்களுடைய தலைகளாகும் (இவை), என்று-என்று சொல்லி, முனி மைந்தன் - துரோணபுத்திரனான அசுவத்தாமன், சிறுவர்தம் சென்னியை - அவர்கள் குமாரர்களுடைய தலைகளை, முன்னர் வைத்தனன் - துரியோதனனெதிரிலே வைத்தான் ; (எ - று.)—மற்று, ஆல் - அசைகள்.

சொன்ன - உனக்குப் பழம்பகைவனென்று சொல்லப்பட்ட எனினுமாம்.

துரியோதனன் அவற்றை நோக்கிப் பாண்டவர்தலைகளல்ல வென்றல்.

வைத்தசென்னியைநோக்கிவயாவுறு
சித்தமன்னவன்றேறிச்சிறார்முகந்
தத்தமன்புடைத்தந்தையர்வாண்முக
மொத்தவாகுமிஃதுண்மையென்றோதினன்.

(இ - ள்.) வயா உறு சித்தம் - ஆசைமிக்கமனத்தையுடைய, மன்னவன் - துரியோதனன், தேறி - (அசுவத்தாமன் வார்த்தையைக் கேட்டவுடனே சிறிது) தேறுதலடைந்து, வைத்த சென்னியை நோக்கி - (அவன் தன்எதிரிலே) வைத்த தலைகளைப் பார்த்து, (உடனே அவனை நோக்கி), சிறார் முகம் - (இவை அப்பாண்டவர்களுடைய) புத்திரர்களது முகங்களே ; தத்தம் அன்பு உடை தந்தையர் வாள் முகம் ஒத்த ஆகும் - தந்தமது அன்புள்ள தகப்பன்மார்களது ஒளியுள்ள முகங்களைப் போன்றுள்ளனவாம்: இஃது உண்மை - இது மெய், என்று ஓதினன் - என்றுசொன்னான் ; (எ - று.)

துரியோதனன் உயிர்போகுமளவும் தனியரசாட்சி செய்வதில் மிக்க விருப்பங் கொண்டிருந்தமையும், அப்படி தணியாத பேராசையுடையவன் அசுவத்தாமன் வார்த்தையைக் கேட்டு மாணவேதனையிலுஞ் சிறிதுதேறுதலடைந்தமையுந் தோன்ற, 'வயாவுறுசித்த மன்னவன் தேறி' என்றார். ()

இதுமுதல் ஐந்து கவிகள் - துரியோதனன் இரங்கல்.

ஓதும்வேந்துக்கொருமொழியுஞ்சொலான்
வேதபண்டிதனிற்கவவ்வீரனைப்
பாதகஞ்செய்கைபார்ப்பனமாக்களுக்
கேதமேதமிதென்செய்தவாறெனு.

(இ - ள்.) ஓதும் வேந்துக்கு - (இவ்வாறு உண்மையை எடுத்துக்) கூறின துரியோதனராசனுக்கு, ஒரு மொழியும் சொலான் - யாதோர் எதிர்மொழியுஞ் சொல்லமாட்டாதவனாய், வேத பண்டிதன் நிற்க - வேதங்களில்வல்லவனான அசுவத்தாமன் மௌனமாய்நிற்க, அ வீரனை - அந்தவீரனான அசுவத்தாமனைப் பார்த்து, 'பாதகம் செய்கை - தீவினைசெய்தல், பார்ப்பனமாக்களுக்கு - அந்தணர்களுக்கு, ஏதம் ஏதம் - மிக்ககுற்றமாம்; (அங்ஙனமாக), இது செய்த ஆறு என் - (நீ) இதனைச் செய்தவிதம் என்னே?' எனு-என்று சொல்லி, (எ - று.)—இக்கவியில் 'எனு' என்றது, மேல் உஙo-ஆம் கவியில் 'என்று பன்மொழி கூறி' என்றதனைக் கொண்டுமுடிதலால், இதுமுதல் அது வரையிலும் ஆறுகவிகள் குளகமாம்.

'ஓதும்வேந்து' என்பதில், மகரவொற்று வகரத்தின்முன் வந்ததனால், மகரக்குறுக்கமாம்; [நன்—எழுத்து—சுக.] இதற்கு மாத்திரை கால்; [நன் - எழுத்து-சுக.] பார்ப்பனமாக்கள் - பார்ப்பாராகிய மனிதரென இருபெயரொட்டு. ஏதம் ஏதம் - அடுக்கு, மிகுதிவிளக்கும் இது - குமாரரைக் கொன்றது. தூங்கிக் கொண்டிருக்கையில் கொன்றிட்ட வீரமிலாதானை வீரனென்றது, இகழ்ச்சி. வீரனை எனு என்று இயையும். (உஉரு)

துன்னுபாரதந்தோன்றியநாண்முதன்
மன்னரோடமலைந்தனைவாளியாற்
சொன்னபாலர்மகுடந்துணித்ததின்
றென்னவீரியமென்னினைந்தென்செய்தாய்.

(இ - ள்.) துன்னு - நெருங்கிய, பாரதம் - பாரதயுத்தம், தோன்றிய நாள் முதல் - தொடங்கியநாள் முதலாக, (பதினெட்டு நாள்களிலும்), மன்னர் - (பலபகை) அரசர்கள், ஓட - தோற்று ஓடும்படி, வாளியால் - அம்புகளால், மலைந்தனை - போர்செய்தாய்; (அப்படிப்பட்ட நீ), இன்று - இன்றைத்தினத்தில், சொன்ன - கீழ்க்குறிக்கப்பட்ட, பாலர் - பாண்டவகுமாரர்களது, மகுடம் - தலையை துணித்தது - அறுத்திட்டது, என்ன வீரியம் - என்ன பராக்கிரமம்? என் நினைந்து என் செய்தாய் - என்ன எண்ணம் எண்ணி என்ன காரியஞ் செய்தாய்? (எ - று.)

முதலிரண்டடி - அசுவத்தாமனது பலபராக்கிரமங்களை யெடுத்துக் கூறி அவனைப் புகழ்ந்து கொண்டாடியவாறு. இரண்டாவது வாக்கியத்தால், நீ செய்த காரியம் பாலஹத்திதோஷமாக முடிந்ததே யென்றவாறுமாம். என நினைந்து என்செய்தாய் - தொன்றுதொட்டுத் தீராப்பகைவராயுள்ள பாண்டவரைக் கொல்வதாகக்கருதி யாதொருகளங்கமுமில்லாத அவர்மக்களைக் கொன்றிட்டாயே! என்று இரங்கினான். மகுடம் - வடசொல்; இந்தக் கிரீடத்தின் பெயர், இங்கே தானியாகுபெயராய்த் தலையைக் குறித்தது. (உஉசு)

இருகுலத்திலெமக்குமவர்க்குமிங்
கொருகுலத்தினுமுண்டெனவில்லையாற்
குருகுலத்தின்கொழுந்தினைக்கிள்ளினை
வருகுலத்தொருமாசறுமைந்தனீ.

(இ - ள்.) இரு குலத்தில் - (திருதராட்டிரகுமாரர் பாண்டுகுமாரர் என்கிற) இரண்டு மரபுகளுள், எமக்கும் - (திருதராட்டிர குமாரராகிய) எங்களுக்கும், அவர்க்கும் - (பாண்டுகுமாரராகிய) அவர்களுக்கும், ஒரு குலத்தினும் - ஒரு வம்சத்திலும், இங்கு - இம்மையில் [இவ்வுலகத்தில்], உண்டு என - அடையாளமுண்டென்று சொல்லும்படி, இல்லை - (சந்ததி) இல்லையாயிற்று; வரு குலத்து ஒரு மாசு அறு மைந்தன் - பிறந்துவளர்ந்த குலத்திலே ஒரு குற்றமுமில்லாத குமாரனாகிய, நீ—, குருகுலத்தின் கொழுந்தினை - குரு வம்சத்தின் இளமுளையை, கிள்ளினை - கிள்ளிவிட்டாய்; (எ - று).—ஆல் - ஈற்றசை.

'குருகுலத்தின்கொழுந்து' என்றது, உபபாண்டவரை. 'வருகுலம்' எனப்பட்டது, துரோணனது பாரத்துவாசகுலம். (௨௨௭)

ஆற்றினீர்விளையாடியநாண்முதற்
காற்றின்மைந்தனொடெத்தனைகன்றினேன்
சாற்றினென்வினைதானென்னையேசுடக்
கூற்றின்வாய்ப்புகுந்தேற்கென்னகூற்றையா.

(இ - ள்.) ஐயா-ஐயனே! ஆற்றின் நீர் விளையாடிய நாள் முதல் - கங்காநதியின்சலத்திலே விளையாடினநாள் முதற்கொண்டு, காற்றின் மைந்தனொடு எத்தனை கன்றினேன்-வாயுகுமாரனான வீமனுடன் எவ்வளவு வயிரங்கொண்டேன்; சாற்றின் - ஆராய்ந்து கூறுமிடத்து, என் வினை தான் என்னையே சுட - யான்செய்த தீவினையே என்னை வருத்த, கூற்றின் வாய் புகுந்தேற்கு-யமனுடையவாயில் நுழைந்திட்ட எனக்கு, என்ன கூற்று - (சொல்லத்தக்க) வார்த்தை என்ன இருக்கிறது? (எ - று.)

துரியோதனாதியரும் பாண்டவரும் இளம்பிராயத்தில் ஒருநாள் கங்கையில் நீர் விளையாடி அதன்துறையில் ஒருசார் இன்னுணவுண்டு களித்துக் கண்டுயில, அவ்விரவில் துரியோதனன் வீமனைக் கொல்லும்பொருட்டுச் சகுனிமுதலானாரோடு ஆலோசித்து அவனை வலியகயிறுகளாற்கைகால்களைக் கட்டி அப்பெருநதியில் எறிந்துவிட்டதும், அதில் விழுந்து துயிலுணர்ந்த வீமன் தன் உடல்வலிமையால் அக்கட்டுக்களைத் துணித்துக்கொண்டு கரையேறிப் பிழைத்ததனை யறிந்து மற்றொருநாள் கங்கைத்துறையில் எழுகினாலும் இரும்பினாலும் செம்மரத்தாலும் கூரியபலகழுக்களை நீரின்மேல்தோன்றாதபடி நாட்டச்செய்து வீமனை 'நீரில்விளையாட வா' என்று வஞ்சனையாக அழைத்துப் போய் 'இங்கிருந்து நீ நீரில் குதிக்கிறையா பார்ப்போம்' என்று சொல்லி அவனை அதிற் குதிக்கும்படிதூண்டியதும், அப்பொழுது கண்ணன் கருவண்டின் உருவங்கொண்டு கழுமுனைதோறும் உட்கார்ந்திருக்க, வீமன் அதனை நோக்கி 'இது என்ன? நீரோட்டத்தில் வண்டுகள் உட்கார்ந்திருக்கின்றனவே' என்று உற்றுப்பார்க்கும்போது மூன்று அங்குலத்தின்கீழ் ஊசிகள் நாட்டியிருக்கக்கண்டு தன்சங்கேதப்படி அவைநாட்டியிராதவிடம் பார்த்துக் குதித்துக் கரையேறி மீண்டிட, அதுகண்டு துரியோதனன் வேறொருநாள் வீமனுக்கு விருந்து செய்விக்கிற வியாசமாகச் சமையற்காரரைக்கொண்டு விஷங்கொடுத்து உண்பித்து அதனால் மயங்கிய அவனைக் கட்டிக் கங்கையிற் போகட, அவன் பாதாளஞ்சேர்ந்து நாகங்களின் உதவியாற் பிழைத்து மீண்டமையும் ஆகிய இளம்பிராயத்துச் செய்திகளைக் கருதிக் கழிவிரக்கங்கொண்டு, துரியோதனன், 'ஆற்றினீர் விளையாடிய நாள்முதல், காற்றின்மைந்தனொடெத்தனை கன்றினேன்' என்றான்.

ஆறு - யாறு என்பதன் மரூஉ. எத்தனை யென்றது, மிகுதியைக் காட்டும். ஐயா - பூசிக்கத்தக்கவனே! (௨௨௮)

பணைநெடுங்கைப்பகட்டுவெஞ்சேனைசூ
ழிணைதருஞ்சொற்கிளைஞர்கள்யாரையுந்
துணைவர்யாரையுந்தோற்றுநின்றேனெனக்
கிணையர்பார்மிசையாருளரெண்ணிலே.

(இ - ள்.) பணை - பருத்த, நெடு - நீண்ட, கை - துதிக்கையையுடைய, பகடு - ஆண்யானைகளையுடைய, வெம் - கொடிய, சேனை - சேனைகள், சூழ் - சூழப்பெற்ற, இணைதரும் சொல் - பொருந்திய புகழையுடைய, கிளைஞர்கள் யாரையும் - உறவினர்களெல்லோரையும், துணைவர் யாரையும் - நண்பர்களெல்லோரையும், தோற்று நின்றேன் - (போரில்) இழந்து நின்றேன், (யான்); எண்ணில் - ஆலோசிக்குமிடத்து, பார்மிசை - பூமியில், எனக்கு இணையர் யார் உளர் - எனக்கு ஒப்பானவர் எவர் இருக்கின்றார்? [யாருமில்லை யென்றபடி].

பகடு - யானையின் ஆண்பாற்பெயர். இணைதரும், தா - துணைவினை, சொல் - புகழாதலை "சொன்மாண் பமைந்த குழூ" எனச் சிந்தாமணியிலுங் காண்க. இனி, 'இணைதருஞ்சொல்' என்பதற்கு - எனக்கு அனுகூலமாக இணங்கிப்பேசும் பேச்சையுடைய என்றும் உரைக்கலாம்; 'கிணைதருஞ் சொல்' என்ற பாடத்துக்கு - முரசவாத்தியத்தின் ஒலியை யொத்துக் கம்பீரமாக ஒலிக்கிற சொற்களையுடையவென்க. துணைவர் - தம்பிமாருமாம். (௨௨௯)

துரியோதனன் அசுவத்தாமனுக்கு விடைகொடுத்து அனுப்புதல்.

என்றுபன்மொழிகூறியிம்மைந்தரைக்
கொன்றுவந்தகுமாரனைப்போர்தொறு
நின்றதீவினைநீங்கிடநீதவ
மொன்றிவாழ்கென்றுயர்விடைநல்கினன்.

(இ - ள்.) என்று பல் மொழி கூறி - என்று இவ்வாறு பல வார்த்தைகளைச் சொல்லி, இ மைந்தரை கொன்று வந்த குமரனை - இப்பிள்ளைகளை [உப பாண்டவரை] வதைத்துவந்த துரோணகுமாரனான அசுவத்தாமனை, (நோக்கி), 'போர் தொறும் நின்ற தீவினை நீங்கிட - போர்களில் நின்றதனாலாகிய பாவம் நீங்கும்படி, நீ தவம் ஒன்றி வாழ்க - நீ தவத்திற்பொருந்தி வாழ்வாயாக,' என்று - என்றுசொல்லி, உயர் விடை நல்கினன் - சிறந்த அநுமதியை (அவனுக்குக்) கொடுத்து அனுப்பினன்; (எ - று.)

அரசர்க்குப்போல அந்தணர்க்குப் படைக்கல மேந்திப் போர்செய்தலும், அதில் பற்பலரையழித்தலும் சாதிதருமமல்ல வாதலால், 'போரில்வந்த பாவந் தொலையத் தவஞ்செய்து உய்ந்திடுவாய்' என்று உறுதிமொழி கூறினன். இங்ஙனங் கூறியதனால், துரியோதனனுக்கு அந்திமதசையிலுண்டான நல்லெண்ணம் வெளியாம். வாழ்கென்று - விகாரம். உயர்விடைநல்குதல் - மரியாதையோடு அநுமதிகொடுத்து அனுப்புதல். விடை - விடுதல், ஐ விகுதி பெற்ற தொழிற்பெயர். நல்கினன், நல்கு - பகுதி. (௨௩௦)

கிருதனும் கிருபனும் சென்றபின் துரியோதனன் சஞ்சயனோடு பேசுதல்.

வெஞ்சராசனவீரனுமாமனு
நெஞ்சமாழ்குறநின்றவர்போனபின்
கஞ்சநாண்மலர்க்கண்புனல்சோர்வருஞ்
சஞ்சயாரியன்றன்னொடுகூறுவான்.

(இ - ள்.) வெம் சராசன வீரனும் - கொடிய வில்லில்வல்ல வீரனான கிருதவர்மாவும், மாமனும் - (அசுவத்தாமனது) மாதுலனான கிருபாசாரியனும்,

நெஞ்சம் மாழ்குற நின்றவர் - மனங்கலங்க நின்றவர்களாய், போன பின் - (அவ்விடம்விட்டுச்) சென்றபின்பு,—நாள் கஞ்சம் மலர் - அன்று மலர்ந்த [புதிய] தாமரைமலர்போன்ற, கண் - கண்களினின்று, புனல் சோர்வரும் - நீர் பெருகப்பெற்ற, சஞ்சய ஆரியன் தன்னொடு - சஞ்சய முனிவனுடனே, கூறுவான் - (துரியோதனன் சிலவார்த்தை) சொல்பவனானான்; (எ - று.)— அவற்றை, அடுத்த இரண்டு கவிகளிற் காண்க.

இழ்க்கவியினால் அசுவத்தாமன் துரியோதனனிடம் விடை பெற்றுச் சென்றமை பெறப்பட்டதனால், மற்றைய கிருதனும் கிருபனும் சென்றதனை இதிற் கூறினர். இழ்க்கவியில் அசுவத்தாமனது பிரஸ்தாபம் வந்ததனால், இக் கவியில் 'மாமன்' என்றது, அவனுடைய மாமன்மேல் நின்றது. இனி, 'வெம் சாசனவீரன்' என்பதற்கு-அசுவத்தாமனென்றே உரைத்து, கிருதவர்மாவை உபலக்ஷணத்தாற் பெறவைத்தலும் உண்டு. நெஞ்சம், அம் - சாரியை. மாழ்குற என்பதில், மாழ்கு என்ற பகுதியின்மேல் உறு - துணைவினை. கஞ்சம் - கம் ஜம் எனம்பிரிந்து, நீரினின்று பிறப்பதெனப் பொருள்படும் காரண விடுகுறி. சோர்வரும்=சோரும்: வா - துணைவினை. (உஅக)

இதுவும், அடுத்த கவியும் - சஞ்சயனை நோக்கித் துரியோதனன் கூறியன.

யாயொடெந்தையிரக்கமுறுவகை
யாயவின்சொலினாற்றுயராற்றிட
நீயெழுந்தருணின்மொழிவல்லபந்
தூயசிந்தைச்சுரர்களும்வல்லரோ.

(இ - ள்.) யாயொடு - (எனது) தாயும், எந்தை - (எனது) தந்தையும், இரக்கம் உறா வகை - (யாங்கள் இறந்ததனால்) விசனம் மிகாதபடி, ஆய இன் சொலினால் - பொருந்திய இனிய வார்த்தைகளால், துயர் ஆற்றிட - (அவர்களுடைய) துன்பங்களைத் தணிப்பதற்கு, நீ எழுந்தருள் - நீ சென்றருள்வாயாக; நின் மொழி வல்லபம் - பேசுவதில் உனக்குள்ள வல்லமையை, தூய சிந்தை சுரர்களும் வல்லரோ - பரிசுத்தமான மனத்தையுடைய தேவர்களும் உடையரோ? [அல்லரென்றபடி]; (எ - று.)

யாய் - காந்தாரி. எந்தை - திருதராஷ்டிரன். ஆய இன்சொல் - பயனில் நன்மையானவையும் சமயத்துக்கு ஏற்றவையும் கேட்பதற்கு இனியவையுமான வார்த்தைகள். பின்னிரண்டடி-விசேஷஞானமுடையதேவர்களும் உன்னைப்போலப்பேசுவதில்தேர்ந்தவர்களல்லரென்றுகொண்டாடியவாறு.(உஅஉ)

யானுமெம்பியருமிறந்தோமெனு
மானபங்கமறந்துதன்னெஞ்சினுக்
கானதம்பியளித்தவர்தம்மொடுங்
கோனிலம்புரக்கும்படிகூறுவாய்.

(இ - ள்.) யானும் - நானும், எம்பியரும் - (எனது) தம்பிமார்களும், இறந்தோம் - இறந்துவிட்டோம், எனும் - என்ற காரணத்தாலாகிய, மான பங்கம்-அவமானத்தை, மறந்து—, தன் நெஞ்சினுக்கு ஆன தம்பி அளித்தவர் தம்மொடும் - தனது மனத்துக்குப் பிரியனாயிருந்த தம்பியான பாண்டுவினாற் பெறப்பட்ட தருமன் முதலியோருடனே, கோல் நிலம் புரக்கும் படி - செங்கோல்கொண்டு இராச்சியம் ஆளும்படி, கூறுவாய் - (திருதராட்டிரனுக்கு நீ) சொல்லியருள்வாய்! (எ - று.)

யானும் எம்பியரும் இறந்தோம் - தன்மையும் படர்க்கையும் விரவித் தன்மைப்பன்மைமுற்றுக் கொண்டது, உளப்பாட்டுத் தன்மைப்பன்மை. மானபங்கம் - வடமொழித்தொடர்; மானக்கேடு. 'தன்னெஞ்சினுக்கான தம்பி'

என்றதனால், திருதராட்டிரனுக்கும் பாண்டுவுக்கும் இருந்த ஒற்றுமை விளங்கும். கோல் - இராசநீதி; ஒருபாற்கோணாது செவ்விய கோல்போலுதலால், கோல் என்பது - உவமையாகுபெயராய் வந்த பெயர்: வடநூலாரும் தண்டமென்றார். (உ௩௩)

சஞ்சயனை யனுப்பிவிட்டுத் துரியோதனன் உயிர்நீத்தல்.

என்னவம்முனிதன்னிணைத்தாண்மலர்
சென்னிமீதும்விழியினுஞ்சேர்த்திடா
வுன்னிலாண்மைக்குவமையில்லாதவன்
பொன்னிலத்தினுணர்வொடும்போயினன்.

(இ - ள்.) உன்னில் - ஆலோசிக்குமிடத்து, ஆண்மைக்கு உவமை இல்லாதவன் - பராக்கிரமத்தில் (தனக்கு) ஒப்பில்லாதவனான துரியோதனன்,— என்ன - என்றுசொல்லி, அ முனிதன் - அந்தச் சஞ்சயமுனிவனது, இணை தாள் மலர் - தாமரைமலர்போன்ற உபயபாதங்களை, சென்னிமீதும் விழியினும் சேர்த்திடா - (தனது) தலையின்மேலும் கண்களிலுங் கொண்டு [தனது முடி அவனடியிற் படும்படி சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து நமஸ்கரித்து அவனது பாதங்களைத் தனது கண்களில் ஒற்றிக்கொண்டு], (பின்பு), உணர்வொடும் - நல்லறிவுடனே, பொன் நிலத்தின் போயினன் - பொன்மயமான வீரசுவர்க்கத்திற் சென்றான் [இறந்தான் என்றபடி]; (எ - று) (உ௩௪)

வே று.

துரியோதனனது மரணம்.

வயிரஞ்செறிதருமனனும்வாய்மையும் வலியும்பொருபடைவினையுமேல்வரு,செயிருந்திகழ்தருகுருகுலமகிபதிதிறல்வெஞ்செருமுனையதனின்மேதகு, மயிர்நுண்குழலரமடநல்லார்பலரளிகொண்டெதிர்கொளவமரனனபின், னுயிர்கொண்டதுசுரருறையும்வானுலகுடல் கொண்டதுதனதுடையபூமியே.

(இ - ள்.) வயிரம் செறிதரு - தீராப்பகைமை பொருந்திய, மனனும் - எண்ணமும், வாய்மையும் - (அதற்கு ஏற்ற) சொற்களும், வலியும் - பலமும், பொரு படை வினையும் - போர்செய்தற்கு உரிய ஆயுதங்களின் தொழிலும், மேல் வரு செயிரும் - மேன்மேற் பொங்கிவருகிற கோபமும், திகழ்தரு - விளங்கப்பெற்றுள்ள, குருகுல மகிபதி - குருவென்னும் அரசனது குலத்திற் பிறந்த அரசனான துரியோதனன், திறல் வெம் செரு முனையதனில் - பல பராக்கிரமங்களுக்கு உரிய கொடிய போர்க்களத்தில், மேதகும் அயிர் நுண் குழல் அர மட நல்லார் பலர் அளி கொண்டு எதிர் கொள-மேன்மை பொருந்திய நுண்மணல்போல மெல்லியனவாயுள்ள கூந்தலையுடைய மடமைக்குணமுள்ள தேவமாதர்கள் பலர் அன்புகொண்டு எதிர்கொண்டு உபசரிக்க, அமரன் ஆன பின் - (இறந்து) தேவனானவுடன், உயிர் - (அவனுடைய) உயிர், சுரர் உறையும் வான் உலகு கொண்டது - தேவர்கள் வசிக்கும் சுவர்க்கலோகத்தைச் சேர்ந்தது: உடல் - அவ்வுடம்பு, தனது உடைய பூமியே-அவனுக்கு உரியதாயிருந்த நிலவுலகத்தை, கொண்டது - சேர்ந்தது; (எ - று.)

உயிர் வீரசுவர்க்கஞ்செல்ல, உடல் கீழ்க்கிடந்திட்டது என்றபடி. உயிரை வானுலகம் கொண்டது, உடலைப் பூமிகொண்டது என்று பதவுரை கூறினுமாம். 'வயிரஞ் செறிதரு' என்ற அடைமொழியை வாய்மைக்குங் கூட்டுக. வாய்மையென்பதற்கு - சத்தியமென்று உரைத்தல், இங்குப் பொருந்தாது, துரியோதனன் பொய்யனாதலால். அரநல்லார் - அமரநல்லார் அல்லது அரம்பைநல்லார், அப்ஸரநல்லார் என்பதன் விகாரம். நல்லார் - அழகியவர். மட

மை - யாவும் அறிந்தும் ஒன்றும் அறியாதபோ லிருக்குந் தன்மை; 'கொண்டது விடாமை' என்றும் உரைப்பர்: "பேதைமையென்பது மாதர்க் கணிகலம்," "நுண்ணறிவுடையோர் நூலொடு பழகினும், பெண்ணறிவென்பது பெரும் பேதைமைத்தே" என்றபடி இக்குணம் மகளிர்க்கு உரியதாதலால், 'மடநல்லார்' என்றார்; இது மகடூஉக்குணம் நான்கினுள் ஒன்றாம். இது - நாணம் அச்சம் பயிர்ப்பு என்னும் மற்றைய பெண் குணங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். நித்தியமாய் என்றும் அழியாததான உயிரை வேற்றலகங் கொள்ள, அவனுக்கு வெகுநாளாய்ச் சொந்தமாயிருந்த இவ்வுலகம் நிலையற்றதும் பயனில்லாததுமான உடம்பை மாத்திரமே கொண்டதென்ற வேறுபாடு ஈற்றடியில் விளங்குதல் காண்க. வலி - தேகபலம் ஆயுதபலம் சேனைபலம் புத்திபலம் மனோபலம் முதலியன. பொருபடை - வினைத்தொகை. அயிர்ச்குழல் - உவமைத்தொகை. வயிரம் - வைரமென்ற வடசொல்லின் போலி. வயிரம் செறிதரு மனம் எந்நிலையிலுங்கலங்காத உறுதிநிறைந்த மனமெனினுமாம்.

இச்செய்யுள் - ஒன்று மூன்று ஐந்து ஏழாஞ் சீர்கள் புளிமாச்சீர்களும், இரண்டு ஆறுஞ்சீர்கள் கருவிளச்சீர்களும், நான்கு எட்டாஞ்சீர்கள் கூவிளச்சீர்களுமாகிய கழிநெடிலடி நான்குகொண்ட எண்சீராசிரியச் சந்தவிருத்தம்.

தனதந் தனனன தனன தானன தனதந் தனனன தனன தானன— என்பது, இதற்குச் சந்தக்குழிப்பு. 'குருகுலமகிபதி' என்ற பாடம், சந்தத்திற்குப் பொருந்தாது. (உ௩௫)

வேறு.

இதுவும் அது.

கிடந்தவுடல்வானவர்தங்கிளைசொரிந்தபூமழையாற்கெழுமுற்றோங்க
நடந்தவுயிர்புத்தேளிரமகளிர்விழிமலரானலனுற்றோங்க
வடர்ந்தளிகண்மொகுமொகெனுமாமோதவலம்புரித்தாரண்ணல்யாரு
மிடைந்துமிடைந்தெதிர்கொள்ளவீரருறைபேருலகமேவினானே.

(இ - ள்.) கிடந்த உடல் - (போர்க்களத்திலே) விழுந்துகிடந்த உடம்பு, வானவர்தம் கிளை சொரிந்த பூ மழையால் - தேவர்களுடைய கூட்டம் பொழிந்த புஷ்பவர்ஷத்தால், கெழுமுற்று ஓங்க - நிறைந்து உயரவும்,— நடந்த உயிர் - மேற்சென்ற உயிர், புத்தேளிர் அரமகளிர் விழி மலரால் - தேவசாதியரான அப்ஸரஸ்திரீகளின் மலர்போன்ற கண்களின்நோக்கத்தால், நலன் உற்று ஓங்க - இன்பமடைந்து சிறக்கவும்,—அளிகள் அடர்ந்து மொகு மொகு எனும் ஆமோதம் வலம்புரி தார் அண்ணல் - வண்டுகள்நெருங்கி மொய்த்து மொகுமொகென்று ஒலிக்கப்பெற்ற மிகுமணமுள்ள நஞ்சாவட்டைப் பூமாலையையுடைய துரியோதனன்,—யாரும் மிடைந்து மிடைந்து எதிர்கொள்ள - (தேவர்களும் தேவமாதர்களுமாகிய) எல்லோரும் நெருங்கி நெருங்கிவந்து எதிர்கொண்டு உபசரிக்க, வீரர் உறை பேர் உலகம் மேவினான் - (போரிற்பின்னிடாது இறந்த) வீரர்கள் வசிக்குமிடமான பெரிய வீரசுவர்க்கலோகத்தை யடைந்தான்; (எ - று.)

முதலிரண்டடிகளில் உடல் உயிர் என்ற இரண்டுக்கும் ஒருங்கே மலர் மேல் விழப்பெறுதல் கூறினார். கெழுமுற்று என்பதில், கெழுமு என்ற வினைப்பகுதிமேல், உறு - துணைவினை. 'புத்தேளிர் அரமகளிர்' என்பதை, 'யாரும்' என்பதனோடுங் கூட்டுக. அளி - வடசொல். மொகுமொகெனும் - ஈருடுக்கு ஒலிக்குறிப்பு; இரட்டைக்கிளவி. ஆமோதம் - மிக்கவாசனை; களிப்புமாம்: வடசொல்.

இதுமுதல் நூல்முடியுமளவும் பதினைந்து கவிகள் - இச்சருக்கத்தின் பதினோராங்கவிபோன்ற அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தங்கள். (உ௩௬)

அசுவத்தாமன் முதலியோர் வியாசரைக் கண்டு செய்திகூறல்.

கேள்வியுடைவரிசிலைக்கைம்முனிமகனுமாதுலனுங்கிருதனெனனும்
வாள்விறல்கூர்நரபதியுங்குருபதிதன்வாய்மையினுன்மாழ்கியேகி
வேள்வியருங்கனன்மூன்றுமொருவடிவாய்ப்பிறந்தனையவியாதற்கைவர்
தோள்வலியுந்தஞ்செயலுந்தொழாமுடியோன்றுஞ்சியதுந்தொழுது
[சொன்னர்.

(இ - ள்.) கேள்வி உடை - நூற்கேள்விகளை யுடையவனும், வரி சிலை கை - கட்டமைந்த வில்லை யேந்திய கையையுடையவனுமான, முனிமகனும் - துரோணனது புத்திரனான அசுவத்தாமனும், மாதுலனும் - அவன்மாமனாகிய கிருபனும், கிருதன் என்னும் - கிருதவர்மா வென்ற, வாள் விறல் கூர் நரபதியும் - ஆயுதவலிமை மிக்க அரசனும்,—குருபதிதன் வாய்மையினுல் - குரு குலத்தலைவனான துரியோதனனது வார்த்தையால், மாழ்கி ஏகி - வருத்தப் பட்டுக்கொண்டு சென்று,—வேள்வி அரு கனல் மூன்றும் ஒரு வடிவு ஆய் பிறந்து அனைய வியாதற்கு - யாகத்துக்குரிய அருமையான மூவகை அக்கினி களும் ஒரு முனி வடிவங்கொண்டு பிறந்தாற்போன்ற வேதவியாச முனிவ னுக்கு,—ஐவர் தோள் வலியும் - பாண்டவர்களுடைய புயபலத்தையும், தம் செயலும் - தங்கள்செய்கையையும், தொழா முடியோன் துஞ்சியதும் - (எவ ரையும் எக்காலத்தும்) வணங்காத முடியையுடைய மன்னனான துரியோத னன் இறந்ததையும், தொழுது சொன்னர் - வணங்கிக் கூறினர்கள்; (எ-று)

கேள்வி - உபதேசம்பெறுதல். நரபதி - மனிதர்தலைவன்; வடசொல். குருபதிதன்வாய்மை - ௨௨௫ - ஆங் கவிமுதல் ஆறுகவிகளிற் கூறியவை. கனல் மூன்று - காருகபத்தியம், ஆகவநீயம், தக்ஷிணாக்கினி யென்பன; அக் கினியிற் பிரிவு இடவேற்றுமையாலும் மந்திரபேதத்தாலும் தொழில்வகை யாலும் நிகழ்வதென்க. மிக்க பரிசுத்தியுடையனான வியாசன் ஒப்புயர்வற்ற திவ்வியவொளியையுடையனு யிருத்தலால், அத்தன்மையை விளக்குதற்கு, மூவகையக்கினிகளும் ஒருவடிவாய்ப் பிறந்தாற்போன்றவனென்றார். வ்யாஸ னென்ற வடசொல் - (பலவாருகக் கலந்துகிடந்த வேதங்களை இருக்கு முதலிய நான்குவகையாக) வகுத்தவனென்று காரணப்பொருள்படும்; வ்யஸ் - பிரித்தல். தம்செயல் - பகைவர் பலரைத் தூங்குகையிற் கொன்றமை முதலியன. (உ௩௭)

வியாசன் மூவருக்கும் விடைகொடுத்து அனுப்புதல்.

புரிதவத்திற்கானவனங்கிருபனுக்குந்துரோணமுனிபுதல்வனான
தூரகததாமனுக்குமமைத்திவ்வுழிநீரிருத்திரெனச்சொன்னபின்னர்க்
கிருதனுக்குவிடைகொடுத்தானிவருமவன்மொழிப்படியேகிரிசூழ்கானிற்
றருநிலத்தோரதிசயிப்பச்சிவபெருமான்றனைநினைந்துதவஞ்செய்தாரே.

(இ - ள்.) (வேதவியாசமகாமுனிவன்), கிருபனுக்கும் - கிருபாசாரிய னுக்கும், துரோணமுனி புதல்வன் ஆன தூரகததாமனுக்கும் - துரோணு சாரியனது புத்திரனான அசுவத்தாமனுக்கும், புரி தவத்திற்கு ஆன வனம் - தவஞ்செய்வதற்குத் தக்கதான அரணியத்தை, அமைத்து - (இன்னதென்று) நியமித்து, இஉழி நீர் இருத்திர் என சொன்ன பின்னர் - இவ்விடத்தில் நீங்கள் (தவஞ்செய்துகொண்டு) இருப்பீர்களென்று சொன்னபின்பு, கிருத னுக்கு விடைகொடுத்தான் - கிருதவர்மாவுக்கு (த்தன் ஊர்க்குச் செல்லும்படி) அனுமதி கொடுத்தனுப்பினன்; இவரும் - (கிருபன் அசுவத்தாமன் என்ற) இவ்விருவரும், அவன் மொழி படியே - அம்முனிவனது சொல்லின்படியே, கிரி சூழ் கானில் - மலைசூழ்ந்த காட்டில், தரு நிலத்தோர் அதிசயிப்ப -

(கற்பக) விருட்சங்களையுடைய இடமான சுவர்க்கலோகத்திலுள்ள தேவர்கள் ஆச்சரியப்படும்படி, சிவபெருமான்தனை நினைந்து தவம் செய்தார் - சிவபிரானைத் தியானித்துத் தவஞ்செய்பவரானார்கள்; (எ - று.)

'கிரிசூழ்கான்' என்ற தொடர் - மலையைச்சூழ்ந்த காடென்றும், மலையாற் சூழப்பட்ட காடென்றும் இருவகையாகப் பொருள்படும். கிரி, தரு - வடசொற்கள். கான் - கானநமென்ற வடசொல்லின் திரிபு. சிவன் - (அடியார்க்கு) மங்களத்தைச் செய்பவன்; சிவம் - சுபம். பெருமான் - பெருமையையுடையவன்; மான் - பெயர் விகுதி. (உ௩அ)

திருதராட்டிரனுக்குங் காந்தாரிக்கும் சஞ்சயன் செய்திகூறல்.

நாடியசொற்சுருதிநிகழ்நாவினன்சஞ்சயனுநள்ளென்கங்கு [லெய்தி,
லோடியொளித்திடுகதிரோனுதிப்பதன்முன்விலோசனநீருகப்ப
யாடிமுகத்தரசினுக்குமையிருபதரசரையுமளித்துவாழ்ந்து [வல்லான்.
வாடியமெய்ச்சவுபலைக்குமுற்றதெல்லாம்வாய்மலர்ந்தான்வாய்மை

(இ - ள்.) நாடிய சொல் - ஆராய்ந்து அறியத்தக்க சொற்களையுடைய, சுருதி - வேதங்கள், நிகழ் - பொருந்திய, நாவினன் - நாக்கை யுடையவனும், வாய்மை வல்லான் உண்மையையே பேசுபவனும் ஆகிய, சஞ்சயனும்—, நள் என் கங்குல் - நடுராத்திரியில், ஓடி - விரைந்துசென்று,—ஒளித்திடு கதிரோன் உதிப்பதன் முன் - அஸ்தமித்த சூரியன் மீண்டும் உதயமாவதன் முன், விலோசனம் நீர் உகுப்ப எய்தி - கண்கள் நீர்சொரிய அருகிற் சேர்ந்து,—ஆடிமுகத்து அரசினுக்கும் - கண்ணாடிபோலும் முகத்தையுடைய திருதராட்டிர ராசனுக்கும், ஐயிருபது அரசரையும் அளித்து வாழ்ந்து வாடிய மெய் சவுபலைக்கும் - (துரியோதனன் முதலிய) நூறு அரசர்களையும் பெற்று வாழ்ந்து மெலிந்த வுடம்பையுடைய சுபலராசன் மகளான காந்தாரிக்கும், உற்றது எல்லாம் வாய்மலர்ந்தான் - நடந்த செய்தியையெல்லாங் கூறினான்; (எ - று.)

நள்ளென் கங்குல் - நள்ளிரவு; நள் - நடு. இங்கே 'நள்ளென்கங்குல்' என்றது, பொழுதுவிடிதற்குமுந்தியே யென்றவாறு; உ௫0 - ஆங் கவியில் 'பானாள்' என்பதும் இப்படியே. ஒளித்திடுகதிரோன் உதிப்பதன்முன் - "விழுந்த ஞாயிறு எழுவதன்முன்" விலோசநம் - வடசொல். சௌபலை யென்ற பெயர் சவுபலை யெனப் போலிபெற்றது; ஸௌபலா - வடமொழித் தத்திதாந்தநாமம். காந்தாரி கருவுற்றிருக்கையில் குந்திக்குத் தருமபுத்திரன் பிறந்தசெய்தியை யறிந்து பொறாமைகொண்டு உடனே கல்லினால் தன் வயிற்றை யிடித்துக்கொள்ள, அதனால் கருப்பம் குழம்பிப் பலகூறுகளாகி வெளிவிழுந்திட, வியாசமுனிவர் வந்து அனுக்கிரகஞ்செய்து அக்கருப்பபிண்டக்கூறுகள் நூறையும் நூறுகுடங்களிலும் எஞ்சியசிதறலைச் சேர்த்து ஒரு குடத்திலுமாக வைத்து அடைகாத்துவரச் சொல்ல, பின்பு அவற்றினின்று துரியோதனாதியர் நூற்றுவர் மைந்தரும், துச்சளையென்னும் மாதும் தோன்றினரென வரலாறு உணர்க. இப்படி அருமையாக வருந்தி நூறுமக்களைப் பெற்றும் அத்தனைபேரையும் இழந்த இரங்கற்பாடு தோன்ற, 'ஐயிருபதரசரையு மளித்து வாழ்ந்து வாடிய மெய்ச் சவுபலை' என்றார். சுருதிநிகழ்நா - வேதம்பயின்ற நா. (உ௩௧)

துரியோதனன் இறந்தமையறிந்து காந்தாரி வருந்தல்.

சேனுவிந்துவைமுதலாந்திருமைந்தரைவரும்வான்சென்றநாட்டொட்
டானுமற்சொரிகண்ணீராறுபெருங்கடலாகவழுதுசோர்வாள்
பானாள்வந்தருண்முனிவன்பகருமொழிவிடஞ்செவியிற்பட்டதாகத்
துனாகமுருமொலிகேட்டயர்வதுபோல்வீழ்ந்தழுதாள்சுபலன்பாவை

(இ - ள்.) சேனாவிந்துவை முதல் ஆம் திரு மைந்தர் ஐவரும் வான் சென்ற நாள் தொட்டு - சேனாவிந்து என்பவனை முதலாகவுடைய சிறந்த தனது புத்திரர்கள் ஐந்துபேரும் இறந்து மேலுலகத்துக்குச் சென்ற தினம் முதற்கொண்டு, அனமல் சொரி கண்ணீர் ஆறு பெரு கடல் ஆக அழுது சோர்வாள் - (புத்திரசோகத்தால்) அடங்காமல் மேன்மேல்வழிகிற கண்ணீர்ப் பெருக்குப் பெரிய கடல்வெள்ளம்போலாம்படி புலம்பித் தளர்ந்துவருபவளான, சுபலன் பாவை - சுபலராசனது மகளான காந்தாரி, பால் நாள் வந்து அருள் முனிவன் பகரும் மொழி விடம் செவியில் பட்டது ஆக - பாதியிரவில் வந்தருளிய சஞ்சயமுனிவன் கூறிய வார்த்தையாகிய விஷம் காதிற் பட்டவளவில், தூ நாகம் உரும் ஒலி கேட்டு அயர்வதுபோல் - நல்லபாம்பு இடியோசையைக் கேட்டுத் தளர்வதுபோல, வீழ்ந்து அழுதாள் - கீழ்விழுந்து புலம்பினாள்; (எ - று).

துரியோதனனுடன் பிறந்தவருள் சேனாவிந்து சுதக்கணன் பிங்கலசன் சலாசந்தன் வீமவாகு என்ற ஐவர் பாரதயுத்தம் நடந்த பதினெட்டுநாள்களுள் நான்காம் போர்நாளில் வீமனாற் கொல்லப்பட, அதனாற் காந்தாரி அன்றையதினம் புதிதாகப் புத்திரசோகத்தை யடைந்தாளென்றும், அதுமுதற் பலபோர்நாள்களில் பலகுமாரர்கள் இறந்துவர அவற்றால் நாள்தோறும் மேன்மேல் அச்சோகம் மிகப்பெற்றுவந்தா ளென்றும் உணர்க; வீரர் கற்பின் மின்னனையாளை விறல் மைந்தர், ஏறு மன்றி லேற்றவு மாமன் றென்னுதாள், ஊருவன்பிற் கண்ணறை மன்ன னொருதேவி, ஆறு வெள்ளத் துன்புற வன்றே யடியிட்டாள்'' என்ற நான்காம்போர் சருக்கத்துச் செய்யுள், இங்கே நோக்குதற்கு உரியது. துரியோதனனது மரணத்தைத் தெரிவிக்கிற கடுஞ்சொல் மிக்க வருத்தந்தந்ததை விளக்குவார் 'முனிவன்பகரும் மொழிவிடம் செவியிற் பட்டதாக' என்றார். கண்ணில்லாதாரிடத்து அன்புகொண்டு நாள்தோறும் நிகழுஞ்செய்தியை அறிந்துவந்து கூறியமை தோன்ற, சஞ்சயனுக்கு 'வந்தருள்', என்ற அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது. இடியொலிகேட்டு அஞ்சியொடுங்குவது நாகத்தின் இயல்பாதலை ''விரிநிற நாகம் விடருள தேனு, முருமின் கடுஞ்சினஞ் சேணின்றுமுட்கும்'' என்ற நாலடியாரினாலும் அறிக. தூ - தூய்மையென்ற பண்புப்பெயர் ஈறுபோய் இடையகரமுங் கெட்டுநின்றது; இனி, தூ - வெண்ணிறமுமாம். பாவை - கண்மணிப்பாவையும், சித்திரப்பதுமையும், அவைபோல் அழகியவளும் அரியவளுமான மகளுக்கு உவமவாகுபெயராம். (உ௪௦)

திருதராட்டிரனது சோகம்.

மருத்தின்மகனெனுஞ்சண்டமருத்தனையபுயவலியோன்வன்கைத்தண்டா
லுருத்தமரினுடன்றும்பரூர் புகுந்தான்வாளரவமுயர்த்தோனென்று
வருத்தமுடனுபங்கிமிகமயங்கிநிலமிசைவீழ்ந்துவயிரமான
கருத்தினுடனலமந்தானழுதுபெரும்புனல்சொரியக்கண்ணிலாதான்.

(இ - ள்.) வாள் அரவம் உயர்த்தோன் - கொடியபாம்பின்வடிவமெழுதிய கொடியை உயர்நாட்டிய துரியோதனன், உருத்து அமரின் உடன்று - கோபித்துப் போரில் பகைத்து, மருத்தின் மகன் எனும் - வாயுவின்குமாரனை வீமனென்கிற, சண்ட மருத்து அனைய புயம் வலியோன்-கடும்பெருங் காற்றையொத்த தோள்வலிமையையுடைய வீரனது, வல் கை தண்டால் - வலியகையிலுள்ள கதாயுதத்தால், உம்பர் ஊர் புகுந்தான் - வீரசுவர்க்கஞ் சேர்ந்தான், என்று - என்றுகேட்டு, கண் இலாதான் - திருதராட்டிரன், வருத்தமுடன் - சோகத்துடனே, உயங்கி - தளர்ந்து, மிக மயங்கி - மிகவும் மூர்ச்சைகொண்டு, நிலமிசை வீழ்ந்து - தரையில் விழுந்து, வயிரம் ஆன

கருத்தினுடன் -பகைமைகொண்ட மனத்துடனே, அழுது - புலம்பி, பெரு புனல் சொரிய - மிக்ககண்ணீர் பெருக, அலமந்தான் - கலங்கினான்; (எ - று.)

வாள் - ஒளியுமாம். திருதராட்டிரனது வைரமான கருத்தின் தன்மை, மேல் உசகூ - ஆங் கவியில் நன்குவிளங்கும். அலமந்தான் - அலமா பகுதி. ()

சூரியோதயமும், பாண்டவர்செய்திகூறத் தொடங்குதலும்.

இப்பான்மற்றிவரிரங்கவெப்பாலுமிருளொளிப்பவிரவியானுந்
துப்பார்செங்கொடிகளெனவுதயகிரிமிசைப்படர்ந்துதோற்றஞ்செய்யத்
தப்பாமனிலமடந்தைதன்பாரமகற்றுவித்தசார்ங்கபாணி
யப்பாலப்பாண்டவர்களைவரொடும்புரிந்தசெயலறைதுமம்மா.

(இ - ள்.) இப்பால் - இந்தப்பக்கத்தில், இவர்-திருதராட்டிரனும் காந்தாரியும், இரங்க - (இவ்வாறு) விசனப்பட, எ பாலும் இருள் ஒளிப்ப - எவ்விடத்தும் இருள்விலகிச்செல்லும்படி, இரவியானும் - சூரியனும், துப்பு ஆர் செம்கொடிகள் என உதயகிரிமிசை படர்ந்து தோற்றம் செய்ய - பவழமயமாயமைந்த சிவந்த கொடிகள்போல உதயபருவதத்தின்மேல் (தனது) சிவந்த ஆயிரங் கிரணங்களாற் பரவி யுதிக்க,—அப்பால் - அந்தப்பக்கத்தில், நிலமடந்தைதன் பாரம் தப்பாமல் அகற்றுவித்த சாரங்கபாணி - பூமிதேவியின் பாரத்தைத் தவறாமல் தீர்த்திட்ட சார்ங்கமென்னும் வில்லையேந்திய கையையுடைய கண்ணபிரான், அ பாண்டவர்கள் ஐவரொடும் புரிந்த செயல் - அப்பஞ்சபாண்டவர்களுடன் செய்த செய்கையை, அறைதும் - இனிக் கூறுவோம், (எ - று.)—அம்மா - ஈற்றசை. மற்று - அசை. இச்செய்யுள் - கவிக்கூற்று.

இரவியான் - இரவி யென்ற பொதுப்பெயரோடு 'ஆன்' என்ற ஆண்பால் விகுதி சேர்ந்து அதனை உயர்திணையாக்கிற்று. பவழக்கொடி - சூரியகிரணத்துக்கு, நிறத்தில் உவமம். தப்பாமல் - பூமிதேவியின் வேண்டுகோளும், தேவர்களின் பிரார்த்தனையும், தனது சங்கல்பமும் தவறாமல்; பூமிபாரமாய் நின்ற கொடியவர்களுள் ஒருவரும் தப்பியுய்ந்திடாமல். சார்ங்கம்-திருமால்வில்.

வெளித்தங்கிய பாண்டவர் படைவீடுசேர்ந்து செய்தியையறிதல்.

ஐந்துபெரும்பார்த்திவரோடாரணியம்புகுந்தபிரானரியகங்குற்
சிந்துதினகரனுதயஞ்சேருமுனம்பாசறையிற்சென்றுநோக்க
விந்திரனேநிகர்நிருபர்முடித்தலைகள்வெவ்வேறாயிடையேசிந்த
மைந்தருடற்குறைதழுவியாகுலித்துமெலிந்தாற்றுமானைக்கண்டார்.

(இ - ள்.) அரிய கங்குல்-(தப்பிப்பிழைத்தற்கு) அரிய (அப்பதினெட்டாநாள்) இரவிலே, ஐந்து பெரு பார்த்திவரோடு-பெருமையையுடைய பாண்டவர்களாகிய ஐந்து அரசர்களுடன், ஆரணியம் புகுந்த பிரான் - (அருகிலுள்ளதொரு) வனத்திற் சேர்ந்துதங்கிய கண்ணபிரான், சிந்து தினகரன் உதயம் சேருமுனம் - (கீழ்) கடலிற் சூரியன் உதித்தலையடையுமுன் [சூரியனுதிக்குமளவிலே யென்றபடி], பாசறையில் சென்று நோக்க - (தமது) படைவீட்டிற்போய்ப் பார்க்க, (அங்கு) இந்திரனே நிகர் நிருபர் முடி தலைகள்-தேவேந்திரனையேபோன்ற சிறந்த அரசர்களுடைய கிரீடமணிந்த தலைகள், வெவ்வேறு ஆய் இடையே சிந்த - தனித்தனி துணிபட்டு இடந்தோறுஞ் சிந்திக்கிடக்க, மைந்தர் உடல் குறை தழுவி - (தனது) புத்திரர் ஐவரது தலையற்ற உடல்களைத் தழுவிக்கொண்டு, ஆகுலித்து - அழுது, மெலிந்து - வருந்தி, ஆற்றும் - கதறுகிற, மானை - மான்பார்வைபோலுங் கண்பார்வையையுடைய திரௌபதியை, கண்டார்-(பாண்டவரும் கண்ணனும்)பார்த்தார்கள்; (எ - று.)

பாண்டவர் கண்ணனுடன் அங்குச்சென்று சேருமுன்னமே திரௌபதி செய்தியறிந்து அங்குவந்து புலம்பலானுளென இதனால் விளங்கும். ஆரணியம் - அரண்ய மென்ற வடசொல்லின் விகாரம். தோற்றம்மாத்திரத்தைக்கொண்டு, சூரியன் கடலில் உதிப்பதாகக் கூறினர். இனி, அரியகங்குல் சிந்து தினகரன் எனஎடுத்து, அழித்தற்கரிய இரவினிருளைச் சிதறடிக்குந் தன்மையனுன சூரியனெனினும் அமையும். முந்தினபொருளில், ஸிந்து-வடமொழிப்பெயர்; இப்பொருளில், சிந்து - தமிழ்வினைப்பகுதி, வினைத்தொகை. திநகரன் - பகலைச் செய்பவன்; வடசொல். இந்திரனே, ஏ - உயர்வுசிறப்பு. உபபாண்டவர்தலைகளை அசுவத்தாமன் கைக்கொண்டு சென்றதனுல், அதில்லாத கவந்தங்களே அங்குக் கிடந்தன. மான் - உவமவாகுபெயர். வேறு+வேறு=வெவ்வேறு; மரூஉ. மைந்து - இளமை வலிமை அழகு; அவற்றை யுடையவர், மைந்தர். (உ௪௩)

சீற்றங்கொண்ட வீமனையும் அருச்சுனனையும் கண்ணன் தடுத்தல்.

கண்டவுடன்மனமெலிவுற்றிவ்வண்ணமெவன்கொலெனக்கரியமேனிக்
கொண்டலுரைத்தனன்றுரகதாமாவின்வினைகளெலாங்கூற்றுமுட்க
வண்டமுகடதிரவுருத்தருச்சுனனுமாருதியுமவன்றனுவி
யுண்டலதுதவிரோமென்றுரைத்தோடமாறடுத்தேயுரைக்குமன்றே.

(இ - ள்.) கண்ட உடன் - (திரௌபதியின் நிலைமையைப்)பார்த்தவுடனே, (பாண்டவர்கள்), மனம் மெலிவுற்று - மனந்தளரப்பெற்று, இ வண்ணம் என்கொல் என - இவ்வாறு எதனாலாகியதென்று (கண்ணனை) வினவ,— கரியமேனி கொண்டல்-கருநிறமுடைய நீர்கொண்ட மேகம்போன்ற கண்ணபிரான், துரகதாமாவின் வினைகள் எலாம் - அசுவத்தாமனது செயல்களையெல்லாம், உரைத்தனன் - கூறினுன்; (அதுகேட்டு), அருச்சுனனும்—, மாருதியும் - வாயுகுமாரனுன வீமனும், கூற்றும் உட்க - யமனும் அஞ்சும்படியாகவும், அண்டம் முகடு அதிர - அண்டகோளத்தின் மேல்முகடும் அதிர்ச்சியடையும் படியாகவும், உருத்து - கோபித்து, அவன்தன் ஆவி உண்டு அலது தவிரோம் என்று உரைத்து - 'அவ்வசுவத்தாமனது உயிரைக் கவர்ந்தன்றி விடோம்' என்று வீரவாதங்கூறி, ஓட - விரைந்துசெல்ல, (அப்பொழுது), மால் தடுத்து உரைக்கும் - கண்ணபிரான் (அவர்களைத்) தடுத்துக் கூறுவான்; (எ - று.)— அன்று, ஏ-ஈற்றசை. கண்ணன் வார்த்தைகளை, அடுத்த மூன்று கவிகளிற் காண்க.

மாருதி - மருத்தின்மகன்; தத்திதாந்தநாமம். (உ௪௪)

இதுமுதல் மூன்று கவிகள் - கண்ணன் சமாதானங் கூறல்.

பாரிடமொன்றினைப்புரத்திபாசறையையெனப்புகன்றுபரிவிற்
சென்றேம், வீருக்குமுனைத்தாமன்சுயோதனற்குச்சூளுரைத்து
மீண்டானைவ, ராரமணிமுடிகொய்துதரணியெலாமுன்குடைக்கீழ
மைப்பனின்றே, காரிருக்குமலரளகக்காந்தாரிசுதவுள்ளங்களித்தி
யென்றே.

இதுமுதல் ஐந்துகவிகள் - குளகம்.

(இ - ள்.) பாரிடம் ஒன்றினை - ஒருபூதத்தை (நோக்கி), பாசறையை புரத்தி என புகன்று - 'படைவீட்டைப் பாதுகாப்பாய்' என்று சொல்லிவிட்டு, பரிவின் சென்றேம் - விருப்பத்தோடு (யாம் வேறிடத்திற்குப்) போனேம்; வீருக்கு முனை தாமன் - போர்வீரர்களுக்கு முன்நிற்பவனுன அசுவத்தாமன், (துரியோதனனை நோக்கி), 'கார் இருக்கும் மலர் அளகம் காந்

தாரி சுத - கருநிறந்தங்கியதும் பூக்களைச் சூடியதுமான கூந்தலையுடைய காந்தாரியின் குமாரனே! இன்றே - இப்பொழுதே, (யான்சென்று) ஐவர் ஆரம் மணி முடி கொய்து - பஞ்சபாண்டவர்களுடைய முத்தும் இரத்தினங்களும் பொருந்திய கிரீடத்தைத் தரித்த தலைகளைத் துணித்து, தாரணி எல்லாம் உன் குடை கீழ் அமைப்பன் - பூமிமுழுவதையும் உனது ஆளுகையின் கீழ் வைத்திடுவேன்; உள்ளம் களித்தி - மனங்களிப்பாய், என்று - என்றுசொல்லி, சுயோதனற்கு சூள் உரைத்து - அத்துரியோதனனுக்குச் சபதஞ்செய்து கொடுத்து, மீண்டான் - இங்கு வந்தான்; (எ - று.)

புரத்தி, களித்தி - ஏவலொருமை. தாமன் - முதற்குறையாகிய பெயர். காந்தாரி - காந்தாரராசன் மகள்; தத்திதாந்தம். (உசுரு)

திருகுசினத்தொடுங்கடுகிப்பாசறையிற்புகுதலுமேசெங்கட்பூதம்
பெருகுவிழிநீர்சொரியவடர்த்தலும்பின்னிட்டரனைப்பெட்பிற்போற்றி
முருகிதழிச்சுடரருளும்படைக்கலம்பெற்றிவ்வண்ணமுடித்தானம்மா
குருகுகிரியெறிந்தோனைநிகர்த்தவன்றன்விறலெவர்க்குங்கூறலாமோ.

(இ - ள்.) (இவ்வாறு துரியோதனனெதிரில் உறுதிமொழிகூறிய அசுவத்தாமன்), திருகு சினத்தொடும் - உக்கிரங்கொண்ட கோபத்துடனே, கடுகி - விரைந்து, பாசறையில் புகுதலுமே - (நமது) படைவீட்டில் நுழையுமளவிலே, செம் கண் பூதம் - (அதற்குக் காவலாக நம்மால் நிறுத்தப்பட்ட கோபத்தாற்) சிவந்தகண்களையுடைய பூதம், விழி பெருகு நீர் சொரிய - கண்களினின்று மிக்கநீர் வழியும்படி [மிக்கவருத்தமுண்டாகும்படி], அடர்த்தலும் - நெருக்கிப் பொருதவளவிலே, (அசுவத்தாமன்), பின் இட்டு - புறங்கொடுத்து, (பின்பு), அரனை பெட்பின் போற்றி - சிவபிரானை அன்போடு பூசித்து, முருகு இதழி சுடர் அருளும் படைக்கலம் பெற்று - வாசனையையுடைய கொன்றைப்பூமாலையையுடைய சோதிவடிவமான அப்பரமசிவத்தாற் கொடுத்தருளப்பட்ட ஆயுதத்தைப் பெற்று, இ வண்ணம் முடித்தான் - (அதனுதவியால் யாவரையும்) இவ்வாறு அழித்தல் செய்திட்டான்; குருகு கிரி எறிந்தோனை நிகர்த்தவன்தன் விறல் - கிரௌஞ்சமலையை வேல் கொண்டு பிளந்தவனான முருகக்கடவுளை யொத்தவனான அசுவத்தாமனது வல்லமை, எவர்க்கும் கூறல் ஆமோ - யாவருக்குஞ் சொல்லிமுடிக்கக்கூடிய அளவினதோ? [அன்றென்றபடி]; (எ - று.)

அம்மா - வியப்பிடைச்சொல்; அசுவத்தாமனது செய்வினைத்திறத்தையும், ஆற்றலையும் வியந்தவாறு. பெட்பு-விரும்புதல், தொழிற்பெயர்; பெள் - பகுதி, பு - விகுதி. முருகு - தேனும், தெய்வத்தன்மையுமாம். இதழி - கொன்றை; அதன் பூமாலைக்கு, இருமடியாகுபெயர். குருகு என்ற தமிழ் மொழியும் கிரௌஞ்சமென்ற வடமொழியும் பரியாயநாமமாதலால், கிரௌஞ்சமலையை, 'குருகுகிரி' என்றார். சிவகுமாரனாதலால், அசுவத்தாமனுக்கு முருகக்கடவுள் உவமை.

குருகுகிரி யெறிந்த கதை:—சிவபிரான் இளையகுமாரனைத் தேவர்கள் வேண்டுகோளால் அசுரர்களை யொழித்தற்குத் தேவசேனாபதியாம்பொருட்டு அவதரித்த முருகக்கடவுள் சூரபதுமனைப் பொருது அழித்தற்குச் செல்லும் வழியிடையே பெரிய மலைவடிவங்கொண்ட கிரௌஞ்சனென்னும் அசுரன் அவனை நலியக்கருதிப் பலவிதமாயைசெய்ய, அதன்மேல் அப்பெருமான் தனது தெய்வத்தன்மையுள்ள வேற்படையை யேவி அதனைப் பிளந்து அழித்திட்டனனென்பதாம். பரசுராமனும் சுப்பிரமணியனும் பரமசிவனிடம் வில்முதலிய ஆயுதப்பயிற்சியைச் செய்துமுடித்தபின்பு இவர்களுள் உயர்வு தாழ்வு அறியும்பொருட்டுச் சிவபிரான் உமாதேவியின் முன்னிலையிலே

இவர்களுக்குக் கிரௌஞ்சமலையைச் சுட்டிக்காட்டி 'இதனிடத்து உங்கள் படைக்கலத்திறத்தைக் காட்டும்' என்று நியமிக்க, பரசுராமபிரான் அம்பெய்து அதனைத் துளையிட்டுத் தனது விற்றிறத்தைக் காட்ட, முருகக்கடவுள் வேலாயுதத்தை வீசி அம்மலையைப் பிளந்து தனது வேற்றிறத்தைக் காட்டினனென்றும் கதை கூறப்படும். (உசகூ)

என்றுபினுமபாண்டவியமெனும்படையுந்துரந்தான்மற்றெவரேகாப்பா
ரன்றுநுமதுயிரைந்துமளிப்பனெனும்வாய்மையினலகன்றேனின்னும்
வென்றியுமதுழியடையிற்சொல்வன்யான்விடுமினெனமின்னனுளைத்
துன்றிவிதியினையெவரேவெல்பவரென்றெடுத்தருளிச்சூழ்ச்சிவல்லான்.

(இ - ள்.) சூழ்ச்சி வல்லான் - தந்திரங்களில் வல்லவனான கண்ணன், என்று - என்றுசொல்லி, பினும் - மற்றும், 'அபாண்டவியம் எனும் படையும் துரந்தால் - அபாண்டவமென்ற அஸ்திரத்தையும் (அசுவத்தாமன்) எய்வானுனல், காப்பார் எவரே - (அதினின்றும் உங்களைப்) பாதுகாப்பார் யாவர்? [எவருமில்லை யென்றபடி]; அன்று - அந்நாளில் [முற்காலத்தில்], நுமது உயிர் ஐந்தும் அளிப்பன் எனும் - 'உங்கள் ஐந்துபேருடைய உயிரையும் பாதுகாப்பேன்' என்று வாக்குத்தத்தஞ்செய்த, வாய்மையினல் - உண்மைமொழியின்படி, அகன்றேன் - (உங்களைப் பாதுகாக்கும்பொருட்டு நேற்றிரவு உங்களை அழைத்துக்கொண்டு) பிரிதிடஞ் சென்றேன்; இன்னும் - இன்னமும், வென்றி - வெற்றி, உமது உழி அடையின் - உங்களிடத்து நிலையாகச் சேர்ந்திட்டால், சொல்வன் யான் - (அப்பொழுதே) நான் நம்பிக்கையாகச் சொல்வேன்; (இங்ஙனமாதலால்), விடுமின் (அசுவத்தாமனைத்) தொடாமல் விட்டிடுங்கள்,' என என்றும் சொல்லி, மின் அனுளை துன்றி - மின்னல்போல மெல்லியளாய் விளங்குகின்றவளான திரௌபதியையடைந்து, விதியினை வெல்பவர் எவரே என்று - 'விதியை வெல்வார் யார் உளர்? [எவருமில்லையென்றபடி]' என்றுசொல்லி, எடுத்து அருளி - (கீழ்விழுந்து புரளுகிற அத் திரௌபதியைக்) கருணையோடு எடுத்து, (எ - று.)—'எனத் துயரந் தவிர்த்து' என அடுத்தகவியோடு தொடரும்.

இனி நீங்கள் அசுவத்தாமனை யெதிர்த்துப் போர்செய்வீரானல் அப்பொழுது அவன் உங்கள்மேல் அபாண்டவாஸ்திரத்தைச் செலுத்தினல் அதனைத் தடுத்து உங்களைக்காத்தல் அரிதாதலின், அது உங்களைத் தவருமல் அழித்திடக்கூடுமென்றும், உங்களை நான் பாதுகாப்பதாக முந்திக்கூறியுள்ளபடி தந்திரமாகவேற்றிடத்துக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய் வைத்துக்கொண்டிருந்தனலன்றே நீங்கள் ஐவர்மாத்திரமேனும் உயிர்பிழைத்தீர்கள் என்றும், நீங்கள் இப்பொழுது வெற்றியடைந்திட்டதாகச் செருக்குக்கொள்ளவேண்டா, அவ்வெற்றி அசுவத்தாமனை யெதிர்ப்பின் ஒழியினுமொழியு மென்றும் நயபயங்களாகத் தந்திரவார்த்தைகள் கூறிக்கண்ணன் பாண்டவரைச் சமாதானப்படுத்தின னென்பதாம். அசுவத்தாமன்மேல் அடங்காத கோபங்கொண்டு வீமனும் அருச்சுனனும் அவனை யெதிர்த்துவென்று கட்டி அவன்தலையைக் கொய்தற்கு ஈடாக அவனதுதலையிலுள்ள சிகாமணியை அறுக்கத்தொடங்கியவளவில், அவன் வெகுண்டு அபாண்டவாஸ்திரத்தைப் பிரயோகிக்க, அது பாண்டவர்மேல் வந்ததைக் கண்டு கண்ணன் சக்காயுதத்தால் தடுத்துக் காத்தவளவில், அந்த அஸ்திரம் விலகி, அபிமந்யுவின் மனைவியான உத்தரையின் வயிற்றிலுள்ள கர்ப்பத்தை அழிக்கும்பொருட்டு அங்குச் செல்ல, அங்கும் அதனைக் கண்ணன் காத்தருளின னென்று வடநூல் கூறும். "மலர்ந்த செங்கதிர் மாமணி யிழந்தவன் மலர்விழிசிவப்பூர, வலர்ந்த தாமரைப் பொகுட்டுறை யயன்படைய பாண்டவமெனத் தூண்ட, வுலங்கலந்த தோளவர்த முயிர்பிழிந்துண்ண வந்துறல்பாரா, விலங்கு மாழியை நோக்கினன் மறை

முத லிரிந்த தப்படை மாதோ'' என்பர் பாகவதத்தும். அபாண்டவியம்— அபாண்டவம்; பாண்டவரைக் கருவறுப்பது; இதனைப் பிரமசிரோஸ்திர மென்றும், ஐஷிகாஸ்திரமென்றுங் கூறுவர்.

கண்ணன் தூதுசெல்லுதற்குமுன் பாண்டவரைவரையுஞ்சபைகூட்டித் தனித்தனி 'உங்கள்கருத்தைக் கூறுங்கள்' என்றுசொல்லி அவரவர்கருத்தைக் கேட்டு வரும்போது, சகதேவன் தனது தத்துவஞானத்தைப் புலப்படுத்த, அதுகண்டு கிருஷ்ணன் திருவுள்ளமுவந்து 'வேண்டிய வரங்கேள்' என்று நியமிக்க, சகதேவன் 'எங்களைவரையும் போரிற் பாதுகாக்கவேண்டும்' என்று பிரார்த்திக்க, அவ்வரத்தை எம்பெருமான் கொடுத்தருளினான். இதனை "வன்பாரதப் போரில் வந்தடைந்தே மைவரையும், நின்பார்வையாற் காக்க வேண்டு நெடுமாலே", "என்றென்றிறைஞ்சி யிருதாமரைத்தாளி, லொன் றுங் கதிர்முடியாற் கோமென் றுரைத்தருளி" என்ற கிருட்டிணன் தூதுசருக் கச் செய்யுள்களால் அறிக. அத்தன்மையே இங்கு 'அன்று நுமதுயிரைந்து மளிப்ப னெனும் வாய்மையினால்' என்று கண்ணபிரானாற் குறிக்கப்பட்டது.

'உயிரைந்தும்' என்பதற்கு - பிராணன் அபானன் வியானன் உதானன் சமானன் என்னும் ஐந்துபிராணவாயுக்களை யென்று உரைத்தல், இங்குச் சிறப்பன்று. விதியினை எவரே வெல்பவர்—"ஊழிற் பெருவலி யாவுள மற்றொன்று, சூழினுந் தான் முந்துறும்" எனக் காண்க. மற்று - அசை. ()

கண்ணன் திரௌபதியைத்தேற்ற, தருமன் இறந்தார்க்குக் கிரியைசெய்தல்.

மைந்தருயிர்க்கிரங்குவதென்மலர்க்குழலாயுன்கொழுநர்வாழ்தற்கியான்செய்
தந்திரமற்றொருகோடியுரைக்கடங்காவெனத்துயரந்தவிர்த்துத்தன்மன்
கொந்தலருமுகநோக்கிக்கன்னன்முதல்யாவருக்குங்குலவுமீமத்
தந்தமுறுகடன்கழித்துமெனவுலூகன்சொற்படிநின்றளித்தபின்னர்.

(இ - ள்.) 'மலர் குழலாய் - பூக்களைச்சூடிய கூந்தலையுடையவளே! மைந்தர் உயிர்க்கு இரங்குவது என் - (உனது) புத்திரர்களுடைய உயிர் ஒழிந்ததற்காக நீ விசனப்படுவது என்னே? உன் கொழுநர் வாழ்தற்கு - உனது கணவர்கள் இறவாது, உயிர் வாழும்பொருட்டு, யான் செய் - நான் செய்த, தந்திரம் - தந்திரங்களோ, ஒரு கோடி - மிகப்பலவாம்: உரைக்கு அடங்கா - (அவை) சொல்லுக்கு அடங்குவனவல்ல', என - என்றுசொல்லி, துயரம் தவிர்த்து - (திரௌபதியினுடைய) துன்பத்தைத் தணித்து, (கண்ணபிரான்), தனமன் கொந்து அலரும் முகம் நோக்கி - தருமபுத்திரனது மலர்போல மலர்ச்சி பெற்றுள்ள முகத்தைப் பார்த்து, கன்னன முதல் யாவருக்கும் - கர்ணன் முதலிய எல்லோருக்கும், குலவும் ஈமத்து அந்தம் உறு கடன கழித்தும் என - பொருந்திய மயானசம்பந்தமான கடமையாகச் செய்யவேண்டிய அந்திமகிரியைகளைச் செய்துமுடிப்போமென்று சொல்ல, உலுகன் சொல் படி நின்று - உலூகனென்னும் அந்தணன் கூறிய முறைப்படி நின்று, (தருமன்), அளித்த பின்னர் - (அக்கடமைகளை இறந்தார்க்குச்) செலுத்தியபின்பு, (எ - று.)—கண்ணன் பாண்டவர்களுடன் அத்தினாபுரிசென்று என வருங் கவியோடு தொடரும்.

"குற்றமில் காட்சிக் குதலைவாய் மைந்தரையும், பெற்றுக்கொளலாம் பெறலாமோ - கொற்றவனே, கோக்காதலனைக் குலமகளுக்கு" என்றபடி கற்புடைமங்கையர்க்கு மக்களினுங் கணவரே முக்கியமெனபது நூற்கொள்கையாதலால், நீ உன்கணவர் வாழ்ந்ததற்காக மகிழவேண்டுமேயன்றி மைந்தர் இறந்ததற்காக வருந்தலாகா தென்பான், இங்ஙனங் கூறினான். கொந்து - கொத்து என்பதன் மெலித்தல்; இந்தப் பூங்கொத்தின் பெயர், இங்கே ஆகு பெயராய் மலரை யுணர்த்திற்று. இனி, கண் செவி வாய் மூக்கு என்ற

உறுப்புக்கள் ஒவ்வொன்றும் மலர்போலிருத்தலால், அவற்றையுடைய முகம் பூங்கொத்துப் போன்றதெனக் கூறப்பட்ட தென்பாருமுளர். 'தன்மன் கொந்தலருமுகம்' என்றதனால், கண்ணன்கூறிய சமாதான வார்த்தையைக் கேட்டுத் தருமபுத்திரன் சோகந்தணிந்தன னென் விளங்கும். இனி, தருமன் வினைப்பயனை யுணர்ந்தவனாதலால், எப்பொழுதும் முகமலர்ச்சிகொண்டிருந்தன னென்பதை விளக்குவதுமாம்.

கன்னன் - கர்ண னென்பதன் திரிபு; இப்பெயர், கர்ணகுண்டலங்களோடு பிறந்தமைபற்றியது. காதின்வழியே பிறந்ததனால் வந்தபெயரென்றுங் கூறுவர். கர்ணம் - காது. அந்தமுறைகடன் - இறுதியிற் செய்யும் சடங்கு; அந்திமக்கிரியை. கண்ணன் 'கழித்தும்' எனத் தன்மைப்பன்மையாற் கூறினது, பாண்டவரிடத்துள்ள அபிமானத்தாலாகிய ஒற்றுமைநயம்பற்றியதாம். 'கழித்தி' என முன்னிலையாகப் பாடங்கொள்ளினுமாம். உலூகன் - ஒருபுரோகிதன்; பாண்டவர்களால் துரியோதனனிடம் முதலில் தூதனாயனுப்பப்பட்டவன். (உசஅ)

திருதராட்டிரனது பெருங்கோபம்.

அத்தினபுரியதனிலைவருடன்சென்றரியுமந்தன்முன்னர்ப் [ன்ன
பத்தியினாலிறைஞ்சிடமற்றெவர்கொலெனத்தருமன்முதற்பாலரெ
வித்தகனுமாசிசொற்றுச்சதாகதிசேயினைத்தழுவவேண்டுமென்ன
வத்தனத்தூணளித்தருளத்தழுவிநெரித்தனன்றுகள்களாயதம்மா.

(இ - ள்.) அரியும் - கண்ணபிரானும், ஐவருடன் - பஞ்சபாண்டவர்களுடனே, அத்தினபுரியதனில் சென்று - அஸ்திநாபட்டணத்திற் போய், அந்தன் முன்னர் - பிறவிக்குருடனான திருதராட்டிரன் முன்னிலையில், பத்தியினால் இறைஞ்சிட - பக்தியோடு வணங்க, (அப்பொழுது திருதராட்டிரன்), எவர் கொல் என - (வணங்குபவர்) யாவரென்று வினவ, தருமன் முதல் பாலர் என்ன - (அதற்குக் கண்ணன்) 'தருமபுத்திரன் முதலிய குமாரர்கள்' என்று கூற, வித்தகனும் - சதுரனான திருதராட்டிரனும், ஆசி சொற்று - (அவர்களுக்கு) ஆசீர்வாதஞ்சொல்லி, சதாகதி சேயினை தழுவவேண்டும் என்ன - 'வாயுகுமாரனான வீமனை யான் கட்டிக்கொள்ளவேண்டும்' என்று சொல்ல, அத்தன் - (யாவர்க்குந்) தலைவனான கண்ணன், அ தூண் அளித்தருள - பெரியதோர் இருப்புத்தூணைக் கொணர்ந்துகொடுத்தருள, தழுவி நெரித்தனன் - (அதனைத் திருதராட்டிரன் வீமனென்று கருதி) அணைத்து நொருக்கினான்; (அம்மாத்திரத்தால்) துகள்கள் ஆயது - (அத்தூண்) பொடியாய்விட்டது; அம்மா - ஆச்சரியம்! (எ - று.)

அம்மா - வியப்பிடைச்சொல்; திருதராட்டிரனது மிக்கவலிமையையும், அதிகவைரத்தையும், கோபாவேசத்தையும் வியந்தார். "காசலம் பதினாயிரம் பெறுவலிக் காயமொன்றினிற் பெற்றோ, னிராசகுஞ்சரம் பிறந்திடும் விழிப் புலனில்லை மற்றதற் கென்றான்" என்றபடி திருதராட்டிரன் பதினாயிரம்யானைபலங்கொண்டவனாதலாலும், கோபாவேசத்தாலும், இருப்புத்தூணைத் தழுவி நெரிப்பவனானான். பாண்டவர் கண்ணனுடன் திருதராட்டிரனைச் சேர்ந்து வணங்கியபொழுது, தன்புத்திரரைக்கொன்ற அவர்களிடத்து உள்வயிராமுடைய திருதராட்டிரன் அவர்களை அன்போடு தழுவுவான்போல அருகிலழைத்து முதலில் - தருமபுத்திரனையணைத்து நல்வார்த்தை கூறிவிட்டு உடனே வீமனைக் கொல்லுங் கருத்தோடு அவனை அழைக்க, அப்பொழுது முழுதுணர்கடவுளான கண்ணன் அவனுடைய உட்கருத்தை யறிந்து வீமனைத் தடுத்துவீமன்வடிவமுடையதோர் இரும்புமயமானபிரதிமையைக் கொணர்ந்து செலுத்த, திருதராட்டிரன் அதனை வீமனென்றே கருதிவலியத்தழுவியதனால்,

அந்த இருப்புருவம் பொடிப்பொடியாய்விட, பின்பு திருதராட்டிரன் கண்ணனால் உண்மைகூறி நல்லறிவுபுகட்டப்பட்டவுடன் கோபசாந்தியையடைந்து பிறகு வீமன்முதலிய நால்வரையுந் தழுவினனென விவரமுணர்க. துரியோதனன் வீமனிடத்துள்ள விரோதத்தால் தனது மாளிகைவாயிலில் அவன் போன்ற ஒரு இருப்புப்பாவையை அமைத்துநிறுத்தி அதனைப் பலவாறு விகாரமாக அலங்கரித்து அதன்தலையின்மேல் தான் உபரிகையினின்று எச்சிலுமிழ்ந்து இங்ஙனம் தன்பகைமையையுங் கொடுமையையும் வெளிக்காட்டி வந்தனனென்றும், அந்தப்பிரதிமையே இங்குக் கண்ணனாற் கொணர்ந்து கொடுக்கப்பட்டதென்றும் அறிக. ஆனதுபற்றியே, 'அத்தூண்' எனச் சுட்டிக் கூறினர். தூண் - தூண்போல நீண்டபெரியவடிவமென்க. திருதராட்டிரனது தீயசிந்தனையைத் தனது உண்மையுணர்வால் உணர்ந்து அதற்கேற்ற பரிகாரஞ் செய்த அருளுடைமையில் ஈடுபடுவார், இங்கே கண்ணனை 'அத்தன்' என்றார்; யாவர்க்குந்தந்தைபோல்வானென்றபடி. "முன்னர் மேவுமாறுணர்ந்த மூலகாரணன் பகுத், தன்ன வீமனுக்கு வேறமைத்த பஞ்சலோகமொன், றன்னு முன்னர் கொணருவித் திடனடந்து நேர்புக" என்று நல்லாப்பிள்ளைபாரதத்துக் கூறியவாறும் உணர்க.

ஹஸ்திநாபுரீ என்ற வடமொழிப்பெயர்-ஹஸ்தீ என்ற சந்திரகுலத்தரசனால் அமைக்கப்பட்ட நகரமென்றும், யானைகளை மிகுதியாகவுடைய நகரமென்றும் காரணப்பொருள்படும். ஹஸ்தம்-கை, இங்கே துதிக்கை; அதனையுடையது ஹஸ்தீ என யானைக்குக் காரணக்குறி. அரி - ஹரி; வடசொல்; (அடியவர்துயரை) அழிப்பவனென்று பொருள்படும். அந்தன், பக்தி - வடசொற்கள். தான்கொண்ட மநுஷ்யாவதாரத்துக்கு ஏற்ப, கண்ணனும் பாண்டவருடன் திருதராட்டிரனை அன்போடு வணங்குபவனானான். வித்தகன் - தந்திரம்வல்லவன்; வஞ்சகனென்றபடி. ஸதாகதி யென்ற வடமொழிப்பெயர்- எப்பொழுதும் சஞ்சரித்தலையுடையானென்று பொருள்படும். அதிக பல பராக்கிரமசாலிகளான தன்மக்கள்நூற்றுவரையுந் தனியேயழித்திட்ட வலிமையைக் கொண்டாடுவான் போன்று, திருதராட்டிரன், வீமனை 'வாயுகுமாரன்' என்றான். வேண்டும்-உம்விகுதிபெற்ற ஒருவகைவியங்கோள். (௨௪௧)

கண்ணன் தருமனுக்கு அரசளித்துத் துவாரகை சேர்தல்.

இனியூழிவாழ்திரெனவிளைஞரொருநால்வருடனறத்தின்மைந்தன்
றனையிருத்திமீள்வலெனச்சாத்தகியுமலாயுதனுந்தன்னைச்சூழ
வினையகற்றும்பசுந்துளவோன்றுவரைநகர்த்திசைநோக்கிமீண்டான்சீர்த்திக்
கனைகடற்பாரளித்தவருமந்நகரினறநெறியேகருதிவாழ்ந்தார்.

(இ - ள்.) வினை அகற்றும்-(தன்னைச்சார்ந்தவர்களது) தீவினைகளை ஒழிக்கின்ற, பசு துளவோன் - பசுமைநிறமுடைய திருத்துழாய்மாலையையுடைய கண்ணபிரான்,—இனி ஊழிவாழ்திரென - இனி நெடுங்காலம் அரசாண்டு வாழ்வீர்கள்' என்றுசொல்லி, அறத்தின் மைந்தன்தனை-தருமபுத்திரனை, இளைஞர் ஒரு நால்வருடன் - (வீமன் முதலிய) நான்கு தம்பியார்களுடனே, இருத்தி- (அஸ்திநாபுரியிலே) தாபித்து, மீள்வல் என - (யான் என்னூர்க்குச்) செல்வேனென்றுசொல்லி,—சாத்தகியும் அலாயுதனும் தன்னை சூழ - சாத்தகியும் பலராமனும் தன்னையடுத்துவர,—துவரை நகர் திசை நோக்கி மீண்டான் - துவாரகாபுரியின் எல்லையை நோக்கி மீண்டுவந்தருளினான்; அவரும்-அப்பாண்டவர்களும், சீர்த்தி - மிக்கபுகழுடன், கனை கடல் பார் அளித்து - ஒலிக்கின்ற கடலாற் சூழப்பட்ட பூமியைப் பாதுகாத்து, அறம் நெறியே கருதி - தருமமார்க்கத்தையே சிந்தித்து, அ நகரின் - அந்தஅத்தினபுரியிலே, வாழ்ந்தார்—.

துவரை - த்வாரகா, அல்லது த்வாரவதி என்ற வடசொல்லின் சிதைவு. கண்ணன் வடமதுரையில் தலைமைபூண்டு வீற்றிருக்கையில், சராசந்தன் காலயவநன் என்ற இரண்டுபெருவீரர் ஏககாலத்திற் பகையாய் எதிர்க்க இருப்பதையறிந்து, ஜநங்களுக்கு நாசமுண்டாகக்கூடுமேயென்று சிந்தித்து, சமுத்திரராசனைப் பன்னிரண்டுயோசனை இடம்விடும்படி கேட்டு அங்கேக்கடலில் பகைவர் உட்புகவொண்ணாதபடி மிக்கபாதுகாப்புடையதான துவாரகாபுரியை நிருமித்து, மதுரையிலுள்ள சனங்களையெல்லாம் அப்படியே அந்நகரத்திற் கொண்டுசேர்த்து அதுமுதல் அவ்விடத்திலேயே வாழ்ந்திருந்ததுபற்றி, 'துவரைநகர்த்திசைநோக்கி மீண்டான்' என்றார். கீழ் ௧௯௪-ஆங் கவியில் பலராமனும் சாத்தகியும் சென்றமை கூறியவர் இந்த 'சாத்தகியு மலாயுதனுந் தன்னைச் சூழ' என்றதனால், மீண்டும் அவ்விருவரும் தருமனது பட்டாபிஷேகத்தின்பொருட்டு வந்தனரெனவுணர்க. பூமிபாரத்தைத் தொலைத்தமைதோன்ற, 'ஏழுலகற்றும் பசுந்துளவோன்' என்றார். சீர்த்தியென்பது, மூன்றும்வேற்றுமைத்தொகையாய் 'அளித்து' என்பதனைக் கொள்ளும். இனி, பாருக்கு அடைமொழியாக்கி, பாரந்தீர்ந்ததனாற் புகழ்பெற்ற பூமி யெனினுமாம்.

"மலைதரு திணிதோள் மன்னர் மணிமுடி துகளதாகச் சிலைகடைகுழைத்த பார்த்தன் செழுமணித் தடந்தேர்ப் பாகன், பலர்புகழ் தருமன்றன்னைப பகர்பெருந் தாதைசொல்லா, லலர்தலை யவனி காப்ப வரியணை யிருத்தினானால்", "மழைவளஞ் சிறந்தன வளங்கள் மிக்கன, குழைவொடு பிணிகளுங் குலைந்து சாய்ந்தன, விழைவொடு நல்லறம் வேர்படைத்தன, தழைபுகழொடு புவி தருமன் காக்கவே", "நான்மறையாளர் வாழ்த்த நகுமுடி யரசர் தாழ, மீனுயர் கொடியோனாதி வெந்திறற் குமரரெல்லாந், தானையோடிறைஞ்சா நிற்பத் தாமரை மலரின் வாழுந்,தேனவாந் தெரியல் மார்பன் திருநகர் சென்று புக்கான்" என்ற பாகவதச்செய்யுள்கள் இங்கு நோக்கற்பாலன. (௨௫௦)

பதினெட்டாம் போர்ச்சருக்கம் முற்றிற்று.

சௌப்திகபருவம் முற்றுப்பெற்றது.

வில்லிபுத்தூரார்பாரதம் முடிந்தது.

PRINTED AT THE NOBLE PRESS, MADRAS. S.E.